

ДЖУЛИ ГАРУУД НАГРАДАТА

Превод от английски: Ralna, 2015

chitanka.info

ГЛАВА 1

Англия, 1066

Той така и не разбра какво го сполетя.

В един момент барон Ройс бършеше потта от челото си с облечената си в кожена ръкавица ръка, а в следващия лежеше по гръб на земята.

Тя го повали. Буквално. Изчака го да си свали шлема, след което завъртя тънката ивица кожа над главата си. Малкият камък, захванат в средата на прашката, набра скорост до такава степен, че стана почти невидим. Звукът на лентата, въртяща се във въздуха, бе като на недоволен звяр — наполовина ръмжене, наполовина свистене. Плячката ѝ обаче беше прекалено далеч, за да чуе звука, тъй като тя стоеше скрита в сутрешните сенки на пътеката, горе на защитната стена, а той бе почти пет метра по-надолу до дървения подвижен мост.

Грамадният норманин беше лесна мишена. Фактът, че той бе водачът на натрапниците, дошли да завземат семейната крепост, правеше победата ѝ по-сладка. В ума ѝ гигантът се беше превърнал в Голиат.

А тя бе неговият Давид.

Но за разлика от героя в древната история, тя нямаше намерение да убие противника си. Ако това беше целта ѝ, щеше да се прицели в гърлото му. Не, тя искаше само да го зашемети. По тази причина избра за своя цел челото му. С божията воля, щеше да му остави белег, който да носи до края на дните си. Напомняне за зверствата, които бе извършил в мрачните си дни на победител.

Норманите печелеха тази битка. След час или два щяха да достигнат последното убежище.

Беше неизбежно и тя го знаеше. Саксонските ѝ воители бяха многократно превъзходани. Отстъплението бе единствената логична алтернатива, но и ужасно унижително.

Норманският гигант беше четвъртият претендент, който копелето Вилхелм от Нормандия бе изпратил да превземе дома ѝ през последните три седмици.

Първите трима се биеха като момчета. Тя и воините на брат ѝ ги победиха без много усилия.

Но този беше различен. Него нямаше да успее да прогони. Скоро стана ясно, че той е много по-умел, отколкото предшествениците му. Този норманин бе много по-хитър. Воините, които водеше, бяха също толкова неопитни, колкото и тези, които бяха дошли преди тях, но новият водач ги държеше добре дисциплинирани и не им позволяваше никакво отстъпление.

До края на деня норманите щяха да победят.

Водачът им щеше да бъде омаян от успеха си. Тя щеше да се погрижи за това.

Усмихна се, хвърляйки камъка.

Барон Ройс беше слязъл от жребеца си, за да измъкне един от мъжете си от рова, заобикалящ крепостта. Глупавият воин бе изгубил равновесие и бе паднал в дълбоките води. Заради тежката си броня той не можеше да се задържи над водата и бе потънал на дъното на рова. Ройс се пресегна във водата, улови единия му обут в ботуш крак и извади младежа от черните дълбини. Само със завъртане на китката си той хвърли подчинения си в тревата. Звуците, идващи от момчето, показаха на Ройс, че васалът му няма нужда от повече помощ. Все още дишаше. Ройс спря, за да махне шлема си, и точно когато изтриваше потта, камъкът улучи целта си.

Той залитна назад, приземявайки се далече от жребеца си. Но не остана дълго в безсъзнание. Облакът прах, който се бе вдигнал след падането му, още се носеше във въздуха, когато мъжът отвори очи. Той попипа края на раната и едва тогава осъзна, че голямо парче кожа липсваше на челото му.

И все още не разбираше какво го удари. Съдейки по размера на раната, бързо реши, че не е улучен от стрела. Но, по дяволите, сякаш челото му гореше.

Ройс прогони болката и се концентрира над задачата да се изправи. Гневът му бе от голяма помощ. С божията воля щеше да

намери негодника, който му го причини и да му даде да се разбере.

Тази мисъл успя да го разведри.

Оръженосецът му стоеше стиснал юздите на жребеца му. Ройс се метна на седлото и се обърна към стените, обграждащи крепостта. Дали врагът му го наблюдаваше скрит някъде там? Разстоянието бе прекалено голямо, за да може да забележи възможната заплаха.

Той отново сложи шлема си.

Огледа се наоколо и веднага забеляза, че за изминалите десетпетнадесет минути воините му бяха забравили всичко, на което ги бе научил.

Ингелам, неговият временен втори командир, имаше при себе си голям брой воини, които се биеха от южната страна на гората. Върху тях се сипеше дъжд от стрели, правейки напредъка им невъзможен.

Ройс се подразни от некомпетентността им. Воините му бяха вдигнали щитовете над главите си, пазейки се от стрелите, и отново бяха заели отбранителна позиция. Бяха в същото положение, в което ги завари тази сутрин, щом пое командването.

Ройс въздъхна и отново застана начело на нападението.

Веднага смени тактиката, за да попречи на воините му да изгубят преднината, която бяха спечелили. След това повика десетима от найнадеждните си воини, за да превземат малката крепост. Използвайки собствения си лък, той свали един саксонски воин от върха на стената още преди хората му да успеят да извадят лъковете си. След това остави задачата на тях. Много скоро саксонската стена отново остана незащитена.

Петима от мъжете на Ройс се покатериха по стените, отрязаха въжетата и подвижния мост беше спуснат. Господ да му е на помощ, дори му се наложи да напомни на един нетърпелив хлапак да вземе меч със себе си.

Ройс първи премина през дървения мост с изваден меч, макар това да се оказва ненужно. Двете по-ниски защитни стени на замъка бяха напълно разрушени.

Те претърсиха руините им и постройките, но не намериха нито един саксонски воин. За Ройс бе очевидно, че врагът е напуснал защитните позиции през таен проход. Нареди на половината си мъже да претърсят стените за прохода. Смяташе да го зазида в мига, щом го откриеше.

Няколко минути по-късно мястото бе обявено за завоевание на Вилхелм, разпъвайки великолепия флаг с цветовете му на една от защитните стени. Замъкът сега принадлежеше на Нормандия.

И все пак Ройс все още не бе свършил това, за което го бяха изпратили. Предстоеше му да се добере до *Наградата* и да я отведе в Лондон.

Да, беше време да плени лейди Никъла.

Претърсвайки жилищната част на замък, те откриха само малка част от слугите и ги изведоха навън, нареждайки ги в кръг на двора.

Ингелам бе висок колкото Ройс, но тялото му не бе толкова мускулесто и нямаше бойните белези на началника си. Той държеше един мъж за задната част на туниката му. Слугата бе дребен старец с тънка, сива коса и набраздена от бръчки кожа.

Ройс още не бе слязъл от коня, когато Ингелам кресна.

— Този тук е управителят, бароне. Името му е Хакон. Този е мъжът, който е разказал на Грегъри всичко за семейството.

— Не говоря с нормани — възрази Хакон. — Не познавам никой на име Грегъри. Господ да ме покоси на място, ако лъжа — добави смело той.

„Верният“ слуга лъжеше и беше доста горд от себе си, че показва подобен кураж, имайки предвид обстоятелствата. Но стареца все още не бе погледнал водача на норманите, тъй като вниманието му бе насочено към нетърпеливия русокос воин, който се опитваше да смъкне туниката от гърба му.

— Да, точно ти си говорил с Грегъри — възрази Ингелам. — Той беше първият воин, който прие предизвикателството и нападна този замък, за да плени *Наградата*. Не си правиш услуга, като ни лъжеш, старче.

— Той да не е онзи, който си замина оттук със стрела в задника? — попита Хакон.

Ингелам погледна лошо към слугата, задето бе посмял да спомене за унижението на Грегъри. Той хвана и завъртя стареца. Дъхът заседна в гърлото на Хакон, когато най-последно видя водача на норманите. Наложил му се да отметне глава назад, за да може да види по-добре огромния воин, покрит с кожа и стомана. Слугата присви очи заради слънцето, което се отразяваше в бронята на мъжа и светеше право в очите му. Нито воинът, нито великолепният му жребец се

помръдваха и за една дълга минута старецът си помисли, че гледа към статуя, издялана от камък.

Хакон продължи да мисли така, докато воинът не свали шлема си.

В този миг мъжът за малко да се раздели със закуската си. Варваринът го ужаси. Хакон изпита нужда да заплаче, молейки за милост. Погледът в студените сиви очи на норманина беше плашещо решителен и слугата бе сигурен, че много скоро ще намери смъртта си.

„Той ще ме убие“, мислеше си Хакон, докато казваше бърза молитва. Смъртта му със сигурност щеше да е ужасяваща, тъй като бе решен да помогне на нежната си господарка до самия край на живота си. Със сигурност Господ щеше да го приветства в небесата, задето е защитавал невинното момиче.

Ройс погледна надолу към трепереция слуга. След това хвърли шлема към оръженосеца си, слезе от жребеца и подаде юздите на един от воините си. Животното се изправи на задните си крака, но само с едно махване на ръката господарят му усмири неочакваното му недоволство.

Коленете на Хакон омекнаха. Той се срина на земята. Ингелам се пресегна и му помогна отново да застане на крака.

— Една от близначките е горе в крепостта, бароне — заяви мъжът. — Тя се моли в параклиса.

Хакон си пое дълбоко дъх и каза:

— Последния път, когато бяхме под обсада, църквата бе изгорена до основи. — Гласът му бе странен шепот. — Веднага щом сестра Даниел пристигна от манастира, нареди олтарът да бъде преместен в една от стаите в крепостта.

— Даниел е монахинята — намеси се Ингелам. — Точно както чухме, бароне. Те са близначки. Едната е светица, отдала се в служба на народа, а другата е грешница, посветила се на това да ни създава проблеми.

Ройс все още не бе казал нито дума. Продължаваше да се взира надолу към слугата. Хакон не можеше да гледа повече водача в очите. Той снижи погледа си към земята, стисна ръцете си една в друга и прошепна:

— Сестра Даниел е жертва в тази война между саксонци и нормани. Тя е невинна и иска само да се върне в манастира.

— Искам другата.

Гласът на барона бе спокоен и леден. Стомахът на Хакон се преобърна.

— Той иска другата близначка — кресна Ингелам. Канеше се да каже още нещо, но улови ледения поглед на барона си и реши да замълчи.

— Другата близначка се казва Никъла — каза Хакон, поемайки дълбоко дъх, преди да продължи: — Тя замина, бароне.

Ройс не показа никаква реакция на тази новина. Ингелам от друга страна не успя да скрие разочарованието си.

— Как така е заминала? — кресна той и бутна стария мъж, карайки го да падне на колене.

— Има много тайни проходи под тази крепост — призна Хакон. — Не забелязахте ли, че няма никакви саксонски воители, щом пресякохте моста? Господарката Никъла замина с мъжете на брат си преди час.

Ингелам изкрещя раздражено. В гнева си той отново удари слугата.

Ройс направи крачка към васала си и го изгледа ядосано.

— Не ми показваш силата си, като се държиш лошо с беззащитен мъж, Ингелам. Нито ми показваш умението си да контролираш гнева си, като се намесваш в разпита ми.

Васалът му бе напълно унижен. Той наведе глава пред барона и помогна на саксонеца да стане на крака.

Ройс изчака младия воин да се отдръпне от слугата. След това погледна пак към Хакон.

— Колко време служиш в този дом?

— Почти двадесет години — отвърна. В гласа му се долавяше гордост, когато добави. — Винаги са се отнасяли добре с мен, бароне. Караха ме да се чувствам като един от тях.

— И все пак, след двадесет години служба, сега ти предаваш господарката си? — Той поклати отвратно глава. — Няма да ми се вричаш във вярност, Хакон, тъй като думата ти не значи нищо.

Ройс не изгуби нито минута повече за управителя. Погледът му бе решителен, когато мина през двойните врати на крепостта. Избута нетърпеливия си воин от вратата и влезе вътре.

Хакон бе оставен в кръга от слуги да се тревожи за съдбата си, докато Ингелам забързано последва лорда.

Ройс бе методичен в претърсването. Първият етаж бе в развалини. Навсякъде имаше разхвърляни стари тръстикови рогозки. Масата бе преобърната до близкия ъгъл, а повечето от столовете бяха унищожени.

Стълбището, водещо до горния етаж, обаче бе почти непокътнато. Дървените стълби бяха мокри от водата, стичаща се по стените. Стъпалата бяха опасно хлъзгави. Голяма част от парапета бе паднал и ако някой се подхлъзнеше, нямаше как да се предпази от падане.

Положението на втория етаж бе също толкова жалко, колкото и на първия. Вятър влизаше през дупката в центъра на стената с размерите на човешки ръст. Въздухът беше свеж заради ледения зимен вятър, идващ отвън. От стълбището започваше дълъг, затъмнен коридор.

Веднага щом Ройс стигна до горе, Ингелам се втурна пред него с изваден меч. Васалът очевидно възнамеряваше да пази своя лорд. Подът обаче беше също толкова хлъзгав, колкото и стъпалата. Ингелам изгуби равновесие, изпусна меча си и полетя към дупката в стената.

Ройс го хвана за яката и го насочи да лети в обратната посока. Васалът се приземи с глух звук до вътрешната стена, изтръска се като мокро куче, взе меча си и отново хукна след своя лорд.

Ройс поклати глава раздражено заради жалкото намерение на воина да го защитава. Не сметна за нужно да изважда собствения си меч и тръгна надолу по коридора. Когато стигна до първата врата и я намери заключена, просто я изрита силно, отваряйки я. Наведе се, за да мине през ниската рамка и влезе вътре.

Стаята бе спалня, в която светеха шест свещи. Вътре имаше едно слугинче, свито в ъгъла.

— Чия е тази спалня? — поиска да узнае Ройс.

— На господарката Никъла — прошепна момичето.

Ройс бавно огледа стаята. Беше леко изненадан колко е подредена и спартански обзаведена. Не знаеше, че има жена, която може да живее, без да е обградена от вещи, разхвърляни из цялата стая. Опитът му, разбира се, се свеждаше само до трите му сестри, но това бе достатъчно да си изгради ясна представа. Огромното легло

беше опряно до стената, а виненочервените му завеси бяха привързани към колоните. От другата страна беше камината. Последната част от обзавеждането бе нисък, добре направен сандък от полирано червено дърво, който бе поставен в ъгъла.

На куките по стената не висеше нито една рокля, която да даде представа на Ройс за размера на жената. Той се обърна да излезе от стаята, но откри, че васалът му блокира изхода. Един смръщен поглед бързо премахна препятствието.

Втората врата също бе заключена отвътре. Ройс тъкмо се канеше да я изрита, за да я отвори, когато чу, че резето се вдига.

Вратата бе отворена от младо слугинче. На лицето му имаше лунички и излъчваше силен страх. То се опита да направи реверанс, но не успя напълно да завърши официалната процедура, защото зърна лицето му. Изписка и избяга отново в голямата стая.

Тя бе осветена от свещи. Дървен олтар, покрит с бял плат, стоеше пред камината. Пред него имаше няколко подплатени с кожа молитвени пейки.

На мига забеляза монахинята. Бе коленичила на молитвената пейка, главата ѝ бе сведена, ръцете ѝ бяха обвити около кръста, който висеше на верижка около врата ѝ.

Беше облечена изцяло в бяло — от дългия воал над косите ѝ до белите ѝ обувки. Ройс застана на прага и я зачака да го забележи.

Слугинчето докосна изплашено рамото на монахинята и се наведе да ѝ прошепне в ухото.

— Сестро Даниел, водачът на норманите дойде. Ще се предаваме ли вече?

Въпросът ѝ беше толкова нелеп, че Ройс почти се усмихна. Той махна на Ингелам да прибере мечата си и влезе в стаята. Две слугини стояха до покрития прозорец. Едната държеше на ръце бебе. Мъничето смучеше малките си пръстчета.

Ройс насочи отново вниманието си към монахинята. От позицията си можеше да види единствено профила ѝ. Тя най-последно се прекръсти — знак, че молитвата ѝ е свършила — след което грациозно се изправи на крака. Веднага щом се изправи, бебето проплака и посегна към нея.

Тя махна на тъмнокосата жена, взе бебето от ръцете ѝ, целуна го по челото и се обърна към Ройс.

Той все още не бе успял да види лицето ѝ, тъй като главата ѝ бе приведена, но бе приятно изненадан от нежните ѝ маниери и тихия, мек глас, с който шепнеше на бебето. Главичката му бе покрита с искряща бяло-руса коса и мъничето буквално се изправи, за да го погледне. Бебето се притисна към монахинята, смучейки палчето си. То издаваше шумни мляскащи звуци, прекъснати единствено от прозевките му.

Даниел спря на няколко крачки от Ройс. Върхът на главата ѝ достигаше едва до рамото му и той си помисли колко ранима и чуплива изглежда.

Тя вдигна очи, поглеждайки в неговите и той осъзна, че не може да обели и дума.

Беше прелестна. Господ му бе свидетел, имаше лицето на ангел. Кожата ѝ бе безупречна. Очите ѝ му се видяха най-очарователните, които бе виждал. Бяха с най-невероятния син цвят. Ройс си помисли, че сякаш богиня е слязла на земята, за да го измъчва. Тънките светлокафяви вежди подхождаха идеално на красивото лице, носът бе идеално прав, устните пълни, меки и дяволски привлекателни.

Ройс осъзна, че е физически привлечен от жената и на мига се почувства отвратен от себе си. Неочакваната му липса на дисциплина го подразни. Звукът от накъсано вдишване зад него му показва, че и Ингелам бе изпитал същото към красивата жена. Ройс се обърна да изгледа намръщено васала си, преди отново да насочи вниманието си към монахинята.

Даниел бе невяста на църквата, за бога, а не награда за похотта му. Като своя лорд, Вилхелм от Нормандия, и Ройс уважаваше църквата и защитаваше всичките ѝ служители.

Той въздъхна.

— Чие е това дете? — попита, решен да отдалечи мислите си от жената.

— Бебето е на Кларис — отговори тя с дрезгав глас, който му се стори невероятно възбуждащ. Даниел махна към тъмнокосата слугиня в сенките. Жената веднага пристъпи напред. — Кларис е вярна прислужница в дома ми от години. Синът ѝ се казва Улрик.

Тя погледна надолу към бебето и видя, че то е загризало кръста ѝ. Махна го, преди отново да погледне Ройс.

Двамата се гледаха дълго няколко минути. Тя започна да гали раменете на Улрик, но не откъсваше поглед от Ройс.

По изражението ѝ личеше, че не изпитва никакъв страх от него, и не обърна особено внимание на ужасния белег на бузата му. Ройс беше леко объркан от това — бе свикнал с различна реакция от жените, които го виждаха за пръв път. Обезобразеното му лице очевидно не притесняваше монахинята. Това му допадна невероятно много.

— Очите на Улрик имат същия цвят като твоите — отбеляза Ройс.

Но още като изрече думите, осъзна, че не е точно така. Бебето бе с хубави сини очи. Тези на Даниел бяха прекрасни.

— Много саксонци имат сини очи — заяви тя. — След по-малко от седмица Улрик ще стане на осем месеца. Ще доживее ли да ги навърши, норманино?

Тъй като тя зададе въпроса с нежен, спокоен глас, Ройс не прие думите ѝ за обида.

— Ние от Нормандия не убиваме невинни деца — отвърна ѝ той.

Тя кимна и го дари с усмивка. Сърцето му заби лудо в отговор. На бузата ѝ се появи пленителна трапчинка, и, Господи, очите ѝ можеха да го омагьосат. Реши, че не са сини, а по-скоро виолетови като едно крехко цвете, което бе видял веднъж.

Наистина се налагаше да се стегне, помисли си той. Държеше се като голоблад оръженосец. Освен това се чувстваше и толкова неловко.

Ройс бе прекалено стар за подобни чувства.

— Как си се научила да говориш езика ни толкова добре? — поиска да узнае той. Гласът му бе станал твърд.

Тя обаче явно не го забеляза.

— Един от братята ми отиде с Харолд, саксонския ни крал, в Нормандия преди шест години — отвърна тя. — Когато се завърна, настоя всички да научим езика.

Ингелам се приближи, заставайки до барона.

— Близначката ти като теб ли изглежда? — попита той.

Монахинята се обърна, за да погледне воина. Тя сякаш се ядоса от въпроса му, напрегнатият ѝ поглед се насочи към него. Ройс забеляза, че Ингелам се изчерви целия и бързо сведе поглед, не можейки да издържи на нейния.

— На външен вид с Никъла много си приличаме — най-после му отговори тя. — Повечето хора не могат да ни различат. Характерите ни обаче са много различни. Аз имам по-спокойна природа, но сестра ми не. Тя се закле да умре, преди да се предаде пред английските натрапници. Никъла вярва, че е въпрос на време вие, норманите, да се предадете и да се върнете у дома. Истината е, че се боя за безопасността на сестра си.

— Знаете ли къде отиде лейди Никъла? — попита Ингелам. — Баронът ми трябва да знае къде е.

— Да — отвърна тя. Погледът ѝ не се откъсваше от васала. — Ако баронът ви ми обещае, че нищо лошо няма да се случи на сестра ми, ще му кажа къде е тя.

Ингелам изсумтя шумно.

— Ние норманите не убиваме жени. Опитомяваме ги.

Чувайки арогантното изказване на васала си, на Ройс му се прииска да го изхвърли през вратата. Забеляза, че монахинята не обърна особено внимание на забележката му. Изражението ѝ обаче се промени, показвайки чувствата ѝ. Промяната бе мигновена и изчезна толкова бързо, колкото се бе появила, но той забеляза блясъка на гнева.

Това го накара да вдигне защитата си, и макар да нямаше причина да бъде подозрителен, все пак имаше чувството, че нещо не е наред.

— Нищо лошо няма да сполети сестра ти — заяви Ройс.

Тя изглеждаше облекчена. Ройс реши, че гневът ѝ е бил реакция заради страха за сестра ѝ.

— Да — намеси се ентузиазирано Ингелам. — Никъла е *Наградата* на краля.

— *Наградата* на краля?

Сега ѝ бе трудно да скрие гнева си. Лицето ѝ пламна. Гласът ѝ обаче остана спокоен.

— Не разбирам какво имате предвид. Крал Харолд е мъртъв.

— Вашият саксонски крал е мъртъв — обясни Ингелам, — но херцог Вилхелм от Нормандия е на път за Лондон дори в момента, докато говорим, и много скоро ще стане крал на цяла Англия. Имаме заповеди да отведем Никъла в Лондон възможно най-скоро.

— С каква цел? — поиска да узнае тя.

— Сестра ви е *Наградата* на краля. Той смята да я даде на някой знатен рицар. — Гласът на Ингелам бе пълен с гордост, когато заяви: — Това е голяма чест.

Тя поклати глава.

— Все още не сте ми обяснили защо сестра ми е *Наградата* на краля — прошепна тя. — Как въобще Вилхелм е научил за съществуването на Никъла?

Ройс нямаше намерение да остави Ингелам да продължи да бръщолечи пред монахинята. Думите му вече я бяха разстроили. Той избута васала от стаята.

— Имаш думата ми, че нищо лошо няма да се случи на сестра ти — обеща отново той на Даниел. — Сега ми кажи къде е тя. Нямах никаква представа колко е опасно извън тези стени. Въпрос на време е някой да я залови, а за нещастие има някои нормани, които няма да се отнесат добре към нея.

Разбира се, той омекоти истината пред невинната жена. Не виждаше смисъл да ѝ казва истината за това какво може да сполети близначката ѝ, ако попаднеше на недисциплинираните нормандски воители. Искаше да защити монахинята от суровата реалност, да пощади невинността ѝ, спестявайки ѝ истината за греховете на този свят. Но ако тя откажеше да му даде информацията, щеше да му се наложи да бъде по-откровен.

— Ще ми дадете ли думата си, че лично ще тръгнете да търсите Никъла? Че няма да оставите това задължение на някой друг?

— Важно ли е за теб да го направя?

Тя кимна.

— Тогава давам ти думата си — каза той. — Макар да не разбирам какво значение има кой...

— Вярвам, че ще се отнесете добре към сестра ми — прекъсна го тя. — Вече ми дадохте думата си, че няма да нараните Никъла. — Тя се усмихна отново. — Нямахте да заемате толкова важна позиция, ако лесно нарушавахте даденото обещание. Освен това вие задължително наглеждате воините под вашето командване или поне така ми бе казано от един слуга. Вярвам, че до сега сте се научил на търпение и въздържание. Ще имате нужда и от двете, за да заловите Никъла, защото понякога тя може да бъде много трудна. Освен това е умна.

Преди Ройс да успее да каже нещо, Даниел му обърна гръб и отиде при двете жени, стоящи до прозореца. Тя даде бебето на жената на име Кларис и прошепна инструкциите си към другата прислужница.

След това отново се обърна към Ройс.

— Ще ви кажа къде е сестра ми, след като се погрижа за раната ви — обяви тя. — Имате доста голям прорез на челото си, бароне. Ще го почистя и превържа. Седнете. Ще отнеме само минута-две от времето ви.

Ройс бе толкова изненадан от загрижеността и добротата ѝ, че не знаеше как да реагира. Понечи да поклати глава, но промени мнението си. Най-после седна. Ингелам остана до вратата, гледайки ги. Една слугиня сложи купа с чиста вода на ниския сандък близо до стола, на който седна Ройс, докато Даниел късаше няколко ивици от бял памучен плат.

Баронът се намести на стола. Дългите му крака бяха изпънати напред. Даниел мина пред него, заставайки между бедрата му.

Той забеляза, че ръцете ѝ треперят, когато потопи плата във водата. Не каза и дума, докато се грижеше нежно за раната му, но когато я почисти и превърза, тя го попита как я е получил.

— Бях ударен, вероятно от камък — отвърна той, свивайки рамене. — Не е нищо особено.

Усмивката ѝ бе нежна.

— Аз бих казала, че е от голямо значение. Сигурно ударът ви е оставил в безсъзнание поне няколко минути.

Той едва чуваше какво му говори. По дяволите, ухаеше невероятно. Едва успяваше да се концентрира, умът му бе изцяло заето от красивата жена пред него. Ароматът на рози привлече вниманието му. Както и кръстът между гърдите ѝ. Той се вгледа в светия кръст, докато успее да наложи контрол над себе си. В минутата, в която тя отстъпи от него, той се изправи.

— Сестра ми тръгна към замъка на барон Алфред — каза му тя. — Домът му е на три часа езда от тук. Алфред се е заклел да се опълчи на норманите и Никъла реши да добави войните на брат ни към неговите.

Откъм вратата се чу вик, който прекъсна разговора. Един от войните на Ройс изискваше вниманието му.

— Стой при нея — нареди той на Ингелам.

Баронът вече бе излязъл навън, когато васалът викна след него:

— Ще я защитавам с живота си, бароне. Господ ми е свидетел, никой няма да я докосне.

Рой слезе бързо долу в залата. „Господ да ме пази от нетърпеливи воители“, помисли си той. Ако не бе благословен с толкова търпелив характер, знаеше, че досега щеше да е размазал невежата глава на Ингелам в стената. Само през последния час няколко пъти му се бе приискало да направи точно това.

Още един млад воин чакаше Ройс до стълбището.

— Бароне, в момента се води битка на южната страна на крепостта. От защитната стена се вижда как саксонските кучета са обградили нашите нормански воители. По цветовете на флага разбрахме, че малката армия е под командването на барон Хю. Да отидем ли да му окажем помощ?

Ройс излезе от крепостта и се качи на защитната стена, за да види сам какво се случва. Воинът, който дойде да му докладва, бе плътно зад него. За нещастие, той бе също толкова неквалифициран, колкото Ингелам, и безнадеждно ентусиазиран. Кое то бе лоша комбинация.

— Виждате ли как саксонците карат нашите воители да отстъпват, бароне? — попита воина.

Ройс поклати глава.

— Гледаш, но не виждаш — промърмори той. — Мъжете на Хю използват същата тактика, която приложих при битката ни близо до Хейстингс. Нашите воители водят саксонците към капан.

— Но превъзходството е в полза на саксонците. Те са почти два пъти повече...

— Числеността не е от никакво значение — заяви Ройс. Той изпусна изморена въздишка, напомняйки си да бъде търпелив с момъка и се обърна към тъмнокосия воин: — От колко време си под мое командване?

— Почти осем седмици, милорд.

Раздразнението на Ройс изчезна на мига. С всички приготовления за завладяването на Англия не бе имал време да обучава новите воители.

— Извинен си за невежеството си — обяви той. След това тръгна надолу по стълбите. — Ще помогнем на хората на Хю, но само защото

обичахме добрите битки, не защото имат нужда от помощ. Норманските воители винаги превъзхождат саксонците и мъжете на Хю ще постигнат победа без значение дали им помогнем, или не.

Младият воин кимна и после попита дали може да влезе в боя редом с барона си. Ройс удовлетвори желанието му. Той остави двадесет воители в крепостта и потегли с останалите. След като зад стените бяха останали само жени и деца, реши, че Ингелам лесно ще се справи до завръщането му.

Битката бе ободрителна, но свърши прекалено бързо по мнение на Ройс. Тъй като бе циничен мъж, си помисли, че е много странно как веднага щом той и хората му пристигнаха, саксонците, които бяха повече от тях, побързаха да се скрият в планината. Да не би битката да бе инсценирана с цел да го изведе навън от крепостта? Изтощен след малкото часове сън, Ройс арогантно реши, че е прекалено загрижен за действията на саксонците. Той и мъжете му прекараха още един час, преследвайки бегълците, преди да се откажат.

Ройс бе изненадан да открие тук Хю, негов приятел и равен по ранг рицар под командването на Вилхелм, тъй като смяташе, че Хю ще бъде до лидера им, когато влиза в Лондон. Когато попита воителя, той му обясни, че е бил изпратен на север, за да потуши бунтовете. Бил на път обратно към Лондон, когато саксонците го нападнали.

Хю беше с десет години по-възрастен от Ройс. Сивите нишки в косите му и безбройните белези от битките караха Ройс да изглежда като голобрад оръженосец до рицаря.

— Под командването си имам само неопитни воители — призна с въздишка Хю. — По-опитните останаха с Вилхелм. Казвам ти, Ройс, нямам търпението да тренирам наново мъжете. Ако не се бе намесил, смятам, че досега щях да съм загубил половината си мъже. Шпионинът ни между саксонците успя да ни предупреди навреме, затова засадата им не бе толкова ефективна. Но воилите ми все още не са дисциплинирани. — Хю се наведе и каза с тих глас: — Двама от мъжете ми си изпуснаха мечовете, казвам ти. Можеш ли да повярваш? Би трябвало да убия още сега тези глупаци. — После добави, смеейки се: — С твое позволение, ще помоля Вилхелм да даде няколко от момчетата ми под твое командване, за да ги обучиш подобаващо.

Двамата барони, заобиколени от воилите си, тръгнаха към крепостта.

— Кой е информаторът, за който спомена? — попита Ройс. — И защо му се доверяваш?

— Мъжът се казва Джеймс и не съм казал, че му вярвам — отвърна Хю, — просто до момента е доказал, че е надежден. Каза ми, че мрази саксонците, задето са го накарали да върши скучната работа да събира годишните такси. Джеймс познава много от семействата в околността. Отгледан е тук. Освен това знае и любимите скривалища на тукашните хора. Не мислиш ли, че вятърът доста хапе в този час, Ройс? — попита Хю, сменяйки темата, докато придърпваше наметалото на раменете си. — Костите ми вече са много чувствителни към студеното време.

Ройс почти не забелязваше студа. Гъста мъгла се стелеше в краката им, но бе ниско, покривайки като одеяло земята.

— Костите ти са стари, Хю. Това е причината да усещаш студа. — Усмивката му омекоти обидата.

Хю също се усмихна.

— Стар, казваш? Ще си промениш мнението, като чуеш за великите ми победи над саксонците.

Арогантният воин не спря да се хвали през целия път обратно до замъка, разказвайки детайли за победите му в името на Вилхелм.

Когато пристигнаха, Ингелам не бе там, за да посрещне лорда си, и Ройс предположи, че васалът му е все още при монахинята.

Спомена за саксонката го накара да се почувства странно... нещо относно нея го тревожеше, но той не можеше да разбере какъв е проблемът.

Може би не излизаше от мислите му, тъй като бе толкова красива жена. Беше много жалко, че такава хубост бе обречена на църквата. Би трябвало да принадлежи на мъж.

Реши, че умората го кара да мисли нещо толкова греховно. Придружаван от Хю, той влезе в крепостта. Вече бяха решили, че Хю и хората му ще прекарат нощта тук, тъй като почти се бе стъмнило.

Приятелят му изглеждаше изтощен и премерзнал. Ройс нареди да стъкнат огъня в голямото огнище, за да се стопли залата, и поиска да повикат информатора на Хю да дойде при тях.

— Искам да му задам няколко въпроса за това домакинство — обясни той.

Един воин веднага отиде да намери саксонца. След няколко минути в залата дотича Ингелам. Русокосият воин спря пред барона си, поклони му се и се подготви да му даде отчета си.

Ройс го прекъсна, давайки заповед:

— Доведи монахинята при мен. Искам да я разпитам.

Ингелам изглеждаше удивен от заповедта, дори леко пребледня. Ройс тъкмо се канеше да кресне на васала си да изпълни нарежданията, когато движение пред вратата привлече вниманието му. Воинът, който Хю бе изпратил навън, се върна с информатора. Саксонският Юда бе облечен с дрехи, които не му бяха по мярка, доказващи ниския му обществен статус. Кафявата туника, влачеща се по земята, бе цялата в кал. Ройс го оприличи на бухал. Мъжът бе нисък, с приведени рамене и клепачи с толкова много гънки, че притваряха очите му. Да, мъжът наистина приличаше на бухал, но в сърцето си бе лешояд, предаващ собствения си народ, помисли си отвратено Ройс.

— Ела тук, Джеймс — заповяда му Ройс.

Саксонецът изпълни заповедта. Когато стигна до норманските воители, той се поклони.

— Ваш верен слуга, милорди.

Ройс стоеше до Хю пред камината с ръце зад гърба. Хю обви вълнено наметало около раменете си в опит да се сгрее. Ройс забеляза бледото му лице и зачервените очи, затова веднага нареди пред камината да бъде донесен стол.

— Донеси на барона си пълна чаша с ейл — нареди той на един от воините на Хю, стоящ пред вратата. — Накарай някой от саксонците пръв да отпие от бокала. Ако слугата не умре, ще знаем, че ейла не е отровен.

Хю направи гримаса, чувайки заповедите на Ройс.

— Не е нужно да се занимаваш с мен, добре съм — промърмори той. — Сам мога да се грижа за нуждите си.

— Да, знам, че си добре — съгласи се Ройс. — Но забравяш, че през последните седмици битките ни бяха двойно повече. — Това бе лъжа, но Ройс искаше да пощади гордостта на приятеля си. — И аз щях да съм изтощен, ако бях спечелил толкова битки в името на Вилхелм.

Хю промърмори, съгласявайки се:

— Да, щеше да си изтощен.

Гордостта на Хю беше защитена. Ройс скри усмивката си и насочи вниманието си отново към информатора. Тъй като изменника бе проговорил на гърления саксонски език, Ройс реши да го разпитва на него.

— Кажи ми какво знаеш за това домакинство — нареди той. — Започни с родителите. Вярно ли е, че са покойници?

Саксонецът се отместа, когато един воин донесе стол с висока облегалка до камината. Той изчака Хю да се настани, преди да отговори.

— Да, милорд. И двамата родители са мъртви. Погребани са в семейното гробище на северния хълм.

Вратът на Джеймс го заболя от усилието да гледа норманина в лицето, докато отговаряше. Когато болката стана непоносима, той погледна към пода. Оказа се добро решение, тъй като болката в гърдите му изчезна сега, когато не гледаше воина в лицето. Пред себе си Джеймс призна, че погледът на мъжа бе също толкова ужасяващ, колкото и страховития белег на дясната му буза.

— Сега ми кажи за останалите членове на семейството — заповяда Ройс.

Джеймс побърза да отговори.

— Те са двама братя. Търстън е по-големият. Има слухове, че е загинал в битка на север, но този слух все още не е потвърден.

— А другият брат?

— Казва се Джъстин. Той е най-малкият в семейството. Беше ранен в същата битка като брат му. Сега монахините се грижат за него в манастира. Никой не вярва, че Джъстин ще оцелее. Раните му са много сериозни.

Ингелам продължаваше да стои до командира си. Ройс неочаквано се обърна към него.

— Не ти ли наредих да ми доведеш монахинята? — попита той, все още говорейки на саксонски. Ингелам му отвърна на същия език.

— Не знаех, че искате да я разпитате, бароне.

— Не е твоя работа да знаеш какво планирам да правя и какво не, Ингелам. Трябва да ми се подчиняваш без въпроси.

Ингелам пое дълбоко въздух.

— Тя не е тук — каза бързо той.

Ройс едва се сдържа да не го удуши.

— Обясни какво говориш — нареди ядосано той.

Ингелам трябваше да събере целия си кураж, за да погледне лорда.

— Сестра Даниел настоя да ѝ дадем ескорт, за да се върне в манастира. Била обещала на игуменката, че ще се прибере, преди да се стъмни. Тя беше много разтревожена за брат си. Тъй като той е най-младият в семейството, тя смяташе, че носи отговорността за него.

Въпреки несигурното обяснение на война, Ройс не показва никаква реакция. Ингелам нямаше ни най-малка представа какво мисли неговия лорд. Страхът от неизвестното накара гласа му да стане по-писклив, когато продължи:

— Раните на брат ѝ може да са смъртоносни, бароне, и тя искаше да остане до него за през нощта. Обеща ми да се върне тук на сутринта. Със сигурност тогава ще отговори на всичките ви въпроси.

Ройс си пое дълбоко дъх, опитвайки се да се успокои, преди отново да проговори.

— А ако не се върне? — попита той с тих, овладян глас.

Ингелам изглеждаше удивен от въпроса му. Дори не се бе сетил за подобна мрачна възможност.

— Тя даде дума, бароне. Не може да ме е излъгала. Няма как. Тя е невеста на Господ. За нея ще е смъртен грях да ме излъже. Ако по някаква причина не може да напусне манастира на сутринта, с радост ще отида да ви я доведе.

През годините Ройс се бе научил да контролира гнева си. Сега също успя да се сдържа, макар глупостта на васала му да бе толкова необятна, че чак гърлото го заболя, но се сдържа да не му се разкрещи. Донякъде помогна и това, че в залата бе саксонският предател, тъй като Ройс никога не би нахокал свой воин пред чужд човек. Щеше да бъде недостойно, а Ройс винаги се държеше с мъжете си така, както очакваше те да се държат с него. Уважението се печелеше, не се изискваше, и с достойнството си той им даваше пример.

Хю прочисти гърлото си, привличайки вниманието на Ройс. Той погледна съчувствено към приятеля си и се обърна към Ингелам.

— Синко, не можеш да влезеш в манастира, за да я доведеш. Лявата ръка на Господ ще посегне към нас, ако се опитаме да нарушим един от най-свещените му закони.

— Свещени закони ли? — попита Ингелам, все още не можещ да разбере.

Хю завъртя раздражено очи.

— Сега тя вече е под защитата на църквата, синко. Пускайки я, си й дал възможност да се скрие в убежище.

Ингелам най-после започна да осъзнава какво е направил. Той бе напълно ужасен. Освен това отчаяно мислеше за начин, по който да се поправи пред лорда си.

— Но тя ми обеща...

— Замълчи.

Ройс не повиши гласа си, когато издаде командата, но саксонският информатор подскочи цяла педя, тъй като бе забелязал гнева в сивите очи на барона. Той направи няколко крачки назад в жалък опит да се отдалечи от норманската ярост.

Ройс се развесели от страхливостта на саксонеца. Дребосъкът буквално трепереше в ботушите си.

— Разказваше ми за брата, Джеймс — каза Ройс, връщайки разговора отново към семейството. — Сега ми кажи за близначките. Казаха ни, че едната е монахиня, а другата...

Той млъкна, когато саксонеца поклати глава.

— В семейството няма монахиня — заяви Джеймс. — Само лейди Никъла — добави той, щом видя какъв ефект имат думите му върху норманина. Белегът на бузата на мъжа побеля. — Лейди Никъла е...

Ройс го прекъсна.

— Знаем за лейди Никъла — каза той. — Тя е тази, която защитаваше замъка срещу нас, нали така?

— Да, милорд — отвърна Джеймс. — Точно така.

— Сега искам да чуя за другата близначка. Щом не е монахиня, то...

Саксонеца посмя отново да поклати глава. Сега Джеймс изглеждаше по-скоро объркан, отколкото изплашен.

— Но, милорд — прошепна той, — тя е само една. Лейди Никъла няма сестра-близначка.

ГЛАВА 2

Реакцията на Ройс след думите на саксонца бе объркваща и изненадваща. Той отметна глава назад и се засмя толкова силно, че очите му се напълниха със сълзи. Хитрият план, който лейди Никъла бе измислила, за да успее да се добере до убежището си, го удиви. Жената бе доказала, че е невероятно находчива — черта от характера, която винаги оценяваше, щом я откриеше в нечий характер.

Никъла не беше монахиня. Облекчение се разля в тялото му. Не разбираше защо се чувства така и по тази причина бързо прогони това чувство. После отново започна да се смее. Все пак не бе изпитал похот към монахиня.

Ингелам не знаеше какво да мисли за странното поведение на господаря си. За краткото време, през което бе под командването на барона, никога не го бе виждал да се усмихва. Освен това осъзна, че никога не е виждал как господарят му приема загубата.

— Разбрахте ли, бароне? — попита Ингелам. — Бяхте унижен заради мен. Аз повярвах на лъжите ѝ. Дори ѝ дадох ескорт, който да я отведе до манастира. — Смело пристъпи напред, заставайки директно пред господаря си. Привел глава, каза тихо: — Аз съм единственият виновен.

Ройс вдигна една вежда, чувайки драматичната изповед на васала си.

— Ще обсъдим това по-късно — обяви той, гледайки многозначително към саксонца.

Когато Ингелам сведе отново глава, Ройс се обърна пак към информатора.

— Кажи ми какво знаеш за Никъла — нареди той.

Джеймс вдигна безпомощно рамене.

— Работих тук само две години и половина, милорд, докато задачата да събира данъците на този район не бе дадена на друг мъж. Знам, че Никъла трябваше да омъжи за владетел на име Роулф, който имал голямо имение на север. Били стодени още от люлката, преди той

да бъде убит в битката при Хейстингс. Това е всичко, което знам за лейди Никъла, милорд.

Ройс не направи коментар по информацията, която получи току-що. Той отпрати Джеймс, изчака мъжът да напусне залата, преди да се обърне към Ингелам.

— В бъдеще гледай да не изповядваш греховете си пред външни хора. Ясен ли съм?

Ингелам кимна. Той изглеждаше напълно ужасен от порицанието.

Ройс въздъхна.

— Когато действаш от мое име, Ингелам, твоите грешки стават мои. Ако си си взел поука от този инцидент, значи неудобството, което си ми причинил, е за добро.

Ингелам бе удивен от думите на лорда. Никога преди не бе чувал подобно поражение да бъде наричано неудобство. Не знаеше как да реагира.

Хю привлече вниманието на Ройс, като каза:

— Лейди Никъла доказа, че е много хитра, не мислиш ли, Ройс? Със сигурност се изплъзна от хватката ти... за известно време.

— Да — съгласи се ухилен Ройс, — за известно време.

— Истината е, че станах жертва на лъжите ѝ — заяви Ингелам.

— Не — възрази Ройс. — Стана жертва на красотата ѝ. Запомни къде ти е била грешката, за да не я повториш в бъдеще.

Васалът кимна бавно. Пое си дълбоко дъх, докато изваждаше меч от ножницата си. Ръцете му трепереха, докато предлагаше оръжието на баща си на Ройс.

— Аз ви провалих, бароне. Заради мен бяхте посрамен.

Ингелам затвори очи, свеждайки глава. Измина дълга, агонизираща минута, преди той отново да отвори очи. Защо водачът му се колебаеше?

— Не искате ли отплата, бароне? — попита той, а в погледа му личеше объркването му.

Ройс не даде израз на раздразнението си. Той се обърна към Хю, видя усмивката му и за малко не се усмихна и той.

— Какво искам да направя и какво смятам да направя са две различни неща, Ингелам — каза той. — След време ще разбереш. Защо ми предлагаш меч си?

Ингелам не бе подготвен за този въпрос. Гласът на барон Ройс бе толкова спокоен. Беше ли възможно неговият лорд да не е подразнен от грешката в преценката му?

— Предлагам ви меча си, за да можете да го използвате срещу мен, ако това е желанието ви. Бароне, не разбирам защо вие... унижих ви, нали?

Ройс игнорира въпроса му и вместо това попита.

— Под чие командване бе, преди да дойдеш при мен?

— Бях оръженосец на барон Гай две години — отвърна Ингелам.

— И през цялото това време виждал ли си барон Гай да използва оръжието на някой свой васал срещу самия него?

Ройс бе готов да чуе бърз отказ. Знаеше, че понякога Гай използваше заплашителни тактики, когато имаше вземане-даване с млади, неопитни воители, метод, който не бе допаднал особено на Ройс. Имаше слухове и за истинска бруталност от страна на Гай, но Ройс не им бе обърнал внимание. Той вярваше, че слуховете са просто истории, разпространявани от недоволни мъже, които не са успели да изпълнят изискванията на барон Гай.

Баронът не успя да скрие изненадата си, когато Ингелам кимна.

— Да, бил съм свидетел на подобна случка. Барон Гай никога лично не е убивал свой васал, но няколко пъти мъжете умираха от раните си след наказанието на барона. Раните им се инфектираха.

— Ингелам, това обяснява странното ти поведение — намеси се Хю. След това се обърна към Ройс: — Момчето казва истината, Ройс. Гай използва физически наказания и унижение, за да накара хората му да му се подчиняват и да са му верни. Кажете ми нещо, Ингелам — продължи Хю, поглеждайки към васала, — копелетата Хенри и Морган все още ли са дясната и лявата ръка на Гай?

Ингелам отново кимна.

— Те са най-приближените му воители — потвърди той. — Когато барон Гай е зает с по-важни дела, Хенри и Морган надзирават тренировките на мъжете.

— Както и наказанията, нали? — предрече Хю.

— Да — отвърна Ингелам, — също и наказанията.

— Морган е по-зъл от Хенри — обяви Хю. — Виждал съм го в битка. Надявах се да умре по време на инвазията, но саксонците се провалиха. Предполагам, че Дяволът бди над него.

Ингелам смело пристъпи напред.

— Мога ли да говоря свободно? — попита той Ройс.

— Не го ли правеше досега? — попита вместо отговор баронът.

Ингелам се изчерви. Ройс неочаквано се почувства като старец. Беше с дванадесет години по-възрастен от васала си, но различията им бяха толкова големи, че все едно бяха двадесет.

— Какво още искаш да кажеш, Ингелам?

— Повечето от воините се подчиняват на Гай, но те не са му лоялни, както предполага барон Хю. Те се боят от него и поради тази причина му се подчиняват. Тяхната лоялност е единствено към херцог Вилхелм.

Ройс не реагира на думите относно Гай. Той се облегна назад на камината и скръсти ръце на гърдите си. Изглеждаше напълно спокоен. Но вътрешно бе бесен. Мъж на тази позиция би трябвало да бъде защитник по природа, с ценности по-силни от тези на мъжете му. Или поне така смяташе Ройс. От чутото изглеждаше така, сякаш вместо да гради, Гай е започнал да унищожаваша.

— Ингелам? — попита Хю. — Сам ли поиска да бъдеш преместен под командването на Ройс?

Гласът на Хю бе тихо хриптене. Той се облегна назад уморено и потърка брадата си, чакайки отговора на васала.

— Да, аз помолих да бъда преместен — призна Ингелам. — Истината е, че не таях голяма надежда молбата ми да бъде удовлетворена. Списъкът на воините, желаещи да се присъединят в редиците на барон Ройс, надвишаваше хиляда. Баща ми успя да убеди Вилхелм и името ми бе изместено на първо място в списъка. Извадих голям късмет.

Хю поклати глава.

— Все още не разбирам как си успял, с или без благословията на Вилхелм. Първо е трябвало Гай да одобри трансфера. Факт е, че Гай обикновено не дава позволенията си лесно, а щом е в полза на Ройс, не го дава никога. Откакто бяха само млади оръженосци, Гай не спира да се конкурира с Ройс. — Хю спря, за да се изкикоти. — Наистина го съжалявам. Винаги е втори след Ройс. Мисля, че това го подлудява.

Ройс наблюдаваше Ингелам. Лицето на васала му бе силно зачервено. Когато забеляза, че Ройс го гледа, той каза първото, което му хрумна.

— Барон Гай не е ваш приятел. Изпълнен е с ревност. Винаги го побеждавате.

— Но защо е позволил преместването ти? — отново попита Хю, желяейки да стигне до дъното на тази история.

Ингелам погледна към ботушите си.

— Според барон Гай трансферът ми няма да е в полза на барон Ройс. Дори щяло да има точно обратния ефект. Хенри и Морган добре се посмяха над умното решение на лорда им. Според тях от мен няма да излезе добър рицар.

— Защо Гай смята, че си негоден? — попита Ройс.

Ако Ингелам станеше малко по-червен, Ройс се опасяваше, че ще избухне в пламъци. Той изчака търпеливо воина да му отговори.

— Имам меко сърце — призна Ингелам. — Барон Гай заяви, че не съм с достатъчно силна воля, за да съм във войските му. Сега знаете истината, че барон Гай е бил прав. Моята слабост е причината да бъдете победен.

На Ройс му се прииска да изръмжи.

— Не са ни победили — озъби се той. — За бога, вземи си меча. Все още дори не си започнал обучението си и по тази причина не те виня за нищо. Ако обаче след шест месеца под моето командване позволиш да бъдеш подведен така, ще хвана врата ти с ръце и ще стискам, докато не започнеш да разбираш какво трябва да правиш. Ясен ли съм?

Гласът на Ройс бе станал твърд. Ингелам кимна забързано.

— Доброволно ще ви дам главата си, ако отново ви проваля — закле се драматично той. — Никога повече няма да бъдете победен заради...

— За бога, ще престанеш ли да наричаш тази малка грешка загуба? — поиска да узнае Ройс. — Лейди Никъла просто ме забави, не ме е победила. Когато съм готов да тръгна за Лондон, ще отида в манастира и няма да ми се налага да влизам вътре, Ингелам. Тя ще излезе навън при мен.

Той направи заплашителна стъпка към васала си.

— Съмняваш ли се в мен?

— Не, милорд.

Ройс кимна. Той не обясни как възнамерява да изпълни плана си и Ингелам знаеше добре, че не бива да пита. Това бе краят на тази

дискусия.

Скоро на Ройс му се наложи да постави прибирането на Никъла в края на списъка със задълженията си. Оказа се, че Хю е много по-болен, отколкото бяха подозирали. До сутринта воинът изгаряше от треска.

Ройс остана до приятеля си три дълги дни и нощи. Нямахше намерение да позволи на никой от неопитните си воители или саксонските прислужници да се доближат до норманина. Щяха да го отровят при първа възможност или поне така мислеше Ройс. Дългът да се погрижи за рицаря се падна на него. Задача, която той, за нещастие, не можеше да изпълни сам.

Ройс остави Хю сам само когато отиде да разпита информатора за семейството на Никъла, тъй като бе разпоредил той да не напуска крепостта. Вече бе измислил план, с който да принуди жената да напусне скривалището си, но искаше да бъде сигурен, че не е пропуснал някой детайл.

Състоянието на Хю се влошаваше и до края на седмицата бе очевидно, че ще умре, ако не бъде лекуван правилно. В отчаянието си Ройс отведе приятеля си в манастира. Ингелам и Чарли, един от васалите на Хю, управляваха каруцата, в която бяха сложили приятеля му.

На четиримата мъже им бе забранено да влязат в манастира, докато не свалят оръжията си. Ройс не оспори заповедта и в мига, в който оръжията им паднаха на земята, желязната порта се отвори. Игуменката ги посрещна в центъра на двора. Тя бе възрастна жена, около четиридесетгодишна по сметките на Ройс, позата ѝ бе приведена, но кожата ѝ бе изненадващо чиста и без бръчки.

Беше облечена в черно от воала на главата ѝ до обувките, с които бе обута, и макар главата ѝ дори да не достигаше до рамото му, жената не бе особено впечатлена от размерите му. Погледът ѝ бе директен и непоколебим.

Игуменката му напомняше на сестра Даниел... или по-скоро на лейди Никъла, поправи се той.

— Защо сте разположили воините си около стените на манастира ми? — попита монахинята вместо поздрав.

— Воините ми са тук, за да се убедят, че лейди Никъла, няма да напусне убежището си — отвърна Ройс.

— Нима сте дошъл с намерението да я принудите да тръгне с вас?

Ройс поклати глава. Той отиде до задната част на каруцата и махна на игуменката да го последва. Игуменката доказа, че е състрадателна по природа, тъй като в мига, в който видя състоянието на Хю, нареди да го внесат в манастира.

Хю бе прекалено слаб, за да се изправи сам. Ройс прехвърли през рамо тялото на спящия воин. Той се залюля под тежестта му, преди да се изправи и да последва игуменката в манастира. В ляво на входа имаше каменно стълбище. Той и мъжете му се изкачиха по него и последваха монахинята по дългия, осветен коридор.

Пред тях се чуваше шепот. Ехото от тежките ботуши на мъжете, вървящи по дървения под бе доста силно, и все пак Ройс можеше да чуе шепота на останалите монахини. Колкото повече се доближаваше до вратата в края на коридора, толкова по-силно се чуваха гласовете. Той разпозна думите на молитвата „Отче наш“ и разбра, че монахините се молят. От посоката на сладкия, музикален звук той предположи, че монахините са на горния етаж.

— Имаме само една голяма зала, в която приютяваме болните, които идват при нас — обясни монахинята. — Допреди седмица всичко беше пълно, но сега тук има само един саксонски воин. Вярвам, че ще се съгласите с мен, бароне, че между стените на този манастир всички мъже са равни, без значение дали са нормани или саксонци, нали?

— Съгласен съм — отвърна Ройс. — Този саксонски воин да не би случайно да е братът на лейди Никъла?

Игуменката се обърна, за да го погледне.

— Да — отвърна тя. — Джъстин си почива вътре.

— На смъртно легло ли е, както бях информиран?

— Само господ може да отговори на този въпрос — отговори тя. — Джъстин отказва да приеме каквато и да е помощ от църквата. Отхвърля всичките ни опити да го лекуваме. Моли се да намери смъртта, докато ние се молим да оживее. Мога единствено да се надявам Господ да не се обърка от противоречивите ни молитви.

Ройс не бе сигурен дали игуменката се шегува или е сериозна. Веждите ѝ бяха смръщени. Той кимна отново, намести Хю на раменете си и каза.

— Бих искал да настаним приятеля ми. Може ли да обсъдим тревогите ви, след като го сложим да легне?

— В момента се тревожа само за едно — обяви игуменката. — Трябва да знаете, че ще настаним приятеля ви до леглото на Джъстин. По изражението ви виждам, че не сте съгласен с това мое решение, но имам най-добри намерения. Сестра Фелисити е най-добре квалифицирана да се грижи и за двамата мъже. Но тя е много възрастна и не искам да тича от единия край на стаята до другия. Тя ще седи между двамата воители. Приемате ли условията ми?

Ройс кимна. Игуменката изглеждаше облекчена. Тя се обърна и отвори вратата. Залата, в която влезе Ройс, беше огромна. Той присви очи срещу слънцето, струящо от трите огромни прозореца на стената. Между всеки прозорец имаше дървена пейка. Стените бяха искрящо чисти.

До едната стена имаше наредени двадесет легла. До всяко имаше по един малък сандък, на който стоеше само по една свещ. Всяко легло, заедно със сандъка му, можеше да бъде обградено от бели завеси, които висяха от тавана до пода. Когато се дръпнеха завесите, пространството можеше да се ограда напълно, така че да осигури уединение.

Всички, освен едно от леглата, сега бяха изложени на директната слънчева светлина. Ройс предположи, че квадратът, приличащ на бял пашкул в центъра на стаята, бе мястото, където бе Джъстин.

Той положи Хю на свободното легло до това на Джъстин. За няколко минути съблече приятеля си, сваляйки тежките му дрехи, и го покри с планина от меки вълнени одеяла.

— Раните на ръката и рамото му са се инфектирали — каза игуменката със загрижено изражение. — Сестра Фелисити ще знае какво да прави. — Тя се наведе и погали челото на Хю с майчински жест. — Ако така е рекъл Господ, ще оцелее.

Ройс кимна. Продължи да бъде крайно услужлив, докато игуменката не предложи той и мъжете му да си отидат. Тогава мъжът поклати глава.

— Не — каза той, — нормански воин ще пази Хю, докато се възстанови. Няма да му бъде позволено да яде или да пие каквото и да е било, докато храната не бъде опитвана от някой от вас — добави с твърд глас.

По изненадания поглед на игуменката Ройс предположи, че жената не е свикнала да ѝ дават заповеди.

— Вие сте подозрителен мъж, бароне — намръщи се тя. — Това е свещен дом. Нищо лошо няма да се случи на приятеля ви.

Когато Ройс просто сви рамене, игуменката каза.

— А ако не приемем условията ви?

— Няма да отпратите Хю — възрази той. — Клетвите ви няма да го позволят.

Усмивката ѝ го изненада.

— Виждам, че сте толкова упорит, колкото съм и аз самата. — И добави: — И двамата ще платим за този свой грях, когато отидем в чистилицето. Много добре. Приемам условията ви.

Хю простена в съня си, привличайки вниманието на игуменката. Тя нежно подпъхна завивките около воина, шепнейки нежни думи, за да го утеши. След това затвори завесите и отиде да потърси сестра Фелисити. В мига, в който тя се обърна да излезе, Ройс махна на Ингелам и на васала на Хю. Двамата воини веднага последваха игуменката и застанаха на пост от двете страни на вратата. Никой, освен монахинята, нямаше да може да влезе вътре, докато Хю не се възстановеше напълно.

Докато чакаше игуменката да се върне, Ройс реши да задоволи любопитството си относно саксонския воин. Искаше сам да се убеди, че мъжът е прекалено болен, че да навреди на Хю. Нямаше да приеме за даденост нищо, което му бе казано, преди да се убеди лично.

Ройс заобиколи леглото на Хю и тъкмо се канеше да дръпне завесата, когато някой друг я дръпна от другата страна.

Изведнъж той се оказа пред лейди Никъла.

Възклицанието ѝ му показва, че тя е също толкова изненадана да го види, колкото и той нея. Помисли си, че вероятно е предположила, че е излязъл с игуменката. Със сигурност бе чула всяка дума от разговора му с монахинята.

Стояха на няколко крачки един от друг. Аромат на рози привлече вниманието му. Господи, беше пленителна... и, надяваше се, уплашена. Очите ѝ бяха разширени, вероятно от страх.

Да, реши той, беше уплашена. Ройс прецени, че това е най-разумната реакция. Жената със сигурност трябваше да се бои от него,

тъй като трябваше да знае, че ще ѝ се налага да отговаря за всяко свое действие.

Никой от тях не проговори няколко дълги минути. Ройс се извиси над нея, очаквайки че тя ще се свие страхливо.

Никъла обаче чакаше, докато гневът ѝ малко се уталожил. Но колкото повече го гледаше, толкова повече се разяряваше. Как смееше този нормански натрапник да влиза в болничната стая на брат ѝ?

Тя вирна брадичка в инстинктивно предизвикателство. Ройс спря да се усмихва.

Жената не се боеше от него. Осъзнаването на този факт го изуми. Това бе последвано от една наистина греховна мисъл. Жената бе достатъчно близо до него, че да я сграбчи. Господи, колко лесно щеше да бъде просто да я метне на рамо и да я изнесе от манастира. Но мисълта му бе греховна, тъй като сега тя бе под протекцията на църквата. Но не толкова греховна, колкото неочакваното желание, което го обзе, сварвайки го неподготвен.

Ако един мъж харесваше синеоки нимфи, то Никъла щеше да бъде първия му избор. Каза си, че личните му предпочитания не са насочени в тази посока. Но само след миг осъзна, че лъже сам себе си. По дяволите, можеше да прекара остатъка от живота си, загледан в прелестните ѝ очи. Устата ѝ бе прекалено привлекателна, за да може да стои спокойно около нея. Всичко, за което можеше да мисли, бе какъв ли вкус ще имат устните ѝ.

Само железния му контрол го спаси да не я сграбчи и на мига да не разбере отговора. Той си пое дълбок, успокояващ дъх. Насили се да загърби похотта си и да се концентрира да гледа коленете на жената. Предвид обстоятелствата, отстъплението бе най-добрия вариант, но той не бе такъв мъж. Налагаше се тя да се бои от него. Със страха идваше и предпазливостта, вярваше той. Никъла бе причинила доста неприятности. Беше време да се предаде. Трябваше да ѝ покаже точно срещу кого се бе изправила. Той беше хищникът, а тя неговата плячка. Колкото по-скоро осъзнаеше този факт, толкова по-лесен щеше да е животът ѝ.

Ройс бе добър в сплашването на хора. Разбира се, трябваше да отдаде дължимото и на белега, пресичащ лицето му, който помагаше доста.

Странното сега обаче беше, че белегът изглежда не я плашеше. Без значение колко ужасяващ бе, тя не се свиваше страхливо пред него.

Нямаше как да не се впечатли. Младият мъж направи крачка напред. Върховете на ботушите му докоснаха тези на обувките ѝ. Тя все още не отстъпваше. Вместо това наведе глава назад, за да може погледът ѝ да не прекъсва контакта с неговия, и ако не бе сигурен в обратното, щеше да си помисли, че в очите ѝ проблясват искри.

Нима тя смееше да му се присмива?

На Никъла ѝ бе трудно да си спомни как се диша. Истината бе, че се ядосваше повече на себе си, отколкото на воина, който се мръщеше надолу към нея. Реакцията ѝ към норманина беше необяснима. Прокле се, задето го бе забелязала. Какво ставаше с нея? Той бе врагът и от нея се очакваше да го мрази, нали така?

Той очевидно нямаше проблем с това да я мрази. Мрачното му изражение ѝ показваше, че е недоволен. В отговор на това тя изпъна гръб.

— Трябваше да те убия, когато имах възможност — прошепна тя. Една от веждите му се повдигна.

— И кога е било това? — попита тихо и подигравателно той.

— Когато те съборих по гръб с камъка от прашката си.

Той поклати глава.

Тя кимна.

— Целта ми беше — похвали се тя — да те бележа до края на живота ти, не да те убия. Сега съжалявам за това свое решение. Може би, преди да те прогонят отново в Нормандия, където ти е мястото, ще ми се отдаде сгоден случай да опитам отново.

Той все още не ѝ вярваше. Скръсти ръце на гърдите си и се усмихна надолу към нея.

— И защо не ме уби, когато имаше шанс?

Тя сви рамене.

— Нямах такова желание — обяви след миг. — Но сега промених мнението си.

Когато мъжът се засмя, Никъла разбра, че все още не ѝ вярва. Предположи, че не бива да го вини, тъй като от момента на познанството им до сега не му бе казала нито една истина. Зачуди се дали е осъзнал вече, че не е монахиня. И почти веднага реши, че е

логично да го е осъзнал. Онзи предател, събирачът на годишните такси, със сигурност му го е казал.

Никъла можеше да почувства как хладнокръвието отслабва подобно на коленете ѝ. Реши да го отпрати, като посегне и издърпа завесите пред него.

Но той бе много по-бърз от нея. Улови ръката ѝ, преди дори да е успяла да докосне плата. И не я пусна повече. Хватката му бе силна и непоклатима. Тя спря да се бори в мига, в който осъзна, че усилията ѝ са напълно безполезни, и че дърпайки се, изглежда много слаба.

— Вещите ти тук ли са, Никъла?

Въпросът му, зададен някак между другото, я изненада. Младата жена кимна, преди да успее да се спре. След това попита.

— Защо ми задаваш подобен въпрос?

— Аз съм практичен мъж — отвърна ѝ той. — Ще спестим време, ако потеглим за Лондон оттук. Събери вещите си или ще ги оставим тук. Потегляме веднага щом приятеля ми се възстанови.

Тя се удиви от арогантността му.

— Няма да ходя никъде.

— Напротив.

Тя поклати глава. Воалът, покриващ косата ѝ, се свлече на една страна. Преди тя да успее да го нагласи отново, мъжът се пресегна и го смъкна напълно от главата ѝ.

Прелестната руса коса на Никъла се спусна по гърба, стигайки почти до кръста ѝ. При тази великолепна гледка дъхът заседна в гърлото на Ройс.

— Само монахините носят воали, Никъла, а ти не си монахиня, нали така?

— Налагаше се да те подлъжа. Господ ще ме разбере. Той е на моя страна, не на твоя.

Абсурдните ѝ думи го накараха да се усмихне.

— И как стигна до това заключение? — сега веселието се долавяше и в гласа му. Нима се шегуваше с нея? Не, разбира се, че не, убеждаваше се тя. Той нямаше да знае как. Норманите нямаха чувство за хумор. Живееха само за да убиват и плячкосват, или поне така ѝ бяха казали братята ѝ. И причината за това бе проста. Вражеските воини следваха един мъж, който бе по-скоро чудовище, отколкото човек.

— Защо вярваш, че Господ е на твоя страна? — попита отново той, когато не получи отговор.

— Успях да ти се изплъзна, нали? Това би трябвало да е достатъчно доказателство, че Господ е на моя страна, бароне. Тук съм в пълна безопасност.

Не можеше да се съгласи с изкривената ѝ логика.

— За момента си в безопасност — съгласи се той.

Тя се ухили насреща му и на лицето ѝ се появиха две очарователни трапчинки.

— Ще остана тук толкова дълго, колкото пожелаея — похвали се тя. — Истината е, че няма да си покаже носа от този манастир, докато инвазията ви не се провали и не бъдете наригани обратно там, където ви е мястото.

— Инвазията ни вече приключи, Никъла. Англия ни принадлежи. Приеми този факт и животът ти ще бъде значително по-лесен. Вече сте завладени.

— Никой не може да ме завладее.

Ефектът от безпочвеното ѝ заявление бе провален заради треперещия ѝ глас. Той не пропусна да го забележи. Грубиянът дори се ухили доволно. Никъла изпъна рамене в отговор. Ройс стисна ръката ѝ преди най-послед да я освободи. Тя понечи да се обърне, но той я спря, хващайки нежно брадичката ѝ.

Принуди я да повдигне лице към него, след което се приведе, докато не ги разделяха едва няколко милиметра.

— Повече не си позволявай да ми причиняваш неудобства.

Той не повиши глас, заповедта бе изречена с тих шепот, но тонът му бе достатъчен, за да я изплаши. Тя отблъсна ръката му и отстъпи назад, така че Ройс вече можеше да види брат ѝ.

— Наистина ли вярваш, че ме е грижа дали съм ти причинила неудобство, или не? — попита го тя. — Заради твоя алчен, ламтящ за земя господар, моят брат лежи тук на крачка от смъртта. Ако бяхте оставили Англия на мира, Джъстин все още щеше да бъде цял.

Ройс насочи вниманието си към брат ѝ. Първата му мисъл беше, че саксонският воин наистина е на крачка от смъртта. Кожата му бе бледа като чаршафите, с които беше завит. Капчици пот покриваха челото му. Косата му бе със същия русо-бял цвят като този на Никъла, но с това се изчерпваха приликите между брата и сестрата.

Ройс не можеше да види какви са нараняванията на мъжа, тъй като бе завит плътно от гърлото до петите.

Съдейки по липсата на бръчки около очите и малкото едва забележими белега по лицето, баронът прецени, че воинът е все още младо момче. След миг си спомни, че саксонският предател му бе казал, че Джъстин е с година по-млад от Никъла, а от това, което виждаше, бе очевидно, че Никъла е много млада.

Значи и саксонците пращаха млади воители на бойното поле. Изведнъж Ройс се почувства истински изтощен. Той поклати глава, за да прочисти мислите си, като все още гледаше към Джъстин. Сънят му не беше спокоен. На лицето му имаше смръщено изражение, свидетелство, че сънува кошмар. Ройс се почувства съпричастен, ставайки свидетел на толкова очевидна мъка.

Никъла видя загрижеността в погледа му. Той се опита да скрие реакцията си, но не успя. Младата жена бе изненадана и объркана. Не би ли трябвало да злорадства, виждайки брат й така?

— Когато е буден, се моли смъртта да го вземе — прошепна тя.

— Защо?

Той звучеше истински объркан. Никъла осъзна, че той не може да види раните на Джъстин.

— Брат ми е изгубил лявата си ръка по време на битка.

Ройс не показа реакция на думите й.

— Все още може да оживее — каза той след кратък размисъл. — Раната може да заздравее.

Тя нямаше нужда точно той да й дава надежда. Искаше да го накара да се почувства отговорен. Тя застана защитнически до брат си.

— Може вие да сте бил воинът, който причини това на брат ми.

— Възможно е.

Погледът му бе толкова пуст, че дъхът заседна в гърлото й.

— Нима не чувстваш никакво разкаяние?

Той я изгледа така, сякаш си е изгубила ума.

— Разкаянието няма място в ума на воина.

По изражението й той осъзна, че Никъла не е разбрала какво й казва. Затова реши да бъде търпелив и да й обясни.

— Войната е като игра на шах, Никъла. Всяка битка е като добре обмислен ход на шахматната дъска. Веднъж щом започне, не трябва да се намесват никакви емоции.

— Значи, ако ти наистина си ранил брат ми...

— Малко вероятно е — прекъсна я той.

— Защо?

— Аз не се бия по този начин.

Тя не разбираше какво ѝ говори.

— Нима? Тогава какво правиш, щом се включиш в битка, ако не нараняваш врага си?

Мъжът въздъхна.

— Аз не ранявам, Никъла, аз убивам.

Тя се опита да скрие колко е ужасена. В изражението му нямаше никаква емоция, сякаш обсъждаха менюто за следващата седмица. Студеното му отношение караше коремът ѝ да се преобръща болезнено.

— Доколкото са ме информирали, брат ти е ранен близо до Хейстингс, не на север, нали? — попита той, отново привличайки вниманието ѝ.

— Не, Джъстин не е участвал в битката близо в Хейстингс — отвърна му тя. — А в битката при Стамфорд Бридж. — Ройс не успя да прикрие раздражението си. Заблудената жена беше объркала враговете в ума си.

— Аз съм норман, Никъла, да не би да забрави този факт?

— Разбира се, че не съм.

— Битката на север, при Станфорд Бридж, беше водена от краля на Норвегия и неговите воини. Норманите не сме се били там. — Той направи крачка към нея. — И колкото и ти се иска да ме обвиниш за това, не аз съм ранил брат ти.

— Не искам нищо — заяви тя.

Ройс не знаеше какво да ѝ отговори. Открай време бе на мнение, че лесно може да разгадава реакциите на опонентите си. И все пак, сега се усъмни в тази своя способност. Господ му е свидетел, тя изглеждаше облекчена. Но в това нямаше никакъв смисъл. Защо за нея би имало значение дали точно той е ранил брат ѝ, или не?

— Изглеждаш облекчена.

Тя кимна.

— Да... доволна съм да разбера, че не си бил ти — призна тя, насочвайки поглед към пода. — И се извинявам, задето направих прибързано заключение.

Той не можеше да повярва на това, което чу току-що.

— Ти какво?

— Извинявам се — промърмори младата жена.

Той поклати глава, опитвайки се да си изясни нелогичния разговор, който водеха.

— Ако го беше сторил ти, щеше да ми се наложи да ти отмъстя, нали? Бароне, аз съм единственото семейство, което остана на Джъстин. Мой дълг е да го защита.

— Ти си жена.

— Аз съм му сестра.

Никъла потърка ръцете си, тъй като в стаята изведнъж стана доста хладно. Господи, колко изморена беше. От доста време ѝ беше много студено и вече бе на предела на силите си заради тревогите, които вълнуваха ума ѝ.

— Тази война не ми харесва — прошепна тя. — Мъжете обаче ѝ се наслаждават, нали? Обичат да се бият.

— Някои мъже, да — съгласи се той, гласът му бе станал дрезгав от неочакваното желание да прегърне Никъла. Господи, тя изглеждаше толкова крехка. Можеше само да си представи ада, през който бе минала, откакто бе започнала войната. Сметна, че желанието ѝ да защити брат си е достойно за възхищение, макар да бе най-нелепото нещо, което можеше да каже.

От слуховете, които бе чул за нея, осъзна, че не би могъл да очаква друго.

— Никъла, знаеш ли, че си се превърнала в легенда измежду норманските воители?

Думите му привлякоха пълното ѝ внимание и възбудиха любопитството ѝ.

— Само мъртвите стават легенди — заяви му тя, — не живите.

— Ако е така, значи ти си изключение — каза той. — Нали точно ти беше тази, която поведе защитата на дома си срещу първите трима военачалници, изпратени от херцог Вилхелм?

Тя сви рамене.

— Господарят ти изпрати голобради момчета, които да откраднат дома ми. Аз просто ги отпратих.

— Дори и да е така — възрази той, — има...

Тя го прекъсна.

— Воините на брат ми бяха под моето командване, истина е, но само защото командирът бе принуден да се оттегли.

— Кой е воинът и къде е той сега?

— Името му е Джон — отвърна тя — и замина на север. — Никъла скръсти ръце на гърдите и погледна надолу към брат си. — Никога няма да го заловиш. Много по-умен е от такива като теб.

— На мен ми прилича по-скоро на страхливец. Оставил те е незащитена.

— Аз му наредих да замине. Джон не е страхливец. Освен това мога сама да се грижа за себе си, бароне. Когато се наложи, мога да избягам от всички досадни нормани.

Той игнорира обидата.

— Един норманин никога не би оставил жена да командва.

Тя поклати глава. Знаеше, че сега не може да защити Джон. В сърцето си усещаше, че верният васал на брат ѝ е един от най-смелите мъже, които е срещала през живота си. В най-тежките мигове той бе довел малкия Улрик при нея. Брат ѝ Търстън бе наредил на Джон да отнесе сина му при Никъла, която да се грижи за него, докато войната приключи. Джеймс, саксонският предател, не знаеше нищо за бебето, а тя никога нямаше да каже за него на норманите. Беше жалко, че сега Никъла не можеше да даде кураж на Джон. Но безопасността на малкия Улрик бе на първо място. Норманите трябваше да вярват, че Улрик е просто детето на една от слугините.

Ройс наблюдаваше различните емоции, редуващи се на лицето ѝ, и се зачуди какво ли се върти в хубавата ѝ главица. Не му допадна начина, по който тя защитаваше воина, който я бе оставил сама да се защитава, начело на малка група мъже, но прецени, че за момента е по-добре да не се задълбочава в този въпрос.

— Показа находчивост, когато се маскира като монахиня. Воините ми на момента се заблудиха.

Тя забеляза, че не включи себе си. Дали отказваше да признае, че е успяла да заблуди и него?

— Воините ти са млади момчета — заяви тя. — Това вероятно ще е една от причините за разгрома ти, бароне.

— Повечето от воините ми са по-възрастни от теб.

— Значи просто са некадърни.

— Необучени, не некадърни — поправи я той. — Опитните ми воители бяха повикани за по-важна задача. — Той й казваше истината, но по изражението й разбра, че се е обидила. Тя му обърна гръб с намерението да го отпрати.

Но той не бе склонен да й го позволи.

— Искам да те предупредя, Никъла, че интелигентността ти няма да ти е от полза. Пътуването ни до Лондон, в най-добрия случай, ще е трудно и времето, в което ще сме принудени да пътуваме заедно, ще е поносимо за теб единствено, ако спазваш добро поведение.

Тя отказа да се обърне към него. Гласът й бе развълнуван, когато заяви:

— Господи, колко си арогантен. Тук ми бе дадено убежище и дори ти, безбожен норманино, не можеш да нарушиш този закон. Няма да тръгна с теб.

— Ще го направиш.

Тя въздъхна раздражено и се обърна срещу него.

— Ще се опълчиш срещу правото ми да потърся убежище?

— Не, ти сама ще излезеш от този манастир, когато времето да тръгнем настъпи.

Тръпка премина надолу по гръбнака на Никъла. Какво ли оръжие бе намислил да използва срещу нея? В ума й се редуваха една ужасна възможност след друга. След минута обаче, тя реши, че мъжът пред нея блъфира. Нямахше какво да направи, за да я принуди да напусне безопасното си убежище.

Облекчението накара очите й да се напълнят със сълзи.

Той се усмихна.

Увереността й се стопи. Напълно забрави, че стоят в болнична стая. Със сигурност не би изкрещяла с цяло гърло, ако си спомняше къде се намира.

— Докато норманите са в Англия, никога няма да напусна манастира. Никога!

ГЛАВА 3

Никога дойде точно осем седмици по-късно.

Барон Хю най-после се бе възстановил от заболяването си и бе напуснал манастира предишния ден. Игуменката каза на Никъла, че е чула барон Ройс да моли приятеля си да остане в крепостта ѝ, докато той отведе *Наградата* до Лондон.

— Вярвам, Никъла, че казвайки „награда“, той има предвид теб — отбеляза съчувствено тя.

— Той блъфира — промърмори Никъла.

През целия ден тя отново и отново си повтаряше тези две думи. През цялата нощ не успя да мигне. Точно преди залез-слънце Ройс беше изпратил вест Никъла да си събере багажа, защото на сутринта потеглят за Лондон.

Игуменката не вярваше, че норманинът е от типа мъже, които биха блъфирали, но реши да запази мнението си за себе си. Тя събра вещите на Никъла в малка торба и я отнесе долу до входа на манастира, в случай че баронът наистина успее да приложи плана, който е намислил.

— Може би, ако си подготвена, нищо няма да се случи — беше я посъветвала игуменката.

Никъла беше облечена и кръстосваше коридора пред портите още преди пукването на зората. Бе облякла любимата си долна риза с цвят на крем и кралскосинята си рокля по простата причина, че майка ѝ ѝ бе помогнала да ушие тоалета и самият факт подобряваше настроението ѝ. Материята на дрехата бе прекалено тънка за студените зимни условия, но този факт не я тревожеше, тъй като нямаше намерение да излиза от манастира.

Отклони поканата да се присъедини към сестрите за сутрешната молитва, тъй като, вместо да се моли, вероятно щеше да се разкрещи, а това със сигурност щеше да разсее другите жени.

Вярната ѝ прислужница Алис дойде да ѝ донесе седмичния доклад час по-късно. Възрастната жена бе мила, изключително лоялна

към господарката си и имаше добра памет за детайлите. Бе петнадесет години по-възрастна от Никъла и все пак имаше младежкия навик да се кикоти, когато е нервна.

Алис се кискаше истерично, когато влетя във вестибюла, където я чакаше Никъла.

— Точно както подозирахме, милейди — викна прислужницата. Успя да направи бърз реверанс, преди да продължи. — Барон Хю се е подготвил за дълго гостуване в замъка, а барон Ройс се готви да дойде да ви вземе.

Никъла хвана ръката на Алис и я задърпа към прозореца. Тя махна на жената да седне на пейката и се отпусна до нея.

— Научи ли какъв е планът, с който смята да ме принуди да напусна убежището си? — попита тя.

Алис поклати глава толкова енергично, че от плитката ѝ увисна кичур коса.

— Всички непрестанно обмисляхме какъв може да бъде плана му, милейди, но никой не успя да се досети. Барон Ройс доведе свои собствени прислужници. Кларис се опита да научи нещо от двама мъже, приближени на барона, но никой от тях не се подлъга, милейди. Човек би си помислил, че барон Хю ще се интересува как точно барон Ройс смята да ви отведе отгук, но се оказа, че не е така.

— Кларис е внимавала, нали? Не искам да загази заради мен.

Алис се ухили.

— Кларис ви е толкова лоялна, колкото и всички останали в домакинството, милейди. Би дала живота си, за да сте в безопасност.

Никъла поклати глава.

— Не искам да дава живота си заради мен. Нито ти, Алис. Макар, Господ да ми е свидетел, да нямам търпение да чувам новините, които ми носиш, все пак поемаш прекалено много рискове, като идваш тук.

— Вече наричат крепостта Розууд — прошепна Алис.

Тя кимна, когато видя изумения поглед на Никъла.

— Прекръстили са дома ми?

— Барон Хю измисли името. Вашият барон Ройс изглежда нямаше нищо против. И без да се усетим как стана, целият персонал започна да го нарича Розууд. Звучи добре, не мислите ли, милейди?

Алис не изчака господарката ѝ да ѝ отговори.

— Трябва да ви кажа истината, милейди. Двамата барони се държат така, сякаш крепостта вече им принадлежи.

— Какви други промени са направили? — попита Никъла.

— Откриха един от тайните проходи, този в северната част, и го залостиха много здраво. За щастие, досега са намерили само него.

Никъла осъзна, че кърши ръце. Едва успя да си наложи да спре.

— А покоите ми, Алис? — попита тя. — Кой от тези натрапници е превзел стаята ми?

— Никой — отвърна Алис. — Барон Ройс заповяда вратата да се заключи и забрани да се влиза в нея. Когато барон Хю се разболя, го настаниха в стаята ви, но след като се върна в Розууд, му беше дадена по-голяма спалня. Горките Кларис и Рут са натоварени с ужасната мисия да чистят стаята на норманина. Искате ли да чуете останалото?

— Разбира се, че искам — заяви Никъла. — Не се опитвай да ме предпазваш.

— За всички нас е много трудно да мразим барон Ройс — призна Алис и отново се изкиска не на място.

— Да мразиш е грях и дори само по тази причина не бива да мразим норманите — каза Никъла. — Но може да не ги харесваме, без да се тревожим, Алис.

Прислужницата кимна.

— Но дори това е много трудно за нас. — Гласът ѝ бе заглушен от вятъра, виещ зад стените на манастира. — Той нареди всички да се явим пред него. Скрихме Хакон най-отзад, тъй като смятахме, че виждайки го, баронът ще си спомни как точно той го излъга, че имате сестра-близначка. И знаете ли какво се случи, милейди? Барон Ройс свика тази среща, за да награти Хакон, задето е защитил господарката си. Баронът поиска от него да коленичи и да му отдаде лоялността си. Но не го принуди. А просто го попита дали ще го стори.

Няколко шумни кискания придружаваха изказването ѝ. Алис сложи ръце на гърдите си и си пое дълбоко дъх.

— Дори помогна на Хакон да се изправи, след като произнесе клетвата си. Всички бяхме покорени от добротата му. Мислехме, че ще поиска главата на горкия човек, а не лоялността му.

— Кой може да предположи какво ще иска този варварин? — каза Никъла.

— Баронът нито веднъж не повиши глас на когото и да било. Кларис каза, че е така, защото е по-възрастен, но, разбира се, не чак толкова, колкото приятеля си — барон Хю. Миртъл разля пълна кана с ейл направо в чинията на барон Ройс, докато той се хранеше. И, знаете ли, той дори не вдигна ръка срещу нея. Не, просто се премести на друго място на масата и започна разговор с един от приятелите си.

Никъла не желаше да слуша повече за Ройс.

— Как е барон Хю? — поинтересува се тя.

— Непрестанно ви хвали, милейди — отвърна Алис. — Каза на барон Ройс, че сте се грижила за него и сте стояла с него в тъмните часове на нощта, когато е изгарял от треска, и че вие сте му помагали да се разхлади и сте го утешавали.

— Не съм го утешавала — заяви разпалено Никъла. — Просто помагах на сестра Фелисити. Алис, сама знаеш колко възрастна и изтощена е тя. И тъй като така или иначе стоях цяла нощ до Джъстин, просто наглеждах и Хю. Това е.

— Барон Хю каза, че имате добро сърце. Е, бива ли така да се мръщите, господарке. Това е самата истина. Освен това той сподели и че напълно честно сте го била на шах, и то няколко пъти.

Никъла се усмихна.

— Хю беше отегчен от принудителното си бездействие — обясни тя. — Постоянно избухваше срещу игуменката, крещейки й, че повече не иска да стои в леглото. Играех шах с норманина не за да го забавлявам, а за да помогна на игуменката.

— Барон Хю се усмихва, когато говори за вас, но се мръщи страховито, когато се спомене името на брат ви, Джъстин. Разказа как той хвърлял чиниите с ядене срещу вас. Тогава и барон Ройс се намръщи. Наистина е страшен, когато се намръщи, не мислите ли?

— Не съм забелязала — заяви Никъла. — Нито един от норманите не може да си представи мъченията, на които бе подложен Джъстин — прошепна тя. — Сега, моля те, кажи ми за Улрик. Как е скъпият ми племенник?

Алис се усмихна.

— Много е палав, особено сега, след като вече може да лази. А преди няколко дни му излезе още едно зъбче.

— Не е ли прекалено рано? — разтревожи се Никъла.

— Не е рано — отвърна Алис. — Улрик се развива точно така, както трябва да се развива мъниче на неговата възраст. Милейди, вие нямате голям опит с малки деца, затова, повярвайте ми, всичко е наред.

Никъла кимна.

— Искан ми се да го бях довела тук с мен. Тревожа се за него, Алис. Знам, че ти и Кларис се грижите добре за него, но просто...

— Взехте правилното решение, господарке — прекъсна я Алис. — Нямахте как да знаете дали ще успеете да стигнете благополучно до манастира — напомни ѝ тя. — А и времето беше толкова лошо, че Улрик със сигурност щеше да се разболее. Дори да го бяхте взела със себе си, какво щяхте да кажете на ескорта? По онова време те мислеха, че сте сестра Даниел, не го забравяйте. Не се тревожете, милейди. Улрик е в пълна безопасност в Розууд. Там е толкова защитен, колкото трябва да бъде — добави тя, кимайки. — Норманите не обръщат внимание на бебето. Все още вярват на лъжата ви, че е дете на една от прислужниците. През цялото време Кларис го държи на горния етаж. Дори си мисля, че барон Ройс е забравил, че малчуганът е в крепостта.

— Моля се на Господ баща му все още да е жив — прошепна Никъла. — Колкото повече време минава без да получим вест, толкова повече се убеждавам, че Търстън е мъртъв.

— Не бъдете толкова черногледа — нареди ѝ Алис. Тя използва края на ръкава си, за да подсуши сълзите на господарката си. — Знам, че от доста време го обмисляте, но сега чуйте мен. Господ не би бил толкова жесток, че да отнеме и майката, и бащата на Улрик. Големият ви брат трябва да е жив, милейди. Не бива да губите надежда.

Никъла кимна.

— Да, не бива да губя надежда.

Алис погали ръката ѝ.

— Барон Ройс вярва, че сте била омъжена — обяви тя. — Този глупак Джеймс мисли, че сватбата ви с Роулф се е състояла. А всички ние си мълчим по този въпрос. Този многознаещ предател май не знае всичко, нали? Надявам се барон Ройс да изрита Джеймс от крепостта, щом научи истината.

Бенет и Оскар, двама от конярите, дойдоха, за да ескортират Алис обратно в крепостта.

Веднага щом тримата си заминаха, Никъла побърза да се върне в болничната зала, за да седне до Джъстин.

Настроенията на брат ѝ бяха по-променливи и от времето. Когато той най-после успя да заспи, Никъла се наведе над него, за да нагласи завивките около раменете му. Неочаквано дясната му ръка се стовари върху лицето ѝ. Брат ѝ го направи неволно, тъй като спеше, но все пак ударът бе толкова силен, че я събори на пода. Джъстин я бе ударил малко под окото и Никъла знаеше, че до падането на нощта ще има ужасна синина.

Тя го остави сам и отново започна да обикаля преддверието. От време на време поглеждаше през прозореца. До ранния преди обед бе решила, че какъвто и да е бил плана на Ройс, той явно се е провалил.

Тъкмо се канеше да спусне кожата, която висеше пред прозореца, когато звук от гръмотевици привлече вниманието ѝ. По криволичещия път се появиха конници. Бяха най-малко петдесет. Спряха едва когато стигнаха до пътеката, водеща към портите на манастира. Мъжете, които бяха оставени на пост и патрулираха около стените на манастира, се присъединиха към новодошлите. Сега броя на конниците беше седемдесет.

Един воин се отдели от останалите и пришпори коня си нагоре по хълма. Само по размера на коня и ездача Никъла се досети, че това е Ройс.

Идваше за нея.

Отстъпи от прозореца, без да откъсва поглед от мъжа.

Светлината се отразяваше върху отворения му шлем и металните халки, пришити за кожената броня на гърдите му. Навън все още бе много студено, но въпреки това ръцете му бяха голи. Никъла потръпна. Неочаквано Ройс ѝ се видя непобедим.

Наложи ѝ се да разтърси глава и да си напомни, че той е просто един обикновен мъж. Мъж, за който се надяваше скоро да умре от студ. Никъла забеляза, че на бедрото му виси меч, но не виждаше да носи щит. Беше екипиран като за битка... или за пътуване през вражеска територия до Лондон.

Ройс спря, когато стигна до средата на пътеката. Остана неподвижен дълго време, вирайки се в манастира.

Какво чакаше? Нима наистина смяташе, че тя ще излезе навън доброволно? Никъла поклати глава и се усмихна. Арогантният норманин можеше да остане на гърба на коня си до края на деня, за нея

нямаше да има никакво значение. Нямаше да му позволи да я сплаши толкова лесно.

Ройс изпрати пратеник до железните порти на манастира и изчака потвърждение, че Никъла е уведомена за пристигането му.

Игуменката откри Никъла да стои близо до прозореца.

— Барон Ройс помоли да погледнеш през прозореца, Никъла. Твърди, че има съобщение за теб.

Никъла се премести в средата на прозореца, за да може Ройс да я види. Беше скръстила покорно ръце пред себе си, за да изглежда спокойна и уверена. Не беше сигурна дали той може да види изражението ѝ, но не смяташе да поема рискове. Беше разтревожена, но норманинът нямаше откъде да го знае. Освен това бе сигурна, че той блъфира.

Ройс изчака тя да застане пред прозореца, преди бавно да разгърне тежките одеяла, които топлеха бебето в ръцете му.

Улрик спеше дълбоко, но малкото му личице се изкриви в гримаса, когато усети ласката на студения въздух.

— Ще се стоплиш след минутка — обеща му Ройс.

Той вдигна бебето високо във въздуха и заचाка реакцията ѝ.

Не му се наложи да чака дълго. След няколко секунди лейди Никъла изчезна от прозореца. Разяреният ѝ вик отекна в залата.

Улрик отвори уста и също нададе недоволен вик, но Ройс успя отново бързо да увие одеялото около малкото телце. Топлината утеши бебето и то засмука доволно малкото си юмруче.

Бозаещият звук накара Ройс да се усмихне. Той отмести леко одеялото, за да види личицето на мъничето и бе възнаграден с една бебешка доволна усмивка. Когато Улрик издърпа ръчичката от устата си, Ройс забеляза четири искрящи малки зъбчета, две отгоре и две отдолу. Брадичката и бузите на детето бяха покрити с лиги. Ройс несръчно попи влагата, преди отново да покрие личицето с одеялото.

Улрик обаче имаше други намерения. Той веднага издърпа плата пред себе си, издаде силен, недоволен писък и зарита с крачетата.

Ройс нямаше никакъв опит с толкова малки бебета. Трите му помлади сестри имаха деца, но той не бе прекарвал много време около тях. По тази причина не бе сигурен колко племенника и племеннички има. Нямаше ни най-малка представа защо Улрик се разстрои. Бебето беше на топло място и в пълна безопасност, това би трябвало да му е

достатъчно. Освен това, преди да потеглят, Ройс търпеливо бе изчакал прислужницата Кларис да го нахрани.

Детето нямаше никакъв повод да се оплаква.

Той отново издърпа одеялото, за да види личицето на детето.

— Заспивай — нареди той с нежен, но настоятелен глас. Улрик спря да плаче, само колкото да се усмихне на Ройс. Бебето изглеждаше много смешно с разрошената си косичка, стърчаща нагоре. Баронът не успя да сдържи усмивката си.

След минута обаче, реши, че е отделил достатъчно време на детето и отново покри лицето му.

— А сега трябва отново да заспиваш.

Улрик отново зарева с цяло гърло. В същия миг Ройс забеляза Никъла, която изскочи тичешком през отворените порти на манастира. Косата ѝ се вееше след нея, а тя не обръщаше внимание на сковаващия студ. В бързината си да се добере до Улрик не бе сложила дори пелерина около раменете си.

Планът му бе сработил. Ройс се почувства облекчен, но не защото успя да я подлъже да напусне убежището си, а защото щеше да се отърве от малкото дете и да го остави на нейните грижи.

Никъла се спусна по хълма, тичайки с всички сили. Когато най-после стигна до Ройс, едва успяваше да си поеме дъх.

— Дай ми това бебе — заповяда тя с дрезгав глас. Беше толкова бясна, че не се сдържа и удари Ройс по бедрото.

— Улрик твой син ли е, Никъла?

Тя се поколеба само за миг, преди да каже.

— Да, мой син е.

На мига разбра, че Никъла го лъже. Отново. Въздъхна примирено. Страхът, който видя в погледа ѝ, го накара да замълчи. Нямаше да я предизвиква точно сега. Беше го излъгала, защото се боеше. Тя просто не можеше да го разбере. Знаеше, че се опитва да предпази детето от него. За нея той бе враг и Ройс можеше само да си представя историите, с които ѝ бяха напълнили главата.

— Улрик е в безопасност, Никъла. Няма да му се случи нищо лошо.

Казвайки това, той посегна надолу, предлагайки ѝ ръката си. Тя отстъпи бавно назад.

— Дай ми го! Веднага!

Нищо не би му харесало повече от това да ѝ даде детето, тъй като Улрик отново пицеше, риташе и се въртеше в ръцете му, но нямаше да ѝ позволи да диктува правилата. Не тя даваше заповедите тук и колкото по-скоро го разбереше, толкова по-добре. Пътуването им щеше да бъде достатъчно трудно и без да го предизвиква на всяка крачка.

Улрик вече пицеше гневно. Ройс насочи вниманието си към него, за да го успокои. Той внимателно обърна детето така, че да облегне гръбчето му на плаща пред гърдите си. След това отстрани одеялото от лицето му, тъй като бебето имаше явното намерение да премахне всяка пречка пред погледа си. Преди отново да погледне Никъла, се зае повторно да избърше личицето на детето.

Яростта ѝ се бе стопила. Ройс се отнасяше толкова нежно с Улрик. Воинът имаше толкова големи ръце и все пак не бе непохватен с детето. А и Улрик явно го харесваше. Бебето постоянно обръщаше глава, за да се усмихне на похитителя си.

Той беше просто едно невинно бебе. Не знаеше на кого се усмихва. Тя най-после насочи погледа си към Ройс. Двамата останаха вгледани един в друг, докато Улрик гукаше и издаваше нови, непознати за нея звуци. Мъничето изглеждаше истински доволно.

Никъла не успя да издържи дълго под зоркия поглед на Ройс. Започна да трепери, но не можеше да разбере дали причината бе пронизващият студ, или ледения поглед на мъжа пред нея.

— Играта свърши, Никъла. Аз спечелих. Ако това бе игра на шах, сега щях да ти кажа: „шах и мат“ — заяви той. — Признай поражението си и ще ти покажа милостта си.

Веселието в гласа му бе много по-обидно от арогантното му държание. Тя погледна към него и видя, че мъжа едва се сдържа да не се разсмее.

Той буквално грееше победоносно, затова отново го удари по крака.

— Ако това беше игра, то определено нямаше да направите „шах и мат“, бароне, а просто „шах“, защото единственото, което направихте с този ваш дяволски ход, е да ме притиснете в ъгъла. Но играта все още не е приключила.

Той поклати глава.

— Ти си в неизгодна позиция, Никъла. Откажи се от тази безполезна борба и приеми неизбежното.

След думите си той дори посмя да се ухили насреща ѝ. С действията си само засили неприязънта ѝ към него. Младата жена се запита как е могла дори да си помисли, че е красив. Мъжът бе истинско чудовище задето използваше по този начин едно невинно бебе. Умишлено бе застрашил Улрик, само и само да спечели преимущество.

След миг, обаче, ѝ се наложи да признае поне пред себе си, че бебето не е в никаква опасност. Улрик беше в безопасност. В близост имаше цяла армия, която да гарантира, че при възможно нападение детето ще е защитено. А в ръцете на норманина то бе на топло и сигурно място.

Не, Улрик не беше в опасност, но това не се отнасяше за нея. Беше убедена, че след броени минути ще се превърне в купче лед заради ледения вятър.

Никъла потърка ръце и размърда крака, опитвайки се да раздвижи пръстите си.

— Дай ми сина ми — повтори тя, макар в гласа ѝ сега да липсваше първоначалния плам.

— Твой син ли е?

Преди тя да успее да отговори на въпроса, Улрик избърбори:

— Мама. — След като детето гледаше към нея, тя реши да се възползва от възможността, която ѝ се предоставяше.

— Разбира се, че ми е син — обяви тя. — Току-що го чу да ме нарича мама.

Раздразнението му бе очевидно.

— Госпожо, през последните пет минути това бебе ме нарече негов кон, а към юмручето си се обърна с думата мама. Изпитваш търпението ми — добави той намръщено. — Смяташ ли да стоиш там, докато умреш от студ, или ще признаеш поражението си?

Тя задъвка долната си устна, обмисляйки цяла минута отговора си.

— Ще призная само, че ти си по-добър от мен в измамите, и това е всичко, което ще получиш.

Засега това бе достатъчно, за да е доволен. Той вдигна наметалото, което бе праметнато през бедрата му, и ѝ го подхвърли.

— Наметни се с това.

— Благодаря.

Тя прошепна думите толкова тихо, че Ройс не бе сигурен дали е чул правилно.

— Какво каза?

— Казах благодаря.

— За какво? — попита той, очевидно объркан.

Тя сви рамене.

— Просто така — обясни тя. — Няма причина човек да не се държи възпитано, бароне. Ние, саксонците, разбираме това, но предполагам, че норманите не го разбирате. Това е още една причина да се върнете откъдето сте дошли и да оставите Англия на мира. Нашата култура е прекалено сложна, за да успеете да се впишете.

Господи, тя почваше да се ядосва. Ройс въздъхна.

— Всички саксонци ли са твърдоглави като теб?

Тя уви тежкото наметало около раменете си и го погледна.

— Не сме упорити, а цивилизовани.

Младият мъж се разсмя.

— Толкова цивилизовани, че си боядисвате телата? Не ми клати глава. Лично съм виждал боядисаните лица и ръце на воините ви. Дори вашата църква не одобрява този ритуал.

Точно по този въпрос бе напълно прав, но тя нямаше никакво намерение да му го признае. Дори тя не одобряваше решението на някои саксонци да боядисват телата си като варвари. Но освен това смяташе, че точно сега не е нито времето, нито мястото за подобен разговор.

— Защо просто не ме оставиш на мира?

Болката, която долови в гласа ѝ, го свари неподготвен. В един момент надутото му опяваше за маниерите му, а в следващия го гледаше умолително и бе готова да заплаче.

— Не бих искал нищо повече от това да те оставя на спокойствие, но мой дълг е да те отведа в Лондон, а твой дълг е...

— Да стана „награда“ за някой мъж? Не е ли това истинската причина да бъда замъкната чак до Лондон?

Тя отново бе разярена. Настроението ѝ се сменяше толкова светкавично, че Ройс бе напълно изумен. И доволен. Предпочиташе да се занимава с ядосани жени, отколкото с такива, които плачат.

— Не планирах да те мъкна през целия път до Лондон, но идеята ти заслужава да бъде обмислена.

Прииска й се да закрепчи, чувайки веселието в гласа му.

— Изпитваш търпението ми — промърмори тя.

— А ти моето — заяви той, щом младата жена отблъсна за пореден път протегнатата му ръка.

— Ако ще отивам в Лондон, то ще извървя пътя дотам пеша. Няма...

Тя не успя да довърши изречението си, защото той реши да поеме нещата в свои ръце. Буквално. Преди да осъзнае какво е намислил, Ройс я дръпна към себе си, сграбчи я през кръста и я вдигна, поставяйки я в скута си. Всичко се случи толкова бързо, че тя нямаше време дори да възкликне. Дупето й се притисна към твърдото му бедро. Гърбът й се опря в гърдите му, а ръката му се обви здраво около ханша й.

Улрик бе притиснат под едната ръка на воина и веселият бебешки смях красноречиво показваше, че детето се забавляваше от случващото се.

Никъла мразеше да бъде толкова близо до норманина. Огромното му тяло сякаш бе надвиснало над нея. Горещината и силата, които се излъчваха от него, я караха да се чувства ужасно крехка.

Младата жена се опитваше храбро да се бори със зародилия се страх, но щом започна отново да трепери, разбра, че се е провалила. Оказа се, че именно похитителят й бе този, който усмири страха й. Той постави бебето в ръцете й и отдели време грижовно да нагласи пелерината около раменете й. След това покри с тежката материя и бедрата й, преди отново да я придърпа в топлите си обятия. Той бе невероятно нежен с нея, толкова нежен, колкото и с малкия Улрик.

Освен това миришеше приятно. Тя въздъхна тихо. Все пак мъжът не бе чудовище. Това признание прогони яростта и страха й. Младата жена осъзна, че не може да го ненавижда така, както й се искаше, и от много време насам за пръв път се усмихна. Истината бе, че никога не бе умеела да мрази някого, но все пак можеше поне да не го харесва.

След няколко минути, прекарани в размисъл, тя реши да направи компромис. Нямаше да го мрази, защото омразата бе грях. Но щеше да направи живота му истински ад през малкото време, което щяха да

прекарат заедно. Намирането на изход от ситуацията значително подобри настроението ѝ. Начините да му вгорчи живота бяха безброй.

Норманският варварин заслужаваше всяка неприятност, която тя успееше да му причини. Той настояваше да я отведе в Лондон и всяко негово неудобство щеше да бъде достатъчна награда за нея.

Никъла насочи вниманието си към бебето. Притисна го към гърдите си и го целуна по главичката. Улрик се изкиска весело. Никъла приглади разсеяно косичката му, но немирните руси къдрици отново щръкнаха нагоре.

Ройс я наблюдаваше внимателно.

— Защо косата му прави така? — попита той, прошепвайки въпроса си до ухото ѝ.

Младата жена не откъсваше поглед от детето.

— Какво прави?

— Стърчи така, нагоре — обясни Ройс. — Изглежда все едно е настръхнал от страх.

Тя не успя да сдържи усмивката си. Улрик изглеждаше много смешно и бе невероятно сладък. Но нямаше намерение да позволи на норманина да види, че я е развеселил.

— Той е перфектен — обяви тя.

Той нито се съгласи, нито отрече.

— Не смяташ да водим Улрик с нас в Лондон, нали, бароне? Пътуването би било много трудно за него.

Той игнорира въпроса ѝ и подкара коня си. Спряха, когато стигнаха до железните порти на манастира. С едно мощно движение мъжа слезе от коня.

— Ще чакаш тук — нареди ѝ той, поставяйки ръка на бедрото ѝ. — Разбра ли ме?

Натискът му бе преднамерен. Тя сложи ръка върху неговата, за да я избута. Нямаше намерение да се подчинява на заповедите му. Той хвана пръстите ѝ и започна да ги стиска.

— Разбрах. Ще остана тук — излъга тя, надявайки се действието ѝ да не бъде сметнато за грях, тъй като норманинът беше неин враг, а Господ бе на нейна страна. Бог щеше да ѝ помогне да се измъкне от тази ситуация, бе сигурна в това. В мига, в който рицарят влезеше в манастира, тя и Улрик щяха да се насочат към северния път.

Но после какво? Баронът със сигурност щеше да забележи, че я няма. След миг обаче ѝ се наложи да забрави този план, тъй като Ройс взе детето от ръцете ѝ.

— Върни ми го — заповяда тя.

Той само поклати глава.

— Какво си мислиш, че правиш? — попита тя.

— Казах ти да стоиш тук — заповяда, щом я видя, че се кани да слезе от коня.

Гласът му не бе по-висок от шепот, но заплаха в тона му привлече пълното ѝ внимание.

— Върни ми сина и ще направя каквото пожелаеш.

Той се престори, че не я е чул. Никъла чакаше отговора му, докато мъжът влизаше в манастира. Наложил ѝ се да стои там десет минути, преди да се появи отново.

Бебето не беше с него. За сметка на това носеше чантата ѝ, която завърза зад седлото на коня си, преди да се настани зад нея.

— Игуменката ще се погрижи ли Улрик да бъде отведен у дома?

— Не.

Тя го изчака да обясни по-подробно, но след като я настани в скута си и я обвини в наметалото си, грубиянът не каза нищо повече.

— Кой ще се грижи за Улрик?

Тревогата в гласа ѝ малко смекчи лошото му настроение.

— Улрик ще остане при игуменката, докато бъде решено бъдещето ти.

— Как принуди игуменката да се съгласи да се грижи за Улрик?

— Предложих ѝ сделка, на която не успя да устои — отвърна Ройс.

Тя можеше да долови веселието в гласа му. Никъла се опита да се обърне, за да види изражението му, но той я принуди да остане там, където беше.

— Каква сделка?

Той насочи коня обратно надолу по хълма, преди да ѝ отговори.

— В замяна на услугите ѝ да се грижи за Улрик аз ѝ обещах, че ще се погрижа Джъстин да се оправи — каза той.

Никъла бе изумена.

— Как е възможно да си обещаеш подобно нещо? Джъстин умира, нима си забравил?

Мъжът въздъхна шумно.

— Той не умира — заяви й. — Сигурен съм, че в някое кътче на ума си знаеш, че казвам истината. Джъстин може и да не желае да живее, но ще го стори, Никъла.

Когато тя понечи да му отговори, Ройс сложи ръка на устата й.

— През последните два месеца в страната ти се случиха много промени. Англия вече е наша, а Вилхелм е толкова твой крал, колкото и мой.

Никъла бе напълно обезсърчена. Той казваше истината и тя не бе достатъчно наивна, за да се залъгва в противното. Освен това бе чула за част от промените. Дори изолирани в манастира, монахините гледаха да получават последните новини. Никъла бе наясно, че последните саксонски войски бяха разбити при Хейстингс.

— И все пак нямаш никакво право да даваш такива обещания на игуменката. Джъстин е мой брат. Аз ще се грижа за него — заяви му тя.

Ройс поклати глава.

Прииска й се да го удари.

— Ако имаш поне капка състрадание в себе си, ще ме оставиш да бъда до брат си в последните му мигове, за да му предложи утехата, от която се нуждае.

— Последното нещо, от което има нужда брат ти, е някой да го утешава.

Той звучеше толкова уверен в себе си. Странно, но отношението му накара вътре в нея да припламне искрица надежда, че той вероятно има отговора за спасението на Джъстин. Тя бе толкова изплашена за брат си. Какво щеше да стане с него? Как щеше да се научи да се справя сам в този студен, мрачен свят?

— От какво мислиш, че се нуждае той? — попита го тя.

— Нуждае се от някой, който да го научи как да оцелява. Състраданието няма да го опази жив. Ще го стори подходящото обучение.

— Не си забравил, че Джъстин е с една ръка, нали?

В гласа му отново се долови веселие, когато й отговори.

— Не съм забравил.

— И смяташ, че би могъл да го обучиш?

— Да.

— Защо?

— Защото това е, което правя, Никъла — обясни ѝ търпеливо той. — Аз обучавам мъже.

Тя беше удивена, чувайки го да поема този ангажимент спрямо Джъстин. Също така беше ужасена. Можеше ли да му се довери?

— Какво ще стане с обещанието ти, когато се завърнеш в Нормандия?

— Ако се върна в Нормандия, Джъстин ще дойде с мен.

— Не — изкрещя тя. — Няма да ти позволя да отведеш брат ми.

Той долови паниката в гласа ѝ, затова я прегърна леко, за да я успокои. Младият мъж разбираше безпокойството ѝ. Вече бе загубила един от братята си в тази война, ако бяха верни слуховете, и за него беше очевидно, че тя се чувства отговорна за благополучието на Джъстин. Беше понесла тежко бреме на раменете си, прекалено тежко за някой на нейната възраст.

— Джъстин ще се върне в Англия веднага щом приключи обучението му. Но има и възможност да остана тук, Никъла.

Господи, надяваше се, че ще остане в Англия. Единствено за доброто на Джъстин. Никъла почувства невероятно облекчение. Баронът щеше да спази думата си. Вече нямаше никакво съмнение в това.

— Все още не разбирам как си готов да поемеш отговорността за един саксонски воин, бароне, след като ти самият...

Ръката му отново покри устата ѝ.

— Приключихме с тази дискусия — обяви той. — Бях невероятно търпелив с теб, Никъла. Позволих ти да изразиш притесненията си и ти обясних своята позиция. Изгубихме достатъчно време.

Тя не бе съгласна с грубите му думи. Но той постигна каквото искаше. Пришпори отново коня си, правейки разговора напълно невъзможен.

Така продължиха в пълно мълчание. Все пак, имаше и един забавен момент, когато спряха в подножието на хълма, за да може Ройс да вземе щита си. Воинът, който очевидно искаше да впечатли барона си, реши да подхвърли щита в тяхната посока. Но той се оказа прекалено тежък за него и се стовари шумно между двамата конника.

Никъла щеше да се засмее с глас, но видя ужасеното изражение на младия воин. Не искаше да засили унижението му, като му се присмее. Тя прехапа долната си устна, наведе поглед към скута си и търпеливо зачака да види какво ще направи Ройс.

Мъжът не каза нито дума. Тя чу тежката му въздишка и едва не прихна да се смее. Явно бе предположил, че ѝ е забавно, защото я стисна леко през кръста, казвайки ѝ без думи да запази мълчание.

Младият воин най-после успя да се отърси от шока и побърза да вземе щита. Лицето му бе силно зачервено, докато го вдигаше от земята.

А Ройс все още не го бе наказал. Той взе щита си и застана начело на конниците. Когато бяха на достатъчно голямо разстояние от посрамения воин, Никъла даде воля на смеха си.

Помисли си, че и той може да се посмее на случката. Все пак бе наистина забавно. Но той не се засмя и щом издърпа наметалото си над главата ѝ, тя предположи, че се беше подразнил от веселието ѝ.

През остатъка от ужасно дългия ден, Никъла нямаше никакви други поводи за смях. Направиха лагер, когато навън стана прекалено тъмно, за да продължат. Дори беше започнала да мисли, че не бе толкова лошо Ройс да е около нея. Той се грижеше да ѝ е топло, да е нахранена и дори се погрижи да ѝ направи палатка за през нощта близо до един от лагерните огньовете.

След това обаче, на мига развали доброто ѝ мнение за него, като ѝ каза защо я води в Лондон. Обясни ѝ, че ѝ предстои да бъде венчана веднага щом стъпи там и постоянно се обръщаше към нея с „Наградата на краля“.

Заради това тя започна да крои план за бягство. Престори се, че е покорна и хрисима, заяви, че е изтощена и зачака да ѝ се отдаде удобна възможност.

Ройс отново ѝ даде наметалото си и добави едно одеяло, с което да се завие по-добре. Тя се обърна към него.

— Ройс? — Мъжът се изненада, чувайки я да изговаря името му.

— Какво има?

— Без значение какво ще се случи с мен, няма да нарушиш обещанието си към игуменката. Ще се погрижиш за Джъстин, нали?

— Да — отговори ѝ той. — Не нарушавам обещанията си.

Тя остана доволна. Няколко минути по-късно се направи на заспала. В ума си бе изградила плана за бягство. Веднага щом воините заспах, щеше да се измъкне от лагера. Познаваше добре околността. Гората бе част от земите на барон Норланд, с които нейните земи граничеха на юг. Беше прекалено далече, за да стигне пеша до манастира. Реши, че сигурно ще ѝ отнеме цял ден да се върне обратно. Щеше да ѝ се наложи да се крие зад дърветата, помисли си тя, прозявайки се, и на всяка цена трябваше да отбягва северния път.

Топлината от огъня и изтощението взеха превес над намеренията ѝ и скоро тя спеше дълбоко.

Ройс изчака да се убеди, че наистина е заспала и седна на земята до нея. Облегна се на едно от дърветата и затвори очи. Не мислеше, че ще опита да избяга, докато има все още будни мъже в лагера. Това му даваше час или два, в които да си почине малко.

Никъла се събуди стреснато посред нощ. На мига забеляза Ройс. Вгледа се напрегнато в него за няколко дълги минути, докато не се убеди, че спи дълбоко.

Той изглеждаше много спокоен и доволен. Беше оставил шлема до себе си. Бе отпуснал лявата си ръка върху него, докато дясната почиваше на земята, само на няколко сантиметра от меча му.

Той наистина бе красив мъж. Косата му бе тъмна и много подълга от модерното, дори и за варварите. На цвят бе наситено тъмнокафява и се къдреше едва забележимо.

Никъла изсумтя от отвращение. Как можеше да стои да се възхищава на външността му, когато той възнамеряваше да съсипе живота ѝ? Норманинът се отнасяше с нея като с вещ, дрънкулка, която ще бъде дадена на някой рицар.

Несправедливостта на всичко това ѝ даде мотивацията да действа. Тя откри обувките си, заровени измежду одеялата. Пръстите ѝ заболяха, докато ги обуваше. Нощният вятър бе пронизващо студен. Дългата разходка обратно до манастира щеше да бъде голямо изпитание. Само мисълта за това я караше да въздъхне.

Никъла се уви с наметалото на Ройс и тихо си проправи път към дърветата в края на малката поляна. Никой от воините не ѝ обърна внимание, макар единия от тримата нощни пазачи да погледна за миг в нейната посока. Но когато мъжът не я повика и не тръгна след нея, Никъла реши, че вероятно е сметнал, че е имала нужда от усамотение.

В мига, в който тя изчезна в гората, Ройс махна на войните да останат по местата си. Той изчака още минута-две, преди да се изправи, да изпълне краката си и да тръгне след нея.

Беше очаквал тя да опита да избяга и Никъла не го разочарова. Похвално беше до какви крайности би стигнала само, за да се изплъзне от него. Глупаво, помисли си той, но все пак похвално.

Никъла хукна да тича в мига, в който премина през гъсто обраслите храсти. Придвижването ѝ бе опасно, тъй като луната не бе пълна и светлината, която осигуряваше, не бе много силна. Тя внимаваше колкото можеше, преди да ѝ се стори, че чува шум зад себе си. Продължи да тича, но се обърна, за да погледне през рамо дали някой я преследва.

Спъна се в корените на едно дърво и полетя с главата напред към една дълбока клисура. Имаше време единствено да вдигне лявата си ръка, за да предпази главата си и да се превърти на една страна, преди тялото ѝ да се удари в земята.

Приземи се с глухо тупване и започна да проклина. Докато падаше, бе изгубила едната си обувка и наметалото на Ройс, затова, когато най-после успя да се поизправи и да седне, бе наистина жалка гледка. На главата ѝ имаше повече листа, отколкото коса, и цялата бе покрита с пръст.

Ройс стоеше в сенките и чакаше. Глупачката можеше да си счупи врата. И все пак, шумните, непривични за една дама думи, които се лееха от устата ѝ, му показаха, че физически е добре и е просто ядосана. Младата жена проклинаше толкова високо, че би могла да събуди монахините в манастира.

Никога нямаше да стане добра на шах. Не знаеше как да преценява предварително ходовете си. Освен това не можеше да бъде истински враг на никой. Вече бе разбрал, че не е в природата ѝ да мрази някой... или да отмъщава. Тя дори не умееше да бъде зловна. Ройс се усмихна, спомняйки си как го попита дали ще удържи обещанието си към Джъстин, ако нещо се случи с нея. В онзи миг бе разбрал, че ще се опита да избяга. Без усилие можеше да чете мислите ѝ, тъй като лицето ѝ бе честно и открито, отразявайки всяка нейна мисъл.

Нещо се стегна в гърдите му. Никъла бе като крехко цвете, толкова деликатна, невероятно мека и красива.

Точно сега малкото цвете редеше най-странните проклетия, които бе чувал. Някои от нещата, които казваше, нямаха почти никакъв смисъл.

Гневът ѝ обаче беше краткотраен. Скоро тя се засрами от себе си, задето беше използвала богохулните думи, затова се прекръсти бързо, надявайки се да умилюва Господ, и се изправи на крака. Щом левият ѝ крак пое своята част от тежестта ѝ, младата жена изпита ужасна болка в глезена.

Никъла проплака високо и отново падна на земята. Там остана няколко минути, чудейки се какво да прави. Щом Ройс я чу да плаче, тръгна към нея.

Младата жена най-после бе признала поражението си и извика за помощ.

Преди викът ѝ да заглъхне, той бе до нея. Тя изпитваше прекалено голяма болка, за да забележи, че не му отне много време да я стигне.

В ръката си носеше обувката ѝ. Пусна я в скута ѝ и коленичи до нея. Младата жена реши, че Ройс е раздразнен.

— Ако ми кажеш „шах“, ще се разкрещя.

— Ти вече крещиш — информира я той с измамно весел тон. — И това е „шах и мат“, Никъла. Играта приключи.

Тя не бе в настроение да спори с него, затова сведе поглед към скута си.

— Паднах — обяви тя, посочвайки очевидното. — Мисля, че си счупил глезена.

Звучеше толкова унила и разкаяна. Косата ѝ бе пълна бъркотия, роклята ѝ бе скъсана на рамото и цялата бе покрита с изсъхнали листа.

Ройс не каза нито дума, а просто се зае да огледа пораженията. Никъла проплака от болка, още преди той да я докосне.

— Никъла, обикновено би трябвало да изчакаш да почувстваш болка, преди да започнеш да се оплакваш — обясни ѝ той.

— Подготвих се — озъби му се тя.

Ройс прикри усмивката си. Беше сигурен, че глезенът ѝ не е счупен. Около костта нямаше и следа от подуване. Освен това можеше да мърда пръстите си, без да закрепчи от болка, което за него бе сигурен знак, че просто го е изкълчила.

— Не е счупен.

Тя не му повярва. Наведе се напред, инстинктивно хващайки се за ръката му, за да запази равновесие, преди да огледа крака си и да се увери, че глезена ѝ не е счупен. Лицето ѝ бе на сантиметри от неговото. Тя се загледа дълга минута към крака си.

— Изглежда счупен — прошепна тя.

— Но не е.

— Трябва ли да си толкова весел? Би трябвало да ми симпатизираш в тази трагедия.

— Тази „трагедия“ нямаше да се случи, ако не бе опитала да...

Тя го прекъсна.

— Просто опитвах да остана сама за няколко минути, за да се погрижа за личните си нужди.

Тя го гледаше право в очите, докато изричаше лъжата. Кое то бе грешка, тъй като единственото, което постигна, беше да види колко близко до него се намира.

Останаха загледани един в друг за няколко дълги мига. Никой от двамата не каза нито дума. Никъла едва успяваше да си поеме дъх.

Ройс бе в същото състояние. Не знаеше какво да стори с начина, по който реагираше на присъствието ѝ. Нуждата да я докосне бе всепоглъщаща. Той не успя да се сдържи и отметна косата от лицето ѝ. Пръстите му докоснаха нежно бузата ѝ.

Никъла хареса ласката. Но това чувство не изтрая дълго, тъй като той неочаквано ѝ се намръщи. Очите ѝ се разшириха, когато мъжът хвана брадичката ѝ и я принуди да вдигне лице нагоре към светлината на луната. След това избута косата ѝ, настрани от очите ѝ.

— Откъде получи тази синина? — попита властно той, а в гласа му ясно се долавяше, че е ядосан.

Тя сви рамене. Ройс стисна брадичката ѝ.

— Отговори ми. Това не се е случило сега при падането, Никъла. Синината е твърде тъмна. — Мъжът се намръщи още повече. — Но днес след обед не беше там. Щях да забележа.

— Беше си там и следобед — каза му тя. — Просто беше незабележима. Защо си ядосан? Синината е моя, не твоя.

Той игнорира думите ѝ.

— Как се случи?

— Не те засяга.

Тя отблъсна ръката му и се отдръпна назад. Неотстъпчивият мъж я последва, хващайки отново брадичката ѝ.

— Изморий се от постоянната ти упоритост, жено.

— А аз от непрестанните ти заповеди.

Тя смяташе, че му отговори както подобава. Говореше му така, както ѝ говореше той. Норманинът трябваше да разбере, че не си има работа с някой стеснителен и плашлив противник. Нямахше да му позволи да я сплаши. Освен това беше най-добре да не си позволява да ѝ обръща гръб, тъй като тя имаше кинжал и нямаше да се поколебае да забие острието му дълбоко между плешките му.

Дано Господ ѝ простеше, сама се зальгваше. Не би могла да го убие. И в едно далечно кътче на ума си подозираше, че той вероятно го знае.

Младата жена въздъхна раздражено. Тогава забеляза кичур коса, паднал на челото му. Преди да се замисли какво прави, протегна ръка и го приглади на мястото му.

Той реагира така, сякаш току-що го бе ударила. Отскочи назад, гледайки я невярващо. Тя се почувства толкова засрамена от реакцията му, че отмести поглед настрана.

Отне му почти минута да се съвземе от смелите ѝ действия. Гласът му бе дрезгав, когато каза:

— Всеки белег по тялото ти е моя грижа, Никъла. Аз съм отговорен за теб. Сега ми кажи как се нарани!

— Ще се разгневиш, ако ти кажа.

— Откъде може да знаеш?

— Наблюдавах те — отвърна му тя. — Важно е човек да знае какво се върти в ума на врага му, бароне. Наблюдавах те отблизо и съм наясно, че имаш груба природа.

Той се усмихна на думите ѝ.

— И какво друго забеляза?

— Не ме харесваш.

Тя зачака отговорът му, но след като не последва такъв, продължи:

— Мислиш, че създавам само неприятности.

— Да, така е.

Тя се подразни от честността му.

— Ако не беше смъртен грях да мразиш някой, със сигурност бих могла много лесно да те намразя.

— Не, не би могла — отвърна ѝ той, усмихвайки се нежно. Погледът му накара нещо в стомаха ѝ да трепне. — Моята природа може да е отблъскваща, Никъла, но ти си много нежно същество. Не знаеш как да мразиш.

Тя бе прекалено изтощена, за да се опитва да измисли начин да го обиди.

— Ще умра от студ, ако не се върнем при лагерния огън — заяви му тя. — Ще ме караш ли да моля за помощта ти?

Той поклати глава.

— Чакам да ми кажеш как получи синината — информира я Ройс.

Господи, колко беше упорит. По изражението му личеше, че е решен да научи истината.

— Джъстин ме удари.

Май трябваше да смекчи истината. Само за миг Ройс пламна от гняв. Никъла не искаше да мисли лошо за Джъстин.

— Не може да виниш брат ми.

— По дяволите, мога и още как.

Той понечи да се изправи, но тя хвана ръката му.

— Мога да обясня — побърза да му каже.

— Никъла, не можеш да оправдаеш...

Тя сложи ръка на устата му.

— Джъстин спеше дълбоко, Ройс. Наведох се над него, за да оправя завивките, и той се обърна. Удари ме под окото, докато се завърташе в съня си. Няма никаква идея какво е сторил.

Той изглежда не ѝ повярва.

— Казвам ти истината — промърмори тя. — Саксонските братя и сестри не се удрят един друг. Само защото вашите нормански семейства се бият помежду си като изчадия от ада, затова ли ти е толкова трудно да повярваш на думите ми?

Той не смяташе да ѝ позволи да го дразни. Взе наметалото си, уви го около раменете ѝ и я вдигна на ръце. Когато потегли към лагера им, тя обви ръце около тила му, прошепвайки благодарността си срещу кожата му.

Какво, за бога, щеше да прави с нея, зачуди се той.

Тя си пробиваше път дълбоко в сърцето му и младият мъж не можеше да я спре. По дяволите, животът му бе подчинен на рутината, а и бе прекалено стар, за да се променя тепърва. Освен това бе привърженик на реда и дисциплината. Беше предоволен от живота си.

Нали?

Ройс се опита да прогони дразнещата жена от мислите си. Естествено, това бе трудно, тъй като я усещаше толкова мека и прекрасна в прегръдките си.

И въпреки това тя си беше една неприятност за него. Не го остави на мира през целия път обратно до лагера. Отново бе в настроение да спори с него, а той бе в настроение да ѝ запуши устата, само и само да получи поне няколко минути спокойствие.

Когато най-после стигнаха до лагера, той я отнесе до мястото си при дървото. Без да я изпуска, той седна на предишното си място, настанявайки я в скута си, притисна главата ѝ към рамото си и затвори очи.

Наметалото му я покриваше от глава до пети, а ръцете му я обгръщаха здраво. Горещината от тялото му я топлеше и я караше да се чувства наистина добре.

— Ройс?

— Какво има пък сега?

— Не бива да спим така — прошепна тя. — Все пак, аз съм омъжена жена и имам...

— Съпругът ти е мъртъв.

Страстта в гласа му я изуми.

— Не може да знаеш дали любимият ми съпруг е жив или мъртъв.

— Мъртъв е.

Нима наистина долавяше веселие в гласа му? Помисли си, че е така и понечи да вдигне поглед към лицето му, но той грубо притисна главата ѝ отново към рамото си.

— Много добре — промърмори тя. — Мъртъв е. Аз още го оплаквам.

— Нима носиш синьо, докато оплакваш някой?

Не бе се сетила за това. Умът му сечеше като бръснач. Но същото бе и с нейния.

— Оплаквам го в сърцето си — заяви му тя.

— Откога е мъртъв?

Мъжът нежно масажираше раменете ѝ. Утешаващото докосване бе прекалено приятно, за да възрази. Изпусна дълга, доста неприлична за една дама въздишка.

— От две години.

— Сигурна ли си?

О, той определено ѝ се подиграваше. Много ясно чуваше смеха в гласа му.

— Да, сигурна съм — озъби му се тя. — Това е причината да не нося вече черно. Изминаха две години.

Беше сигурна, че го е надхитрила, затова затвори очи със самодоволна усмивка на уста. Измина цяла минута и почти бе заспала, когато го чу да шепне името ѝ.

— Никъла?

— Да?

— Колко е голям Улрик?

— Почти на осем месеца.

Ройс предположи, че е прекалено сънена, за да го излъже. Този път не застина до него, както правеше винаги щом го лъжеше.

— Но съпругът ти е мъртъв от две години, нали?

Нямаше търпение да види как ще се измъкне този път.

Очите ѝ се отвориха на мига.

— Съпругът ми е мъртъв от една година. Да, точно една пълна година. Много добре си спомням, че ти го казах.

Изминаха няколко минути, преди той да проговори отново.

— Не си много добра лъжкиня.

— Никога не лъжа.

Той я стисна по-силно, за да ѝ покаже, че го е подразнила.

— Вече ще се признаеш ли за победена? — попита той. — Опита се да избягаш.

— Ще ме оставиш ли да поспя? — попита го тя.

— Когато признаеш...

— Да — прекъсна го тя. — Опитах да избягам. Доволен ли си?

— Няма да бягаш отново!

Не бе нужно да звучи толкова безсърдечен, давайки ѝ това нареждане. Никъла неочаквано изпита желание да заплаче. Трябваше

да избяга. Това беше единственият начин да се спаси от ужасяващото бъдеще, което ѝ готвеше Вилхелм.

Тя нагласи ръцете си около раменете му. Пръстите ѝ се заиграха в косата на тила му, докато съзнанието на младата жена бе заето с тази несправедливост.

Докосването ѝ го подлудяваше.

— Твоят господар Вилхелм е решил да ме даде като награда на някой мъж, нали? — попита тя.

— Да.

Тя се отдръпна от рамото му и го погледна. Едно листо падна от косата ѝ. Лицето ѝ бе покрито със синини и прах. Той не успя да скрие усмивката си. Никъла изглеждаше така, сякаш бе изгубила някаква своя вътрешна война.

— Не съм награда.

Ройс се съгласи с желание.

— Не, не си.

ГЛАВА 4

След като прекара цяла седмица в компанията на лейди Никъла, Ройс реши, че все пак не е много търпелив мъж. Когато най-последигнаха до крайната си цел, той бе готов да я удуши.

Заядливката бе направила пътуването им възможно най-неприятно и, проклета да е, бе предприела още три опита за бягство.

Жената просто отказваше да види колко безполезни са опитите ѝ за бягство. Тя бе невероятно упорита. Но той не ѝ отстъпваше. Настояваше тя да се признае за победена всеки път, щом я настигнеше. Дори веднъж си позволи да ѝ каже „шах и мат“ — две думи, които я караха да подивее от ярост, но истината бе, че не се опитваше да я унижи. Имаше най-добри намерения. Трябваше да оцелее под властта на норманите и щеше да ѝ се наложи да бъде по-схватлива. Не всеки щеше да е толкова толерантен, колкото бе той.

Ройс не искаше Никъла да пострада. Дори самата мисъл някой да се отнася зле с нея го караше да побеснява.

Нуждата му да я защитава беше в непрестанна борба със съвестта му. Дори се улови на няколко пъти да я напътства как да се държи, когато пристигнат в Лондон. Никъла обаче не бе в настроение да слуша каквото и да е било. Когато я посъветва да се приспособи, тя го захвапа, буквално. Прости ѝ тази дързост само защото не бе спала добре почти седмица и просто бе прекалено изтощена, за да мисли логично.

Когато пристигнаха в Лондон, беше ранен следобед. Дворецът бе почти празен, щом Ройс влезе в него, влачейки Никъла. Нареди на двама воители да предадат на Вилхелм, че „наградата“ му най-последигнала. След това лично се зае със задачата да отведе Никъла до стаята ѝ.

Тя се опита да го спъне и му се наложи да я дърпа след себе си на доста голямо разстояние, преди да ѝ позволи да стъпи нормално.

Ройс постоянно си повтаряше, че ще е доволен, щом веднъж се отърве от нея, и дори за миг успя да си повярва. За миг...

Дясната му ръка — рицар, ръкоположен преди няколко години — забеляза двойката точно когато Ройс отваряше вратата на спалнята на Никъла. Мъжът се казваше Лоурънс. Той бе добре изглеждащ мъж с кестенява коса и лешникови очи. Беше висок почти колкото своя лорд, но не и толкова мускулист. Лоурънс се беше бил редом с Ройс безброй пъти. Той бе опитен воин, солиден и верен до последния си дъх. Освен това бе и най-добрият приятел на Ройс.

— Хубаво е да те видя отново, милорд — поздрави го Лоурънс. В радостта си той плесна барона по рамото. Облак прах обгради двамата гиганти. Лоурънс се засмя: — Имаш нужда от баня, бароне.

— Така е — отвърна Ройс. — Радвам се, че пристигнахме. — Той погледна към Никъла, имитирайки намръщването ѝ, преди да добави: — Най-последно.

Намекът му не остана забелязан от страна на Никъла. Тя много добре знаеше защо пътуването се забави толкова много, затова вирна брадичка.

Лоурънс бе невероятно любопитен относно жената. Обръщайки се към нея, сърцето му ускори ритъма си. Господи, тя бе красавица. Очите ѝ го омагьосваха. Бяха с най-прекрасния син цвят, който бе виждал някога.

Никъла не се държеше срамежливо. Погледът ѝ бе директен и непоколебим.

Ройс бе развеселен от реакцията на васала му. Случи се същото, което се случи и когато Ингелам видя за пръв път Никъла. Лоурънс изглеждаше удивен.

— Това е лейди Никъла — обяви Ройс.

Лоурънс се поклони ниско.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас, милейди.

Тя направи реверанс в отговор на учтивостта му.

— С нетърпение чакам да чуя за приключенията ви — каза Лоурънс.

— Какви приключения? — попита тя.

— Като начало ми е интересно да чуя къде сте получила всичките тези синини. Изглеждате така, сякаш сте водила битка — добави той с нежна усмивка. — Със сигурност е било нещо подобно.

— Склонна е да се забърква в неприятности — сухо заяви Ройс.

Никъла се намръщи към него, преди да се обърне към Лоурънс.

— Няма да съм в Лондон достатъчно време, че да ви разказвам каквито и да е било истории.

Когато Ройс стисна ръката ѝ, тя си спомни, че младият мъж все още я държи. Лоурънс забеляза намръщването на барона си, но не разбираше каква е причината за него.

— Нима отивате някъде толкова скоро, милейди? — поинтересува се той.

— Не — каза Ройс.

— Да — заяви Никъла в същия момент.

Лоурънс се ухили.

— Бароне, има слух, че заминаваме за Нормандия след седмица.

— Ще обсъдим това по-късно — обяви Ройс, поглеждайки многозначително към Никъла.

Васалът му кимна. Забеляза изумения поглед на лицето на красивата жена и реши, че сигурно е изтощена от пътуването.

— Кралят ще изпрати слуги, които да се погрижат за нуждите ви, лейди Никъла — обяви той.

— А воините ще се погрижат да не избягам? — попита тя.

Лоурънс направи крачка назад, поразен от мъката в гласа ѝ.

— Вие не сте затворник — обяви той. След това погледна удивено към Ройс. — Нима е затворник, бароне?

Ройс кимна.

— Докато не приеме съдбата си, да, затворник е — обяви той.

— Вилхелм вече е и ваш крал — се обърна Лоурънс към Никъла. Гласът му бе нежен.

— Не, не е.

— Лоурънс, няма полза от спор с нея.

Ройс пусна китката на Никъла и я побутна да тръгва. Тя влезе в стаята, а Ройс и Лоурънс я последваха.

— Ще избягам — закани се тя.

Отиде директно до прозореца и Ройс веднага се досети какво се върти в главата ѝ.

— Ще си счупиш врата, ако скочиш от там, Никъла.

Тя се обърна към него и се усмихна.

— За теб има ли някакво значение, бароне?

Той не ѝ отговори директно.

— За твоя Улрик ще има значение, когато порасне достатъчно, че да разбира. Преди да направиш нещо глупаво, мисли за него и за Джъстин, Никъла. Ако нараниш себе си, това ще донесе болка и на семейството ти. — Той понечи да затвори вратата след себе си.

— Почакай — извика тя. В гласа ѝ се долавяше страх.

Ройс спря и се обърна към нея.

— Да?

Тя направи крачка към него.

— Това ли беше? Просто си тръгваш?

— Има ли нещо, което желаеш?

— Не.

Той отново понечи да се обърне.

— Само това ли ще ми кажеш? — попита го тя.

Мъжът отново спря и въздъхна.

— Какво искаш да ти кажа?

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя започна да кърши ръце. Ройс не можеше да разбере какво я бе прихванало.

— Какво, за бога, става с теб? — попита той, напълно объркан от държанието ѝ.

Тя поклати глава.

— Нищо. Няма ми нищо. Радвам се, че се отървавам от теб, бароне. Ти си груб и нетърпим. — Една сълза се стече по бузата ѝ. Тя побърза да я изтрие с опакото на ръката си.

По дяволите, тя се държеше така, сякаш я бе зарязал, и Господ да му е на помощ, той се чувстваше по същия начин.

— Не заминавам за Нормандия — каза ѝ той. — Ако имаш нужда от мен, изпрати някой воин да ме повика.

Облекчението ѝ бе видимо. Паниката изчезна от погледа ѝ и тя се успокои. Но все още не можеше да спре да плаче, затова му обърна гръб.

— Нямам намерение да те викам, норманино. Замини. Не ме е грижа.

Младият мъж не можеше да я остави така. Тя изглеждаше толкова самотна, толкова нещастна... и уязвима. Проклетие, точно затова гледеше да е ядосана и силна по време на пътуването им.

— Бароне? — Лоурънс го повика, виждайки го, че стои пред вратата, без да каже дума.

Ройс поклати глава.

— Никъла? — повика я той.

— Да?

— Има нещо, което искам да ти кажа.

Тя се обърна, за да го погледне. Гняв, каза си той. Гневът щеше да я накара да забрави страха.

— Какво ще ми кажеш? — попита го тя.

Младият мъж ѝ се ухили насреща.

— Шах и мат.

След това изскочи от стаята и затръшна със замах вратата, смеейки се. Звук от разбиване на порцелан прозвуча от другата страна на вратата.

— Какво беше това? — попита Лоурънс.

— Предполагам, че беше каната за вода. Тя вече се чувства по-добре.

И той също.

Гневът на Никъла я държа заета през останалата част от деня. Късно следобед две жени дойдоха в стаята ѝ. Двете бяха саксонки — факт, който наистина изненада Никъла. Едната носеше чисти дрехи, а другата ново бельо. Никъла се премести до прозореца, когато внесоха дървена вана в стаята и я напълниха с гореща изворна вода.

Банята бе прекалено примамлива, за да откаже. Никъла се потопи във водата с аромат на рози и ми косата си дълго време, преди да се почувства наистина чиста.

Не проговори на саксонските жени, докато една от тях не предложи да среше заплетените къдрици в косата ѝ.

— Защо служите на норманския крал? — попита ги тя.

— Сега той е крал на Англия — отвърна слугинята на име Мери.
— Всички му служат.

Никъла не бе съгласна, но реши, че няма да е учтиво да ѝ възрази. Мери имаше право на собствено мнение, макар и то да бе грешно.

Прислужницата бе на годините на Никъла. Тя беше закръглена млада жена с искрящо червена коса и цяло съзвездие лунички по

лицето. Другата прислужница, Елоис, бе значително по-възрастна, а отношението ѝ бе рязко и недружелюбно.

— Никога няма да служа на Вилхелм — обяви Никъла. Тя седна на стола, предложен ѝ от Мери, и отпусна ръце в скута си.

Мери се зае да реше косата ѝ.

— Приказки като тези ще ви навлекат само проблеми, милейди — прошепна тя. Елоис опъваше завивките на леглото, когато каза:

— Мери е права — заяви тя, кимайки. — Тези, които не коленичат пред крал Вилхелм, намират смъртта си. Дори сега дузина саксонски войници чакат изпълнението на смъртната си присъда.

— Къде са тези войници? — попита Никъла.

— Два етажа под нас — прошепна Мери.

— Дано Господ се смили над душите им, задето са толкова упорити — промърмори Елоис. — На всеки от тях бе даден шанс да отдаде лоялността си на краля и всеки от тях пропиля шанса си.

Изпукване в камината накара Мери и Никъла да подскочат стреснато.

— Сега всичко е различно — каза Никъла.

— По-организирано е всичко — намеси се Елоис. — На краля му бяха нужни само два кратки месеца, за да потуши всяка съпротива. Едно е сигурно, управлява с желязна ръка. Сега всички тук имат своето място.

— Всички, освен саксонците — ядоса се Никъла.

— Не, дори саксонците имат своето място тук — възрази ѝ Мери. — Точно затова ще бъдете омъжена за норманин, милейди. Колкото повече бракове има между нормани и саксонци, толкова по-подсигурено ще е бъдещето ни.

Никъла слушаше мълчаливо, докато жената разказваше за всички промени, които бяха настъпили. После отказа да изяде вечерята, която ѝ поднесоха, и вместо това си легна рано. Не спираше да мисли за дванайсетте саксонски воина, които чакаха екзекуцията си. Сърцето я болеше за семействата, които тези мъже щяха да оставят след себе си. Освен това мисълта, че брат ѝ Търстън може да е сред тези мъже, я ужасяваше допълнително. Тя се моли, докато изтощението не я надви, а после плака, докато не заспа.

И сънува Ройс.

Той сънува кошмар, в който участваше Никъла. Младият мъж реши, че явно е бил по-изтощен, отколкото е смятал, за да има толкова странен сън. Все пак изминалия ден бе наистина дълъг. Цели три часа бе прекарал в разговор с крал Вилхелм и се бе върнал в покоите си късно след полунощ.

Кошмарът го накара да се събуди облян от студена пот. Сънят му се бе видял толкова истински. В него Никъла се бе изгубила в гората. Беше в огромна опасност, а той не можеше да стигне до нея.

Ройс не можеше да заспи отново, затова слезе да се разходи в градините зад замъка. Имаше много неща, които трябваше да обмисли. Животът му щеше да се превърне в пълен хаос, ако си позволише да отдаде сърцето си на тази жена.

Но, по дяволите, той бе прекалено стар за нея, прекалено свикнал със своята рутина. Животът му бе като карта. Да, точна така... карта. Линиите вече бяха нарисувани и картата не можеше да бъде преначертана. И той не би могъл. Просто бе прекалено късно да се промени.

Почувства се облекчен, стигайки до това заключение. Бе взел правилното решение. И все пак от време на време се улавяше, че поглежда към прозореца на Никъла, чудейки се, дали тя е добре... и ако това не бе нелепо, не знаеше кое може да е.

Следващата вечер норманските рицари бяха повикани да се явят пред краля си. Лоурънс вървеше до Ройс, докато влизаха в огромната зала. Васалът бе притеснен за своя лорд, който изглеждаше замислен. Лоурънс усещаше, че нещо не е наред, но не можеше да разбере какво е то. Знаеше обаче, че едва ли е нещо добро. Ройс щеше да му каже какво става, щом преценеше, че е нужно да сподели.

Крал Вилхелм зае мястото си на трона с висока облегалка, разположен в средата на платформа, издигната на четири стъпала над пода пред поданиците си. Кралят бе едър мъж. Кестенявата му коса бе набраздена от сиви нишки — признак на възрастта му, но щом се усмихнеше, изглеждаше като младо момче.

Матилда, съпругата на краля, бе пълната му противоположност. Тя бе слаба жена с леко закръглен ханш и бедра, с блестящи кафяви очи и къдрава кестенява коса.

Крал Вилхелм махна на съпругата си да се присъедини към него на платформата и Матилда седна до съпруга си, а върха на главата ѝ едва стигаше до гърдите му. Кралят вдигна ръка, призовавайки за тишина. Шумът, идващ от групичката, веднага заглъхна. Вилхелм хвана ръката на жена си и се усмихна.

— Повечето от вас са чували истории за лейди Никъла и за това как е победила трима от рицарите ми. — Над тълпата се понесе шепот.

Ройс се усмихна. Беше разказал на краля за саксонца на име Джон и как той бе помогнал да превземе крепостта, но Вилхелм предпочете да премълчи този детайл. Беше обяснил на Ройс, че воините се нуждаят от награда, и не мислеше, че има по-добра награда от това да имат възможността да се оженят за легенда.

— Клейтън, нашият глашатай ще разкаже цялата история на всеки, който не е запознат с нея, за да видите защо всички останали сме толкова доволни — продължи Вилхелм. — Но първо трябва да се запознаете с моята награда. Умишлено държах лейди Никъла добре скрита, за да може до последния момент да подхранвам любопитството ви.

Вилхелм спря, за да целуне ръката на жена си, намигна ѝ, давайки ѝ да разбере колко е доволен от себе си и махна на двамата от воините, които стояха до платформата. В мига, в който воините отвориха вратите зад него, Вилхелм се обърна към рицарите си.

— Вие сами ще решите дали ще участвате в бойните игри, за да спечелите ръката на дамата. Победителят ще получи своята булка утре вечер.

Матилда прошепна нещо в ухото на съпруга си. Той кимна и се обърна към тълпата.

— Напомнено ми бе да ви кажа, че освен лейди Никъла, ще получите крепостта ѝ и плодородната земя на изток и запад, която не можете да обхванете с поглед. Това е невероятно щедра зестра, която ви давам заедно с тази смела жена.

Последваха шумни приветствия. Вилхелм се усмихна развеселено. Беше доволен от ентузиазма на мъжете.

Шумът скоро стана оглушителен... докато лейди Никъла не влезе в залата. Тогава се възцари тишина. За миг мъжете млъкнаха. Жените спряха да се смеят. Всички се втренчиха в невероятно красивата жена, която вървеше към крал Вилхелм.

Никъла бе облечена в бяло, а златен колан бе нагласен ниско на талията ѝ. Косата ѝ бе пусната и се стелеше на меки къдрици по гърба, полюшвайки се при всяка нейна стъпка.

Приличаше на видение. Ройс стоеше в задния край на залата, облегал широките си рамене на стената. Тъй като бе най-високия мъж в залата, нямаше никакъв проблем да наблюдава Никъла.

— Господи, тя е красавица — възкликна Лоурънс.

Ройс бе съгласен, но бе много по-впечатлен от държанието на Никъла. Имаше толкова гордост, толкова достойнство във всяка нейна крачка.

Знаеше, че вероятно е ужасена. И все пак успяваше да прикрие истинските си чувства. Изражението на лицето ѝ бе спокойно и ведро.

Обаче вътрешно знаеше, че малката пакостница изгаря от желание да убие и краля, и жена му. Чу как някой прошепна, че Никъла бе ангел и едва не се засмя на глас.

Лоурънс погледна към Ройс и забеляза усмивката му.

— Ще се бориш ли за нея? — попита той.

Ройс не му отговори.

Никъла последва стражите до камината. Когато те спряха, и тя спря с тях. Воините се отдалечиха и тя остана сама. Стоеше на няколко крачки от камината и на известно разстояние от краля и любопитната тълпа.

Господ ѝ бе свидетел, че се чувстваше така, сякаш се намира пред прайд гладни лъвове, а тя бе тяхната вечеря. Надяваше се в изражението ѝ да не се прочете страха, който изпитваше вътрешно. Сърцето ѝ биеше с такава сила, че младата жена чувстваше болка в гърдите си, а стомахът ѝ бе огнена топка. Слава на Бога, че не бе яла от храната, която ѝ бяха предложили. Ако го беше направила, сега щеше да я повърне.

Не след дълго започна да се чувства като някаква атракция. Всички я гледаха. Можеше да почувства погледите им като насекоми, лазещи по ръцете ѝ.

Три малки момиченца се откъснаха от майките си и хукнаха напред, заставайки точно пред Никъла. Те погледнаха към нея с отворени устички и любопитно ококорени очи. Заприличаха ѝ на малки птичета, чакащи да бъдат нахранени.

— Ти принцеса ли си? — прошепна едното момиченце.

Никъла погледна към детето. Тъмнокосото мъниче не бе на повече от 4–5 години. На лицето му бе изписано невинно любопитство. Младата жена не можеше да се отнесе грубо с нея. Тя само поклати глава, преди да отмести поглед към най-далечната стена, решена да игнорира всички около нея.

Барон Гай стоеше в средата на залата, обграден от васалите си. Той разказваше някаква забавна история, но когато лейди Никъла влезе в залата, на мига забрави мисълта си. Освен това бе сигурен, че е изгубил сърцето си, и макар мисълта да не бе лека за приемане, реши, че се е влюбил. Разбира се, главната причина да се бори за ръката на саксонката бе земята, която кралят щеше да ѝ даде за зестра, и все пак бе покорен от красотата ѝ.

В този миг реши, че ще я притежава.

Гай направи крачка напред и наруши тишината с арогантното си заявление.

— Ще предизвикам на дуел всеки, който иска да се бори с мен за ръката ѝ, и ще го победя.

— Ще спечелиш, само ако барон Ройс не се включи в игрите — провикна се един смел рицар.

Думите му не останаха неоценени. Из тълпата се разнесе вълна от смях. Гай успя да запази спокойствие. Той се обърна към краля, поклони се официално, след което се изправи, отпусна ръце до тялото си и зачака другите рицари да обявят залозите си.

Гай се биеше редом с Вилхелм през последните десет години. Белезите по ръцете му свидетелстваха за битките, които бе преживял. Беше извадил невероятен късмет, тъй като лицето му бе останало непокътнато и дамите в двора смятаха, че е най-красивият рицар. Имаше златиста коса и лешникови очи. Беше висок почти колкото краля, но не бе нито закръглен, нито в напреднала възраст.

Ройс бе пълна противоположност на Гай. Извисяваше поне с една глава над приятелите си, а кожата му бе много по-тъмна от тази на Гай. Освен това жените не смятаха, че е толкова красив, колкото другия мъж. Лявата страна на лицето му бе белязана от назъбен белег, който започваше от ухото му и свършваше в основата на гърлото му. Бе го получил преди много години, когато още като млад оръженосец бе застанал пред съпругата на краля, Матилда, за да я предпази по време на атака. Ненужно бе да се споменава, че тази благородна постъпка не

бе останала незабелязана. Веднага щом Ройс бе приключил обучението си под зоркия поглед на Вилхелм, кралят му бе дал привилегията да предвожда собствени воители.

Още от самото начало Ройс бе доказал колко е ценен. Тъй като се бе показал като много добър тактик в битките, Вилхелм бе започнал да изпраща при него млади, необучени рицари, за да може да ги обучава. Ройс винаги бе търпелив, макар изискванията му да бяха високи и скоро бе станало привилегия някой да се обучава под крилото му. Неговите воители бяха елитна, непобедима сила в могъщата армия на Вилхелм.

Гай смяташе, че е истински приятел на Ройс, и все пак му завиждаше, сякаш Ройс бе имал просто голям късмет. Воините, които не отиваха при Ройс, бяха изпращани при Гай, тъй като и той се бе заел с обучаването на млади воители. Още от дните им на оръженосци Гай се конкурираше с Ройс и не преставаше да мисли, че ако той бе спасил живота на Матилда, сега щеше да е любимият рицар на Вилхелм.

Ройс веднага бе забелязал завистта в характера на Гай, но смяташе, че това е един малък недостатък, който един ден щеше да превъзмогне, и поради тази причина бе спрял да мисли за него.

— Аз също ще се бия за ръката ѝ — провикна се един рицар. Той пристъпи напред, за да застане пред краля си. След това още един барон направи крачка напред.

Никога преди Никъла не се бе чувствала толкова унижена. Тя изпъна рамене, опитвайки се едновременно да заглуши виковете и да подхрани гнева си. Налагаше се вътрешно да остане ядосана, тъй като в противен случай щеше да се прекърши и да се разплаче. Но унижението и позора я караха да остане напълно съсредоточена.

Трите малки момиченца, всичките облечени като дами в дълги роклички на цветя, сега се гонеха, измислили някаква своя игра. Тичаха в кръг около Никъла.

Къде ли беше Ройс? Защо позволяваше да ѝ причинят всичко това?

Насили се да заглуши всяка мисъл за него и си представи малкият Улрик. Ройс ѝ бе казал да помисли за бъдещето му, преди да се изкуши да стори нещо необмислено.

Хрумна ѝ, че би било хубаво да убие краля. Беше разумна мисъл — все пак Вилхелм бе виновен за страданията ѝ. Ако бе оставил

Англия на мира, нищо от това нямаше да се случи.

Планът ѝ, разбира се, бе нелеп. Не би могла да убие краля. Никога нямаше да ѝ се размине. Освен това дори нямаше оръжие. Тя стоеше настрани, далеч както от платформата, на която стояха кралят и съпругата му, така и от тълпата, която наддаваше за нея.

Все още не бе чула гласа на Ройс измежду мъжете, които се хвалеха как ще я спечелят. Дали беше в тълпата или вече бе заминал за Нормандия? Господ ѝ бе свидетел, щеше ѝ се да убие и него.

Оглушителен писък привлече вниманието на Никъла. Беше детски глас. Тя се обърна точно навреме да види как едно от малките момиченца пищи от болка. Роклята на детето се бе подпалила. Пламъците пълзяха по плата в задната част на дрехата.

Никъла грабна детето и го притисна към себе си, използвайки полата и ръцете си, за да потуши пламъците.

Огънят бе изгасен преди някой от воините да успее да реагира. Никъла коленичи на пода, разкъса обгорелите останки от полите на момиченцето и го прегърна силно, утешавайки го шепнешком през цялото време.

Детето се вкопчи в спасителката си, ридаейки тихо във врата ѝ.

Една дълга минута сякаш никой не бе способен да се движи. Тогава майката на детето изкрещя и се затича през залата.

Никъла се изправи с момичето на ръце, предавайки го в обятията на майка му.

— Все още е изплашена — прошепна Никъла, — но съм сигурна, че пламъците не успяха да я изгорят.

Крал Вилхелм бе скочил от трона си в мига, в който бе проехтял писъка на детето. Съпругата му стоеше до него с ръце пред устата си.

Двамата гледаха как майката поема детето си. Малкото момиченце се обърна и шумно целуна Никъла по бузата.

— Ти наистина си принцеса — прошепна то. — Спаси ме.

Майката на детето плачеше от облекчение.

— Да, наистина те спаси — съгласи се тя, прегърна силно дъщеря си и се опита да се усмихне на Никъла. — Трябва да ви благодаря както подобава. — Тя понечи да се поклони, но от устните ѝ се изтръгна писък. — Небеса, погледнете си ръцете. Целите са се покрили с мехури.

Никъла не желаше да ги гледа. Ако видеше нараняванията, бе сигурна, че ще я заболи още повече. Лявата длан и ръката я боляха много повече от дясната. Сякаш в ръцете си бе държала горяща цепеница.

Вдигна поглед и видя Ройс, който си проправяше път към нея. Виждаше го през мъглата от сълзи, които бяха изпълнили очите ѝ.

Беше крайно време, помисли си тя. Трябваше по-рано да дойде при нея. Вината бе негова... или поне така мислеше тя.

Не можеше да се концентрира много добре. Тълпата се събра около нея. Никъла направи крачка назад, криейки ръцете зад гърба си.

Отчаяно искаше Ройс да стигне до нея, за да може да му каже да се маха.

— Дай да видя ръцете ти, Никъла.

Той застана близо до нея. Единственото, което трябваше да направи, бе да се наведе леко напред, за да може да го докосне. Той преспокойно можеше да обвие ръце около нея и да я прегърне, за да я утеши.

Закле се, че ще го удари, ако я докосне.

Милостиви боже, не можеше да мисли рационално. Тя поклати глава и направи крачка назад.

— Направете път. Направете път.

Женският глас, издаващ заповеди, накара тълпата да се раздели. Ройс застана до нея и Никъла неочаквано се оказа лице в лице със съпругата на краля.

Господи, тя бе толкова дребничка. Върхът на главата на Матилда стигаше едва до рамото на Никъла, но жената се държеше като главнокомандващ.

— Подай ми ръцете си. Веднага.

Никъла дори не посмя да спори. Тя показа на жената изгарянията по ръцете си. Решена да не поглежда към нараняването, тя заби поглед в темето на Матилда, докато кралицата оглеждаше раните.

— Сигурно изпитваш ужасна болка, мила моя. Ела с мен, лично ще се погрижа за теб. Вилхелм — изкрещя тя, — докато не се върнем, не искам да чувам нищо за военни игри.

Кралят бе напълно съгласен. Матилда се опита да хване Никъла за лакътя, но младата жена се движеше като светкавица. В желанието

си да застане по-близо до Ройс тя буквално се бе залепила до него, преди Матилда дори да успее да мигне.

Действията ѝ бяха показателни. Кралицата погледна към верния си васал, после към саксонката и след това отново към Ройс.

— Можеш да дойдеш с нас, бароне — обяви тя.

Чак тогава Никъла позволи на Матилда да я хване за лакътя. Съпругата на краля се опита да скрие усмивката си. Забеляза, че докато водеше Никъла през залата и после надолу по коридора, младата жена постоянно поглеждаше през рамо, за да се увери, че Ройс ги следва.

Той бе плътно зад нея. Никъла бе изпълнена с облекчение, макар да не знаеше защо. О, да, сега си спомни. Всичко това бе по негова вина и имаше нужда да му го каже.

Той единствено бе изпълнил дълга си, довлечайки я в Лондон. Логичната мисъл изскочи неканена в ума ѝ. Но младата жена побърза да я прогони. Не искаше точно сега да бъде логична.

— Ти си много смела жена, лейди Никъла — каза Матилда. — Малкото момиченце, което спаси, е скъпата ми племенница. Задължени сме ти. — Тя спря, за да погледне Никъла. — Тя е норманка, но това сякаш нямаше значение за теб, нали?

Никъла поклати глава. Искаше ѝ се Матилда да не бе толкова загрижена. Тя погледна през рамо и хвърли поглед на Ройс, който красноречиво казваше: „Само изчакай да останем насаме“.

Той от своя страна ѝ намигна.

— Ти си виновен за всичко това, Ройс — прошепна тя.

Матилда обаче я чу.

— О, не, мила моя, беше инцидент — заяви кралицата. Тя махна на стражите да отворят вратата на спалнята на Никъла и влезе вътре.

На Ройс му се наложи да побутне малко Никъла, за да я накара да последва другата жена.

Следващите петнадесет минути бяха истинска агония за Никъла. Докато съпругата на краля раздаваше заповеди, личният ѝ лецител — сбръчкан старец на име Самюел, който изглеждаше така, сякаш самия той имаше нужда от лечение — влетя в стаята, следван от три слугини. Жените оставиха багажа, който носеха, на дървения сандък, поклониха се на Матилда и излязоха от стаята.

Ройс стоеше плътно до Никъла, кръстосал ръце зад гърба си, когато лечителят се залови за работа. Матилда седеше до прозореца, ръцете ѝ бяха отпуснати в скута, а ястребовият ѝ поглед не се откъсваше от младата двойка.

Никъла отказа да легне на леглото. Вместо това седна на един от столовете в стаята. Гърбът ѝ бе изпънат като струна, изражението ѝ бе лишено от всякаква емоция, а погледът ѝ се рееше безцелно в пространството.

Самюел се настани на стол пред пациентката си. Той почисти мехурите със студена вода и намаза ръцете ѝ от пръстите до лакътя с пласт кафяв мехлем.

Почистването болеше ужасно, но охлаждащият мехлем успокои наранената ѝ кожа. До този момент Никъла не бе осъзнала, че се е облегла на Ройс. Матилда обаче го видя и този път не успя да скрие усмивката си.

— Ще ѝ останат белези — обясни Самюел на Матилда, след като привърши с увиването на ленти чист памучен плат около ръцете ѝ.

Ройс помогна на стареца да се изправи. Коленете на Самюел изпукаха по-силно и от цепениците в камината.

— Ще ви изпратя отвара за сън — каза той на Никъла. — Ще успокои болката и ще ви помогне да си починете.

— Благодаря ви — прошепна тя.

Това бяха първите ѝ думи, които изрече, откакто лечителят бе влязъл в стаята ѝ. Мъжът ѝ се усмихна сияйно.

— Ще се върна утре, за да сменя превръзките.

Тя му благодари отново. Острият поглед на Матилда не спираше да се мести от ведрата Никъла към разтревожения Ройс и обратно.

— Боли ли те, Никъла? — попита я Ройс.

Състраданието в гласа му почти я разяри.

— Не смей да бъдеш мил с мен, мошеник такъв.

— Ройс, би ли ни оставил? — попита Матилда.

Той не искаше да си тръгва. За Матилда това бе повече от очевидно. Но, разбира се, баронът уважи молбата ѝ, точно както бе сигурна, че ще стори, но преди това спря на вратата, за да хвърли на Никъла един дълъг, твърд поглед, преди да излезе.

— За какво беше всичко това? — попита я Матилда.

— Това беше неговият гледай-да-се-държиш-добре поглед — отвърна Никъла.

Матилда пристъпи и застана пред младата жена. Отметна косата над рамото ѝ с майчински жест.

— Барон Ройс само изпълняваше дълга си, довеждайки те при нас. Защо го виниш?

Никъла сви рамене.

— Защото бе толкова доволен от това — заяви тя. — А и ми е полесно да го виня.

Тя погледна към Матилда и улови усмивката ѝ.

— Знам, че барон Ройс е ваш верен слуга, милейди. Сигурно много го цените, но трябва да ви кажа, че според мен той е напълно непоносим.

— Отнасял ли се е зле с теб?

— Не.

— Тогава защо мислиш, че е непоносим?

— Той е груб, арогантен и... — Никъла спря, щом забеляза колко развеселена е Матилда. Реакцията на жената я обърка. Все пак, в момента тя обиждаше един от любимите рицари на краля.

— Ако Ройс те бе оставил в манастира, малката ми племенница щеше да бъде жестоко изгорена, преди смелите ми рицари да успеят да я спасят. Виждаш ли, Никъла, божията воля е била ти да спасиш това дете. Ще ми възразиш ли по този въпрос?

Тонът ѝ сякаш предизвикваше Никъла да направи точно това.

— Не, не бих ви възразила — каза тя, но в сърцето си знаеше, че Матилда греши. Идването ѝ тук не бе божията воля. Беше решение на Вилхелм.

— Каж ми какво виждаш, щом погледнеш Ройс?

Никъла си помисли, че въпросът е много странен. Не искаше повече да говори за Ройс, но щеше да е грубо от нейна страна да игнорира въпроса.

— Той е много твърдоглав мъж.

— И?

— И е суетен — заяви Никъла.

Матилда изглеждаше объркана.

— Суетен, казваш?

Никъла кимна.

— Знам, че едва ли искате да слушате за недостатъците на барона, но Ройс наистина е суетен. Той сам се харесва.

— Обясни ми какво точно имаш предвид — каза Матилда.

Забелязвайки решителния поглед в очите на кралицата, Никъла реши, че жената няма да я остави на мира, докато не получи отговор на въпросите си. А тя нямаше намерение да омекотява истината и щеше да изрази мнението си.

— Той е тъмен и красив, знам го. Дори ще призная, че има невероятно красиви зелени очи. Трябва да съм сляпа, за да не го забележа, милейди. Освен това има изсечен профил.

— Забелязала сте и това, нали? — усмихна се Матилда.

— Да — въздъхна Никъла. — Но след това, започва да ме наставлява и забравям колко е красив. Просто искам да го ударя. Ще ми кажете ли защо се усмихвате? Аз обиждам един от бароните ви, очаква се да се подразните от забележките ми.

Матилда поклати глава.

— Защото ми казваш какво чувстваш вътре в сърцето си.

— Ройс не значи нищо за мен — обяви Никъла. — Този мъж е варварин. Има обноските на... — Понечи да каже, че има обноските на норманин, но се спря навреме. — ... на куче.

Матилда кимна и тръгна към вратата.

— Ще повикам прислужниците да ти помогнат да смениш дрехите си. Готова ли си да се върнеш в залата, за да приключим с това състезание?

Никъла кимна. Искаше веднъж завинаги да приключи с това изпитание.

— Предупреждавам ви, милейди — извика тя. — Няма да бъда добра съпруга. Мъжът, който ме спечели, ще бъде нещастен до края на дните си.

Тя искаше думите ѝ да прозвучат като заплаха, но Матилда я разбра погрешно. Усмивката ѝ бе нежна, когато заяви:

— Не се терзай, скъпа моя. Сигурна съм, че притежаваш всички положителни качества, които ще задържат вниманието на съпруга ти до края на дните му.

— Но, аз имах предвид...

Никъла нямаше възможност да се доизкаже. Матилда вече бе напуснала стаята. Мери и Елоис се втурнаха в покоите ѝ с намерението

да поемат нещата в свои ръце. Никъла обаче бе решила, че иска да остане насаме и че не иска да сменя роклята си.

Матилда побърза да се върне в залата. Не спря да говори с никого по пътя, а направо се отправи към платформата, на която стоеше съпругът ѝ. Вилхелм се бе изтегнал на стола си. В едната си ръка държеше сребърна чаша с ейл.

Съпругата му му прошепна нещо в ухото. Говореше само тя и разговора се проточи във времето. Матилда спря да говори само няколко пъти, колкото да подсуши влагата около очите си с ленена кърпичка, и когато завърши обяснението си, Вилхелм се усмихваше. Той хвана ръката ѝ и я целуна.

Кралят подаде чашата си на един оръженосец и вдигна ръка, карайки множеството да запази тишина.

На висок глас той заповяда омъжените рицари заедно със съпругите и децата им да напуснат залата. Необвързаните рицари трябваше да останат.

Ройс си помисли, че тази заповед е наистина странна и обърканото изражение на лицата на приятелите му му показва, че и те не разбират какво се случва. Но никой не можеше да попита краля за какво е всичко това. Ройс се върна отново на мястото си до стената, тъй като оттам имаше най-добра видимост към двойната врата, през която щеше да се върне Никъла. Младият мъж кимна на Лоурънс и се облегна назад, за да чака пристигането ѝ.

Вратата най-после се отвори и всички, включително кралят на Англия и съпругата му, се обърнаха, за да видят как Никъла влиза в залата.

Тези, които досега стояха седнали, бързо скочиха отново на крака. Някой започна да пляска, към него се присъедини втори, а след това трети и скоро всички в залата аплодираха шумно.

Крал Вилхелм не се изправи, но и той се включи в аплодисментите. Никъла не разбираше какво се случва. Тя спря рязко и почти се обърна, за да види кой върви зад нея, предизвиквайки тези аплодисменти.

По изражението ѝ Ройс можеше да каже, че тя не осъзнава, че тълпата ѝ показва почитта си. Освен това не изглеждаше стресната от

звучите, а доста ведра.

И прелестна... Носеше тъмносиня рокля. Ройс реши, че този цвят много повече ѝ подхожда, отколкото бялата рокля, с която бе облечена преди час.

Крал Вилхелм махна на Никъла да се приближи. Тя се поколеба за секунда, преди да се подчини.

Ройс се намръщи, виждайки похотливите погледи на някои от воините, които наблюдаваха как Никъла крачи към краля им. Изпита почти непоносима нужда да пребие всеки един от тях.

В този миг, изпитвайки остро собственическо чувство и истинска ревност, той знаеше какво трябва да стори.

— Защо се мръщиш, Ройс? — попита го Лоурънс.

— За нищо — промърмори той. — По дяволите, Лоурънс, Никъла сигурно изпитва ужасна болка. Виж тези превръзки. Покриват голяма част от ръцете ѝ. Би трябвало в момента да си почива.

— Това е решение, което трябва да вземе нашият господар — отбеляза Лоурънс. — Освен това, най-добре е това изпитание да приключи час по-скоро — добави той, преди да обърне отново поглед към Никъла.

Истината бе, че Никъла не изпитваше никаква болка. Самюел ѝ бе обещал, че ще добави в мехлема специални съставки, които ще притъпят болката и бе спазил обещанието си.

Тя прекоси залата и застана пред стъпалата, водещи към платформата. Дори и да искаше, не можеше да коленичи, тъй като нямаше как да повдигне полите си.

Вилхелм забеляза, че тя остана права и поглади брадичката си.

— Няма ли да коленичиш пред мен?

На лицето му се бе появило смръщване, когато се намеси жена му.

— Не може да коленичи, съпруже. Ръцете ѝ се бинтовани и няма как да повдигне полите си. Ако опита да коленичи така, ще падне по лице. Никъла, скъпа моя — повика я тя, — сведи глава. Това ще удовлетвори кралят ти.

Вилхелм кимна. Изглеждаше доволен от обяснението на жена си.

Никъла осъзнаваше, че можеше точно тук и сега да отхвърли Вилхелм като свой крал. Но какво щеше да се случи с Улрик? Тя сведи глава.

Вилхелм се усмихна.

— Лейди Никъла, ти показа голяма смелост — обяви той на висок глас, за да е сигурен, че всички са чули похвалата му. — Бях решил да позволя на войните си да се борят за ръката ти, но промених решението си. Ще имаш право на избор.

Никъла изправи удивено глава. Кралят се усмихна на изуменото ѝ изражение.

— Да, сама ще избереш съпруга си — заяви той. — Обърни се, за да ги оцениш, мила моя. Сега, лейди Никъла, те ще бъдат награда. Всичките са достойни воители. Огледай всеки един от тях, разпитай всеки, който пожелаеш. Дори да ти отнеме остатък от нощта да решиш, така да бъде. Ще чакаме. В мига, щом избереш жениха си, ще се състои венчалната церемония.

Барон Гай се засмя високо и доволно. Той приглади червената си туника и пристъпи напред. Един от васалите му го ръгна в ребрата и му се ухили знаещо.

Нямаше никакво съмнение, че според Гай Никъла ще избере именно него. Мъжът дори не бе помислил, че би могъл да бъде отхвърлен. Той знаеше стойността си. Беше красив мъж, вероятно най-красивия от всички барони на Вилхелм. Жените правеха какво ли не, само и само да се доближат до него. А и защо не? Той имаше прекрасна руса коса, перфектни лешникови очи, бели зъби и доминираща природа. Освен това бе висок, снажен, а физическата му сила се равняваше на силата на трима обикновени мъже. Какво повече можеше да иска една жена?

Да, тя щеше да избере него. Просто трябваше да привлече вниманието ѝ. Щеше да е достатъчно да ѝ се усмихне и тя на мига щеше да го избере.

В мига, в който лейди Никъла тръгна през тълпата, Гай се премести, препречвайки пътя ѝ. Усмихна ѝ се. Тя спря, погледна го в очите и му се усмихна в отговор.

След това го заобиколи и продължи по пътя си.

Мъжът не можеше да повярва, че тя го беше отхвърлила. Той се пресегна, за да хване ръката ѝ. Никъла го отблъсна. Гай можеше да почувства как лицето му се зачервява от срам. Ръцете му се свиха в юмруци и му се наложи да събере цялата си воля, за да не я сграбчи за

раменете и да не ѝ заповяда да го избере. С голямо усилие успя да запази безразлично изражение на лицето си.

Двамата най-верни васала на Гай, Морган и Хенри, застанаха от двете страни на барона си. Никой от двамата дори не опита да прикрие гнева си, забивайки погледи в гърба на Никъла.

Никъла нямаше никаква представа за яростта, която бе причинила. Вниманието ѝ бе насочено към един определен мъж. Ройс. Той се бе облегал на стената и изглеждаше отегчен, дори леко сънен.

Но въпреки това не откъсваше поглед от нея.

Колкото повече се приближаваше Никъла, толкова по-разтревожен изглеждаше той. Младата жена се опита да не се усмихне.

Можеше да почувства напрежението в залата. Бе сигурна, че голяма част от него се излъчва именно от Ройс. Не бе възможно някой от бароните да е харесал промяната, която се случи, тъй като един от тях току-що се бе превърнал в награда, във вещь.

Тя наистина трябваше да почувства поне малко състрадание към рицарите. Но не беше така. Бе прекалено заета да злорадства.

Господи, какъв запомнящ се момент.

Никъла продължи да се движи през тълпата, докато не стигна до Ройс. Спря едва щом застана на крачка от него. Не каза нито дума, просто стоеше и го гледаше няколко дълги минути.

Той не можеше да повярва, че е застанала пред него. Дори поклати глава.

Никъла кимна.

— Ройс? — изрече името му с шепот, но въпреки това бе чута от всички в залата.

— Да, Никъла?

Усмивката ѝ го очарова. Тя му махна да се наведе към нея. След това се повдигна на пръсти и прошепна в ухото му.

— Шах и мат.

ГЛАВА 5

Половин час по-късно вече бяха съпруг и съпруга.

И булката, и младоженецът се държаха така, сякаш са почетни гости на човешко жертвоприношение. Тяхното жертвоприношение.

Никъла отказваше да погледне Ройс. Смяташе, че ще ѝ е истински бесен.

Ройс бе забил поглед във върха на главата ѝ през цялата церемония. Смяташе, че си е изгубила ума.

Кралицата бе единствената, която изглеждаше истински доволна. Постоянно попиваше сълзите си с ленената си кърпичка, докато епископът извършваше церемонията. Беше нетипична демонстрация на чувства, тъй като Матилда не бе от жените, които показват емоциите си пред други, освен пред съпруга си.

След като изрекоха клетвите си, Ройс се наведе, за да целуне невестата си. Никъла нямаше време да се подготви. Устните му се докоснаха до нейните и изчезнаха, преди да успее да реагира.

Омъжените двойки и децата им бяха поканени отново в залата, за да присъстват на церемонията. Сега всички пристъпиха напред, за да ги поздравят. Мъжете кимаха на Никъла, а жените, тъй като не можеха да докоснат ръцете ѝ заради превръзките, я галеха нежно по раменете, пожелавайки ѝ всичко най-хубаво.

Неочаквано, като по команда, която само Никъла не бе чула, тълпата се отдръпна от тях. Младата жена погледна към Ройс, за да види реакцията му. Той не я погледна, а остана с поглед, втренчен към тълпата. Никъла погледна зад рамото на съпруга си и видя, че до него стои един от васалите му. Спомни си, че името на мъжа бе Лоурънс. Той бе дясната ръка на Ройс и първият от рицарите му, който ги поздрави, щом пристигнаха в Лондон.

Лоурънс забеляза, че го гледа и ѝ намигна. Тя се изчерви и му се усмихна стеснително. Щеше да поговори с него, ако Ройс не бе хванал ръката ѝ и не я бе издърпал към себе си.

Вниманието ѝ се насочи отново към тълпата. Един от васалите пристъпи напред. Никъла бе изумена, когато мъжът коленичи пред нея, сложи ръка на сърцето си и даде клетва за вяност. Към нея.

След това един по един мъжете правеха крачка напред и коленичеха. След като всеки ѝ даде обета си, Ройс кимна доволен.

Тя се почувства поласкана и обърквана от клетвите им. Нима бяха забравили, че е саксонка? Сигурно бе така, иначе едва ли биха се заклели да я пазят с цената на живота си.

Ройс не погледна нито веднъж към Никъла, докато васалите му коленичиха един след друг пред нея. Знаеше обаче, че е нервна. Постоянно се приближаваше към него, докато не се окажа силно притисната към тялото му.

Кралят ги наблюдаваше от платформата си. Когато всичките васали на Ройс дадоха клетвите си, Вилхелм се изправи и слезе по стъпалата.

Кралят плесна Ройс по рамото, след което се пресегна и прегърна Никъла. Стисна я силно, преди отново да я побутне към Ройс. Тя още не се бе съвзела от изненадата си, когато краля я погали по рамото. Жестът на привързаност едва не я накара да изпадне в несвяст.

Ройс я улови навреме. Той я притисна към себе си, обвивайки ръце около раменете и давайки ѝ опора.

— Много съм доволен от този брак — обяви краля. — Избра правилно, лейди Никъла. — Спря за миг, за да ѝ кимне, повдигнал едната си вежда. — Скъпата ми съпруга както винаги бе права. Тя ми каза, че ще изберете любимия ми барон. Да, сладката ми Матилда предрече именно това.

Никъла не успя да сдържи усмивката си. Беше удивително да видиш как един такъв гигант се държи като оглупял от любов младеж, който обожаваше дребничката си съпруга. Освен това сърцето ѝ се стопли за тях. Беше очевидно, че се обичат истински. В тези модерни времена, когато повелите на сърцето бяха най-долу в списъка на всеки, който си избираше половинка, изглежда се бе случило истинско чудо и Вилхелм наистина обичаше Матилда и тя също отвърщаше на чувствата му.

Това накара Никъла да харесва двойката още повече. Връзката, основана на уважение и доверие между съпрузите ѝ напомни за собствените ѝ родители.

Господи, какво ѝ ставаше? Не биваше да харесва краля и съпругата му. Щеше да бъде нелоялна.

Но нелоялна към кого? Саксонският крал бе мъртъв от почти три месеца. Норманите се бяха разположили като у дома си и изглежда нямаше никой достатъчно силен, за да ги предизвика. Всичко бе толкова объркващо. Имаше нужда от време, за да подреди мислите си.

Глас от тълпата привлече вниманието ѝ.

— Може би лейди Никъла направи този избор само защото Ройс е единственият рицар, който познава. След като го изпратихте да я доведе, е естествено, че тя избра именно него.

Говореше същият мъж, който се бе опитал да препречи пътя ѝ, докато вървеше към Ройс. Никъла наблюдаваше как, правейки тази възмутителна забележка, вървеше към нея, крачейки наперено и арогантно. Той се усмихваше, но Никъла знаеше, че тази усмивка е фалшива. Очите му бяха по-студени и от лед.

Не го харесваше.

Двама васали се приближиха, заставайки до наперения рицар. Никъла не погледна към тях, докато не ги представиха официално.

— Никъла — каза Ройс, — мога ли да ти представя барон Гай и васалите му, Морган и Хенри.

Барон Гай се поклони ниско, но васалите му грубо останаха прави. Никъла кимна с глава към Гай и се обърна към васалите.

На мига ѝ се прииска да не си бе правила труда. Гневът, който видя в погледите им, едва не ѝ отне дъха. Неодобрението им граничеше с омраза.

Мигновено разбра, че те имат черни сърца, и бързо осъзна колко е абсурдна тази нейна първа преценка. Тя не ги познаваше. И все пак се премести малко по-близо до Ройс и не успя да спре едно леко трепване.

Те бяха просто мъже. Грозни при това. Мъжът на име Морган беше тъмнокос с лешникови очи. На височина бе колкото мъжа на име Хенри, но косата на Хенри бе по-светла, а очите му кафяви. Грозотата им бе в начина, по който се мръщеа, реши Никъла, и в мислите им.

Дали я мразеха, защото е саксонка, или защото не бе избрала техния водач? Никъла реши, че е без значение. Те бяха наистина груби и ако това не бе обидно, не знаеше кое може да е.

Крал Вилхелм отново плесна Ройс по рамото.

— Какво ще кажеш за забележката на барон Гай? Мислиш ли, че Никъла щеше да предпочете него вместо теб, ако той я бе ескортирал до Лондон?

Ройс сви рамене. На Никъла ѝ се прииска да го ръгне в ребрата. Защо трябваше да се държи така безразлично? Младата жена го настъпи по крака.

— Вероятно — допусна Ройс.

— Приятелят ми има толкова голям късмет — намеси се Гай. Погледът му отново се насочи към Никъла. — И сега, мила моя, завинаги ще ми бъде отказана честта да ви имам за своя партньорка. — Той спря драматично, преди да довърши: — Колко жалко.

Морган и Хенри се изхилиха едновременно.

Защо Гай се подиграваше на нея и на Ройс? Никъла бе сигурна, че той прави именно това, но не разбираше причината. Тя погледна към Ройс за да види реакцията му, но в изражението му не можеше да се прочете никаква емоция.

— Желаяш ли ни щастие, Гай? — попита Ройс с глас по-мек и от летен бриз.

На Гай му отне цяла вечност, за да отговори. Въздухът натежа от напрежение. Какво, за бога, се случваше тук? Сякаш се разиграваше някаква игра и само Никъла не участваше в нея. Стомахът ѝ се сви и неочаквано тя се почувства заплашена.

Ройс стегна прегръдката си около раменете ѝ, стисвайки я леко. Страхът ѝ се изпари на мига. Не знаеше какво да прави с тази своя реакция.

Този норманин я подлудяваше.

Гай все още не бе отговорил на въпроса на Ройс. Няколко от васалите се приближиха, очевидно заинтересовани от разговора им. Лоурънс също направи крачка напред.

Със сигурност този васал ѝ харесваше. Лоурънс не прикриваше чувствата си, нито се опитваше да играе тази игра. Смръщването на лицето му бе страховито като захапка на мечка. Вероятно бе ядосан от поведението на барона си. Или поне разбираше, че Гай открито ги обижда, макар Ройс да не го осъзнаваше.

— Разбира се, че ви желая щастие — най-после отвърна Гай. — Просто съм изненадан — добави, свивайки рамене.

— Защо? — поинтересува се Лоурънс, скръствайки ръце на гърдите си, докато чакаше отговора.

— Да, защо? — попита Никъла.

Морган и Хенри пристъпиха напред. Никъла реши, че мъжете искат да покажат лоялността към барона си и едновременно с това да сплашат Лоурънс.

И все пак Ройс не показваше реакция на напрежението, което го обграждаше.

— Изненадан съм, че избрахте Ройс заради неговата външност — обясни Гай. — Неоспорим факт е, че повечето жени се отвращават от белега му.

Морган веднага кимна в съгласие. Хенри от своя страна се ухили. Никъла отблъсна ръката на Ройс от раменете си и пристъпи напред.

— Имате предвид красивият знак за смелост, който съпруга ми носи на бузата си ли, бароне?

Гласът ѝ трепна от гняв. Гай не успя да скрие изненадата си. Саксонската девойка бе жена с характер. Това си пролича в изражението и очите ѝ, които от сини станаха тъмновиолетови. Гай намери това за много възбуждащо. По дяволите, желаше я.

— Знак за смелост? — повтори той. — Колко необикновено описание за нещо толкова несъвършено.

— Момчетата са съвършени — отвърна му тя. — Аз избрах мъж.

Този път стрелата ѝ улучи целта. Лицето на Гай пламна от срам. Никъла смяташе да спре до тук, ако барона не бе заявил:

— Всички знаят, че щяхте да сте по-щастлива с мен.

И това преля чашата. Снизходителното му държание може да не бе подразнило Ройс, но нея наистина я обиди. Матилда избра точно този момент, за да се намеси.

— Никъла — започна тя, — няма как да знаеш за какво е всичко това, затова ще ти обясня защо Гай се държи по този начин. Той е мъж, който обича да се състезава, мила моя. Не приема леко загубата. И все пак, всеки път, щом се изправи в съревнование с Ройс, Гай винаги остава втори.

В гласа на Матилда имаше нотка на порицание. Гай се поклони и се опита да изглежда развеселен, не ядосан.

Никъла вече бе получила своето оръжие. Знаеше, че вероятно ще гори ден-два в чистилището за греха, който щеше да извърши, но точно сега това не я бе грижа.

— Много мило от ваша страна да ми обясните — каза тя, — но аз вече знаех, че Ройс е смятан за един от най-добрите воители във вашата армия.

— И как стигна до това заключение? — попита Матилда.

— О, бях чувала за Ройс много преди да го срещна — излъга Никъла. — Воините на брат ми постоянно шепнеха за него. Той е легенда. Битките му се преразказват отново и отново. Всички се бояха да не се изправят срещу Ройс по време на битка.

Никъла се обърна и хвърли на Гай усмивка, изпълнена със симпатия.

— Странно, но никога не съм чувала вашето име, бароне.

Крал Вилхелм се разсмя.

— Ето това е Гай — обяви той. — Получи отговор на въпроса си. Тя щеше да избере Ройс дори и ти да бе отишъл да я доведеш.

Никъла кимна. Тя се усмихна към Морган и Хенри.

— Да — съгласи се тя, — избрах най-добрия.

На Гай му костваше огромно усилие да ѝ се усмихне.

— Да, получих своя отговор.

Някой изкрещя, че вдига тост за младоженеца и напрежението осезаемо намаля. Гай прекоси залата с Хенри, който го следваше плътно по петите. Морган се забави.

Гневният васал имаше намерението да изрече една-две заплахи, но Ройс не му позволи. Той избута Морган напред, далеч от Никъла, и махна на Лоурънс да стои до нея.

Съпругът ѝ дори не я погледна, преди да бъде повлечен от приятелите си. Никъла не знаеше дали е доволен, или ядосан от действията ѝ.

Матилда обаче не можеше да бъде по-доволна.

— Барон Гай винаги е завиждал на Ройс, но все пак е верен поданик на краля. Опитвам се да не забравям този факт. — Тя се обърна, за да се усмихне на Лоурънс. — Очевидно е — каза му тя, — че Никъла вече е отдала лоялността си на Ройс. След време, вярвам, че ще му отдаде и сърцето си.

Никъла обаче не се заблуждаваше. Ройс не бе от типа мъже, които биха приели любовта ѝ... при положение, че реши да му я предложи. След това въздъхна, осъзнавайки към кого бе насочила мислите си.

— Когато за пръв път видяхте Вилхелм, на мига ли го обикнахте?
— попита тя.

Матилда се засмя.

— Не, мила моя. Ухажваше ме седем години. Когато най-после се съгласих да се омъжа за него, му отдадох цялата си любов. Моля се на Ройс да не му трябва толкова време, за да те спечели.

Никъла се зачуди какво бе променило мнението на Матилда след толкова много години, но сметна, че не може да моли за повече подробности. Освен това в ума ѝ се въртеше друг въпрос.

— Чудих се — започна тя — откъде знаехте, че ще избира Ройс? Чух съпругът ви да казва, че сте знаела, но не разбирам...

— Много просто — отвърна Матилда, — когато те попитах какво виждаш в Ройс, ти не каза нищо за външността му и това ми даде отговора, който търсех. Вече бях предположила, че ще сте подходящи един за друг — добави, галейки косата ѝ. — Знаех заради това, което не виждаше в него.

Никъла нямаше ни най-малка идея за какво ѝ говори.

— Какво не съм виждала?

— Белега.

Е, разбира се, че бе видяла белега на лицето на Ройс. Все пак той покриваше половината му буза. Какво по-точно имаше предвид кралицата?

Матилда се обърна към Лоурънс.

— Новата ти господарка ми заяви, че Ройс е суетен мъж. — Лоурънс се засмя, а Никъла усети как се изчервява от неудобство.

Матилда погали ръката ѝ.

— Ела с мен — нареди тя. — Трябва да се върнеш в стаята си, за да чакаш съпруга си. Не ни е позволено да се присъединим към тазвечерното празненство. Утре вечер ще бъде празничната ви вечеря, Никъла, но тази вечер е за мъжете. Така е най-добре — добави тя, кимайки. — Изглеждаш изтощена от целия този хаос. Церемонията беше прекрасна, нали? — попита тя, преди да продължи: — Не се

бави, Никъла. Аз ще дойда с теб. Лоурънс? Би ли ни оказал честта да ни придружиш?

Васалът се поклони ниско. Той сякаш не можеше да спре да се усмихва. Беше чул как Матилда споменава белега на Ройс и бе видял объркването на Никъла. Не можеше да бъде по-доволен. Никъла бе идеалният избор за неговия барон.

Матилда хвана младата жена за лакътя и я поведе през двойните врати. Личната ѝ охрана бе на крачка след Лоурънс.

Никъла бе изтощена. Всичко, което се бе случило, бе невероятно. Силите ѝ се бяха изчерпали. Всички бяха толкова мили с нея, всички, освен злите васали на барон Гай, но те бяха без значение.

Беше ли наистина възможно саксонци и нормани да живеят заедно в мир и разбирателство?

Съпругата на краля ѝ махна за сбогом, щом завиха зад тъгля. Охраната ѝ побърза, за да я настигне. Лоурънс застана до Никъла, докато вървяха по коридора.

— Ще придружите ли барон Ройс в дома му, след като си тръгнем от тук? — попита го тя.

— Предполагам, че да — отвърна Лоурънс.

Тя го погледна и забеляза усмивката му.

— Доволен сте, че оставате в Англия?

Мъжът сви рамене.

— Тогава защо се усмихвате? — попита го тя.

Той не проговори цяла минута, преди да отвърне:

— Спомних си изражението на лицето на Ройс, когато застанахте пред него. Не мисля, че моят лорд е предполагал, че ще изберете него.

Тя сведе поглед.

— Мислиш ли, че съсипах живота му? — прошепна тя.

— Мисля, че му вдъхнахте живот — отвърна той. — Лейди Никъла, не бих се усмихвал, ако мислех противното.

Мъжът ѝ направи прекрасен комплимент. Никъла не знаеше какво да отговори. Тя погледна нагоре към него и неочаквано започна да се смее.

— Той изглеждаше невероятно изненадан, нали?

— Да, така беше — съгласи се Лоурънс.

Двама воители стояха на пост пред стаята ѝ. Лоурънс се поклони на новата си господарка, отвори ѝ вратата и се обърна да си тръгне.

— Лоурънс?

Той спря на мига и я погледна.

— Благодаря ти.

— За какво, милейди?

— За това, че ме прие — тя затръшна вратата, преди да е успял да ѝ отговори.

Лоурънс се бавеше, докато вървеше обратно към залата. Раздразнението, че трябваше да се сблъска с глупостите на барон Гай, вече се бе изпарило. Усмивката на новата му господарка значително бе подобрила настроението му. Да, тя наистина бе вдъхнала нов живот в ежедневието на барона му. Тя щеше да внесе светлина в мрачното му дисциплинирано съществуване. Бе изминало много време, откакто за последен път бе виждал усмивката на Ройс. Ако се налагаше да бъде направено чудо, той бе сигурен, че Никъла щеше да приеме предизвикателството.

Никъла бе прекалено изтощена да направи друго, освен да легне да спи. Мери я чакаше, за да ѝ помогне. Поддържаха лек разговор, докато прислужницата ѝ помагаше да се съблече. След като Никъла се изкъпа и облече чиста бяла нощница, Мери се зае да разреши косата ѝ.

— Всички в двореца говорят само за вас — обяви Мери. — Всеки мисли, че е много смело от ваша страна да спасите така племенницата на краля. Ето, милейди, изпийте това — каза тя, след като настани Никъла под завивките. — Барон Самюел каза, че ще облекчи болката.

Мери не я остави на мира, докато Никъла не изпи цялата отвара.

След минути спеше дълбоко. Мери седна на стол близо до камината, за да дочака пристигането на барон Ройс, който да я освободи за през нощта.

Измина цял час, преди Ройс да успее да се измъкне от залата. Когато влезе в стаята, слугинята привлече вниманието му.

— Съпругата ви има много нездрав сън, милорд — прошепна Мери. — Плачеше от страх. Опитах се да я събудя, но тя е потънала толкова дълбоко в кошмара, че не успях.

Ройс кимна. Изненада прислужницата, като ѝ благодари за помощта, след това я освободи. Заклучи вратата, за да не влязат неканени посетители и отиде до леглото.

Никъла се мръщеше в съня си. Той нежно постави ръка на челото ѝ.

— Преживя една ужасна седмица, нали, Никъла?

Тя промърмори нещо насън и се завъртя на една страна. Тежестта на тялото ѝ върху изгорените ѝ я ръце я накара да проплаче от болка.

Той нежно я обърна отново по гръб и остана дълго време, гледайки надолу към нея. Господи, тя наистина вече му принадлежеше. Младият мъж поклати глава. Какво щеше да прави с нея?

Бавна усмивка разтегли устните му. Щеше да защитава нея и семейството ѝ. Това се бе превърнало в главната му задача. Нямаше значение кой бе взел съдбовното решение. Стореното — сторено. Нямаше значение, че той имаше своите навици, че обичаше реда и дисциплината в живота си.

От днес нататък всичко щеше да се промени. Тя щеше да се бори с него, преди да се успокои, и щеше да се научи да приема новия си живот. Странно, но намери, че е нетърпелив да се заеме със задачата да опитоми Никъла. Ако бъде търпелив и разбран с нея, не мислеше, че ще му отнеме много време да получи лоялността ѝ. Начинът, по който се бе изправила пред Гай, му показа, че е способна да бъде лоялна към хората в семейството си.

Съмняваше се, че Никъла някога ще го обикне. Но това, разбира се, бе без значение, тъй като любовта не значеше много за него. Той бе воин, а воините нито се нуждаеха, нито желяеха любов. Беше решен да завоюва ума, а не сърцето ѝ. Щеше да използва твърда, но все пак нежна ръка, за да я научи как да му бъде добра съпруга.

Беше солиден, логичен план. Ройс се постара да не мисли повече за това и започна да се приготвя за лягане. Беше странно да спи до жена. Разбира се, и преди бе взимал в леглото си момичета, но след това никога не ги бе оставял да преспят при него.

Тя не му помагаше да се приспособи лесно. Когато не мърмореше несвързани думи, тя се въртеше на всички страни и всеки път успяваше да удари някоя от ранените си ръце, проплаквайки от болка.

Ройс опита да направи така, че да ѝ е удобно. Но това се оказа доста сложна задача. Тя не оставаше мирно достатъчно дълго, че да успее да я успокои.

Точно когато се бе унесъл, тя подскочи и се изправи в леглото.

— Искам да спя по корем — промърмори младата жена.

Ройс не мислеше, че тя въобще има представа къде се намира. Дори не си бе отворила очите, докато изричаше искането си. Когато изрита завивките и се опита да стане от леглото, той я сграбчи.

Тя се отпусна на ръката му. Мъжът имаше намерение да я сложи до него, но тя ненадейно се извъртя и се оказа легнала по корем върху него.

Никъла най-после откри удобна позиция. Въздъхна от удоволствие и най-после спря да проплаква.

Върхът на главата ѝ се сгуши под брадичката му. Меките ѝ гърди се притискаха към голия му гръден кош. Тазът ѝ беше точно върху неговия, а бедрата ѝ бяха върху единия от краката му.

Той я намести така, че краката ѝ да са между неговите и обви ръце около кръста ѝ. Тя бе толкова мека и женствена. Ухаеше толкова добре, колкото добре я чувстваше над себе си. Помисли си, че си пасват идеално. Тази мисъл доведе друга, а след това, разбира се, и до още една, и много скоро Ройс се чувстваше доста некомфортно.

Опита се да заспи, но топлото ѝ тяло постоянно се появяваше в мислите му. Всичко, за което можеше да мисли, бе как прави любов с нея.

Тя се разшава над него.

Той простена.

Беше една сватбена нощ, която никога нямаше да забрави.

ГЛАВА 6

Беше ранен следобед, когато Никъла най-последно се събуди. Тя прекара следващия час в обикаляне из стаята, опитвайки се да прочисти съзнанието си от силната сънотворна отвара, която бе пила миналата нощ.

Господи, бе спала като мъртва. Странното бе, че не се чувстваше особено свежа след дългата почивка. Малко по-късно Мери откри господарката си да седи в края на леглото.

Слугинята носеше красива бяла риза и бяла рокля. По ръкавите на роклята бяха избродирани златни дървета, а по деколтето на ризата се забелязваха същите мотиви.

— Кой я изпраща? — попита Никъла.

— Съпругата на краля — отговори Мери. — Спечелихте привързаността ѝ — добави тя, кимайки. — Дори ви изпрати златни нишки, за да ги вплетете в косите си. Ще седите до съпруга си на масата на краля по време на тазвечерните празненства, милейди.

Никъла не показва никаква реакция на чутото. Знаеше, че вероятно трябва да покаже някакъв ентузиазъм заради честта да вечеря с краля на Англия. Но тя не можеше да се развълнува. Чувстваше се малко замаяна от обрата, който бяха взели събитията. Освен това ѝ бе мъчно за дома и искаше да остане сама поне за малко.

Но не получи това, което желаше. Следващите няколко часа бяха много натоварени. След като се изкъпа и се облече в елегантните дрехи, Никъла се почувства по-добре. Мери среса косата ѝ, а после започна да се върти около нея, да подръпва тук и там дрехите и къдриците ѝ, за да ги нагласи, докато на Никъла ѝ се прииска да закрепци. Не беше свикнала толкова да се суетят около нея, но тъй като не искаше да обиди Мери, успя да замълчи. Прислужницата безуспешно се мъчеше да закрепци златните нишки в косата на Никъла и младата жена най-накрая ѝ нареди да спре с опитите.

Барон Самюел и помощниците му пристигнаха, за да прегледат нараняванията на Никъла. Тя не успя да убеди лечителя да не ѝ слага

отново превръзките, но поне се разбраха, че ще остане с тях само още една нощ.

През цялото време младата жена очакваше Ройс да се появи в стаята. Все пак не го бе виждала от сватбата и смяташе, че би било мило от негова страна да се отбие, за да я види. Докато стана време за вечеря, тя бе напълно разярена заради грубото му отношение. Беше очевидно, че Ройс я игнорираше.

Мери постоянно роболепничеше пред нея. Никъла не бе свикнала да слуша колко е красива и коментарите на прислужницата я караха да се изчервява от неудобство. В отчаянието си тя изпрати Мери да ѝ донесе прясна вода, само и само да остане за няколко минути на спокойствие.

Прислужницата остави вратата откритата и щом Никъла забеляза двамата воина, пазещи пред прага ѝ, се почувства раздразнена. Нима все още бе затворница? Реши да разбере още сега. Тя отиде до прага, побутна вратата с крак, за да се отвори по-широко и се поклони на мъжете.

Воините я изгледаха, очевидно удивени. Тя ги изуми още повече, като им пожела хубав ден.

— Вие сте прекрасна невеста за нашия лорд — заяви единият.

Другият мъж побърза да кимне.

— Да, такава сте.

Никъла им благодари за милите думи, преди да попита:

— Защо пазите пред вратата ми?

По-високият воин ѝ отговори.

— Барон Ройс нареди да останем тук, милейди.

— С каква цел?

— Да ви защитаваме — отвърна мъжът. — Сега сте наша господарка — добави той, покланяйки се.

— Значи ми е позволено да изляза от стаята си?

Двамата воина кимнаха едновременно.

— За нас ще е чест да ви придружим, където пожелаете — обясниха те.

Никъла се почувства по-добре. В крайна сметка не бе затворник.

— Бихте ли ме ескортирали до спалнята на съпруга ми? — попита тя. — Трябва да говоря с него.

Мъжете се спогледаха, преди да се обърнат към господарката си.

— Но вие вече сте в стаята му — каза по-ниският.

Тогава къде бе спал Ройс? Никъла нямаше намерение да зададе този въпрос. Отговорът можеше да бъде доста унизителен. Тя кимна на воините и тъкмо се канеше да затвори вратата, когато по коридора се зададе Лоурънс.

— Готова ли сте за вечерята, лейди Никъла?

— Къде е съпругът ми? — попита тя.

— Чака ви в голямата зала — обяви Лоурънс. — Ако ми позволите да ви придружа, милейди, ще ви отведе при него.

Той дори не си правеше труда сам да дойде и да придружи съпругата си. Никъла опита да прикрие неодобрението си. Каза си, че няма защо да я е грижа. Нямаше проблем, че той иска да спи в чуждо легло. Какво от това, че я игнорираше. Не, въобще не я бе грижа. Никъла си повтаряше това, докато вървеше редом с Лоурънс. Залата бе пълна до пръсване. Младата жена забеляза Ройс още щом влезе. Той бе най-високият воин в стаята, което я улесни. Бе с гръб към нея и обграден от познатите си.

Над тълпата се разнесе шепот, когато двамата с Лоурънс преминаха през прага. Сякаш всички се загледаха в нейната посока. Не разбираше защо.

— Кой гледат всички те, Лоурънс? — попита тя.

— Вас, милейди.

Мъжът не можеше да бъде по-откровен от това. Сърцето ѝ затуптя лудо.

— Мислех си, че ме приемат — прошепна тя.

Лоурънс се усмихна.

— Приемат ви, милейди. Празненството тази вечер е в чест на вас и Ройс.

Никъла бе твърде заета да се чувства неловко, за да се замисли над обяснението му. Не бе свикнала да е в центъра на вниманието. Освен това не ѝ харесваше съпругът ѝ да я игнорира. Тя се вгледа в гръба на Ройс и зачака мъжът ѝ да дойде при нея.

— Ще ви отведе при Ройс — обяви Лоурънс.

Тя поклати глава.

— Ройс ще дойде при мен — заяви младата жена.

Един от рицарите в компанията на Ройс най-после я забеляза, спря да говори и побутна съпруга ѝ. Той се обърна бавно. Погледът му

я откри на мига. Тя бе най-красивата жена в залата. Зачуди се дали някога ще свикне с красотата ѝ. Всеки път, щом я видеше, бе удивен от външността ѝ. Косата ѝ блестеше като злато. Хареса му начина, по който я бе направила днес — разпусната и стелеща се по раменете ѝ. Неочаквано му се прииска да я докосне.

Той си пое дъх, за да постави под контрол мислите си, и кимна арогантно, давайки сигнал на Лоурънс и Никъла да пристъпят към него.

Тя отхвърли заповедта му, като поклати глава. Лоурънс изглежда се чувстваше неудобно. Ройс наблюдаваше как васалът му се навежда и прошепва нещо в ухото на Никъла. Тя отново поклати глава.

Какво се случваше пък сега? На Ройс му бе трудно да повярва на очите си. Невястата му смееше да оспорва негово нареждане? Това беше немислимо. Едва не се разсмя, но успя да се сдържи. Отново ѝ махна да дойде при него.

Изражението му не издаваше нищо... докато тя на свой ред не му махна. Очите му се разшириха и, по дяволите, той усети как ѝ поклаща глава.

Дори от голямото разстояние, което ги делеше, Никъла можеше да види един мускул, който потрепваше на бузата му, а челюстта му бе здраво стисната. Очевидно бе, че е ядосан. Макар да се изплаши от погледа му, отказа да отстъпи. За бога, тя му бе жена и той щеше да дойде при нея.

Ройс скръсти ръце на гърдите си и продължи да я гледа. Съобщението бе ясно. Той нямаше да отстъпи.

Оставаше само още една възможност. Щеше да напусне залата. Не бе особено гладна. Освен това Ройс със сигурност щеше да я последва и в усамотението на коридора щеше да му се разкрещи, задето се бе държал толкова грубо с нея. Дори можеше да използва възможността да му обясни какви задължения има към съпругата си. Бързо и сбито щеше да му разясни, че един съпруг винаги трябва да придружава жена си на подобни значими събирания.

Никъла приведе плана си в действие. Тя благодари на Лоурънс задето я придружи и се усмихна на Ройс. Не можеше да направи реверанс с превързаните си ръце, затова само му кимна с глава. След това се обърна и тръгна към вратата.

— Никъла!

Викът му накара гредите в залата да потреперят. Никъла се закова на място. Не можеше да повярва, че бе изкрещял толкова силно името ѝ пред всичките гости. Тя се обърна и го изгледа убийствено. Всички в залата отново гледаха към нея благодарение на неделикатния ѝ съпруг.

Можеше да почувства как се изчервява от срам. Погледът на Ройс ѝ показваше, че ще продължи да прави сцени, и че никак не е засрамен от постъпката си. Представи си го как я влачи през залата, хванал я за косата и тази черна мисъл я накара да преосмисли плана си. Само Господ знаеше на какво е способен този грубиян, за да постигне това, което желае.

Предположи, че ще е най-добре да отстъпи пред него... този път. Тя въздъхна шумно, лепна ведро изражение на лицето си и прекоси залата. Погледът ѝ бе насочен директно към Ройс. Ако мъжът се усмихнеше, кълнеше се в Създателя, щеше да го ритне.

Тя спря само на крачка от него.

— Искаш ли нещо?

Той кимна. Изглеждаше самодоволен.

Тя се приближи още малко към него.

— Невинаги ще получаваш това, което искаш — прошепна му тя.

— Напротив.

Тя забеляза веселите искри в погледа му.

— Непоносим си — промърмори тя под носа си.

— И преди си ми го казвала.

Ройс се ухили. Никъла не знаеше какво да прави с него. Сведе глава, но той я принуди да го погледне, хващайки я за брадичката, след това се наведе към нея и я целуна. Устните му докоснаха мимолетно нейните и все пак тя се развълнува истински. Още се възстановяваше от изненадата си, когато той я дръпна към себе си, обгърна с ръка раменете ѝ и се завъртя към приятелите си.

Младата жена си помисли, че се държеше с нея като с ненужен багаж, но все пак си бе направил труда да я посрещне подобаващо. Господи, този мъж наистина я объркваше.

Това чувство остана с нея по време на дългата вечеря. Съпругът ѝ я игнорираше през цялото време, докато сервираха вечерята. Мъжете и жените около нея не спираха да ѝ правят комплименти, но не бе

същото. Ройс не каза нищо за външността ѝ и макар да си повтаряше, че не я е грижа, тя все пак разсеяно пригладдаше косата си.

Заради нараняванията на ръцете ѝ щеше да се наложи някой да я храни и това бе унижение, което Никъла не смяташе да преживее. Тя се обърна, за да обясни точно това на съпруга си, но той я изненада, като набута парче месо в устата ѝ. Затова си замълча и сдъвка храната.

В залата всички разговаряха и се смееха и Никъла се успокои, че никой не ѝ обръща внимание. Матилда седеше от дясната ѝ страна, но тя бе заета да разисква нещо със съпруга си. Малко по-късно Никъла дочу, че темата, за която разговарят, са децата им.

Тя позволи на Ройс да ѝ помага по време на вечерята. От голяма полза беше това, че мъжът ѝ бе толкова безгрижен през цялото време. Можеше да нареди на оръженосеца си да свърши тази задача и усети благодарност, задето бе решил да ѝ помогне.

— Барон Самюел каза, че утре ще махне превръзките — каза тя на Ройс.

Той кимна. След това се обърна да говори с барон, който досега не бе срещала. Ритна го, но той не се обърна към нея.

Никъла седеше там, чувствайки се сама и нещастна, изгорените ѝ ръце лежаха отпуснати в скута ѝ. Не ѝ отне много време да започне да се самосъжалява. Ръцете ѝ горяха и болката само подсили тъжното ѝ настроение. Забеляза как няколко необвързани жени хвърляха пресметливи погледи към съпруга ѝ. Тя се намести по-близо до Ройс и погледна намръщено безсрамниците.

Не ѝ харесваше да я игнорират. Ройс стигна до това заключение, след като Никъла не спря да се притиска към него, както стояха на дългата пейка. Ако се преместеше още малко, щеше да седне в скута му.

Той най-после се смили над нея.

— Забавляваш ли се, Никъла? — попита той.

Тя вдигна безразлично рамене.

— Къде спа миналата нощ?

Никъла отмести поглед от Ройс, за да изгледа грозната червенокоса жена, която се опитваше да привлече вниманието на съпруга ѝ.

— Е?

— Гледай към мен, когато ми задаваш въпрос — заповяда ѝ той.

Той я изчака търпеливо да погледне към него, преди да ѝ отговори.

— Спах при жена си.

— Аз съм жена ти.

Той повдигна едната си вежда.

— Да, ти си жена ми.

— Спал си при мен?

— Точно това казах, жено.

— Не е нужно да звучиш раздразнен. Не си спомням нищо за изминалата нощ и се чудех. Значи си спал с мен — изглежда тя не можеше да проумее казаното.

Ройс се постара да запази търпение. Беше толкова забавно да я наблюдава, докато се опитва да си изясни нещо. Сега определено си блъскаше главата. Опитваше се да не се намръщи и да не се чувства нещастна. Той реши да я подразни леко.

— Всъщност, аз спях под теб. Ти беше отгоре ми.

Лицето ѝ пламна на мига. Ройс се засмя. Шумният, бумтящ смях накара няколко от сътрапезниците им да погледнат в тяхната посока.

— Сложил си ме да спя върху...

— Ти сама го пожела.

— Бях упоена.

— Да, беше.

Тя изпъна рамене.

— Днес няма да пия отвари.

Той се съгласи, виждайки колко разстроена беше.

Малко след това Никъла беше въввлечена в разговор с Матилда. Ройс забеляза, че съпругата му не се отмести и на милиметър от него. Изглежда винаги искаше да бъде близо до него. Той не разбираше защо, но му харесваше да я усеща до себе си. Виждаше му се най-нормалното нещо на света да обвие ръка около раменете ѝ. Никъла не избута ръката му. Няколко минути по-късно, когато Матилда спря да разказва някаква весела история за дъщеря си и се обърна към съпруга си, Никъла се предаде на изтощението и се облегна на Ройс. Предположи, че в очите на останалите двамата с Ройс изглеждаха като щастлива новобрачна двойка, която няма търпение да се усамоти. Донякъде това бе истина, помисли си Никъла. Нямахше търпение да остане насаме с Ройс. В минутата, в която станеше това, щеше да му

даде да разбере. Господи, колко неделикатен беше. Всеки път, щом се сещаше как бе изкрещял името ѝ и ѝ бе махнал да отиде при него, започваше да трепери от яд.

Не ѝ отне много време да се самонавие и скоро бе истински разярена. Тогава Ройс съсипа всичко. Започна нежно да масажира раменете ѝ, прогонвайки напрежението по един прекрасен начин, карайки я да се сгуши в него. Дори се прозя веднъж.

— Още ли те болят ръцете, Никъла? — прошепна той до ухото ѝ.

Тръпка от удоволствие погъделичка тила ѝ. Нежността в гласа му бе като милувка. Знаеше, че вероятно не е прилично да се притиска така към него пред погледите на всички гости, но просто беше прекалено изтощена, за да я е грижа.

Освен това в залата бе доста студено, а от Ройс се излъчваше невероятна горещина. Младата жена си каза, че се притиска към него само за да открадне малко от топлината на тялото му.

Отново се сгуши в него, преди да му отговори.

— Ръцете все още ме наболяват, Ройс. Но не е непоносимо.

Той отново започна да масажира раменете ѝ. Харесваше ѝ. Харесваше и аромата му. Ройс ухаеше на мъж и мускус. Когато той се обърна отново, за да говори с приятеля си, тя вече не се чувстваше толкова сама и игнорирана, тъй като всички виждаха как той масажираше нежно тила и горната част на обгорените ѝ ръце, показвайки по този начин, че не е забравил за нея.

Изведнъж крал Вилхелм се изправи, вдигна ръце, изисквайки тишина, и заповяда сър Клейтън да пристъпи напред.

Висок, слаб мъж с тесен нос и плътна брадичка се отдели от група мъже и се поклони дълбоко. Беше облечен в лилава дреха, а на раменете му беше наметнато червено наметало.

Крал Вилхелм седна на мястото си и всички побързаха да намерят свободен стол. След няколко минути в залата настана тишина.

Клейтън изглеждаше доста наперен, когато махна на помощниците си да се присъединят към него. Двама млади мъже, облечени в еднакви дрехи, застанаха от двете страни на Клейтън, държейки по един тромпет в ръцете си.

Никъла леко се изправи до Ройс, любопитна да види какво ще последва. Предполагаше, че триото ще изпълни песен или нещо подобно.

Крал Вилхелм плесна с ръце. Асистентите надуха тромпетите и тръгнаха напред. Клейтън ги последва.

Ройс също вече бе насочил поглед към тях. Той се облегна назад на пейката и придърпа Никъла към себе си. Тя се обърна, усмихвайки се.

— Нима ще пеят за нас? — прошепна тя.

Ройс поклати глава.

— Клейтън е кралският менестрел — обясни той.

Никъла не го разбра. Знаеше, че задължение на менестрелите е да пазят спомените на миналото и да предават важните факти, разказвайки за всичко, което се е случило. Разбира се, саксонците също имаха менестрели, и макар до сега да не бе срещала такъв, вече имаше бегла представа какво щеше да последва.

Тя се облегна на Ройс и въздъхна.

— Ще разкаже какво се е случило при Хейстингс, нали? — прошепна тя.

Съпругът ѝ обаче поклати глава.

— Смята да разкаже една много специална легенда, Никъла. Внимавай! Скоро ще разбереш всичко.

Клейтън вече бе започнал разказа си. Никъла успя да чуе последните му думи, в които заявяваше, че било много важно да се подсигури едно доходоносно имение в името на крал Вилхелм.

Гласът на кралския менестрел бе силен и мелодичен. За отрицателно време Никъла бе погълната от невероятната история.

Клейтън спря за миг, усмихна се към Никъла, преди отново да погледне към гостите и да продължи.

— Трима нормански рицари опитали да заловят саксонеца. И тримата се провалили. Сър Грегъри бил първият, който приел предизвикателството. Нетърпелив млад воин със смело сърце и дух, бил нетърпелив да се докаже пред господаря си. Той се молел да му бъде оказана честа и щом получил позволение, рицаря започнал да се хвали, че ще постигне победа само за една седмица. Слуховете, които се носели, гласели, че начело на отбраната няма нито един саксонски воин. Но ако това беше истина, историята за тази битка нямаше да бъде интересна за разказване. Грегъри бил толкова уверен в успеха си, че взел със себе си едва тридесет войника и наперено напуснал лагера си.

От гостите се понесе весела глъчка. Клейтън изчака шума да утихне и продължи.

— За жалост — кралският менестрел въздъхна тежко, — Грегъри не успял да се завърне победоносно. Не успял, тъй като стрелата, забита в задните му части, направила невъзможно завръщането му на кон. Веднага щом стрелата била извадена от плътта му, вече смиреният Грегъри паднал на едно коляно пред своя господар. Главата му, уверявам ви, била сведена толкова ниско, че почти докосвала земята. След като признал провала си, рицарят замолил своя многоуважаван крал да отреже главата му, за да го спаси от срама.

Никъла въздъхна стреснато. Крал Вилхелм обаче се смееше на историята и попиваше с кърпичка сълзите от веселие, изпълнили очите му. Беше очевидно, че истински се наслаждава на историята.

Клейтън се поклони на краля си, преди да продължи.

— „Истина ли са слуховете?“, попитал Вилхелм. „Вярно ли е, че жена е победила един от верните ми рицари?“ Грегъри, според мен, просто не успял да измисли правдоподобно извинение. Затова единственото, което можел да стори, било да каже истината на краля си, без значение колко ще се унижи от това. „Да, милорд“, казал той. „Жена водеше отбраната“.

Клейтън още веднъж спря разказа си, докато смеха в залата утихне.

— Херцогът на Нормандия, по онова време нашият господар не беше все още официално крал на Англия, скръстил ръце зад гърба си и погледнал надолу към коленичилиия рицар. Вилхелм тъкмо бил постигнал великата победа при Хейстингс, но му предстояли още много битки, преди Англия да стане напълно негова. Както ме информираха, рицарите му били изтощени от непрестанните битки.

— Всички знаят — продължи Клейтън, — че Вилхелм е проницателен мъж. Той бързо забелязал, че от мига, в който Грегъри се върнал в лагера, воините му се отърсили от умората си и се събрали около младия рицар, за да чуят историята му. Докато Грегъри довършил разказа си, вече всички воители се усмихвали весело. Разбирате ли, никой не вярвал, че една жена може да победи нормански рицар.

— Вилхелм ми сподели, че той също се почувствал ободрен от това ново препятствие. Помислил си, че саксонката ще осигури

разтуха за мъжете му. Тя беше накарала воините да забравят за раните и умората си. „Кой ще приеме това предизвикателство от мое име?“, попитал кралят. — Клейтън още веднъж прекъсна разказа си, чакайки вниманието на всички да се насочи към него.

Никъла прошепна.

— Кого търсят?

Ройс се ухили.

— Ханибал — отговори ѝ той. — Стои най-отзад, мъжът с червеното лице. Сега пред нас ще разкажат за провала му.

Никъла се опита да не се засмее. Горкият човек изглеждаше доста засрамен.

— А къде е Грегъри? — попита тя. — Първият рицар, приел предизвикателството?

— Опитва се да се слее със стената вляво от теб, Никъла.

Клейтън привлече вниманието ѝ, когато продължи.

— Още един нетърпелив млад рицар на име сър Ханибал пристъпил напред. Той сложил ръка на сърцето си, поклонил се и смирено помолил да се заеме с тази задача. Нашият обичан Вилхелм дал съгласието си. „Искам жената да не бъде наранена по никакъв начин“, наредил той. „Доведете ми я в Лондон, веднага щом подсигурите крепостта. Тя ще бъде свидетел на коронацията ми“. След това Вилхелм спрял, за да огледа всички присъстващи, преди да заяви: „Тя ще бъде наградата за най-достойният от воините ми“.

Едва сега, когато Клейтън изрече думата „награда“, Никъла осъзна, че тази история е за нея.

Щеше да скочи от мястото си, ако Ройс не я бе задържал. Тя се обърна към съпруга си, изглеждайки поразена. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Ройс побърза да прошепне в ухото ѝ.

— Клейтън не ти се подиграва, Никъла. Той те възхвалява.

Тя си пое дълбоко въздух. Гърбът ѝ бе изправен като струна, а погледът — насочен право напред. Опитва се, но не успя да заглуши гласа на кралския менестрел.

— Ханибал напуснал лагера на следващата сутрин. Той взел със себе си шестдесет воина, двойно повече от Грегъри. Пламъкът на решителността горял в погледа на рицаря, но подобно на Грегъри и той

подценил противника си. Шест дни по-късно се завърнал в лагера, за да признае поражението си.

— Третият рицар се казвал Майкъл и потеглил на следващата сутрин. Той бил по-възрастен от предишните двама и много по-умел, но също претърпял провал.

След това кралският менестрел продължи историята като разказа как Вилхелм най-накрая решил да повика най-приближените си барони, Гай и Ройс. Клейтън отдели много време да похвали уменията и на двамата, преди да разкаже за събитията, довели до брака между Ройс и Никъла.

Когато свърши разказа си, кралският менестрел се поклони на крал Вилхелм и пристъпи, заставайки точно пред Никъла. Този път се поклони на нея. Всички в залата се изправиха ръкопляскайки.

Ройс също се изправи, но Никъла бе като залепена за пейката. Той я вдигна, държейки я здраво през кръста.

Рицарите, които бе победила, се приближиха през тълпата. Всеки от тях носеше букет цветя. Грегъри носеше бели цветя, Ханибал розови, а Майкъл червени. Рицарите се поклониха пред Ройс, преди да оставят цветята на масата пред Никъла.

Крал Вилхелм вдигна ръце във въздуха, давайки знак на всички да замълчат.

— Тези трима воители заслужиха правото да се присъединят в редиците на барон Ройс. Когато той приключи с обучението им, те ще бъдат едни от най-добрите ми воители.

Всички се засмяха дружно. Вилхелм отново плесна с ръце и музикантите започнаха да свирят.

Никъла седна, объркана от това, което се бе случило току-що. Тя погледна към Ройс, който я наблюдаваше внимателно. Съпругът ѝ не се усмихваше.

— Нима всичко е било една игра? — прошепна тя. — Да откраднете дома ми и...

Той я успокои, като се наведе и я целуна. Изненадана от нежността му, тя се обърка още повече.

Той погали бузата ѝ с опакото на ръката си.

— Беше война, Никъла, не игра — прошепна той. — Приеми почитанията, които ти поднесоха.

Тя кимна бавно, но не беше убедена. Ройс поклати глава.

— Никъла, не бих позволил на Клейтън да разкаже историята, ако имаше дори малка вероятност да ти се подиграе. И ако вярвах, че случилото се е било единствено игра, за разтуха на воините ни, никога нямаше да позволя да чуеш историята.

Тя се поуспокои. В сърцето си знаеше, че Ройс не би позволил някой да ѝ се подиграва. Сега, гледайки към цветята, за нея те имаха друго значение. Тя се усмихна на съпруга си и опита да ги събере, но спря, осъзнавайки, че не може да хване нищо с превързаните си ръце.

Ройс вдигна едно бяло цвете и го поднесе към носа ѝ. Тя вдиша свежия, сладък аромат и побутна цветето към Ройс.

— Ухае прекрасно — обяви тя.

Той също вдиша, преди да пусне цветето на масата.

— Ти ухаеш много по-хубаво.

Тя нямаше възможност да отговори, тъй като Ройс се обърна към приятеля си и подхвана разговор.

Празненството продължи до късните часове на нощта. Повечето от гостите изглежда се забавляваха. Един по един се приближаваха, за да говорят с Никъла и да изразят благопожеланията си. Тя бе доволна от пожеланията им и бе сигурна, че са искрени. Освен това забеляза, че измежду норманите има и някой възрастни саксонски барони. Когато спомена за това пред Ройс, той ѝ обясни, че след като са се вrekli във вяроност на Вилхелм, са станали равнопоставени на норманските рицари. На някои от тях било позволено дори да възвърнат земите си.

В сенките, близо до входа, стояха четирима мъже, улигани в тих разговор. От време на време те поглеждаха към Никъла. Лидерът на групата стоеше в средата, давайки нареждания на останалите. Всеки път, щом издадеше заповед, другите трима кимаха в съгласие.

— Сигурен ли си, че тя ще го направи? — попита единият. Той хвърли разтревожен поглед през рамо, за да се увери, че никой не ги е чул. — Ако планът не сработи...

— Тя ще е тази, която ще трябва да понесе последствията — прошепна водачът.

— Може да не пожелае да съдейства — посочи друг от мъжете.

Лидерът се усмихна.

— На първо място, Никъла е саксонка. Ще го направи.

— А после? — попита третият.
— После ще умре.

Никъла нямаше представа, че е станала част от заговор. Беше се унесла и се стресна от смеха, ехтящ около нея. Обърна се, за да види кой се смее толкова гръмогласно, но тълпата пред нея ѝ пречеше. Ейлът се лееше от часове и тя предположи, че някои от рицарите вече добре са се почерпили с опияняващото питие.

Изгорените ѝ ръце я боляха ужасно много. Явно обезболяващият мехлем вече не действаше.

— Ройс? Ще бъде ли грубо от моя страна, ако си тръгна? — попита го тя. В отговор съпругът ѝ махна към Лоурънс.

Васалът остави чашата си и се приближи до масата им.

Никъла се усмихна на рицаря и погледна към Ройс.

— Ти тук ли ще останеш?

Той се усмихна. Никъла бе толкова сънена, че очите ѝ се затваряха.

— Не е грубо да си тръгнеш, но аз трябва да остана, докато краля не сложи край на тържеството. Той трябва да си тръгне преди мен.

Тя изглежда остана доволна от обяснението му. Младият мъж не знаеше какво да прави с нея, но ангелската ѝ усмивка го накара да изпита почти непреодолимо желание да я целуне.

— Значи знаеш как да се държиш — заяви тя. — Вече ще съм наясно, че когато си груб с мен, го правиш умишлено, а не просто от незнание.

— И това те прави щастлива?

Тя кимна.

— Никоя жена не иска да е омъжена за невеж мъж — обясни му тя. — Налага се да те предупредя, Ройс. Сега, след като знам, че си запознат с нормите на поведение, всеки път, когато ги пренебрегнеш, ще ти откъщвам по един или друг начин. Така е честно, не мислиш ли?

— Не.

— Но със сигурност е така. Вярвам, че...

Той не я остави да довърши. Целуна я бързо и силно и когато се отдръпна от нея, тя бе прекалено удивена, за да си спомни за какво

говореха.

По дяволите, искаше му се да я целуне истински. Искаше да отвори устата ѝ, да провере вътре езика си... по дяволите, искаше си сватбената нощ.

— Защо се мръщиш? — попита го тя.

Той предпочете да не ѝ отговаря. Вместо това ѝ помогна да се изправи на крака. Никъла се обърна да благодари на краля и съпругата му. Ройс стоеше до нея, наблюдавайки как жена му ги накара да се усмихнат с тихо изречени думи на благодарност.

Тя бе толкова крехко същество, толкова благоприлична. Да, бе ангел, но в нея имаше и една част, която бе дявол, ако неочаквано появилите се искри в очите ѝ бяха някаква индикация.

— Когато премина през залата — прошепна тя, — може просто да спра и да изкрещя името ти. След което да ти помахам да ме последваш. Какво се очаква да направиш в този случай?

Тя, естествено, блъфираше. Все пак не би постъпила така с единствената цел да изравни позициите им.

Ройс вероятно също бе достигнал до това заключение. Той ѝ намигна и махна към Лоурънс да се приближи до тях.

— Жена ми е готова да се прибира — заяви той. — Придружи я до спалнята ни.

Лоурънс кимна и посегна да я хване за лакътя. Следващата команда на барона му го накара да спре слисано.

— Ако Никъла спре, преди да сте стигнали до вратата, имаш позволенията ми да я изнесеш на ръце от залата.

Очите на Никъла се разшириха. Тя погледна към Лоурънс, за да види реакцията му на срамната заповед на съпруга ѝ, и забеляза, че васалът едва сдържаше усмивката си. Тя го изглежда лошо, преди да се обърне към съпруга си.

— Ройс, ти си ужасно неделикатен.

Ройс ѝ се ухили.

— Критиката ти ме сломява — отвърна той. — Никога не съм бил неделикатен. — И за да докаже правотата си, продължи: — Лоурънс, ако трябва да метнеш жена ми на рамото си, внимавай да не докосваш ръцете ѝ. Нараняванията ѝ все още не са се излекували.

— Да, бароне — отвърна Лоурънс. — Ще бъда внимателен.

Ройс намигна на Никъла.

— Ето, съпруго, виж колко деликатен мога да бъда.

Тя поклати глава.

— Знаеш ли, Ройс, всеки път щом реша, че има искрица надежда бъдещето ни заедно да бъде мирно, ти казваш нещо и тя изгасва. По-добре научете новите си задължения, сър.

Очите ѝ бяха станали тъмновиолетови. Младият мъж реши, че е започнала да се ядосва. Прииска му се да се засмее. Жена му се изправи пред него без капчица страх в изражението си, сякаш му беше равна. По дяволите, колко го радваше.

Лоурънс забеляза начина, по който барона му гледаше Никъла, и се усмихна. Ройс се опитваше да сплаши жена си, но не се получаваше. Васалът почти можеше да види искрите, които прехвърчаха между двамата. Помисли си, че Никъла може би вече е влюбена в Ройс. Младата жена му бе отдала лоялността си. Начина, по който се изправи пред Гай, го доказваше. Зачуди се дали Ройс осъзнава какъв късмет е извадил. Но щеше да му отнеме време да оцени стойността ѝ, защото баронът все пак бе воин, а воините рядко обръщаха внимание на толкова маловажни неща.

— Никъла? — попита Ройс, привличайки отново вниманието на Лоурънс. — Какво имаше предвид, казвайки, че не знам новите си задължения?

Наложи ѝ се да спре да го гледа в очите, за да му отговори. Ройс бе красив мъж дори и когато я обиждаше. Всичко, което трябваше да направи, бе да се вгледа в красивите сребристи петънца в очите му, и на мига забравяше мислите си. Тя насочи поглед към гърдите му.

— Сега не е времето да обсъждаме...

— О, но аз искам да чуя обяснението ти точно сега. — Той скръсти ръце зад гърба си и зачака търпеливо.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Много добре — каза тя. — След няколко дни тръгваме за крепостта ми, нали така? — Не го дочака да отговори и продължи: — А вече си мой съпруг.

Отне му няколко минути да осъзнае, че тя бе свършила. Гледаше го с надежда и му се прииска да се засмее. Господи, беше се побъркала.

— Не си ми обяснила какво точно трябва да разбера.

Тя сви рамене. Надяваше се, че ще са насаме, когато му обясни всичко, но тази възможност бе отлетяла. Сега бе привлякла цялото му внимание, а един Господ знае кога щеше да се случи отново.

— Като твоя съпруга мой дълг е да ти служа, а ти като мой съпруг си длъжен да служиш на мен.

Той спря да се усмихва.

— И как се предполага, че ще ти служа?

— Като следваш насоките ми.

— Какво?!

Никъла нямаше намерение да отстъпва точно сега без значение колко щеше да се ядоса Ройс. Въпросът бе прекалено важен.

— Като следваш насоките ми — повтори тя търпеливо. — Няма да ти е лесно да се приспособиш. Ще бъдеш външен човек, а и слугите в крепостта са ми наистина верни. Виждаш ли колко е просто?

— Никъла, мой дълг е да те защитавам.

— Това също — съгласи се тя. Костваше ѝ много усилия да остане на мястото си. Погледа му беше вледеняващ. — Искам да живеем в мир и разбирателство, Ройс. Ако само проявиш малко търпение...

— Винаги съм търпелив — срязва я той.

В момента не звучеше особено търпелив, но тя сметна, че няма да е от полза да му възрази.

— След време ще научиш навиците ни. Ще ти помогна да се приспособиш.

— Нима вярваш, че ще променя привичките си? — Гласът му бе станал дрезгав.

— Не го виждам по този начин — каза му тя. — Наистина съм изтощена. Не може ли да обсъдим новите ти задължения утре?

Той не ѝ отговори. Просто седеше и я наблюдаваше със странно изражение, изписано на лицето му. Никъла реши, че сега ще е най-добре да си върви. Протегна се, за да го целуне по бузата, преди да забърза към изхода.

— Идваш ли, Лоурънс? — подвикна тя през рамо. Васалът побърза да последва господарката си.

Никъла се чувстваше много доволна от себе си. Беше изразила желанията си и Ройс я бе изслушал. Реши, че е добро начало. След нула време всичко щеше да бъде така, както тя пожелаеше. Ройс беше

външен човек, а крепостта бе нейна. Той бе интелигентен мъж, бързо щеше да се приспособи. Беше сигурна в това.

Лоурънс не каза нито дума на господарката си, докато я придружаваше до покоите ѝ. Истината беше, че просто не можеше. Беше зает с опити да скрие веселието си. Удивеното изражение на лицето на барон Ройс щеше да живее в паметта му дълго, дълго време.

— Благодаря, че ме придружи, Лоурънс — каза Никъла, когато стигнаха до врата. — Лека нощ.

— Лека нощ, милейди. Спете добре.

Младата жена се усмихна на двамата воина, стоящи на пост пред вратата ѝ, и влезе вътре. Единият от тях затвори вратата след нея. Тя изпусна шумна въздишка. Една прислужница я чакаше в сенките до камината, но Никъла не я забеляза, докато не прекоси половината стая. Закова на място и изписка изненадано.

Не беше виждала преди тази прислужница. Жената бе много по-възрастна от Мари, едра и строга, със сбръчкано от мръщение чело. Тя застана точно срещу Никъла.

Жената определено не се държеше като слугиня. Никъла веднага застана нащрек.

— Как е името ти? — попита тя. — Защо Мери не е тук? Тя е назначена да ми помага.

— Името ми не е от значение — заяви жената с нисък шепот. — Няма да ме видите отново. Колкото до момичето, казах ѝ да чака в кухнята.

— Защо си тук? — попита Никъла. Забеляза, че ръцете на жената са скрити зад гърба ѝ, и направи предпазлива крачка назад към вратата и стражите.

— Наредено ми е да ви доставя едно съобщение и да си отида.

— Кой ми изпраща съобщение? — попита Никъла.

— Лидерът на онези, които се съпротивляват срещу узурпатора, който се нарича крал.

— Има саксонци тук в Лондон, които се бунтуват ли?

Жената се намръщи още повече.

— Нима сте забравила на кой трябва да сте лоялна? — попита тя. Никъла изпъна рамене.

— Кажете ми името на лидера си — заповяда тя.

— Не знам името му, но и да го знаех, не бих го направила. Не сте доказала, че може да Ви се има доверие.

— Не е нужно да се доказвам пред теб — възрази ѝ Никъла. — Дай ми съобщението и си върви.

Жената издърпа остра кама иззад гърба си и я насочи към Никъла.

— Барон Ройс е най-добрият треньор на воители. Ако нещо се случи с него, армията ще загуби много. Вилхелм разчита на този барон за всичко, свързано с тази война. Съпругът Ви е първият, който трябва да бъде отстранен.

Погледът на Никъла не се откъсваше от ножа. Видя как жената го остави на ниския сандък до леглото и тръгна към вратата.

— Убийте го — прошепна тя. — Още тази нощ.

— Не! — изкрещя Никъла.

Прислужницата се завъртя светкавично.

— Нима искате стражите да Ви чуят?

Никъла поклати глава. Беше ужасена, но не искаше старицата да си тръгва още. Беше решена да научи името на мъжа, който водеше съпротивата. И по-важното бе, че тази жена можеше да знае какво се е случило с брат ѝ Търстън, който беше заминал на север, за да се присъедини към армията на барон Алфред.

— Отново ти заповядвам да ми кажеш името на лидера си. Барон Алфред е единственият саксонец, който познавам и който все още се бунтува срещу Вилхелм. Той и хората му са се разположили на север близо до моите земи.

Щеше да продължи, но жената я прекъсна.

— Повече от една група все още са лоялни на старото управление — каза тя. — Трябва да докажете лоялността си още тази нощ.

— И как предлагаш да убия съпруга си? — попита Никъла, вдигайки бинтованите си ръце. — Дори не мога да хвана ножа.

Жената я изгледа изумена. Явно не бе обмислила този проблем.

Никъла каза бърза молитва, благодарейки на Господ, че не бе успяла да убеди барон Самюел да махне превръзките ѝ.

— Не бих могла да убия съпруга си, дори и да исках — заяви тя. В гласа ѝ се усещаше победоносна нотка и облекчение. Не мислеше, че жената ги забеляза. Тя бе вперила поглед в ръцете на Никъла.

— Трябва да намерите начин — обяви прислужницата. —
Неговата смърт или вашата.

Вече посягаше към дръжката на вратата, когато Никъла каза:

— И в двата случая ще бъде моята смърт. Вилхелм не би ме оставил жива, ако нараня Ройс.

Жената поклати глава.

— Преди изгрев трима мъже ще дойдат, за да Ви отведат. Трябва да го убиете преди това.

— Няма да го направя.

— Значи и двамата ще умрете! — Вратата се затвори след жената.

ГЛАВА 7

Никъла знаеше, че ще повърне. Злото, излъчващо се от жената, бе направило стаята по-страшна и от смъртта.

Точно двадесет минути по-късно Ройс влезе в стаята. Не беше сигурен какво да очаква от Никъла. Предполагаше че или ще спи дълбоко, изглеждайки като ангел, или ще е будна и ще измисля други смехотворни мнения, които да сподели с него.

Едно нещо бе сигурно — веднага щом бе възможно, щеше да се изясни с жена си. Никога преди не се бе женил и по тази причина не му беше напълно ясно как мъж и жена могат да живеят заедно в хармония. Но и тя също не се бе омъжвала досега. И все пак брачните закони и за саксонци, и за нормани бяха едни и същи: тези, диктувани от църквата. Съпругът бе глава на семейството, а жената — негова подчинена.

В ума си Никъла съвсем бе объркала понятията. Ройс се усмихна. На нея нямаше да ѝ е никак лесно, след като въведе всички промени, които бе обмислил. Едно, обаче, бе сигурно. Тя щеше да е тази, която трябваше да се приспособи, не той.

Веднага щом влезе в стаята, забрави за намеренията си да изнесе лекция на жена си. Никъла не изглеждаше в състояние да чуе това, което бе намислил да ѝ каже. Тя бе коленичила на пода до леглото и се давеше над празното нощно гърне.

Младият мъж реши, че това е ужасно посрещане. Беше чувал, че някои жени изпитват страх в първата си брачна нощ, но при Никъла нещата стояха много по-зле. Дали страха от това да я отведе в леглото си я бе накарал да се чувства толкова зле?

Тази възможност въобще не му допадна. Той въздъхна и отиде до каната с вода. След като намокри една кърпа, се насочи към нея.

Никъла се бе отпуснала на пода, седнала на петите си, и се опитваше да си поеме дъх, когато Ройс я прегърна и седна заедно с нея на края на леглото. Тя се оказа седнала в скута му.

В мига, в който я докосна, тя започна да плаче. Ройс притисна мокрото парче плат към челото ѝ.

— Спри да плачеш — нареди ѝ той — и ми кажи какво те тревожи.

Не ѝ допадна резкия му той.

— Нищо не ме тревожи — излъга тя.

— Добре тогава — съгласи се той, — кажи ми защо плачеш.

Сега пък ѝ прозвуча прекалено разбран.

— Не мислех наистина всички онези хубави неща, които казах за теб — обяви тя. Махна компреса от челото си и се извъртя с лице към него, за да му покаже, че е намръщена. — Не смей да вярваш на нито една от милите думи, които казах за теб.

Той кимна само и само да я зарадва.

— Кога каза тези неща, за които се предполага, че не бива да им вярвам?

— Миналата вечер — отвърна му тя, — когато барон Гай започна с арогантното си заяждане.

Ройс си спомни и се усмихна, но Никъла бе прекалено заета с тревогите си, за да го забележи. Последните няколко часа изцедиха силите ѝ. Тя се отпусна на гърдите на съпруга си и затвори очи. В едно далечно кътче на ума ѝ се зароди желанието той да я докосне, да я утеши. В това нямаше смисъл, но тя не бе в настроение да мисли точно за това.

— Ройс?

— Да?

— Мразиш ли ме?

— Не.

— Беше ли много ядосан, когато те избрах за свой съпруг?

— Ти как мислиш?

— Мисля, че беше — прошепна тя. — Вече не можеш да се върнеш в Нормандия.

— Не, не мога.

— Това разстройва ли те?

Той се усмихна отново. Отпусна брадичка на върха на главата ѝ. Никъла звучеше разтревожена.

— Не.

— Но защо не?

Той въздъхна.

— Искаш ли да спорим?

— Не — отговори му тя. — Но ти планираше да се върнеш в Нормандия, Ройс. Има ли там някоя специална дама, която чака завръщането ти?

— Не мислиш ли, че е малко късно да се тревожиш за това?

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Едва сега се сетих за тази възможност — проплака тя. — О, Господи, съсипах живота ти, нали?

Той я прегърна.

— Не, не си съсипала живота ми — отговори той. — Никаква жена не ме чака в Нормандия, Никъла.

Тя въздъхна срещу него. Младият мъж реши, че е облекчена от новината.

— Разбира се, там е семейството ми — каза ѝ той. — Баща ми почина, но майка ми е все още жива. Постоянно е заета със сестрите и племенниците ми.

— Някога ще се запозная ли със семейството ти?

— Вероятно — отвърна той.

Той реши, че достатъчно я е утешил, за да се върне отново на въпроса защо бе плакала, и тъкмо се канеше да го направи, когато неочаквано тя смени темата, прошепвайки:

— Трябва да се върнеш в Нормандия, Ройс, поне за едно дълго гостуване на семейството си.

Тревогата в гласа ѝ не остана незабелязана.

— И защо?

— Там ще си в безопасност.

— И тук съм в безопасност.

Никъла реши да смени тактиката.

— Искам да се махнем оттук възможно най-скоро, съпруге. Може ли да потеглим още сега? Луната е достатъчно ярка и безпроблемно ще виждаме пътя към дома.

В гласа ѝ се долавяше отчаяние. Ройс повдигна брадичката ѝ, за да види лицето ѝ. С един поглед можеше да разбере, че е ужасена.

— Какво се е случило? — поиска да узнае той.

— Нищо — заяви му бързо тя. — Просто искам да си тръгнем още сега.

Тя избута ръката му от брадичката си и скри лице в свивката на рамото му.

— Никъла? Тревогата за това, че ще те докосна ли те накара да се чувстваш толкова зле?

— Какво имаш предвид? Ти ме докосваш и в момента, Ройс.

— Не говоря за това — каза ѝ той. — Когато те отведе в леглото...

Той не успя дори да довърши. Тя изправи рязко глава. Милостиви боже, дори не бе помислила за това. Можеше да разчита на Ройс да добави още точки към нарастващия ѝ списък с тревоги.

— Не може да очакваш от мен да спя с теб по онзи начин — заяви му тя. — Дори не съм имала време да обмисля тази възможност. Не, не можеш да очакваш...

— Напротив, мога — прекъсна я той.

Тя се вгледа в очите му. Изглежда той мислеше това, което казваше. Лицето ѝ изгуби цвета си, а сърцето ѝ се разгуптя лудо. Никъла отново започна да плаче.

Ройс обузда раздражението си. Реши, че не биваше да започва тази тема. Когато дойде времето да я направи своя, щеше да действа, без да ѝ дава време да мисли за това, което щеше да се случи, за да няма време да бъде обхваната от страха си.

— Никъла, вярваш ли ми?

Тя дори не се замисли, преди да му отговори.

— Да.

— И не се боиш от мен?

— Не.

— Добре — прошепна той. — Тогавата ми кажи какво те е разстроило.

— Дланите и ръцете ми ме болят ужасно — промърмори тя. — В агония съм от всичките си тревоги. Ройс, не мога да ти позволя да ме докоснеш точно сега.

— Да ми позволиш? — Той изглеждаше по-скоро изненадан, отколкото ядосан от думите ѝ.

— Знаеш какво имам предвид — проплака тя. — Няма ли у теб капка състрадание?

Той сви рамене. Младата жена предположи, че това значи, че няма.

Ако не бе толкова заета да измисли план, с който да го опази жив, със сигурност щеше да успее да измисли как да го обезкуражи в желанието му да изпълни съпружеските си задължения.

Тя отново се облегна назад към него.

— Не ме мрази, Ройс, но има моменти, в които никак не те харесвам.

Той я прегърна по-силно. Изминаха няколко дълги минути в тишина. Той търпеливо я чакаше да се успокои. През това време се замисли колко е мека, колко женствено ухае и как му харесва да я държи в прегръдките си.

Тя си мислеше за злия поглед на лицето на жената, когато ѝ предаде съобщението.

Ройс почувства как Никъла трепери в ръцете му. Той затегна прегръдката си. Блясъкът на свещите привлече вниманието му към сандъка до леглото. Забеляза кинжала, който лежеше отгоре, и се намръщи. Изрично бе наредил всички оръжия да бъдат изнесени от стаята. Макар да бе сигурен, че Никъла не е способна да убие някого, той се боеше, че може да рани себе си или друг, ако се опита да избяга.

Той се усмихна. Беше сигурен, че ако наранеше някой от воните му, със сигурност по-късно щеше да се извини на човека.

Жената все още бе истинска загадка за него, но вече започваше да разбира някои неща.

— Никъла? Още ли мислиш за бягство?

— Вече съм омъжена жена.

— И? — подкани я той, когато тя не каза нищо повече.

Младата жена въздъхна.

— И ако избягам, ти ще трябва да дойдеш с мен.

Никъла тъкмо осъзна колко абсурдно прозвучаха думите ѝ, когато той попита:

— Откъде се взе този кинжал?

Тя отново скри лице в дрехата му.

— Не знам.

— О, напротив, знаеш — отвърна ѝ той. — Не ме лъжи, Никъла!

Тя не каза нищо дълго време.

— Дълга история — прошепна най-после. — Със сигурност не искаш да я чуеш точно сега.

— Да, искам да я чуя и то сега.

— Даде ми я една старица.

— Кога?

— Тази вечер. Не искам да говоря за това — проплака тя. — Просто искам да си тръгнем отгук още тази вечер. Моля те, Ройс!

Той се държеше така, сякаш не е чул молбата ѝ.

— Защо ти е дала кинжал?

Щеше да му каже всичко. Нямаше намерение да я остави на мира. Освен това имаше нужда от помощта му, за да се справят с този проблем, и, Господ ѝ е свидетел, той имаше нужда някой да го предупреди.

— Каза ми, че трябва да те убия с него.

Тя го зачака да реагира по някакъв начин на думите ѝ, но скоро осъзна, че той няма да каже нищо. Нима не ѝ бе повярвал?

— Не се шегувам — прошепна тя. — Наистина очакват от мен да те убия.

— Как? — попита той скептично. — Дори не можеш да хванеш този кинжал.

— И аз споменах това пред пратеника — промърмори тя. — Тя ми каза да намеря начин. Ако продължаваш да не вярваш на думите ми, Ройс, кълна се, ще ти покажа, че няма да е толкова трудно.

— Никъла, ти не можеш да ме убиеш.

Мъжът звучеше доволен от това свое заключение. Той нежно отметна косата от челото ѝ. Беше като ласка, която един съпруг би дал на жената, за която го е грижа.

Господи, колко беше изтощена. Със сигурност това бе причината очите ѝ отново да се напълнят със сълзи.

— Точно когато мислех, че тази война е приключила най-последно и че можем да живеем заедно в мир, трябваше да се случи това.

— Войната наистина приключи — каза ѝ той. — Тревожиш се без причина.

— Ти наистина не ми вярваш, нали?

— Не съм казал това.

— Не е нужно — изплака тя. — Но аз имам доказателство, съпруже.

— Имаш предвид кинжала?

— Не — отвърна му тя. — Моето доказателство ще пристигне преди изгрев-слънце. Тук ще дойдат трима мъже. Ако не те убия

дотогава, те ще убият и двама ни. Тогава ще видиш, че ти казвам истината.

Той се наведе и я целуна по челото.

— Наистина ми казваш истината, нали?

— Как дори може да си помислиш, че бих си измислила нещо толкова ужасно?

Тя се отдръпна от него, за да го погледне. Беше изненадана да види колко е разярен, тъй като гласът му изключително нежен, докато я утешаваше. Тя веднага спря да се мръщи и кимна доволно. Беше крайно време да реагира както подобава.

Господи, беше и невероятно облекчена. Гневът му всъщност я успокои. Той щеше да знае какво да стори. Щеше да се погрижи за тази заплаха. Тя се сгуши в него и се прозя шумно.

— Ето сега виждаш, защо настоявах да заминем още тази нощ.

— Никъла, искам да започнеш от самото начало — нареди ѝ той.
— Разкажи ми точно какво се случи.

Тя не възрази. Когато свърши с разказа си, той я стискаше силно през кръста. Беше се намръщил като дявол. Белегът на лицето му бе станал абсолютно бял. Сега приличаше на воин, макар да не бе облечен с доспехите си.

Осени я странно чувство. Господ ѝ бе свидетел, той я накара да се чувства в безопасност. Не си спомняше колко време бе минало, откакто за последно се бе чувствала така. Вече дори не се тревожеше дали ще заминат или не. Ройс щеше да я защити на всяка цена.

— Какво ще правим? — попита тя.

— Аз ще се погрижа за това, Никъла.

Тя кимна.

— Сега се изправи и ми позволи да ти помогна да се съблечеш — нареди той тихо.

— Защо?

Той игнорира тревогата в гласа ѝ.

— За да може да си легнеш, съпруго. Ще изчакам ръцете ти да се излекуват, преди да те направя своя.

— Благодаря ти.

— По дяволите, не е нужно да звучиш толкова облекчена.

По тона му тя разбра, че го е обидила. Предположи, че е засегнала гордостта му, затова се изправи и го погледна.

— Ройс, първият път между съпрузите трябва да е много специален, не мислиш ли?

Тя се изчерви като девица. Не можеше да го погледне в очите. Погледът ѝ бе забит в пода. Той не можеше да устои да не я подкачи.

— Но ти си била омъжена и преди, нали помниш? Имаш дете, или си забравила за Улрик?

— Разбира се, че не съм забравила Улрик — възкликна тя. — Просто се опитвам да ти обясня, че със или без опит, първият път между нас трябва да бъде...

— Специален? — попита той, когато жена му не успя да продължи.

Тя кимна.

— Бих предпочела да не се тревожа, че някой ще забие кинжал между раменете ти, докато ти си зает с... други занимания.

Той развърза колана ѝ, хвърли го настрани и се изправи. Опита се да не мисли за това, което правеше в момента, докато издърпваше роклята през главата ѝ. Останалата част от дрехите ѝ последва роклята, с изключение на тънката, полупрозрачна долна риза.

Между тях се спусна тежка тишина. Тя стоеше, без да мърда, като статуя. Но определено не се чувстваше като такава. А Ройс вече съжаляваше за обещанието, което ѝ даде.

— Не спомена, че острието може да се озове и между твоите рамене — каза той в опит да обуздае възбудата, която нарастваше вътре в него. — Ти можеше да си първата, която да падне покосена от острието на врага. — Изведнъж гласът му стана груб.

Тя стоеше пред него и триеше босите си ходила в пода, а главата ѝ бе сведена надолу. Господи, бе още по-красива без дрехите си. Краката ѝ бяха невероятно дълги, кожата ѝ бе перфектно гладка, а на светлината на свещите приличаше на златна богиня от митологията.

Предизвикателната риза с обло деколте оставяше малко на въображението. Пълните ѝ гърди се притискаха към бродираната дреха и караха нещо вътре в него да се свие.

Да, тя наистина беше красива. И му принадлежеше.

— Няма да позволиш на никой да ме нарани.

— Какво каза?

— Казах, че няма да позволиш на никой да ме нарани.

Наложи му се да впрегне всичките си сили, за да се концентрира над разговора им.

— Не, няма да позволя.

— Защо се мръщиш? Ядосан ли си ми?

Ройс поклати глава и едва не се засмя. Тя бе толкова невинна, че нямаше ни най-малка представа какво се върти в ума му. Той си пое дълбоко дъх и помогна на невястата си да се настани в леглото, зави я с юргана и тръгна към вратата.

— Никъла — повика той през рамо.

— Да?

— Когато се приберем в *моята* крепост — каза той, наблягайки на това, че крепостта е негова собственост, — няма да ти позволя да ме лъжеш повече. От момента, в който започнем да живеем заедно, ще ми казваш винаги истината.

— Мислиш ли, че те излъгах за жената, която ми каза да те убия?

— Не — отвърна й той. Обърна се и я погледна. — Говоря за другите лъжи, които ми наговори. Щом стигнем в Розууд им слагаш край. Обещай ми.

Тя не искаше да обещава каквото и да е било.

— Какви лъжи имаш предвид? — попита тя, опитвайки да разбере какво точно знае.

— Не е нужно да ти обяснявам — заяви той. — Просто ми обещавай, Никъла. — В погледа му блесна твърдост, изисквайки от нея да му даде това, което желае.

— Ройс, разбери едно — прошепна тя. — Ще направя всичко, което е по силите ми, за да защитя Улрик и Джъстин. Това ти обещавам.

— И да ме лъжеш е твоя начин да ги защитиш?

— В миналото, когато...

— Говоря за бъдещето ни — прекъсна я той. — От мига, в който стъпим в Розууд — нареди той, — никакви лъжи.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Добре — прошепна най-накрая. — Обещавам, няма да има повече лъжи.

Ройс се обърна и тръгна към вратата. Вече бе спрял да мисли за жена си. Имаше да свърши много неща, преди да се зазори. Беше стигнал до вратата, когато Никъла го повика.

— Ройс, баща ми винаги целуваше майка ми за лека нощ. Това е семейна традиция.

Той се обърна към нея.

— И?

— И освен това е и саксонска традиция. — Измина минута в мълчание. — Просто се чудех дали норманите имате такава традиция.

Тя се правеше, че е просто любопитна. Мъжът сви рамене.

— Традициите трябва да се поддържат, Ройс, особено в несигурни времена като тези.

— Защо?

Мъжът просто не можеше да схване. Очевидно бе, че не разбира простия факт, че тя иска да я целуне.

— За да не бъдат забравени — промърмори тя.

— Никъла? Искаш ли да те целуна?

Дотук с намеците, помисли си тя.

— Да.

В мига, в който го видя да идва към нея, тя затвори очи. Ройс седна до нея на леглото. Наведе се и целуна челото ѝ. Тя му благодари. Той целуна носа ѝ. Тя отново му благодари.

Лицето ѝ бе толкова червено, сякаш кожата ѝ бе изгоряла на слънцето. Знаеше, че е засрамена, но нямаше ни най-малка идея каква е причината. Беше прекалено доволен от факта, че тя желае докосването му, за да се замисли за странното ѝ държание.

— Традициите са м-много важни за м-мен — заекна тя. — Сега, след като си мой съпруг, трябва да са важни и за теб.

Думите ѝ го накараха да спре.

— Така ли?

— Да — отвърна му тя. Отвори очи и го погледна. — Не че искам да ме целуваш. Аз просто...

Тя спря да говори, когато устните му се притиснаха към нейните. Той прогони всяка мисъл от главата ѝ. Устата му бе толкова прекрасно топла. Пръстите му се вплетоха в косата ѝ, за да я задържат неподвижно, макар да не бе нужно. Тя нямаше желание да се отдръпне. Целувката бе нежна, невзискателна. Остави я без дъх. Изпълнена с очакване.

Ройс се отдръпна само на милиметри.

— Отвори си устата за мен, Никъла — прошепна той.

Тя нямаше възможност да каже каквото ѝ да е, когато устата му покори отново нейната. Езикът му се гмурна между устните ѝ, опитвайки, галейки, подлудявайки я.

Държеше я неподвижна, докато устата му плякосваше нейната — отново и отново. Почувства я как трепна и някъде в едно далечно кътче на ума си помисли, че вероятно я е изплашил. Тя бе толкова невинна.

Тогава езикът ѝ докосна неговия и тя издаде тих, накъсан стон. Ройс можеше да почувства страстния ѝ отклик. Удивен той едва не изгуби контрол.

Насили се да се отдръпне от нея. Устните му се извиха в нежна усмивка, щом видя резултата от докосването си. Устните ѝ бяха подути и зачервени, а на лицето ѝ се бе появило учудено изражение.

Той потърка с палец долната ѝ устна.

— Не вярвам, че баща ми някога е целувал майка ми по този начин — прошепна тя.

Сега в очите ѝ имаше различна искра. Той осъзна, че съпругата му се шегува с него. Реши да ѝ отговори по същия начин.

— С толкова много деца? Мисля, че я е целувал точно така.

Той се наведе да я целуне отново — бърза, сладка целувка, без дори следа от страст. Младата жена не успя да скрие разочарованието си, когато го видя да става.

— Лягай да спиш, Никъла — нареди той. — Традицията е продължена.

Този път тя не му благодари. Вместо това въздъхна. Беше заспала преди Ройс да стигне до вратата.

Двама нови войника тъкмо бяха пристигнали, за да заменят предишните на пост пред вратата. И четиримата бяха дълги години под командването на Ройс. Един от мъжете държеше чаша със сънотворна отвара, която преди малко бе донесена от името на учителя, и Ройс му нареди да я изхвърли. След това заповяда на друг воин да повика Лоурънс, тъй като искаше да говори с него.

Лоурънс пристигна няколко минути по-късно. Ройс все още не бе освободил войните от поста им. Облегна се на вратата и обясни на всички ситуацията. След като приключи, даде заповедите си.

По заповед на Ройс командирът на охраната на краля щеше да бъде уведомен на мига за възможността от измяна и за нуждата да бъде

удвоена нощната охрана. Освен това трябваше да бъде претърсен замък и земите около него. Старицата, която бе говорила с Никъла, можеше все още да е наоколо и Ройс искаше да я открие.

— А какво ще стане с мъжете, които ще дойдат да те предизвикат преди изгрева? — попита Лоурънс, когато Ройс приключи с раздаването на заповеди.

— Аз ще се погрижа за тази вероятна заплаха — отвърна Ройс. — Макар че не тая голяма надежда наистина да се появят. Използвали са старицата да предаде съобщението им на Никъла и сега вероятно ще я оставят да се справи сама с последствията. За тях би било прекалено опасно да се опитат да се доберат до някой от нас — обясни той, въздишайки. — Господи, моля се да греша — призна той. — Искам да се опитат да дойдат тук. Искам да имам възможността да убия тези негодници. Тя изплашиха жена ми.

Лоурънс забеляза, че баронът му е по-ядосан от факта, че са изплашили Никъла, отколкото от възможността някой да се опита да го убие. Според васала тази реакция бе показателна.

След това Лоурънс и останалите воители отидоха да вършат поставените задачи. Ройс остана с опрян на вратата гръб, защитавайки я, докато двама от доверените му воители не застанаха отново на пост. След като коридора отново се пазеше от хората му, Ройс влезе обратно в спалнята.

След по-малко от час някой почука на вратата. Ройс я отвори, преди Лоурънс да има време да отпусне ръката си.

Васалът направи крачка назад, за да може Ройс да излезе отвън в коридора при него.

— Намерихме старицата — обяви той с тих глас. — Мъртва е. Вратът ѝ бе счупен. Някой бе изхвърлил тялото ѝ зад купчина щайги. Искаш ли да съберем всички саксонци в крепостта и да ги разпитаме?

Ройс поклати глава.

— Саксонските барони, които дадоха клетва за вярност пред Вилхелм, ще бъдат обидени от подобно действие. Това ще е без значение за краля ни, но няма да помогне много и на нас. Ако саксонският предател е в съюз с тези, които все още се опълчват срещу краля, със сигурност няма да ни даде никакви отговори. Ще трябва да намерим друг начин да хванем негодниците.

Лоурънс кимна.

— Тук има прекалено много хора, бароне — каза той. — Не познавам голяма част от тях. В тази тълпа ще ни е трудно да открием предателя.

— По дяволите, иска ми се да заложим капана още сега и да се свърши с този въпрос — промърмори Ройс.

— Капан, в който ти ще си примамката ли? — попита Лоурънс. — Ще бъде прекалено трудно да контролираме събитията, милорд.

Ройс сви рамене.

— Може да се справим — възрази той. — И все пак няма да поема този риск. Безопасността на Никъла е на първо място. Нямам търпение да се приберем у дома. Веднъж щом съм сигурен, че никой няма да може да се добере до нея, ще мога да насоча вниманието си към негодниците, отговорни за това. Това не е краят, Лоурънс. Ще опитат отново. Сигурен съм.

— Кога искаш да тръгнем?

— Утре по пладне — отвърна Ройс. — Ще говоря с Вилхелм на сутринта.

Ройс отпрати васала си и се върна в спалнята. Никъла спеше непробудно. Тъмните кръгове под очите ѝ все още се открояваха и му се прииска да останат още няколко дни в Лондон, докато тя възвърне силите си.

Но нямаха време. Нямаше да си отдъхне, докато не се увереше, че е в безопасност. Нежната му съпруга вече не изглеждаше разтревожена. Нямаше да спи толкова кротко, ако беше.

Той нагласи завивките около раменете ѝ и реши, че съпругите са голямо неудобство. Той поклати глава. Не можеше да отрича повече. Как, за бога, се беше случило? При това толкова бързо? Помисли си за кошмарната седмица, която му бе осигурила по време на пътуването им до Лондон, и отново поклати глава.

После се ухили. Не разбираше как и защо се бе случило. Но едно нещо бе сигурно. Беше го грижа за нея.

ГЛАВА 8

Убийците така и не се появиха по изгрев-слънце.

Ройс не беше изненадан. Обаче бе разочарован.

Той остави Никъла да поспи още няколко часа, преди да я събуди. Тя бе доволна да чуе, че никой не се е опитал да нахълта в спалнята им.

Барон Самюел пристигна десет минути по-късно. Ройс помогна на Никъла да облече робата си и остана до нея като страж, докато лечителят преглеждаше ръцете ѝ. Щом пристигна и Лоурънс, Ройс отиде да говори с краля.

Самюел сложи превръзки на ръцете на Никъла. Лечителят ѝ бе обещал да ги махне, но тъй като днес тръгваха за дома, прецени, че ще е по-добре да остане с тях, за да предпази нежната кожа от студения зимен въздух. Тя не възрази.

Даде ѝ малка торбичка с билки и инструкции как да ги смесва с чиста вода и да промива раните всяка сутрин.

Никъла му благодари. Мери, кротката прислужница, я чакаше, за да ѝ помогне с роклята, но когато Ройс влезе в стаята, ѝ нареди да напусне.

— Бих искала Мери да остане — каза Никъла. — Имам нужда от помощта ѝ, Ройс.

— Аз ще ти помогна — отвърна Ройс. — Лоурънс, погрижи се за задачите си. Тръгваме след час.

Той взе торбичката с билките.

— Какво е това? — попита той.

Тя му обясни. Докато довърши обяснението си, Ройс бе отишъл до огнището и хвърли торбичката вътре. Никъла бе прекалено удивена, за да го спре.

— Защо, за бога, направи това?

Той не ѝ отговори. Освен това настроението му не се подобри. Когато Никъла го накара да сплете косата ѝ на плитка, Ройс най-последно позволи на Мери да се върне, за да ѝ помогне. Не му пречеше да

прехвърли това задължение на прислужницата, но не излезе от стаята. Горката Мери бе изплашена от присъствието му и не успя да довърши плитката ѝ. Ръцете ѝ трепереха прекалено силно.

Веднага щом Никъла освободи момичето се обърна към Ройс.

— Какво ти става? Нима ми нямаш доверие, че да ме оставиш насаме с прислужницата ми достатъчно дълго, за да се погрижа за личните си нужди, съпруге? Все още ли вярваш, че ще се опитам да избягам? Затова ли си в толкова лошо настроение?

Той я изгледа раздразнено.

— Мисля за безопасността ти, съпруго — обяви той. — Нямам доверие на никой от слугите тук. Колкото по-скоро се приберем у дома, толкова по-бързо ще се оправи настроението ми.

Тя поклати глава.

— Не аз съм в опасност, съпруге — възрази тя, — а ти. Освен това слугите служат на краля. Със сигурност никой от тях не би се опитал да ме нарани.

Той скръсти ръце зад гърба си и ѝ се намръщи.

— Никъла, очевидно е, че не всички прислужници са лоялни към Вилхелм. Възрастната жена, която е дошла в стаята ни миналата нощ, със сигурност не е била лоялна. Може да има и други. Ти си в също толкова голяма опасност, колкото и аз — добави той.

— Защо?

Той въздъхна.

— Сега ти си моя съпруга. Саксонците може да те използват, за да се доберат до мен. Ето защо. Сега спри с тези въпроси. Време е да тръгваме.

— Как враговете ни могат да ме използват, за да се доберат до теб? — попита тя, напълно игнорирайки заповедта му да не задава въпроси.

Той не ѝ отговори.

Напуснаха Лондон няколко минути по-късно. Никъла яздеше с Ройс. Забеляза, че воините, които ги придружаваха, бяха по-възрастни от тези, които бяха дошли заедно с тях в Лондон. По-младите воини сега яздеха на края на процесията.

— Колко рицари пътуват с нас? — обърна се тя към Ройс.

— Достатъчно.

Какво пък значеше това? Никъла реши повече да не разпитва съпруга си. По стиснатата му челюст ясно личеше, че не е в настроение за разговори.

Докато дойде време да направят лагер за през нощта, Никъла бе прекалено изтощена, за да се интересува от настроението на съпруга си. Заспа в една малка палатка върху планина от кожи, която съпругът ѝ беше превърнал в легло, но когато се събуди посред нощ, осъзна, че се намира свита в скута на Ройс. Нямаше представа как се бе озовала там.

Два дни по-късно, след като бяха препускали неуморно, пристигнаха в земите на Никъла. Нямаше да успеят да се доберат до крепостта до следващата сутрин, тъй като хълмовете, които трябваше да изкачат, правеха придвижването им по-трудно. Наложиха им се да забавят ход.

Никъла нямаше нищо против. Времето се бе подобрило. Слънцето грееше ярко, а бризът бе изгубил зимния си студ. Във въздуха се носеше аромат на пролет. Никъла се разведри. Започна да прави списък на всички неща, които ще направи, щом се прибере у дома. Първо щеше да се преоблече, след което щеше да забърза към манастира, за да види Джъстин и Улрик.

Тя сподели намеренията си с Ройс, докато споделяха вечерята.

— Няма да напускаш Розууд — заяви той, подавайки ѝ дебела кора хляб. — Джъстин и Улрик ще си дойдат у дома.

Вероятно ѝ бе омръзнало да се съобразява с лошото му настроение през последните дни. Със сигурност това бе причината да се подразни.

— Защо трябва да е толкова трудно да се разбира човек с теб? — попита тя.

Ройс изглеждаше искрено изненадан от въпроса ѝ.

— Не е трудно да се разбира човек с мен — възрази ѝ той.

Неочаквано се пресегна и я настани в скута си. Обгърна с ръка кръста ѝ и когато тя се опита да протестира, пхна парче сирене в устата ѝ.

Никой от двамата не каза и дума, докато се навечеряха. Тогава Никъла се отпусна на рамото на Ройс и каза:

— Ще бъдеш ли отново приятен, когато стигнем у дома?

Въпросът ѝ бе прекалено глупав, за да ѝ отговаря. Той винаги беше приятен — освен, разбира се, когато участваше в битка. Тогава не бе никак приятен. Господи, бе прекалено изтощен, за да мисли за това точно сега.

— Готова ли си за лягане?

— Готова съм да говоря със съпруга си — промърмори тя. — Искам да обсъдим бъдещето ни.

Тя повдигна лицето си нагоре и Ройс се наведе, за да я целуне. Силно. Смяташе просто да отвлече мислите ѝ от опита ѝ да го въввлече в разговор, но скоро целувката измести всичките му мотиви.

Целувката не беше нежна. Беше гореща, изискваща, истински възбуждаща. Не можеше да ѝ се насити. Езикът му се преплете с нейния. Той издаде нисък стон, който се смеси с доволната ѝ въздишка.

За нула време Никъла забрави къде се намираха. Но не и Ройс. Младият мъж прекъсна целувката и натисна надолу раменете ѝ.

— Трябва да заспиваш — нареди ѝ той.

Младата жена бе прекалено разтърсена, за да отговори. Лицето ѝ се притисна към гърдите му и тя можеше да чуе лудия ритъм на сърцето му. Никъла вече нямаше нищо против ръмженето му и реши, че го намира доста приятно. Ройс може да не желаше да го признае, но целувката им не го остави безразличен.

Въздъхна леко, затвори очи и се прозя. Тъкмо се канеше да заспи, когато Ройс прошепна името ѝ.

— Никъла?

— Да, Ройс?

— След два дни ръцете ти ще са се излекували.

Гласът му бе станал твърд и изискващ.

— Така ли? — попита тя, чудейки се какво го е накарало да изрече това предположение. Какво значение имаше колко дълго ще се възстановяват ръцете ѝ.

И тогава си спомни. Беше ѝ обещал, че няма да я докосне, докато не свалят превръзките ѝ. Никъла се усмихна.

Той я желаше. Вероятно трябваше да бъде малко разтревожена, защото ѝ предстоеше да го приеме в леглото си, а неизвестното винаги беше страшно. Майка ѝ ѝ бе казала само, че това е много важно събитие между съпрузите, нужно за осигуряването на наследници и одобрено от църквата.

Но никоя от тези причини не успокои тревогата ѝ така, както нежното докосване на Ройс. Той наистина я желаше. За нея, точно в този момент, само това имаше значение. Никъла неочаквано почувства нужда той да ѝ го каже.

— Ще бъдеш ли доволен, когато ръцете ми се излекуват?

Ройс не отговори дълго време. Стегна прегръдката си около кръста ѝ, потърка брадичка в косата ѝ, и когато тя реши, че няма да ѝ отговори, той каза:

— Да, Никъла, ще бъда много доволен.

Сърцето ѝ се разтуптя лудо, щом долови нежността в гласа му.

Дълго време не можа да заспи. Умът ѝ бе зает да обмисля всичките отговорности, които щеше да има като съпруга и господарка на Розууд.

Майка ѝ я бе научила на всички женски умения, които трябваше да притежава една дама, но не ѝ бе казала нищо за дълга към съпруга ѝ. Никъла обаче знаеше, че като господарка на Розууд щеше да се постарее да създаде един щастлив, мирен дом.

Майка ѝ ѝ бе давала пример, вместо да я поучава. Баща ѝ държеше на реда и Никъла си спомняше, че майка ѝ се старееше да му го осигурява. Тя му угаждаше, давайки ѝ пример как една съпруга трябва да глези мъжа си. Без значение какъв хаос бе зад стените на дома им, когато баща ѝ се прибираше у дома, майката на Никъла тичаше навън, за да го посрещне. Понякога Никъла стоеше с майка си на най-високото стъпало на замъка. Баща ѝ, страховито изглеждащ мъж, облечен в бойни доспехи, обикновено се мръщеше страшно и изглеждаше ужасно изтощен, докато яздеше нагоре по хълма. Но Никъла никога не се боеше от него. Тя знаеше, че майка ѝ може да прогони лошото му настроение с вълшебната си усмивка.

Винаги действаше. Докато баща ѝ стигнеше до най-долното стъпало на крепостта, той също вече се усмихваше, целуваше съпругата си, вдигаше Никъла на раменете си и със силен боботец глас, заявяваше, че е умиращ от глад мъж, който има нужда от вечеря.

Никъла се почувства приятно от спомените от детството си. Домът на един мъж трябваше да бъде неговото убежище, реши тя. Място, изпълнено с мир, безопасност и понякога с любов.

Сега вече не мислеше да прави живота на Ройс истински ад. Ако се държеше като зла жена, щеше да нарани най-вече себе си. Вече

беше зряла жена. Време бе да се държи като такава.

Освен това трябваше да мисли и за Улрик. Бе изгубил майка си по време на раждането си, а с всеки изминал ден Никъла се убеждаваше, че баща му е мъртъв. Търстън щеше да ѝ е изпратил вест, ако бе оцелял след последната битка.

Тя и Джъстин бяха единственото семейство на Улрик. Но сега тук беше и Ройс. Дали той щеше да се съгласи да стане баща на Улрик? Дали щеше да научи бебето на всичко, на което би научил собствения си син. Никъла си спомни за нежния начин, по който Ройс държеше бебето, когато дойде да я вземе от манастира. В сърцето си бе убедена, че той ще защитава Улрик. Може би, след време, дори щеше да приеме детето като свое собствено.

Улрик се нуждаеше от спокоен дом. Никъла се закле, че ще бъде по-разбрана. Щеше да се научи да прави компромиси, за да се разбира със съпруга си, и щеше да го научи на същото.

Никъла се сгуши в Ройс, когато измисли новия си план. Той ѝ заповяда да спре да мърда.

Гласът му бе дрезгав от съня и звучеше леко раздразнен. И все пак погали нежно гърба ѝ, докато ѝ нареждаше. Това я успокои. Бъдещето им изглеждаше пълно с обещания, след като бе подредила всичко в ума си. Всичко бе много просто. Ройс бе най-добрият треньор на воители. Тази задача му е била поставена отдавна, преди много години, когато Вилхелм беше разпознал таланта му. Матилда бе разказала на Никъла няколко истории за бойните подвизи на Ройс. Тя бе истински впечатлена.

Реши да не се меси в основните задължения на съпруга си. Щеше да стои настрана, докато той превръщаше обикновени мъже в могъщи воители. Тя щеше да се грижи само за своите задължения. Макар да не бе сигурна от къде трябва да започне. Едно нещо бе сигурно. Дватамата с Ройс щяха да живеят заедно в мир и хармония, дори ако това ги убиеше.

Да, каза си тя. Ройс ще обучава воителите си. А тя ще обучава него.

Тя сънуваше, че ще живеят щастливо, но на следващата сутрин убедеността на Никъла, че ще живеят в радост и мир, беше подложена на ужасно изпитание.

Групата бе яздила почти час, когато стигнаха до тясна пътека, водеща към върха на стръмен хълм. Ройс не бе застанал начело, вместо това яздеше в центъра на мъжете си, а Никъла яздеше сама, точно зад него, с юзди, завързани на кръста ѝ.

Неочаквано Ройс извика да спрат и застана начело на колоната, оставяйки Никъла назад, обградена от воините му. Мъжът ѝ поведе двадесет от воините нагоре по пътеката.

Ройс си помисли, че това е идеално място за засада. Пътят бе толкова тесен и стръмен, че се налагаше мъжете му да яздят един след друг.

Върна се за Никъла, след като част от хората му се разположиха на билото с насочени към пътеката стрели, подготвяйки се за изненадваща атака. Никъла мислеше, че Ройс е прекалено предпазлив. Бяха си почти у дома и със сигурност мъжете, които се бунтуваха срещу Вилхелм, имаха по-важни неща за вършене, отколкото да нападат толкова изолирана крепост като нейната.

Съпругът ѝ обаче бе стиснал силно челюст и Никъла предпочете да задържи мнението за себе си. Почувства се спокойна заради мерките, които предприемаше Ройс, за да се увери, че са в безопасност, макар и в този случай да бяха малко ненужни.

Атаката я завари напълно неподготвена. Всичко се случи, когато и последният воин стигна до хребета. Ройс изкрещя бойния си вик, който с мощта си едва не я събори от седлото. Изведнъж се озова обградена от воини, които я защитаваха с вдигнати щитове.

От околните хълмове заваляха стрели. Нападателят се спуснаха от хълма, търсейки плячката си.

Никъла видя как Ройс извади меча си. Той пришпори жребеца в галоп и вдигна меча високо над главата си. Гледката беше великолепна. И ужасяваща. Никъла каза бърза молитва Бог да закриля съпруга ѝ.

Един войник зад нея извика и падна на земята. Никъла се обърна, за да види, че още мъже настъпват към тях от долната страна на хълма.

Мъжете, които я обграждаха, веднага смениха тактиката. Някой удари коня ѝ и ѝ нареди да язди на запад.

Никъла не можа да хване юздите достатъчно здраво и трудно управляваше животното. Конят се насочи на изток. Воинът ѝ изкрещя да не язди към Ройс. Тя не му обърна внимание и огледа хълма, редейки молитви като обезумяла.

Ройс и воините му се виждаха в далечината, където се бяха появили първите нападатели.

Господи, защо мъжът ѝ беше толкова голям? Беше лесна мишена. Със сигурност врагът им щеше да успее да свали първо него.

Никъла се опита да слезе от коня. Не искаше да се изпречва на пътя на съпруга си. Едно разсейване можеше да струва живота му. Погледът му беше насочен към хребета, точно когато тя насочи коня си на запад. Лъч светлина, отразен в бронята на врага им, я заслепи.

Тя се извъртя на седлото и погледна нагоре. Самотен ездач, облечен в саксонска броня, неочаквано вдигна ръка във въздуха — сигнал към воините зад него да се подготвят за атака. Около петдесет саксонци изкрещяха в един глас и се спуснаха надолу по хълма.

Никъла не можеше да откъсне поглед от водача им. Слънцето светеше около него, правейки го да изглежда почти като видение. Светлината беше като огледало, караше го да изглежда по-близо, отколкото бе в действителност.

Когато мъжът се обърна на седлото и посегна за стрела, Никъла видя профила му. Едва сега осъзна защо го гледаше като омагьосана.

Саксонският лидер насочи лъка си към целта, постави стрелата и опъна тетивата.

Никъла изкрещя.

Брат ѝ Търстън бе жив. И се подготвяше да убие Ройс.

ГЛАВА 9

Ройс се обърна, когато чу писъка на Никъла. Той накара коня си да забави ход, точно когато нейният препусна в галоп. Тя стигна до него и буквално се хвърли в ръцете му.

Стигна точно навреме, поемайки стрелата, предназначена за него. Силата на удара я притисна силно към тялото му. Той я улови и се опита да я сложи в скута си, за да я закрие с щита си. Едва тогава осъзна, че Никъла е прикована към него. Стрелата бе преминала през рамото ѝ и се бе забила в ризницата му.

Изтерзаният вик на Ройс отекна над хълма. Той обърна коня си и го насочи в галоп към прикритието на най-близките дървета. Дългата златиста коса на Никъла покриваше раната ѝ, и макар Лоурънс да не бе станал свидетел на атаката, викът на господаря му му показва, че нещо ужасно се бе случило с нея. Васалът нареди на трима от най-опитните им воители да тръгнат след Ройс, а на друг да води битката. Едва тогава Лоурънс последва барона си през дърветата.

Ройс мислеше, че Никъла е припаднала. Смяташе, че това е благословия, тъй като нямаше да почувства болка, когато извадеше стрелата от рамото ѝ.

Тъкмо се канеше да я издърпа, когато тя каза:

— Прости ми, Ройс. Той не знае. Няма как да знае.

Ройс не разбираше какво му говори. Когато се отпусна върху него, той осъзна, че няма да може да отговори на въпросите му. Но така или иначе не можеше да формулира логичен въпрос, тъй като бе обзет от луда ярост заради това, което се бе случило.

Лоурънс скочи от коня и постла наметалото си на земята. Посегна да вземе Никъла от Ройс, за да може господарят му да слезе без да я държи, но Ройс поклати глава.

— Прикована е към мен — каза той, а гласът му бе изпълнен със страдание.

Не позволи на васала да му помогне. Ръцете му трепереха, когато издърпа стрелата, колкото да я освободи от ризницата си, преди да

слезе внимателно. Не можеше да понесе мисълта за това, което предстоеше. Положи отпуснатото тяло на Никъла върху наметалото, счупи върха на стрелата и я издърпа от рамото ѝ. Никъла изпищя. Звукът разкъса сърцето му. Той зашепна утешително, докато кръвта ѝ потече от рамото по ръката ѝ.

Лоурънс бе много по-опитен в лекуването на рани, отколкото господаря му. Умът на Ройс разбираше този факт много добре, но не и сърцето му. Лоурънс се опита три пъти да ѝ помогне, преди Ройс да му позволи да се доближи.

Тя тъкмо бе дошла в съзнание, когато васалът изсипа течен огън в раната на рамото ѝ. Този път тя не изпищя, а изкрещя и скочи към мъчителя си. Ройс успя да я удържи на земята. Ако имаше кинжал, сега вероятно щеше да убие мъжа, който се опитваше да ѝ помогне.

Тревогата, изписана на лицето на Лоурънс, най-после я извади от унеса ѝ. Неочаквано умът ѝ се прочисти. Тя осъзна, че креци и веднага замълча.

Ройс бе коленичил до нея, ръката му държеше другото ѝ рамо. Никъла видя леденото изражение на лицето му и едва не припадна отново. Господи, изглеждаше бесен. Сякаш бе готов да убие някой и тъй като гледеше напрегнато надолу към нея, реши, че вероятно тя ще стане жертвата на гнева му. Как смееше да ѝ се мръщи? Току-що му бе спасила живота.

О, господи, брат ѝ Търстън се бе опитал да убие Ройс. Беше прекалено много, за да го преживее. Господи, какво щеше да прави сега? Той беше жив, но докога?

Тя се опита да погледне раната, когато Лоурънс разряза ръкава ѝ с кинжала си. Никъла осъзна, че раната не е фатална. Разрезът бе дълбок, но кръвенето почти бе спряло.

Ройс обърна лицето ѝ към себе си.

— Не я гледай — нареди ѝ той. — Само ще се разстроиш.

Гласът му се прекърши. Тя си помисли, че е така, защото се подготвяше да ѝ се разкреци. Търстън бе жив и се опита да убие Ройс. Съпругът ѝ със сигурност щеше да го убие, ако му се отдадеше възможност. Какво щеше да прави?

Реши да тръгне по пътя на страхливеца. Тя понечи да стане и след това се престори, че от движението ѝ се е завил свят. Притисна се

към Ройс, шепнейки молби да я прегърне, за да не изгуби равновесие, и затвори очи.

Неочакваното желание да повърне я свари неподготвена. Не знаеше дали се дължи на измамата ѝ или бе изгубила повече кръв, отколкото предполагаше.

Лоурънс вдигна края на полите ѝ, скъса част от долната ѝ риза и започна да превързва рамото ѝ.

Никъла погледна надолу към превързаните си ръце и рамо и поклати глава, виждайки в какво състояние е. Господи, беше пълна развалина. Откакто бе срещнала Ройс или се нараняваше, или бе унижавана. Ако нещата продължаха така, до седмица щеше да е мъртва.

Реши да спомене това пред съпруга си, само за да го засегне, но неочаквано чувството на замайване, което бе изиграла преди миг, сега я връхлетя с пълна сила. Този път не се преструваше, когато помоли Ройс да затегне прегръдката си.

— Не мога да реша дали ще изгубя вечерята си, или съзнание — прошепна тя. Ройс искрено се надяваше да припадне. А тя се оказа много услужлива.

— Пак заспа — отбеляза Лоурънс.

Ройс кимна. В гласа му се долови ярост, когато каза:

— Изгуби толкова много кръв.

Мъката на господаря му не остана скрита за Лоурънс.

— Не, Ройс — каза той, — не е много. Ще се възстанови до седмица-две.

Нито един от двамата им не проговори, докато Лоурънс не свърши с работата си. Ройс му позволи да държи Никъла само докато се качи на коня и я настани отново в скута си. Той забеляза, че бялата превръзка на рамото ѝ е напоена с кръв.

— Може да ѝ изтече кръвта, докато стигнем до дома — промърмори той.

Лоурънс поклати глава.

— Кръвотечението вече намаля — каза той. — Ройс, не разбирам реакцията ти. Това не е животозастрашаваща рана.

— Нямам намерение да обсъждаме реакцията ми — заяви му Ройс.

Васалът бързо кимна, съгласявайки се. Той яхна коня си, преди отново да проговори.

— Защо тя се намеси, милорд? Със сигурност е осъзнавала, че бронята ти ще те предпази.

— Не се е замислила — отвърна Ройс. — Просто е искала да ме предпази.

Той звучеше объркан от собственото си обяснение.

— Никъла каза нещо, точно след... не разбрах какво имаше предвид, Лоурънс, но съм сигурен, че в тази история има нещо повече...

Той не продължи. Един от воините привлече вниманието му, подавайки му наметалото. Ройс го взе и уви Никъла.

След това даде заповед да съберат воините му. Това беше първият път в живота му, в който се оттегляше от битка. И го правеше, без да се поколебае. Сега Никъла бе единствената му грижа. Нищо друго нямаше значение.

Както се оказа, не е имало нужда. Лоурънс се върна с новината, че нападателите са изчезнали толкова изненадващо, колкото се бяха и появили.

Ройс мисли дълго над тази странност. Макар на пръв поглед нападателите да имаха числено преимущество, Ройс лесно щеше да обърне битката в своя полза и щеше да победи, тъй като воините му бяха много по-опитни от саксонците. Начинът, по който ги бяха нападнали, свидетелстваше за това. Бяха се спуснали към тях, без да се подсигурят по фланговете или да защитят гърбовете си. В редиците им нямаше никаква дисциплина. Бяха лесни мишени за норманските стрели.

По дългия път до Розууд Ройс се опитваше да разграничи емоциите и съзнанието си, едно просто упражнение, което досега не му бе създавало проблеми. Но днес сърцето му постоянно се пречкаше на пътя. Той си повтаряше отново и отново, че давайки заповед за оттегляне от битката, той просто бе изпълнил дълга си. Все пак Никъла бе негова жена и негов дълг бе да я защитава. Но защо тогава ръцете му все още трепереха? Защо изпитваше толкова силен гняв заради нараняването ѝ, че едва успяваше да подреди мислите си?

По дяволите, това излизаше извън контрол. Не можеше да прогони съпругата си от мислите си. Животът му бе като внимателно

нарисувана карта, а сега жена му проправяше своя пътека.

Едва когато достигнаха до крепостта и Ройс понесе Никъла нагоре по стълбите към спалнята им, той осъзна ужасяващата истина.

Не просто го бе грижа за жена му. Той се влюбваше в нея. Господ му бе свидетел, истината така го зашемети, че едва не изпусна Никъла на пода. За щастие успя бързо да се възстанови и закрачи към стаята ѝ, докато наум изреждаше всички причини, поради които не можеше наистина да е влюбен в тази упорита, нелогична жена. По дяволите, та той дори не я харесваше през повечето време.

Логиката му дойде на помощ. Не бе възможно да е влюбен в нея. Въобще не знаеше как да обича. Да, каза си той. С години бе учил как да бъде воин и никога не се бе научил как да обича. От това следваше, че няма никаква вероятност наистина да е влюбен в Никъла.

Беше нещо нормално да е загрижен за нея така, както всеки човек го е грижа за ценна собственост. Все пак бе негово притежание.

Ройс се почувства добре, след като си изясни това. И все пак опроверга убеждението си, като ръмжеше срещу всеки прислужник, който искаше да се погрижи за Никъла. Барон Хю предвождаше парада от ревящи жени нагоре по стълбите. Застана на вратата, гледайки с нарастващо удивление как Ройс се опитва да сложи Никъла в леглото. Огромният воин изглежда не можеше да се справи. Наведе се два пъти над леглото, но всеки път щом се изправеше, Никъла все още бе в ръцете му. Сякаш Ройс просто не бе в състояние да я остави.

Хю реши да се смили над приятеля си. Прогони всички прислужници, освен една сладка, закръглена изкусителка на име Кларис, която се опитваше да вкара в леглото си от почти седмица. Махна да остане на настрани и нареди на Ройс да сложи жена си на леглото. Постава ръка на рамото на приятеля си и каза:

— Свали си шлема и се погрижи за себе си. Кларис ще се погрижи за Никъла.

Ройс наистина положи Никъла на леглото и свали шлема си, но отказа да излезе от стаята. Той хвърли шлема в единия от ъглите, след което скръсти ръце зад гърба си, заставайки като страж до леглото ѝ. Мъжът забеляза как Никъла подскочи, чувайки издрънчаването на шлема. Можеше ли да ги чуе? Запита се той. Вероятно вече идваше в съзнание. Господи, надяваше се, да е така.

Никъла много добре знаеше какво се случва. През цялото време, докато се връщаха или заспиваше, или се правеше на заспала. Болката в рамото ѝ бе намаляла значително и сега тя се чувстваше много по-добре. Проблемът се коренеше в това, че съпруга ѝ ще започне да я разпитва в мига, в който разбере, че се е оправила, а тя нямаше ни най-малка представа какво да му каже.

Имаше нужда от време, за да обмисли възможните изходи от проблема. Все още не можеше да повярва, че Търстън е жив... слава на бога. Като негова единствена сестра, тя се чувстваше задължена да го пази. Но също така бе съпруга на Ройс. Трябваше да бъде лоялна към него и трябваше да опитва да го защитава. Господи, колко бе объркващо всичко. Никъла започна да трепери. Беше изплашена както за Търстън, така и за Ройс. Знаеше колко упорит може да бъде брат ѝ. Той нямаше да се успокои, докато не си върне крепостта, а Ройс нямаше да предаде Розууд без бой. Един от двамата можеше да загине, докато се разберат.

А тя не искаше да изгуби никой от тях. Какво щеше да прави? Можеше ли да довери истината на Ройс? Но така, нямаше ли да предаде Търстън? Очите ѝ се напълниха със сълзи. Имаше нужда да помисли над всичко това, преди да направи каквото и да е било.

— Боли я — промърмори Ройс, привличайки вниманието ѝ. — Искам това да спре. Веднага.

Никъла не отвори очи. Искаше ѝ се Ройс да я вземе в обятията си и да ѝ предложи утехата, от която толкова отчаяно се нуждаеше в момента. Искаше той да ѝ каже, че всичко ще бъде наред.

Господ да ѝ е на помощ, искаше той просто да я обича, дори за малко.

— Може да изпратим някой до манастира да повика лечителката — предложи Хю.

Кларис тъкмо бе преровила сандъка с дрехите на Никъла в търсене на нощница. Тя извади една памучна бяла нощна риза и я отнесе до леглото. Когато Никъла простена, Кларис избухна в сълзи. Тя пусна нощната риза и започна да извива края на престилката си.

— Лейди Никъла не може да умре — реवेशе прислужницата. — Ще бъдем изгубени без нея.

— Спри да говориш глупости — заповяда ѝ Хю, — тя няма да умре. Просто е изгубила малко кръв, това е.

Кларис кимна и взе нощницата на господарката си.

Хю стоеше до Ройс, гледайки Никъла. Потърквайки брадата си, той попита.

— Стрела ли е...

— Тя се хвърли пред мен, за да ме спаси, поемайки стрелата — прекъсна го Ройс.

— Ройс, тя ще се оправи — каза му отново Хю. — В настроение ли си да ми кажеш защо тя е тук? Мислех, че ще бъде омъжена за някой достоен рицар. Да не би краля да е променил решението си?

Ройс поклати глава.

— Тя ми е съпруга.

Хю вдигна едната си вежда и се усмихна.

— Значи, все пак си се състезавал за нея. Предположих, че ще го направиш.

— Не съм се борил за нея — възрази Ройс. Когато обясни, усети, че се усмихва за първи път от няколко дни — Може да се каже, че Никъла се бори за мен.

Хю се засмя накъсано.

— Сигурен съм, че има много повече от това, което ми казваш. Ще чуя останалото на вечеря. Сега, нека се върнем на настоящия проблем. Кажи ми, защо жена ти се е хвърлила пред теб? Носеше броня, нали?

— Разбира се.

— Тогава защо...

— Ще разберем, когато Никъла се събуди.

Никъла бе чула всяка дума от разговора им. Тя направи гримаса, чувайки ядосания глас на съпруга си. Точно тогава реши, че вероятно ще ѝ се наложи да се прави на заспала седмица-две, докато реши какво да прави с Търстън. Нямаше намерение да лъже Ройс. Думите ѝ бяха толкова важни, колкото и лоялността ѝ. Беше дала обещание на съпруга си, че няма да го лъже, и не смяташе да го наруши.

— Моля се на Господ лейди Никъла да знае къде се намира, когато се събуди.

Думите на Кларис привлякоха вниманието на двамата воители.

— Какви глупости говориш? — попита Хю. — Разбира се, че ще помни къде е.

Кларис поклати глава.

— Понякога, когато някой се удари силно по главата или изгуби много кръв, не помни какво се е случило, преди да пострада. Някои са объркани. Други напълно безпаметни. Казвам ви истината — добави тя ревейки, — милейди може дори да не ме познае.

— Никога не съм чувал подобно нещо — заяви Хю.

Ройс не бе откъснал поглед от жена си, по време на разговора, и само той забеляза, че гримасата изчезна от изражението на лицето ѝ, и изведнъж му се видя много по-спокойна.

Нима слушаше разговора им?

— Никъла, отвори си очите — заповяда той.

Тя не се подчини. Вместо това простена. Звукът бе драматичен, и не особено убедителен. Каква игра играеше?

Той не успя да спре усмивката си. Тя щеше да се оправи. Облекчението сякаш се разля в него.

— Ще отговаряш на въпросите ми, когато се събудиш, Никъла.

Тя не отговори.

— Все още е припаднала, милорд — прошепна Кларис. — Напълно изтощена е.

Рой въздъхна шумно. И зачака.

Изминаха няколко минути. Кларис излезе, за да вземе всичко необходимо, за да смени превръзките на Никъла. Хю застана пред камината, втренчил поглед в огъня. Ройс не се помръдна от мястото си до леглото ѝ.

Тя най-после отвори очи. Погледът ѝ бавно се насочи към Ройс. Очите ѝ бяха бистри, не замаяни. А смръщването, реши той, бе пресилено.

Мъжът знаеше какво е намислила още преди тя да пусне плана си в действие.

— Къде съм? — Никъла се огледа наоколо, преди да погледне отново към Ройс.

Той седна на леглото до нея.

— Ти си в стаята си — отвърна ѝ той. — Спа много дълго.

— Така ли?

Той кимна.

— Кой си ти?

Той се постара да скрие раздразнението си. Беше прав. Никъла бе чула думите на Кларис. Той хвана с длани лицето ѝ и бавно се

наведе към нея.

— Аз съм твоят съпруг, Никъла — прошепна той. — Мъжът, когото обичаш с цялото си сърце.

Думите му причиниха точно ефекта, който бе очаквал. Тя изглеждаше изумена. Той реши да я притисне повече.

— Не си ли спомняш? — прошепна той.

Тя сви рамене. Той се ухили.

— Аз съм мъжът, пред когото падна на колене, молейки го да се ожени за теб. Със сигурност помниш как ме умоляваше...

— Не съм те молила да се ожениш за мен, ти, безочлив...

Той я накара да замълчи с дълга целувка. Когато се отдръпна, тя му се намръщи. Мъжът не можеше да е по-доволен. Вътре в себе си осъзна, че жена му е на път да се възстанови напълно.

— Ще ти се наложи да ми обясниш всичко, Никъла.

Тя го изгледа мълчаливо.

— Знам — каза най-после с въздишка. — Но искам да те помоля да изчакаш, докато се почувствам по-добре, Ройс. Става ли?

Той кимна.

— Освен това искам да ми обещаеш, че никога повече няма да поемаш толкова глупав риск. Ти си напълно недисциплинирана, Никъла.

Тя бе крайно обидена. Ройс се изправи и отиде до вратата.

— Ще изчакам до утре, за да чуя обяснението и извинението ти, съпруго. Имаш позволенията ми сега да си почиваш.

Тя се изправи като свещ в леглото. От движението раната на рамото ѝ я заболя.

— Опитвах се да спася кожата ти, неблагодарник такъв.

Ройс дори не спря, когато извика.

— Да, така е — съгласи се той. — Но мотивите за действията ти не са само това, нали?

Тя не му отговори. Гневните нотки в гласа му я предупредиха да не се обажда повече. Срина се отново на леглото, ругаейки съпруга си, когато забеляза барон Хю да стои до камината. Никъла бе ужасена, че възрастния рицар я е видял да се държи толкова непристойно.

— Обикновено не повишавам глас на никого — обяви тя, — но този мъж наистина разпалва темперамента ми, бароне.

Хю се усмихна.

— Обикновено наричаш ли съпруга си син на шопар?

Значи бе чул ругатните й. Никъла въздъхна.

— Само когато смятам, че няма кой да ме чуе — призна тя.

Той пристъпи напред, заставайки до леглото.

— Мисля, че си почина достатъчно, за да ми кажеш какво се случи с теб, Никъла. Бинтованите ти ръце ме заинтригуваха.

Тя се намръщи.

— Седмицата ми беше много тежка, бароне.

— Така изглежда.

— Бях си напълно здрава, преди да срещна Ройс.

— Да разбирам ли, че той е виновен за нараняванията ти?

— Не директно — възрази тя.

По очакващото му изражение Никъла разбираше, че мъжът е любопитен за това, какво се е случило, но тя не бе в настроение да му разказва всичко точно сега. По-добре Ройс да го стореше.

— Това е дълга история, сър — прошепна тя. — И доста жалка, трябва да добавя. Стига да кажа, че онзи мъж е виновен за всичко.

— Онзи мъж?

— Ройс.

Тя затвори очи и отново въздъхна. Хю предположи, че младата жена иска да си почине, затова се обърна да си ходи.

— Не знам защо си направих труда да го спасявам — промърмори тя. — Той направи ли си труда да ми благодари?

Хю спря за миг. Тъкмо се канеше да й отговори, когато тя каза:

— Не, бароне. Той не беше впечатлен от смелата ми постъпка. Вместо това ми беше ядосан. Той е нетърпим. Имате позволенията ми да му кажете, че съм го нарекла така, милорд.

Тя отново затвори очи. Хю се опита да напусне стаята за втори път. По пътя към вратата тя го спря още няколко пъти, давайки му нареждания какво да предаде на Ройс.

Петнадесет минути по-късно мъжът най-после успя да напусне стаята.

Ройс го засече на най-долното стъпало.

— Тъкмо щях да изпратя някой да те повика — каза той. — Никъла има нужда от почивка, Хю.

В гласа на Ройс се четеше такова неодобрение, че Хю се усмихна.

— Не съм я изморил, ако това имаш предвид — каза той. — Господ ми е свидетел, тя ме изтощи с всичките си послания, които ми нареди да ти предам. Искаш ли да чуеш няколко от тях?

Ройс позволи на приятеля му да види, че е подразнен.

— Не се интересувам от незначителни неща. Сега Никъла е в безопасност. Когато се възстанови, ще ѝ обясня какви са задълженията ѝ.

Той отиде до вратата и понечи да излезе навън, когато Хю го спря.

— Нима всичко е толкова просто за теб, Ройс?

— Разбира се — извика през рамо Ройс. Той се подразни от веселото настроение на приятеля си. — Може да съм младоженец, Хю, но съм наясно кой е единственият начин, по който това партньорство ще задоволи и двамата ни. Аз ще ѝ давам заповеди, а тя ще ги следва. Разбира се, ще бъде търпелив. Съпругата ми заслужава този жест от моя страна. Тя просто трябва да ми се подчинява, Хю. Няма да е толкова трудно.

— Никъла съгласна ли е с тези твои условия? — попита Хю.

— След време ще бъде — закле се Ройс. Гласът му бе твърд като скала, когато добави: — В дома ми ще цари мир.

Вратата се затръшна след него.

Хю се обърна и погледна нагоре към стълбите. Той се засмя отново. Да, каза си, Ройс щеше да получи своя спокоен дом. Но преди това Никъла щеше да улови сърцето му.

ГЛАВА 10

Тя реши да бъде мила. Все пак беше опитала всичко останало. Заяждането не се получи. Нито крещенето. Никъла вече се отчайваше. Реши, че ако бъде мила, Ройс можеше да се вразуми поне малко. Може би тогава щеше да започне да се вслушва в заповедите ѝ.

Беше крайно време да доведе Джъстин и малкия Улрик у дома. Бяха изминали две седмици, откакто се върнаха в Розууд. Очакваше Ройс да доведе семейството ѝ веднага, но много скоро ѝ стана ясно, че той не е в настроение да следва командите ѝ. Той отбягваше дълга си по същия начин, по който отбягваше и нея. През последните четиринадесет дни бе виждала съпруга си шест, най-много седем пъти.

През първите няколко дни нямаше нищо против решението му. Беше ѝ ясно, че е подразнен, задето не желаше да му обясни действията си в деня, в който ги нападнаха. Все пак се бе съгласил да чака, докато тя стане готова сама да му сподели. Или поне тя така мислеше, понеже, излагайки му позицията си, той просто бе кимнал рязко.

Сега, като се замислеше над това, Никъла осъзна, че точно след като бе изразила позицията си, той започна да я отбягва.

Беше крайно време да изглади нещата помежду им. Искаше да бъде добра съпруга. Господ ѝ бе свидетел, мразеше начина, по който той я игнорираше. Ройс не се държеше така, както би трябвало един съпруг да се държи с жена си, или поне така смяташе тя с нейните ограничени наблюдения върху брачния живот.

Освен това той не спеше в стаята ѝ. Кларис ѝ каза, че се е настанил в северната спалня — онази, която принадлежеше на родителите на Никъла. Огромното легло бе създадено, за да побира високия ѝ силен баща. Камината също бе с невероятно големи размери, тъй като стаята бе два пъти по-голяма от тази на Никъла.

Разбираше защо Ройс бе избрал именно тази стая, но смяташе, че е много грубо от негова страна да не спи при него. Все пак той ѝ бе

съпруг и трябваше да спят един до друг. Истината болеше. Той можеше да я покани да сподели леглото му... но не го бе направил.

Никъла повече не искаше и нямаше да търпи това. Беше нещастна. Реши, че трябва да остави гордостта си настрана. По един или друг начин щеше да превърне тази подигравка в истински брак.

Щеше да започне с това да разбере защо я отбягваше. Вероятно нямаше да хареса отговора му, тъй като, когато решише, можеше да е толкова откровен, че думите му да режат като добре наточен кинжал. И все пак бе решена да попита.

Подбра дрехите си за вечерята много внимателно, изкъпа се и изми косата си с ароматен сапун. Кларис ѝ помагаше. Горката жена бе плакала много, когато махаше превръзките от ръцете на Никъла и бе видяла белезите.

Никъла беше засрамена. Грозните белези бяха много по-видими на лявата ѝ ръка и китка. Не смяташе, че е суетна жена, но ужасните белези я тревожеха. Ройс можеше да бъде отблъснат от тях, както бе тя.

Реши да отвлече вниманието му, като облече най-хубавата си рокля. Цветът ѝ бе много приятен или поне тя така се надяваше. Ризата и роклята бяха в различни нюанси, но си подходяха добре.

И все пак златистото май щеше да е по-добър избор. Никъла се двоумеше все още, когато Кларис се върна в стаята, затова я попита:

— Какво мислиш, че ще предпочете съпруга ми — златисто или синьо?

— Аз лично предпочитам синьо, но не познавам добре съпруга ви, за да знам какво би предпочел.

— И аз не го познавам добре — призна Никъла. — Сега, като се замисля, не знам никое от любимите неща на Ройс.

Кларис се усмихна на раздразнението в гласа на господарката си. Когато взе четката ѝ за коса, Никъла седна на стола. Прислужницата бързо разреса косата ѝ, подреждайки я красиво. Два пъти започна да я сплита на плитка и два пъти господарката ѝ се отказваше.

Кларис никога не бе виждала Никъла толкова да се тревожи за външността си.

— Защо сте толкова раздразнена днес, милейди?

— Не съм раздразнена. Просто искам да съм красива тази вечер.

Кларис се усмихна.

— Да не би да искате да сте хубава за някой определен човек?

— За съпруга ми — отвърна Никъла. — Смятам тази вечер да привлече вниманието му.

— Ето това е приказка.

Никъла бе щастлива, че прислужницата не виждаше лицето ѝ. Усещаше как се изчервява силно.

— Измислих добър план.

Кларис се изкиска.

— Винаги имате добър план.

Никъла се усмихна, поласкана от похвалата в гласа на прислужницата.

— В тези тежки времена единия трябва да е винаги крачка напред.

— Времената вече няма да са трудни — каза Кларис. — Съпругът ви създаде нови правила, милейди.

Никъла поклати глава. Кларис имаше право да бъде оптимист. Не знаеше, че Търстън е жив. Никъла не бе казала на никого тайната си. Не можеше дори да помисли за брат си, без нещо в гърдите ѝ да не се стегне.

— За някои войната приключи — прошепна тя. — А за други едва сега започва.

— Какво небивалици говорите, милейди? — изкиска се Кларис. — Не говорите за брака си, нали? Вие не сте във война със съпруга си. Ако питате мен, той просто е упорит.

Никъла не отвърна нищо. Кларис привлече вниманието ѝ, като каза:

— Разкажете ми за плана си, милейди.

— Ще бъда много мила на вечерята тази вечер — отвърна Никъла. — Без значение какво ми каже Ройс, няма да разпали темперамента ми. Надявам се, че щом забележи колко разумна мога да бъда, ще промени отношението си. Може би тогава ще се вслуша в причините защо трябва да доведем тук семейството ми.

Кларис не успя да скрие разочарованието си. Когато Никъла се изправи и посегна за колана си, видя изражението на прислужницата.

— Не мислиш ли, че планът ми е добър?

— Звучи добре — съгласи се прислужницата. — Просто съм разочарована, милейди. Мислех, че цялото това гласене е по съвсем друга причина.

Никъла нагласи колана на ханша си, след което плъзна малък нож за месо в една от гайките.

— Планът ми не е само това — заяви Никъла. — Не съм щастлива от начина, по който се развива брака ми. Трудно е човек да се разбира с Ройс. Със сигурност си забелязала, че той ме отбягва. Всеки път щом отида при него, за да говорим за Джъстин и Улрик, той ми обръща гръб и се отдалечава. Държи се ужасно грубо. Точно по средата на молбата ми осъзнавам, че говоря на сянката му.

— Молба? — изсумтя Кларис. — Съпругът ви ви обръща гръб веднага щом започнете да му заповядвате, милейди. Ето това забелязах. Не сте на себе си, откакто се върнахте, и, кълна се, не съм ви чувала никога преди да крещите и заповядвате толкова много.

Никъла знаеше, че Кларис казва истината. Тя сведе засрамено глава.

— Съпругът ми умее да разпалва темперамента ми — оправда се тя. — Все пак обещавам, че няма повече да крещя. Осъзнавам, че не се държа като дама.

Слугинята се усмихна.

— Няма повече да крещите, тъй като осъзнахте, че няма ефект пред съпруга ви.

Никъла кимна.

— И това също — каза тя. — Спри да се мръщиш, Кларис. Реших, че с Ройс трябва да оставим различията настрана.

— Слава на Бога — заяви прислужницата. — Най-последно се вразумихте. Не е редно двамата да спите отделно. Смятате ли да промените това?

Никъла се загледа в камината. Господи, беше засрамена. Беше й трудно да обсъжда толкова лични въпроси.

— Смятам да го прелъстя.

Кларис избухна в смях. Никъла й се намръщи.

— Говоря сериозно — обяви тя. Изчака Кларис да се успокои, преди да продължи: — Двамата с Ройс ще започнем отначало. Бракът е свещена клетва и мое задължение е да дам на съпруга си деца. — Преди Кларис да успее да отговори, Никъла добави: — Няма значение как ще се случи. С Ройс сме женени. Трябва да приемем този факт и да живеее заедно в хармония. Освен това мисля и за Улрик, той има нужда от щастлив дом.

— Не е нужно да убеждавате мен, милейди. Аз съм съгласна с плана ви. Но има един проблем, за който трябва да спомена. Съпругът ви все още ли мисли, че Улрик е ваш син?

— Да.

Кларис въздъхна.

— Той ще забележи, че сте девствена, милейди, в мига, в който ви отведе в леглото си. По-добре му кажете, преди да разбере сам.

Никъла поклати глава.

— Имах много добра причина да го излъжа — каза тя. — Защищавах Улрик. Докато норманите вярват, че е мой син, няма да му причинят нищо лошо.

— Но сега всичко се промени — възрази Кларис. — И не може наистина да вярвате, че барона ще нарани бебето.

Прислужницата звучеше възмутена. В този момент Никъла осъзна, че Кларис вече е лоялна на Ройс. Стана ѝ приятно, макар да не бе сигурна защо.

— Още щом се запознах с Ройс, разбрах, че не би наранил Улрик. И все пак може да използва племенника ми, за да принуди Търстън да му се подчини. Това ме тревожи.

— Какви небивалици говорите, милейди? — попита Кларис. — И двете знаем, че Търстън е мъртъв. — Прислужницата млъкна, за да се прекръсти. — Господ да се смили над душата му.

— Ами ако не е? — попита Никъла.

— Вашият барон пак не би използвал бебето срещу собствения му баща. Вярвам го със сърцето си.

Никъла въздъхна тихо и реши да смени темата.

— Още от мига, в който сключихме брак, знаех, че тази моя лъжа е обречена. Дадох думата си на Ройс, че никога повече няма да го лъжа.

— Значи възнамерявате да му кажете...

— Смятам преди това да го напия — обяви Никъла. — Тогава ще му кажа всичко.

— Нима сте си изгубили ума, милейди?

Никъла се засмя. Удивеният поглед на Кларис бе много забавен.

— Знам какво правя — заяви Никъла. — Алис ми обясни, че когато един мъж изпие повече ейл, не помни добре какво са му казали. Смятам да разкажа всичко за Улрик на Ройс и да му споделя още една

тайна, но преди това ще го накарам да се напие, за да помни възможно най-малко на сутринта.

Кларис смяташе, че това е най-глупавият план, който бе чувала.

— По-добре измислете нов план, ако този не сполучи — посъветва я тя. — Ще се скарам на Алис, задето ви дава толкова ужасен съвет. Пияният мъж винаги мисли как да полегне да спи, освен това ако е замаян, той няма да внимава, щом ви отведе в леглото, особено ако мисли, че имате опит.

Никъла поклати глава.

— Ройс никога не би ме наранил.

— Може да не го иска, но...

Кларис млъкна, когато господарката ѝ излезе от стаята. Успя да я догони в края на коридора.

— Милейди, наистина трябва да измислите нов план. Доверете ми се, имам опит, и нека Господ ми прости, но вие нямате никакъв. Забелязала съм начина, по който ви гледа барона, когато не гледате към него. Той ви желае отчаяно и ако не му обясните...

Те стигнаха до голямата зала. Никъла прегърна Кларис.

— Всичко ще бъде наред — прошепна тя. — Довери ми се, Кларис.

— Милостиви боже, оставете гордостта си настрана, Никъла, сама се залъгвате.

— Гордостта няма нищо общо с това — възрази Никъла.

Кларис поклати глава.

— Не, милейди. Целият ви план е основан на гордостта ви.

Когато господарката ѝ отново поклати глава, Кларис се отказа. Тя се стаи в сенките и остана там, кършейки ръце в желанието си да може да стигне гърлото на Алис.

Никъла се насили да се усмихне и тръгна към съпруга си.

Тази вечер той изглеждаше много красив. Беше облечен изцяло в черно, но строгият цвят го караше да изглежда непобедим, или поне беше такъв в нейните очи. Ройс стоеше пред камината заедно с Хю и двамата водеха задълбочен разговор. Никъла бе доволна да види, че баронът все още не е тръгнал за Лондон. Беше ѝ споделил, че скоро ще замине с воините си. Щеше да ѝ липсва, тъй като бе много мил. Освен това играеше добре шах. Разбира се, той не бе толкова добър, колкото нея, и постоянно го побеждаваше, но бе единственият мъж, който

наистина се концентрираше върху играта. Когато му го каза предишната седмица, Хю се смя толкова, че очите му се напълниха със сълзи. Помисли си, че е реагирал много странно на комплимента ѝ, но не му го каза, за да не нарани чувствата му.

Ройс не идваше често в голямата зала, за да има възможността да го предизвика, но Никъла така или иначе не желаше да играе шах със съпруга си. Знаеше, че няма да може да се концентрира около него. Може би след година или две, когато свикне с близостта и красотата му, щеше да може да се съсредоточи върху играта. Тогава щеше да играе с него. Освен това щеше да го победи. Самата мисъл я накара да се усмихне.

Хю пръв я забеляза. Той я изгледа изумено за секунда, преди да се поклони ниско и да извика, поздравявайки я.

Ройс просто погледна жена си и ѝ махна да дойде при него.

Тя стисна зъби срещу грубостта му, макар да пристъпи напред, за да изпълни арогантната му заповед. Застана на крачка от него и тъкмо се бе превела, правейки реверанс, когато осъзна, че Ройс може да види белезите по ръцете ѝ. Изправи се бързо и скри ръце зад гърба си.

Хю я похвали, казвайки ѝ, че изглежда прекрасно. Ройс не каза нищо. Никъла обаче не смяташе да му позволи да ѝ развали настроението. Тя остана там, решена да бъде търпелива и послушна, докато завършат разговора си.

— Продължете с дискусията си — каза тя. — Не искам да ви прекъсвам.

Хю се обърна към Ройс и каза:

— Кое смяташ да срутиш първо? Защитните стени или замъка?

Никъла изписка тихо.

— Искаш да срутиш дома ми?

— Не.

Облекчението ѝ бе видимо. Тогава Ройс поясни:

— Смятам да подсиля моя дом с дърво и камък.

— Защо?

— Защото искам.

Наложи ѝ се да впрегне всички сили, за да се усмихне.

— Благодаря ти за обяснението.

— Пак заповядай.

Очите му блестяха по много интересен начин. Тя го забеляза на мига. Не разбираше защо е развеселен.

— Нямах намерение да те разпитвам, Ройс — каза тя, привеждайки глава, за да изглежда смирена. — Просто се интересувах от плановете ти. Какво ще правиш с това владение не е моя грижа.

Тя вдигна поглед навреме, за да види усмивката му. Тя също се усмихна. Да бъде мила не бе чак толкова трудно, колко бе мислила.

Ройс се чудеше какво бе намислила жена му. Никога не я бе виждал толкова любезна. Последните две седмици бяха истинско мъчение... разведряващо мъчение, допълни той. Имаше моменти, в които бе имал чувството, че е в центъра на ураган. Нищо не бе мирно и кротко, но той трябваше да признае, че истински се бе наслаждавал на очевидните ѝ опити да го надхитри.

Сега се държеше смирено. Това вероятно я убиваше. Ройс продължи да се усмихва, когато каза.

— Значи няма да имаш нищо против, ако срутя тази сграда и построя нова?

Тъй като той току-що бе обявил, че смята само да подсили стените с камък и дърво, тя реши, че е безопасно да излъже.

— Не, няма да имам нищо против.

— Истински объркан съм — намеси се Хю. — Мислех, че от самото начало именно това е планът ти.

— Така беше — каза Ройс. — Но след това реших, че това може да не допадне на съпругата ми. Тя е отгледана тук, Хю, и поради тази причина бях сметнал, че има силни чувства към крепостта и че не би искала да я срутя до основи. Но сега, обаче, аз ще...

— Имам силни чувства — побърза да каже тя, — но ти току-що каза... — Изведнъж забрави, че трябва да е мила. — Няма да разрушаваш дома ми, Ройс!

Той повдигна едната си вежда. Младата жена въздъхна. Не бе имала намерение да креци на съпруга си.

— Надявам се, че няма да срутиш крепостта.

— Значи ме излъга, когато каза...

— Просто исках да се разбираме — прекъсна го тя. — Господ ми е свидетел, но това е почти невъзможно, щом си замесен ти. Може ли сега да седнем да вечеряме и повече да не повдигаме този въпрос?

Хю бе съгласен от все сърце. Той забърза към таблата, крясвайки към Кларис да донесе храната.

Никъла се обърна да последва Хю. Ройс обаче я спря, хващайки я за ръката.

— Ще ми казваш винаги истината — нареди ѝ той.

Тя се обърна, за да го погледне.

— Опитвам се — каза му тя. — Просто искам да те зарадвам.

Думите ѝ го изумиха.

— Защо?

— Когато те зарадвам — отвърна му тя, — може би и ти ще започнеш да ме радваш.

Той се усмихна.

— И какво ще те зарадва? — попита той, бавни придърпвайки я към себе си.

— Ако доведеш Джъстин и Улрик у дома, това много ще ме зарадва.

— Тогава ще го направя — отвърна той и хвана с ръка брадичката ѝ. — Веднага щом ми обясниш действията си в деня, в който ни нападнаха саксонците.

— Все още ли искаш да се извиня за намесата си?

Той кимна.

Тя се повдигна на пръсти и го целуна. Беше нежно, внимателно докосване.

— Тази вечер ще получиш обяснението си, Ройс. Когато го чуеш, мисля, че няма да искаш да ти се извинявам. Не съм сторила нищо нередно и щом ти обясня всичко, сигурна съм, че ще се съгласиш с мен. Дори може ти самия да ми се извиниш. Знаеш как се прави, нали, съпруже?

Тя му се усмихна сладко, изглеждайки напълно невинна. Беше му трудно да повярва, че това е кавгаджийката, с която живя през последните две седмици.

— Никъла?

— Да, Ройс?

— Може да накараш един мъж да иска да се напие.

О, господи, надяваше се да е така. Едва не се засмя на глас.

На бузата ѝ се появи трапчинка, когато му се усмихна. Изкушението бе прекалено силно, за да му устои. Ройс бе решен да я

игнорира, докато тя не осъзнае, че със скандали няма да стигне доникъде. Да, крайно време беше съпругата му да научи къде е мястото ѝ в този дом.

Залозите бяха прекалено високи и Ройс нямаше да рискува. Изискваше от Никъла безрезервна вярност и честност, и, Господ му е свидетел, щеше да ги получи, преди да я докосне. Но, по дяволите, само той страдаше в този брак. Ройс бързо бе осъзнал тази истина. Никъла бе прекалено наивна, за да разбира на какво мъчение го подлага. Тази жена нямаше ни най-малка идея колко е привлекателна. Беше дяволски женствена. Когато му се усмихнеше, единственото, за което можеше да мисли е как да я докосне. Тя нямаше как да знае за радостта и удоволствието, което могат да си доставят в леглото, и със скоростта, с която се движеха, щяха да са побелели, преди да е имал възможността да ѝ покаже.

Може би трябваше да смени тактиката. Тази мисъл изскочи в ума му, докато посягаше към нея. Заплете пръсти в косата ѝ, за да я задържи неподвижна и бавно се наведе към устните ѝ. Смяташе просто да я вкуси за миг, но жена му бе толкова мека и отдаваща се, че той не успя да се сдържи да не задълбочи целувката. Езикът му се мушна между устните ѝ, за да погали нейния. Вкусът ѝ бе опияняващ. Накара го да желае още.

Той изстена гърлено, когато жена му обви ръце около кръста му и го притисна силно към себе си.

Никъла цялата трепереше, когато той се насили да прекъсне любовната им игра. Искаше ѝ се да се отпусне върху него. Той я задържа в прегръдките си, докато и двамата се успокоят, преди да повдигне брадичката ѝ, принуждавайки я да го погледне в очите. Тогава ѝ прошепна очевидното.

— Желая те, Никъла.

Страстта в думите му не я изплаши. Признанието му я стопли истински.

— Щастлива съм, че ме желаяш, Ройс. Аз също те желая. Така трябва да бъде между съпрузите, нали?

Той погали бузата ѝ с опакото на ръката си.

— Да, така трябва да бъде, макар да е рядкост.

Никъла не знаеше какво да отговори. Не можеше да откъсне очи от него. Той не желаяше да спре да я гледа. Двамата стояха един срещу

друг сякаш цяла вечност. Магията изчезна, когато смехът на Кларис достигна до тях. Ройс се раздвижи пръв. Хвана Никъла за ръката и я поведе към масата.

Тя поклати глава, виждайки как барон Хю е притиснал Кларис към далечната стена. Огромният норманин шепнеше страстно в ухото ѝ и Кларис се наслаждаваше напълно на вниманието му, докато не видя, че господарката ѝ ги гледа. Прислужницата бързо се откъсна от обятията му и побягна към кухнята. Хю въздъхна със съжаление.

— Тя постоянно ми се измъква — промърмори той, отивайки към мястото си.

Ройс седна начело на масата. Никъла се настани от дясната му страна, а Хю седна срещу нея.

Алис чакаше на входа към кухнята господарката ѝ да ѝ даде сигнал. Прислужницата вече бе сложила на масата три сребърни чаши. В мига, в който Никъла ѝ помахаша, Алис се втурна напред и напълни чашите с тъмен ейл. Тя напълни чашата на Ройс до самия ѝ ръб. Мъжът не ѝ направи забележка, тъй като сметна, че момичето просто иска да му се хареса.

Никъла веднага вдигна чашата и предложи тост. Все още държеше ръцете си далече от Ройс, за да не забележи белезите. Тя също отпи голяма глътка, тъй като не искаше съпругът ѝ да заподозре нещо.

Освен това не спря само с един тост. Не, тя продължи отново и отново, докато не вдигна тост за всички в Англия, освен за главния коняр. Тъкмо се канеше да вдигне тост и за него, когато на масата бяха поставени огромни подноси с пъдпъдъци и фазани. После дойде ред на прясно изпечен черен хляб с резени жълто сирене. Към храната умишлено бе добавена повече сол, която да засили жаждата на Ройс. Никъла обаче забрави за допълнителната сол. Главата ѝ беше замаяна от ейла, който бе изпила до сега. Тя изяде солидна порция от храната, пиййки големи глътки ейл след всяка хапка.

На Ройс не му отне много време да осъзнае, че Никъла е намислила нещо. Всеки път щом отпиеше глътка ейл, Алис се отзоваваше до него, за да му напълни чашата. Подозираше, че двете жени работеха заедно. Постоянно си хвърляха една на друга знаещи погледи.

Жена му искаше да го напие, но той бе наясно с плана ѝ. Всеки път, щом допълнеха чашата му, той скришно изсипваше половината ейл в чашата на Никъла. Тя не можеше да откаже щедростта му и скоро бе напълно объркана, за да забележи. Само след час клепачите на Никъла натежаха и вече ѝ бе трудно да остане на стола си. Беше подпряла лакти на масата, а лицето ѝ се опираше в дланите ѝ.

— Вярвам, че това е най-ужасната вечеря, която някога съм ял — обяви Хю. — Имаше повече сол, отколкото месо, Ройс.

— Да, така бе — съгласи се Ройс.

Хю се изправи.

— Тази нощ съм изтощен. Смятам да си лягам. Къде се скри сладката Кларис?

— В кухнята — избърбори Никъла. След това тя се извини за вечерята и пожела лека нощ на Хю. Тя не осъзнаваше колко неясни са думите ѝ и колко разрошена изглежда. Косата ѝ бе паднала напред, закривайки половината ѝ лице. Бе съсредоточила цялото си внимание над това да накара лицето си да спре да се изхлузва от дланите, на което бе подпряно.

Ройс се подразни от това. Изчака Хю да напусне залата, преди да махне към Алис, отпращайки я, и да се обърне към жена си. Точно се канеше да ѝ заповяда да му обясни какво върши, когато тя се извъртя и за малко не падна от стола. Ройс я хвана миг преди да се озове на земята, вдигна я и я сложи в скута си.

Стаята се завъртя около Никъла. Тя понечи да обвие ръце около тила му, но бързо размисли и непохватно се опита да ги скрие в гънките на полите си.

— Какво правиш? — попита той, виждайки я как продължава да дърпа роклята си.

— Крия си ръцете от теб.

— Защо?

— Не искам да видиш белезите. Грозни са — обяви тя. После подпря буза на рамото му. — Миришеш добре, Ройс. Като гора.

Ройс игнорира думите ѝ и се пресегна около нея, за да хване ръцете ѝ. Принуди я да отвори дланите си и погледна белезите. Помисли си, че кожата сигурно все още е много чувствителна, тъй като бе зачервена.

Когато не ѝ каза веднага какво мисли, тя прошепна:

— Грозни са, нали?

— Не.

Тя се отдръпна леко назад, за да види дали се шегува с нея или ѝ казва истината. Ройс почти се засмя, виждайки киселото ѝ изражение. Кичур коса бе паднал пред очите ѝ, а тя изглеждаше полузаспала.

— Трябва да ми казваш истината — обяви тя. — Грозни са.

— Не, не са грозни.

— Но те не са красиви.

— Не.

— Тогава какви са?

Усмивката му бе нежна.

— Те са просто белези, Никъла.

Тя се успокои, а той целуна леката бръчица на челото ѝ.

Жена му се усмихна доволно.

— Вече не съм перфектна — каза тя толкова весело, че го накара да се засмее отново. — Какво ще кажеш за това? — Не му даде възможност да отговори и продължи: — Стой мирно, Ройс. Караш стаята да се върти, когато правиш така.

Той не бе помръднал и на милиметър, но знаеше точно какъв ѝ е проблемът. Все още гледаше към ръцете ѝ, когато забеляза мазоли на два от пръстите ѝ.

— Как получи тези мазоли? — попита той.

Върхът на главата ѝ се удари в брадичката му, когато се завъртя, за да погледне лявата си ръка.

— Какви мазоли? — попита тя.

Тя се наведе толкова ниско, за да види ръката си, че едва не падна от скута му. Явно не ѝ бе хрумнало просто да повдигне ръка към лицето си.

Ройс се постара да скрие раздразнението си.

— Мазолите са на другата ти ръка, Никъла.

Той вдигна дясната ѝ ръка пред лицето ѝ. Младата жена се намръщи за миг, вгледана в пръстите си, преди да се усмихне.

— О, тези мазоли ли? От ремъците, разбира се. Откъде другаде бих могла да ги получа?

Тя напълно го обърка с обяснението си.

— Какви ремъци?

— Тези, която пасват на захвата ми.

Ройс затвори очи и се помоли за търпение.

— Но на какво са тези ремъци, Никъла? — попита я той.

— На прашката ми.

— На какво?!

Тя се облегна на гърдите му, обезпокоена, задето е станал толкова напрегнат. Тогава си спомни как го повали с камъка. Тъй като бе решила да е напълно откровена с него, предположи че няма да е лошо да му признае за това свое прегрешение.

— Ударих те с камък от прашката ми, но вече го знаеш, признах си. Обаче хич не съжалявам. Ако имах намерение да те убия, щях да го направя. — Тя млъкна, за да се прозее шумно, преди да добави: — Търстън ме научи как да я използвам. Знаеше ли го? — Той бе зает с това да асимилира думите ѝ. Беше се опитала да му каже, че именно тя го бе повалила, но той не ѝ повярва. Е, вече ѝ вярваше.

— Господи, много ми се спи — прошепна тя.

Ройс въздъхна. Реши да остави въпроса с прашката настрана засега и да се фокусира върху по-важните въпроси, преди жена му да изпадне в пиянски сън. По начина, по който изглеждаше, бе очевидно, че ще се случи скоро.

— Опитал ли се да ме напиеш? — попита той.

— О, да.

— Защо?

— За да те съблазня.

Не можеше да е по-недвусмислена.

— Помислила си, че е нужно да ме напиеш, за да ме съблазниш?

Тя кимна. Върхът на главата ѝ отново се удари в брадичката му. Потърка темето си, за да прогони болката.

— Пиян си, нали? Изпи повече от дванадесет чаши ейл. Преброих ги.

Беше се заблудила поне с осем чаши. Другият вариант бе да е броила и своите по погрешка.

— Някога напивала ли си се, Никъла?

Тя подскочи възмутено и едва не падна от скута му.

— Милостиви боже, не. Това не би било прилично за една дама, Ройс. Само обикновените селянки се напиват. Освен това наистина не харесвам особено вкуса на ейла.

— Заблуди ме — заяви той сухо.

Тя се ухили.

— Да, заблудих те — съгласи се тя. — Измамих те и те напих, а ти дори не забеляза. Не беше ли хитро от моя страна?

— Все още не си ми казала защо? — напомни ѝ той.

— Мисля, че си много красив, Ройс, но ти вече го знаеш.

Думите ѝ нямаха никакъв мисъл, но той не бе раздразнен. Не, той бе удивен.

— Мислиш, че съм красив?

— Разбира се — отвърна му тя. — Разбираш ли, аз имах план и ти го следваше много добре.

— И какъв беше планът ти?

— Сега, след като си напълно пиян, ще ти призная всички лъжи, които съм ти казвала. Прекалено пиян си, за да се ядосаш. След това смятам да те прелъстя. Виждаш ли колко е лесно, съпруже?

— Не — отвърна ѝ той. — Каж ми, защо е лесно?

— На сутринта няма да помниш какво съм ти казала.

Жена му бе глупава колкото магаре.

— Ами ако си спомням?

Тя дълго се мръщи на въпроса му, преди да отговори.

— Тогава ще си ме отвел в леглото си и ще си спомняш най-много половината. Алис ми каза така.

— За бога, Никъла...

Тя го потупа по рамото.

— Планът е добър, Ройс.

Той извъртя очи. Планът бе измислен от полуидиот.

— Защо си създаваш толкова много грижи, съпруго — попита той. — Не можеш ли просто да ми обясниш?

— Защо винаги трябва да се оплакваш от всичко? — попита тя. — Това е моят план, не твоят. Трябва да го направим по моя начин. Объркваш ме с всичките тези въпроси.

Тя започна да се разстройва. Очите ѝ се напълниха със сълзи и изглеждаше така, сякаш всеки момент ще зареве с глас.

Ройс опита да я утеши.

— Добре — каза той, — ще го направим по твоя начин. Нека започнем с лъжите ти, става ли? След това ще продължим към съблазняването ми.

— Моето съблазняване, не твоето.

Той реши да не спори с нея.

— Предполагам, че има повече от една лъжа. Прав ли съм?

— Да.

— Коя е първата, която искаш да ми кажеш?

— Най-голямата.

Когато тя не продължи, мъжът я побутна.

— Чакам, Никъла.

— Аз не съм майката на Улрик.

Тя зачака със затаен дъх реакцията му. Ройс не каза нищо и тя се обърна, за да види дали е намръщен. Не беше. Пое си дълбоко въздух.

— Никога не съм се омъжвала.

— Разбирам.

Никъла поклати глава.

— Не, не разбираш — прошепна тя. — Мислиш, че имам опит, но е точно обратното.

Той все още не реагираше. Младата жена не знаеше какво да прави, вероятно той просто не разбираше какво му говори.

— Ройс, това ще те разстрои и наистина съжалявам, че трябва да ти го кажа, но аз съм все още...

Тя не можа да обели нито дума повече. Ройс реши да се смили над нея.

— Все още си девствена?

— Да.

— И мислеше, че тази новина ще ме разстрои?

— Не е нужно да ми се усмихваш, Ройс. Трябваше да ти го кажа, преди да те прелъстя. В противен случай... — Спря, обмисляйки думите си. — Ти щеше да забележиш, нали?

— Да, щях да забележа.

— Ето, виждаш ли? — попита тя. Облегна се назад и щеше да падне на пода, ако Ройс не бе обвинил с ръка кръста ѝ, за да я задържи.

— Утре няма да помниш нищо от тази дискусия. Не бива да знаеш, че малкият Улрик е син на брат ми. Няма да е безопасно за бебето, особено като научиш, че Търстън е все още жив.

Очите ѝ отново започнаха да се затварят. Ройс я дръпна по-близо.

— Никъла, знам, че точно сега ти е малко трудно да се съсредоточиш, но искам да се опиташ да разбереш това, което ще ти кажа.

— Добре.

— Ти не се страхуваш от мен, нали?

— Може би малко.

— Не искам да си дори малко изплашена от мен — прошепна той. Прегърна я нежно, преди да продължи. — Знаеш ли, че си по-темпераментна и от мен?

Тя помисли над думите му и след една дълга минута кимна.

— Благодаря ти, съпруже.

Ройс се опита да потисне раздражението си.

— Не беше комплимент, а точно обратното.

— Признавам, че от време на време повишавам глас — прошепна тя.

— Избягваш темата, Никъла. Искам да говорим за нелогичния ти страх от мен.

— Не е нелогичен — промърмори тя. — И не ме е точно страх. Просто съм предпазлива.

— Да бъдеш предпазлив е добре, съпруго, но не е нужно да си предпазлива, когато си с мен. Без значение колко често ме предизвикваш, никога няма да те нараня.

— Ти нарани чувствата ми, когато ме отбягваше.

— Това е различно.

Тя въздъхна тихо.

— Не виждам как.

— Каж ми какво се случи в деня, в който ни нападнаха.

— Аз се намесих.

— Знам, че се намеси. Искам да науча защо?

— Не бива да ти казвам — прошепна тя, — но искам да го направя. Не знам какво да сторя. Ти ще си ядосан на Търстън. Моля те, не мрази брат ми. Той не е осъзнавал, че се е опитал да те убие. Искам да кажа, вероятно е искал да те събори от коня, но няма откъде да е знаел, че си мой съпруг.

— Никъла, говори по-смислено! — нареди той. — Търстън е жив? Това ли искаш да ми кажеш?

— О, боже, как разбра?

— Брат ти е на страната на бунтовниците, които са във война с Вилхелм.

Тя изглеждаше поразена.

— Как се досети? — попита го тя.

Очевидно не помнеше, че му го каза преди миг.

— И Търстън е бащата на Улрик, нали така?

— Да — проплака тя, — но ти няма да си спомняш това на сутринта, Ройс. Обещай ми!

Изведнъж той ѝ се разгневи.

— Нима наистина вярваш, че ще нараня бебето, само защото баща му ми е враг?

Тя се сгуши на рамото му.

— Не, няма да го нараниш, но може да го използваш, за да се добереш до Търстън. Брат ми водеше войните, които те нападнаха Ройс. Видях го.

— По дяволите, Никъла, никога не бих използвал Улрик по такъв начин. Как можа дори да си помислиш...

Той спря напред изречението, щом осъзна, че бе използвал бебето именно за да накара Никъла да напусне убежището си. Беше напълно логично да предположи, че би използвал Улрик отново по същия начин.

Гневът му се стопи. Умът му асимилираше информацията, която тя му даде.

— Никъла? Кога видя брат си, преди или след като пое стрелата с рамото си?

Тя обви ръце около тила му. Пръстите ѝ започнаха да си играят с косата му. Той прекрати това разсейване, като хвана ръцете ѝ.

— Отговори ми — заповяда той.

Тя въздъхна отново.

— Стрелата на Търстън ме прониза — каза тя. — Ти беше целта му.

Усмивката му бе нежна.

— Затова изкреця, нали?

— Изплаших се за теб — каза му тя, преди да целуне брадичката му и отново да се облегне на него. — Не можеш да виниш брат ми. Той не е знаел, че съм там. Той ме обича, Ройс, никога не би ме наранил умишлено.

Всичко си дойде на мястото. Търстън сигурно е осъзнал какво е сторил, след като е пуснал стрелата. Саксонският воин със сигурност е забелязал русо-бялата коса на Никъла. Едва сега Ройс си спомни за

измъчения вик, който чу да идва от хълма и който се смеси с неговия ядосан рев. Да, Търстън знаеше какво е сторил. Това е била и причината да нареди на хората си да се оттеглят.

Господи, горката Никъла. Беше преживяла толкова много, откакто го срещна. Той я целуна по темето и се изправи, държейки я в обятията си.

— Съмняваш ли се, че Търстън ме обича? — попита тя.

— Не, не се съмнявам в любовта му — заяви той. — Но се съмнявам в мерника му — добави, мърморейки. — Той трябва да се...

— Търстън има чудесен мерник — обяви тя. — Макар че моят е по-добър. Знаеш ли, че с прашката си мога да улуча всяка мишена?

Тя посегна и докосна малкият назъбен белег на челото му.

— Точно тук исках да те ударя, съпруже.

Той нямаше как да не забележи колко доволно звучеше тя.

— И не се разкайваш, че си наранила съпруга си? — попита той, а веселието му бе очевидно.

— Тогава още не ми беше съпруг — отвърна тя. — Понякога използвам и стрели. — Отново целуна брадичката му и прошепна: — Винаги съм точна. Първият воин, който Вилхелм изпрати да ме отведе, отнесе една от стрелите ми със себе си.

Ройс тъкмо бе започнал да се изкачва по стълбите. Сега той спря и погледна надолу към нея. Тя изглеждаше напълно доволна от себе си.

— Ти ли заби стрелата в задника на Грегъри?

Тъй като той нямаше да си спомня много от това, което му е казала тази нощ, тя сметна, че е безопасно да му се похвали.

— По-точно под задника му, в бедрото. Беше лека рана, Ройс, колкото да го откажа да се опитва да открадне дома ми.

Ройс поклати глава.

— Доколкото си спомням ми каза, че командирът на брат ти е водил защитата. Да не би да си ме излъгала и за това?

— Не, Джон командваше по онова време.

— Но ти се намеси?

— Само малко. — Никъла увисна на рамото му. — Ухаеш добре, Ройс.

Очевидно бе забравила, че вече му го каза. Той продължи по стъпалата, а после и по коридора, като подмина стаята ѝ и продължи към своята.

Оръженосецът му, тъмнокос младеж на име Тревър, чакаше вътре, за да помогне на господаря си. Ройс отпрати момчето с кратко кимване с глава и затвори вратата след него.

В камината гореше огън и по тази причина в стаята бе топло и приветливо като жената в прегръдките му. Ройс отиде до леглото и седна на него, поставяйки я в скута си.

Тъкмо бе решил, че вече е заспала, когато Никъла каза.

— Забеляза ли колко добра и мила бях тази вечер?

Гласът ѝ бе сънен шепот.

— Да, забелязах — отговори ѝ той.

— Мама винаги ми казваше, че със сладко ще хванеш повече насекоми, отколкото със солено.

Думите ѝ го объркаха.

— Защо, за бога, ще искаш такова нещо?

— Какво да искам?

— Да хванеш насекоми?

— Не искам да хвана насекомо — промърмори тя. — Искам да хвана теб. — Господи, как ѝ се искаше съпругът ѝ да спре да я люлее на ръце. Тя сграбчи раменете му, за да спре да се клати. Виеше ѝ се свят и ѝ се повдигаше.

— Никъла — започна той, — относно този твой план...

— Какъв план?

Ройс се предаде. Той продължи да я държи, докато не се убеди, че е заспала. След това се зае със задачата да я съблече.

Не можеше да ѝ се сърди. Тя бе майстор в манипулациите, но Ройс вече разбираше мотивите ѝ. Жена му се опитваше да задържи семейството заедно по единствения начин, който знаеше. Тя просто се опитваше да оцелее.

Щеше да ѝ отнеме време да му се довери напълно, но когато се случеше, това щеше да бъде идеалната основа на един спокоен брачен живот. Той искаше да я направи щастлива. Но не знаеше как ще успее да изпълни тази своя цел, докато не реши проблема с Търстън. По дяволите, можеше да му се наложи да убие негодника. С това определено нямаше да успее да спечели сърцето на Никъла.

Ройс почувства, че се намира в безизходно положение. Но в такава бе и Никъла. Тя отчаяно се опитваше да защити брат си от него и в същото време да предпази него от Търстън.

Реши, че има да обмисля много неща, преди да подготви плана си. Никъла вече бе останала по долна риза и той тъкмо се канеше да я завие, когато промени решението си. Пресегна се и бавно развърза връзката, държаща дрехата ѝ. Ръцете му трепнаха, щом докосна голата ѝ кожа.

Господи, тя бе перфектно оформена. Гърдите ѝ бяха пълни, а ханша ѝ невероятно тесен, нежната извивка на бедрата ѝ не можеше да бъде по-привлекателна.

Той свали и своите дрехи, преди да се излегне до жена си. Ако тя не го докоснеше, вероятно щеше да устои на мъчението да усеща топлото ѝ тяло до себе си.

На Ройс му отне цяла вечност да заспи. Всичките тревоги на Никъла се блъскаха из ума му.

И в един момент в мозъка му се появиха думите ѝ, които тя бе изрекла между другото, но той бе сигурен, че са истина. Тя искаше да го прелъсти.

Един мъж не можеше да желае нещо повече.

ГЛАВА 11

Никъла се събуди, чувайки странен звук до ухото си. Отне ѝ доста време да осъзнае какво се случва и разбра едва когато се опита да се раздвижи.

Тогава почувства Ройс. Ръката му бе обвита около талията ѝ. Двамата спяха на една страна. Тя бе отпред, а той зад нея. Дупето ѝ се опираше в слабините му. Звукът бе от хъркането на съпруга ѝ.

Краката ѝ бяха притиснати между неговите. Тя бавно се отдръпна от него, и тъкмо се канеше да се претърколи по корем, когато той стегна прегръдката си и я залепи отново до себе си.

Движението почти я уби. Главата я болеше толкова силно, все едно бе разцепена на две. Тя буквално замръзна на мястото си, което накара стомахът ѝ да спре да се бунтува. Но не и ума ѝ. Милостиви боже, какво се бе случило миналата нощ? Не можеше да си спомни.

Беше спала със съпруга си. Това бе единственият факт, в който бе сигурна. Но нямаше ни най-малка идея какво още се бе случило.

Дали бе успяла да го напие или вместо това бе напила себе си? Никъла затвори очи. Имаше много за обмисляне, а в момента главата ѝ буквално туптеше. Може би ако поспи още малко, ще се почувства по-добре и ще си спомни всичко по-късно.

Ройс се събуди след няколко минути. Сутрешната светлина струеше през прозорците, чийто завеси не бе дръпнал миналата нощ. Вдигна глава, за да погледне съпругата си. Очите ѝ бяха затворени. Помисли си, че може би се преструва на заспала, за да го отбягва, затова я побутна лекичко.

Тя се прозя.

— Никъла?

Ройс прошепна името ѝ.

Тя реагира така, сякаш ѝ беше изкрещял и закри с длан ухото си.

— Все още ли спиш? — попита я той, преди да я обърне по гръб и да се настани върху нея. Движението я накара да поиска да повърне. Тя бавно отвори очи и го погледна. Първата ѝ мисъл бе, че той не

изглежда никак неразположен. Не, изглеждаше много доволен. Направо щастлив. Кичур коса бе паднал над челото му, давайки му момчешки вид. Ако имаше сили, вероятно щеше да протегне ръка и да го приглади на мястото му. Предположи, че мъжът няма нужда от много часове сън. Очите му искряха весело и ѝ изглеждаше готов да превземе света.

Ройс си помисли, че тя изглежда ужасно. Очите ѝ бяха толкова кървясали, че чак го болеше да я гледа. Цветът на лицето ѝ бе зеленикав. Точно както се очаква от човек, пил прекалено много ейл. И тази сутрин жена му щеше да изстрада последствията от действията си.

Тя отново заспа, докато той седеше и я гледаше. Наведе се, целуна я по челото, преди да се изтърколи в своята част от леглото и да стане. Движенията му я събудиха отново. Тя сграбчи завивката, опитвайки се да не трепери.

Ройс, разбира се, забеляза действията ѝ.

— Не се ли чувстваш добре, Никъла? — попита той.

Никъла реши, че ако мъжът ѝ не спре да крещи, скоро ще е мъртва.

— Добре съм — прошепна тя.

Ройс се засмя. Жена му звучеше сякаш я бяха душили.

Този мъж обичаше да говори рано сутрин. Щеше да ѝ се наложи да поработи над този негов недостатък. Ройс водеше монолог, докато се обличаше. Господи, колко доволен бе тази сутрин. Искаше ѝ се да запуши устата му с кърпа. Беше злобно от нейна страна дори да си го помисли, но точно сега не я бе грижа.

На излизане ѝ кресна за довиждане и шумно затръшна вратата след себе си. Но не бе приключил с жестокостта си. В подножието на стълбите забеляза Кларис и ѝ поръча да отнесе голям поднос с храна на жена му.

Десет минути по-късно, когато Кларис поднесе закуската на господарката си, Никъла буквално се изстреля от леглото. Успя да се добере до нощното гърне за броени секунди.

Отне ѝ цялата сутрин да възвърне силите си. До обяд вече се чувстваше по-добре. Най-после успя да облече зелена дневна рокля, но щом Кларис отбеляза колко си подхожда на цвета на лицето ѝ, младата

жена побърза да я смени. Кралско синя рокля бе много по-добре. Или поне така смяташе прислужницата.

Главата я болеше прекалено много, за да може Кларис да сплете косата ѝ на плитка. Никъла стискаше зъби, докато прислужницата я разресваше, опитвайки се да разплете заплетените краища, и после докато я завързваше на тила с червена панделка.

— Смятате ли да ми кажете какво се случи миналата нощ? — попита Кларис.

— Не знам какво се е случило — прошепна Никъла.

— Бяхте чисто гола, когато станахте от леглото тази сутрин, милейди. Нещо се е случило.

— О, боже, бях гола, нали? Кларис, не помня нищо от снощи. Какво ще правя?

Прислужницата сви рамене.

— Ще попитате съпруга си какво се е случило, но преди това ще се разходите навън. Чистият въздух ще прочисти главата ви.

— Да, ще изляза навън. Може би тогава ще ми се проясни ума и ще си спомня.

Кларис кимна.

— Милейди, чувствате ли някаква болка?

— Главата ме боли ужасно.

— Не това имах предвид — каза Кларис, подавайки наметалото на Никъла.

— А какво имаше предвид? — попита Никъла.

— Няма значение — заяви прислужницата. — Подишайте свеж въздух. Може би ще си спомните нещо. — Никъла се надяваше прислужницата да е права. Искаше да си спомни какво е казала на Ройс. Но много повече искаше да разбере как се е озовала в спалнята му.

Студеният въздух наистина прочисти ума ѝ. Тя се почувства много по-добре, но все още не помнеше нищо. Забеляза съпруга си, който се връщаше от защитните стени на крепостта, и побърза да отиде при него.

— Ройс? Искам да те попитам за миналата нощ?

— Да?

Тя се приближи към него, за да не ги чуе никой и сведе поглед.

— Снощи пи ли много ейл?

— Не.

— Аз пих.

Той хвана с два пръста брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ.

— Да, ти пи.

Той беше сериозен, но не и ядосан.

— Не си спомням какво се е случило — прошепна тя. — Какво правих?

— Говореше.

— А ти какво правеше?

— Аз слушах.

Тя му показа недоволството си.

— Моля те, не прави нещата по-сложни, отколкото са. Кажи ми какво съм ти казала. Искам да си спомня.

Той реши да я накара да чака.

— Ще говорим по този въпрос довечера — обяви той, след което се опита да си тръгне, но тя го хвана за ръката.

— Моля те — прошепна тя. — Отговори ми само на един въпрос.

Той се обърна отново към нея.

— Добре — съгласи се. — Какво искаш да знаеш?

Тя не можеше да го погледне, когато попита:

— Зарадвах ли те миналата нощ?

Срамежливостта ѝ, в добавка със зачервеното ѝ лице, му подсказа какво точно иска да го попита. Искаше да разбере дали го е задоволила в леглото. Той скръсти ръце зад гърба си и я изчака да го погледне. Когато тя най-после го направи, той поклати глава.

— Не точно — обяви той.

Тя изглеждаше опустошена.

— Съжалявам, че съм те разочаровала — прошепна тя. — Обикновено е малко... неловко първия път, нали?

— Не — гласът му стана груб, — за теб трябва да бъде лесно.

Тя въздъхна. Мъжът бе безсърдечен. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Аз нямам опит, Ройс — промърмори тя.

— Не, беше очевидно, че нямаш опит — заяви ѝ той.

— И това те разочарова?

— Разбира се — сухо заяви той. — Никъла, да ми кажеш истината никога не бива да бъде неловко, със или без опит.

Очите ѝ се разшириха. Господи, не говореха за едно и също нещо. Беше истински облекчена. Но чувството не трая дълго. Ройс се усмихна. В този момент тя разбра, че нарочно я е накарал да се обърка.

— Не говорех за казването на истината — промърмори тя.

— Да, знам.

Той бе коравосърдечен. Тя реши, че са приключили с разговора и се опита да си тръгне, но той я хвана за раменете и я обърна отново към себе си.

— Ще го кажа отново, съпруго, ще обсъдим това довечера.

Тя все още му се мръщеше, когато той неочаквано я прегърна и я целуна страстно. Няколко воина минаха покрай тях, но тя забрави за публиката, която имаха, щом Ройс задълбочи целувката. Бе прекалено доволна от себе си, за да направи друго, освен да го целуне в отговор.

Ройс най-после се отдръпна от нея.

— Обичам начина, по който ми отговаряш — промърмори той.

Тя се разтопи срещу него.

— Благодаря ти, радвам се, че съм ти доставила удоволствие.

Той се усмихна над главата ѝ.

— Утре ще отида да доведе Джъстин и Улрик. Това ще те зарадва ли?

Той получи отговора си, когато жена му го прегърна силно.

Лоурънс извика Ройс, привличайки вниманието му. Никъла веднага се откъсна от съпруга си и забърза към крепостта. Тя бе толкова развълнувана за пристигането на Джъстин и Улрик, че не можеше да спре да се радва. Имаше да върши толкова неща. Джъстин щеше да се настани в старата си стая, но Улрик щеше да спи при нея и Ройс.

Когато Ройс седна до нея на масата за вечеря, тя му обясни за плана, който бе съставила за спането им. Той развали настроението ѝ, като заяви:

— Улрик ще спи в старата ти стая. Джъстин отива при войниците.

— Но той ми е брат — възрази тя, — не трябва ли...

Тя спря да спори, щом Ройс хвана ръката ѝ и я стисна. Хю ги наблюдаваше и Никъла реши, че съпругът ѝ не иска да спорят пред

него.

— Ще обсъдим това по-късно — каза тя, усмихвайки се към Хю.

— Не, няма — заяви Ройс. — Решението ми е крайно.

Той отново стисна лявата ѝ ръка. Тя му се усмихна сладко, постави дясната си ръка върху неговата и също го стисна, но с все сили. Изненадан от смелостта ѝ, той едва не се усмихна.

— Утре потеглям за Лондон — обяви Хю. — Надявам се, че ще изиграем една последна игра на шах тази вечер, Никъла.

— Ще се разстроиш ли, когато те бия отново? — попита тя.

Хю се ухили. Първоначално тя си помисли, че се усмихва, задето се шегува с него, че ще се разстрои. Но после осъзна, че той наблюдава мълчаливата война между нея и съпруга ѝ. Опита се да издърпа ръката си, но Ройс не ѝ позволи.

— Никога не се разстройвам, Никъла — обяви Хю. — Но така или иначе сега е без значение, тъй като планирам този път да те победея. Досега си играех с теб. Но тъй като тръгвам на сутринта, реших да те победея. Пригответи се ти да се разстроиш.

Тя се засмя на арогантността му. Ройс също се усмихна.

— Съжалявам, но ще трябва да те разочаровам, Хю — каза той. — С Никъла имаме планове за след вечеря. Трябва да проведем един разговор, нали така?

Той стисна и двете ѝ ръце, показвайки ѝ, че не иска тя да му възразява. На Никъла не ѝ допадна погледа и стиснатата му челюст. Същият поглед използваше точно преди да започне да я поучава.

Хю обаче нямаше намерение да се откаже от тази последна възможност да играе шах с Никъла.

— Не приемам отказ — каза той на Ройс.

Никъла реши, че баронът прилича на дете, на което някой е взел лакомството. Не искаше последната му нощ в дома им да бъде разочарование.

— Може да изиграя една бърза игра — каза тя на Ройс. — Няма да отнеме много време да унижа Хю. Може да ме поучаваш, докато играем, съпруже.

Според нея планът беше идеален. Ройс очевидно не бе съгласен с нея. Той ѝ се намръщи страховито.

— Нямам намерение да те поучавам — обяви той. — Двамата с теб ще проведем разговор.

Тя го изгледа недоволно. Смяташе и да изсумти, но не го стори, тъй като нямаше да е много женствено.

— Разговор като този, който проведохме, докато пътувахме към Лондон, и в който ти постоянно говореше, а аз слушах? — Тя не му даде възможност да отговори, а се обърна към Хю: — На мен ми прилича на поучаване — завърши тя.

Хю се опита да не се засмее. Никъла очевидно умишлено предизвикваше съпруга си. Ройс не изглеждаше особено доволен. Той пусна ръцете ѝ и се облегна назад, скръствайки ръце на гърдите си. Погледът му бе изпепеляващ.

Никъла не успя да скрие усмивката си. Нямаше намерение да спира дотук, съпругът ѝ щеше да я поучава и тя искаше той да си го признае.

— Това е просто мое наблюдение — обяви тя.

Жена му бе тотално недисциплинирана, за да спори с него пред госта им. Нямаше значение, че Хю им бе добър приятел. Проблемите, които искаше да обсъдят, бяха от лично естество и попадаха в графата „семейни отношения“. Трябваше да е по-разумна и да не въвлича външни хора в проблемите им.

— Може да изиграеш една игра на шах — каза той, — но само една. Съгласен ли си, Хю?

Приятелят му вече отиваше към камината, за да вземе шахматните фигурки. Мъжът буквално потриваше ръце от нетърпение. Никъла се усмихна и се обърна към Ройс.

— И аз съм съгласна — каза му тя.

Ройс повдигна едната си вежда.

— С какво си съгласна?

— Да изиграя само една игра.

— Не съм искал съгласието ти, Никъла — ухилено ѝ заяви той.

Тя поклати глава.

— Понякога е много трудно човек да се разбира с теб, Ройс.

— Само понякога?

Когато Алис се втурна да почисти масата, Никъла се зарадва на прекъсването.

— Надявам се настроението ти да се подобри — прошепна към съпруга си. Тя се изправи и помогна на Алис с разтребването, само за да се отдалечи от смръщения си съпруг.

Веднага щом масата бе почистена, Хю постави в центъра ѝ таблата за шах и нареди фигурките. Една от тях падна на пода и Никъла изписка тихо.

— Бъди внимателен, Хю. Баща ми направи тези фигурки. Не искам да им се случи нещо.

Хю вдигна от пода фигурката, провери я и я почисти в ръкава на туниката си.

— Като нова е, Никъла. Наистина ли баща ти ги е направил? Погледни, Ройс, много добре е изработено. Само виж детайлите по шлема. Баща ти е имал талант, Никъла.

Ройс взе фигурката, за да я погледне отблизо. Никъла застана зад него, постави ръце на раменете му и се наведе над рамото му, за да огледат заедно фигурката.

— Виждаш ли драскотината на короната на черната кралица? Спомням си откъде я получи. Докато правеше фигурката, татко разказваше забавна история, която всички бяхме чували поне дузина пъти, и когато я завърши се разсмя толкова силно, че се поряза и направи точно тази драскотина.

Тя се наведе ниско над Ройс и се пресегна над рамото му, за да докосне фигурката.

Радостта в гласа ѝ го стопли.

— А ти смееше ли се с баща си, въпреки че си чувала историята безброй пъти? — попита той.

Тя му се усмихна, преди да му отговори. Искрите в погледа ѝ накараха нещо вътре в него да се стегне. Харесваше му да я вижда толкова щастлива.

— Разбира се, че се смеехме. Мама казваше, че ще нараним чувствата на татко, ако не го правим.

— Значи чувствата му са били важни за майка ти?

Никъла кимна.

— Точно както твоите чувства са важни за мен. — Изражението му стана сериозно. — Защо ме гледаш толкова изненадано? — попита тя. — Една жена трябва да се интересува от чувствата на съпруга си. Не е ли така?

Тя просто не можеше да се сдържи. Съпругът ѝ я гледаше толкова напрегнато. Сякаш му говореше на непознат език. Младата жена искаше да прогони смръщването му, затова го целуна.

Той бе удивен от спонтанността ѝ. Тя се засрами и се опита да се отдръпне, за да постави дистанция помежду им, но той не ѝ позволи. Ройс се пресегна, хващайки ръката ѝ.

— Разкажи ми за останалите фигурки — заповяда той дрезгаво.

— Наистина ли искаш да знаеш, или просто си мил?

Той се ухили.

— Но аз никога не съм мил, забрави ли? Аз съм груб.

Той се шегуваше с нея. Искрите в погледа му го показваха.

— Знаеш ли — каза тя, — че имаш красиви сребърни точици в очите си?

Тя не осъзна, че е изказала мислите си на глас, докато той не поклати глава. Изчервяването ѝ се засили. Тя седна на масата срещу Хю.

— Забелязвате ли как бялата кралица е леко приведена наляво? Джъстин реши да ѝ поправя основата. Беше на осем или девет години, затова татко не се разсърди много. Каза, че Джъстин просто е искал да бъде полезен. Всички от семейството помагаха за изработката.

— А ти какво правеше? — попита Ройс. — Коя фигурка си изработила ти?

— Ние с мама ги боядисахме и полирахме. Аз направих белите фигурки, а мама се зае с черните.

— Много са красиви — обяви Хю. Гласът му стана суров, когато каза: — Сега стига с приказките, Никъла. Време е за игра.

— Ти си ни гост — каза Никъла, — затова ти трябва да направиш първия ход.

Хю кимна.

— Подготви се да загубиш.

— Готова съм — отвърна Никъла. Тя намигна на Ройс и го накара отново да се изненада, като продължи: — Някои от най-красивите ми спомени са свързани с този шах. Фигурките са всичко, което ми остана от родителите ми. Трябва да помня всички тези истории, Ройс, за да мога да ги предам на децата ни.

Хю обмисляше първия си ход почти пет минути, преди да го направи. Никъла едва погледна към дъската, когато направи своя.

— Традициите са много важни за теб, нали, Никъла? — попита Ройс.

Хю забарабани по масата, докато обмисляше хода си. Беше се намръщил загрижено. Никъла прошепна отговора си, за да не безпокои противника си.

— Да, традициите са много важни за мен. За теб не са ли?

— Традицията да казваме истината през цялото време е много важна за мен.

Тя го погледна намръщено, преди да види, че Хю е направил хода си. Тя веднага го контрира.

— Но другите традиции важни ли са за теб? — попита тя Ройс.

Той сви рамене.

— Не съм мислил за това.

— Тази игра е важна за мен — измърмори Хю. — Зарежи тези закачки, жено! Трябва да мислиш какво правиш.

Играчите направиха по още три хода, преди Никъла отново да се обърне към Ройс. Той наблюдаваше играта ѝ и всеки път щом направеше ход, ѝ се усмихваше. Зачуди се какво ли си мисли.

— Трябва да са важни и за теб — избъбри тя.

— Какво?

— Традициите.

— Защо? — попита Ройс, навеждайки се към масата, за да проследи играта.

— Защото са важни за мен. Шах, Хю.

— Не е възможно.

Тя го погледна съчувствено.

— Царицата ти е в капан.

— Не, все още не е — възрази Хю.

Никъла прикри усмивката си, премести офицера си и грабна царицата на Хю от дъската.

Ройс не можеше да повярва на това, на което бе станал свидетел. При първите два хода мислеше, че тя просто има късмет. Но бе принуден да промени мнението си, когато тя направи следващия си ход. Играта ѝ бе брилянтно изиграна. Никъла беше брилянтна.

Хю подпря глава на ръцете си.

— Не ти отне повече от осем хода, за да ме победиш.

Никъла се пресегна и го погали по рамото.

— С всяка следваща игра ставаш по-добър.

Той се изправи като свещ.

— Не, не ставам — промърмори мъжа. — Но беше много мило, че ме излъга, Никъла.

— Не те лъжа — заяви тя, хвърляйки бърз поглед към съпруга си. — Наистина ставаш по-добър.

Хю изсумтя. Той се изправи, поклони се на Никъла и обяви, че ще си ляга.

— Жена ти ще ми липсва много повече, отколкото ще ми липсваш ти, Ройс — извика той, докато се отдалечаваше по коридора.

— В двора смятат, че Хю е един от най-добрите играчи на шах — отбеляза Ройс.

Никъла се ухили и на бузата ѝ се появи трапчинка.

— Аз съм по-добра.

Той нямаше как да възрази на арогантните ѝ думи. Тя наистина беше добра.

— Да, по-добра си — съгласи се той. — Но аз също съм.

— Може би — допусна тя. — Но не мисля да те предизвиквам да играеш с мен. Чувствата ти ще бъдат наранени, когато те победя.

Той бе толкова удивен от думите ѝ, че избухна в смях.

— Няма да ме победиш, съпруго, и чувствата ми няма да бъдат засегнати.

По погледа, който му хвърли, той прецени, че не му е повярвала. Тя се изправи с намерението да прибере шаха в кутията му, но Ройс я спря, хващайки я за ръката.

— Остани тук, съпруго. Време е за разговора ни.

Тогава той се изправи. Никъла въздъхна. Тя отметна косата зад раменете си, отпусна ръце на масата и се усмихна на Ройс. Бе се преместил от другата страна на масата и сега седеше пред нея.

— Готова съм да слушам — обяви тя.

— За миналата нощ...

— Да.

— Това бе поредният ти опит да ме манипулираш, нали?

Ройс търпеливо зачака жена му да отрече. Тогава щеше да я принуди да му каже истината, дори ако му отнемеше цялата нощ. Вече бе подготвил аргументите си, логическата си точка.

— Да, Ройс. Опитах се да те манипулирам.

Той се изуми от съгласието ѝ, но успя да се съвземе сравнително бързо.

— Планът ти се провали, нали?

— Да, провали се.

— Спомняш ли си какво ми каза?

Тя едва не си счупи врата, за да го погледне в очите. Щеше ѝ се той или да седне, или да направи една-две крачки назад.

— Само от части — призна тя. — Мисля, че ти казах, че Улрик е син на брат ми. Или ти сам го предположи?

Той се наклони да ѝ отговори, но в последния миг се отказа.

— Добре, Никъла — каза той строго, — каква игра играеш?

— Не играя никаква игра.

— Тогава защо толкова лесно се съгласяваш с мен?

Тя сви рамене.

— Обещах да съм напълно честна с теб.

— И вярваш, че си била честна с мен миналата нощ?

— Миналата нощ планирах да ти кажа няколко неща — отвърна тя. — Мислех, че съм напълно честна с теб, като ти кажа за семейството си. Да, бях честна с теб. Със сигурност бях.

— Но преди това искаше да ме напиеш.

Тя кимна.

— Помислих, че така ще ти е по-лесно да приемеш истината.

Той поклати глава.

— Искала си да ме манипулираш.

— Може и така да се каже — заяви тя. — Признавам, че планът ми бе глупав, Ройс. Това ли искаше да чуеш?

Той кимна.

— Добре е като за начало — допусна той.

— Точно затова го направих. Освен това исках да имаме ново начало.

— Какво си искала?

Тя сведе поглед към ръцете си.

— Иска ми се да се разбираме.

Кроткият ѝ глас веднага привлече вниманието му. Той се вгледа в нея, опитвайки се да реши дали е честна с него, или отново се опитва да го манипулира.

— Това важно ли е за теб? — попита най-после той.

— О, да — Никъла вдигна поглед, — много е важно.

Ройс ѝ повярва и се усмихна.

— Нима ми се присмиваш? — възмути се тя.

Той не ѝ даде време да се ядоса.

— Доволен съм, не се присмивам — обясни той. — Аз също искам да се разбираме — добави дрезгаво.

Очите ѝ се разшириха от учудване. Той звучеше толкова искрен. Ройс кимна. Никъла кимна в отговор.

По дяволите, бе успяла за нула време да потуши гнева му. Сега се чувстваше неловко като млад оръженосец, който не е запознат със задълженията си.

— Е, добре, значи постигнахме съгласие — каза Ройс.

Никъла кимна отново и понечи да се изправи. Той се обърна и скръсти ръце на гърба си. Тя отново седна. Знаеше какво предстои. Съгласието ѝ все пак не успя да го спре. Беше време за поучаване.

— Един съпруг винаги трябва да е убеден, че жена му е честна с него — обяви той.

— Но ти не си се женил преди — не се стърпя да изтъкне тя. — Откъде знаеш кое е правилно и кое не?

— Никъла, не е нужно човек да се е горил на огъня, за да знае колко поражения може да направи пламъка.

Никъла си помисли, че това е доста странно сравнение, но един поглед към мъжа ѝ бе достатъчен да я накара да задържи мнението си за себе си.

— Аз съм по-възрастен от теб — започна отново Ройс. — И ти трябва да ми се довериш, че зная какво говоря. И, Никъла, така и така говорим за доверие...

Господи, той много обичаше да я поучава. Мъжът ѝ изложи виждането си и продължи. Никъла сведе отново глава към скута си и наум започна да си прави списък с всички приготовления, които трябваше да се свършат преди пристигането на Джъстин и Улрик. Подовете трябваше да се почистят, бебето вече лазеше и не биваше да се цапа. Искаше готвачката да приготви някои от любимите ястия на Джъстин, за да зарадва брат си. Утре за вечеря щяха да имат фазан и сладки печени ябълки. Джъстин обичаше фазан. След като сготвеха птицата, тя щеше да помогне на готвачката да я украсят с шарените пера, за да може вечерята да бъде по-празнична.

— Не си ли съгласна с мен, Никъла?

Тя успя да чуе само въпроса му, тъй като изричането на името ѝ привлече вниманието ѝ. Ройс я гледаше, очевидно очаквайки отговора ѝ.

— Да, Ройс.

Той кимна и започна отново.

— Бракът е като карта.

— Като какво? — попита тя скептично.

— Карта — повтори той. — И не ме прекъсвай, докато ти давам указания.

Когато ѝ даде тази заповед, той дори не повиши глас. Неочаквано тя осъзна, че съпругът ѝ никога не повишава глас. Ройс беше овладян, дисциплиниран мъж. Нямаше как да не признае, че се възхищава на сдържаността му. Освен това беше и мил.

Тя успя да улови още някои от думите му, докато стоеше пред него и премисляше какво ще стори на следващия ден, когато осъзна, че всичко, което ѝ казва той, е с цел да ѝ помогне по-лесно да се приспособи към новия си статус. Той искаше да бъде щастлива. Фактът за това ставаше все по-очевиден, докато той продължаваше с безкрайната си лекция.

Беше го грижа за нея, може би дори толкова, колкото нея я бе грижа за него. Да, тя се интересуваше от него. Нямаше да седи тук и да се преструва, че слуша всяка негова дума, ако не я бе грижа поне малко. Осъзна, че се държи по начина, по който се бе държала майка ѝ. Баща ѝ обичаше да разказва едни и същи истории отново, и отново, а майка ѝ всеки път се преструваше, че е развеселена, когато дойдеше края на историята.

Ройс обичаше да я поучава. И сега тя се преструваше, че се интересува. Традицията продължаваше.

Изпълни я някакво топло чувство. Майка ѝ щеше да се гордее с нея, защото както тя се бе опитвала да пощади чувствата на съпруга си, така и тя се опитваше да пощади чувствата на Ройс.

— И така, съпруго, смятам, че е добра идея да ме осведомяваш за плановете си всеки ден — заключи Ройс. — Това е още един начин, по който ще вкараме ред в ежедневието си.

— Нима искаш да ми кажеш, че очакваш от мен всяка сутрин да заставам пред теб и да ти докладвам какво смятам да върша през деня?

— Да.

Очите ѝ се разшириха удивено.

— Но ти не оставяш никаква възможност за изненади, съпруге.

Той изглеждаше ужасен.

— Не, разбира се, че не. За бога, Никъла, не чу ли нито дума от това, което ти казах?

Тя предположи, че вече ѝ е изнесъл лекцията за спонтанните изяви. Тя не посмя да се засмее.

— О, да — бързо каза тя в опит да го успокои. — Научих доста от казаното. Но просто не бях сигурна, какво мислиш за... изненадите.

В собствените ѝ уши извинението прозвуча доста скалъпено, но Ройс очевидно не го забеляза. Той дори ѝ се усмихна.

— Свърши ли вече? Става късно, а Кларис ми обеща да ми подготви банята, преди да си легна тази нощ. Не искам водата да изстине.

Той така и не ѝ позволи да напусне масата. Краката ѝ бяха като вцепенени, когато zakрачи към вратата. Господи, колко време бе седяла там?

Тя се обърна, за да му пожелае лека нощ, и забеляза, че прибира шаха в кутията му. Изчака го да се обърне към нея, преди да каже.

— Лека нощ, Ройс.

Той я изгледа един дълъг момент.

— Тази нощ ще спиш при мен.

Строгостта в гласа му не оставяше място за възражение, но не я и уплаши. Не, той просто ѝ показваше, че е решителен.

Но тя също беше. Време бе бракът ѝ да стане истински по всеки начин. Нямахше значение, че бе малко изплашена. В сърцето си знаеше, че Ройс не би я наранил.

Прислужниците бяха приготвили дървената вана в спалнята ѝ. Никъла не бързаше да се изкъпе, докато си повтаряше непрестанно, че всичко ще бъде наред. Дори се усмихна, когато осъзна, че сама се поучава.

Кларис се суетеше около нея, опитвайки се да замести майка ѝ, като се опита да ѝ обясни какво да очаква, но щом Никъла я убеди, че е напълно подготвена, прислужницата бързо изостави неудобната тема.

Никъла не каза цялата истина на Кларис. През годините бе научила някои от нещата, които вършеха съпрузите в леглата си. Майка ѝ ѝ бе казала само общоизвестните неща.

Но все пак Ройс щеше да знае какво да прави... ако тя успееше да събере достатъчно кураж да напусне спалнята си и да отиде в неговата.

Кларис среса косата ѝ и ѝ помогна да облече робата си.

— Не мисля, че ви е взел миналата вечер — прошепна слугинята.
— Ако беше, сега щяхте да се чувствате леко протрита.

Никъла кимна.

— И аз не вярвам, че ме е докоснал — прошепна тя. — Щеше да бъде непочтено. Започвам да разбирам как работи ума на съпруга ми. Не би ме докоснал, докато съм в толкова... беззащитно състояние.

Никъла пристегна колана на робата си. Беше облечена с бяла памучна нощница. Понечи да сложи тежка долна риза под нощницата, но Кларис ѝ каза да не го прави.

Разходката между двете стаи ѝ отне сякаш цяла вечност, макар че не се колебаеше и не се бавеше. Тя отвори вратата и забързано влезе в стаята на съпруга си.

Ройс беше коленичил пред огнището. Беше с боси крака и голи гърди. Мускулите на раменете му се откरोиха впечатляващо, докато вдигаше една цепеница, за да я сложи в огъня.

Тя остана на вратата, наблюдавайки го една дълга минута. Каза благодарствена молитва за това, че мъжът ѝ все още е с панталони. Не искаше да започне нощта, изчервявайки се. Ройс щеше да забележи.

Когато почувства течението около глезените си, затвори вратата и се обърна, за да открие, че Ройс се е облегал на камината и я наблюдава.

Никъла опита да се усмихне.

— За какво мислиш, съпруже? — попита тя, разтревожена от мрачното му, почти смръщено изражение.

— Мисля, че съм женен за една много красива жена.

Сърцето ѝ се разтуптя силно.

— Благодаря ти — каза му тя и направи крачка към него. — Знаеш ли, вярвам, че това е първият комплимент, който ми казваш.

Той поклати глава.

— Не, има и друг.

— Така ли?

— Казах ти, че си хитра, когато се престори на монахиня. Спомняш ли си? Казах ти, когато бяхме в манастира.

Тя се усмихна.

— Спомням си, но не го приех като комплимент.

— Защо не? Много по-значим е, отколкото комплимент за външността ти.

Тя бе напълно объркана.

— Защо да е по-значим?

— Една жена не може да направи нищо за външността си — каза той. — Или е красива, или не. Но характерът е друг въпрос. Сега разбра ли ме?

— Разбрах, че се опитваш да ме объркаш — обяви тя. — И все пак съм доволна, че ме намиращ за привлекателна. Няма значение кой комплимент е по-значим.

Освен това бе доволна, че гласът ѝ не трепна. Обаче краката ѝ определено трепереха. Не искаше Ройс да разбере, че е малко изплашена и доста засрамена от това, което предстоеше да се случи. Все пак тя бе негова съпруга, а не някоя хлапачка. Дори мислеше, че се е изчервила.

Лицето ѝ пламтеше. Ройс изпусна лека въздишка. Никъла отчаяно се опитваше да скрие страха си, но за него бе видно дори през разстоянието, което ги делеше, че раменете ѝ потръпват. Освен това коланът на робата ѝ бе завързан на възел — отново индикация, която му подсказваше, че е изплашена.

— Да заключи ли вратата? — попита тя.

— Да.

Никъла кимна, изрита обувките си и хукна към леглото, забравяйки в бързината, че вратата е все още отключена.

Неочаквано тя се закова на място и от нерви не успя да се спре, започвайки да говори бързо.

— Комплиментът за държанието на някой е много по-важен, тъй като този някой сам избира как да се държи, а комплимент относно външността на някой не значи толкова много, тъй като този някой не е имал избор при сътворяването ѝ. Не ме взе миналата нощ, нали?

Отне му минута да успее да превключи от едната на другата тема.

— Не, миналата нощ не те взех.

Тя насочи цялото си внимание в опит да свали робата си.

— Знаех, че не си — прошепна тя. — Но все пак имах нужда да ми го кажеш.

Тя свали дрехата, поставяйки я накрая на леглото.

— Сега искаш ли да легна под завивките?

— А ти искаш ли?

Тя погледна към леглото, след това към Ройс и после отново към леглото. Челото ѝ се сбръчка от леко смръщване. Ройс реши, че жена му изглежда така, сякаш току-що бе поискал от нея да реши всички световни проблеми.

— Не мисля, че съм готова да отида в леглото още сега — най-после отговори тя.

— Тогава недей.

Тя се обърна, за да го изгледа намръщено.

— Защо постоянно се съгласяваш с мен?

Той се ухили.

— Казаха ми, че мога да хвана повече насекоми със сладко, отколкото със солено.

— Кой ти е казал подобна глупост?

— Ти — отвърна съпругът ѝ. — Миналата нощ.

Усмивката му бе толкова прелестна, че част от страха ѝ се изпари.

— Бях пиана — отвърна му тя, прокарайки пръсти през косата си в опит да се съсредоточи над разговора. — Срам ме е. Обещавам ти никога да не се повтори. Забеляза, че тази вечер пих само вода на вечеря, нали?

Той се засмя.

— Не можеш да се успокоиш — заяви той. — Ето това забелязвам.

Никъла се усмихна. Безпокойството ѝ намаля, тъй като изглежда Ройс не бързаше особено да я направи своя. Вероятно подозираше, че е леко изнервена, и умишлено ѝ даваше време да се отърси от страха. Самата мисъл за това накара всичките ѝ страхове да изчезнат. Пристъпи напред, заставайки пред него. Фактът, че той се извисяваше над нея сега изглежда не я тревожеше. Обаче голите му гърди определено я тревожеха. Господи, той бе красив дявол. В стомаха ѝ се стегна горещ възел. Кожата му бе бронзова, излята върху мощна

структура. В горната част на ръцете му се открояваха стоманени мускули, а гръдният му кош бе великолепен.

Пътечка от тъмни къдрави косъмчета покриваше гърдите му и се спускаше надолу в тънка линия, която изчезваше под колана на панталоните му. Гледайки го, тя почувства, че остава без дъх. Реакцията ѝ бе глупава, тъй като го бе виждала без туника няколко пъти.

И все пак тогава не се бе готвел да я отведе в леглото си. А сега смяташе да го направи.

Никъла забеляза тънък, дълъг белег в средата на гърдите му. Тя го докосна в най-горният му край и плъзна пръст по цялата му дължина. Мускулите на стомаха му потрепнаха, когато го докосна.

— Този удар е можел да те убие — прошепна тя. — Роден си под щастлива звезда, Ройс, щом си бил раняван толкова много пъти и все пак си оцелял.

Беше му трудно да се концентрира над това, което му казваше. Пръстите ѝ чертаеха кръгове по стомаха му. Леката ласка караше сърцето му да забърза ритъма си.

Харесваше ѝ да го докосва, изненадана от горещината на кожата му. Тялото му бе твърдо и все пак невероятно топло. Освен това бе отражение на духа му. Ройс бе безпощаден в битките и все пак се отнасяше толкова нежно с нея. Тялото на воина криеше в себе си едно добро сърце.

Тя обви ръце около кръста му и го прегърна.

Той също обви ръце около нея и я притисна към себе си, облягайки бузата ѝ на гърдите си.

— Ройс? Ще ми обясниш ли какво ще се случи?

Стеснителността ѝ го накара да се усмихне. Целуна я по темето, макар да искаше да вкуси устните ѝ.

— Не.

Тя се отдръпна от него, за да го погледне.

— Няма да ми кажеш?

Той сложи пръст под брадичката, така че да ѝ попречи да сведе поглед и леко се наведе към нея. Беше само на дъх разстояние от устните ѝ, когато прошепна:

— Просто ще ти покажа, Никъла.

Тя нямаше време да помисли дали това е добра идея. Ройс привлече пълното ѝ внимание, пленявайки устните ѝ. Целувката му не бе нежна, не, тя бе гореща, влажна и с невероятно чувство на притежание. Той използва палеца си, за да избута брадичката ѝ надолу и езикът му се гмурна в устата ѝ.

Господи, вкусът ѝ бе прекрасен. Не можеше да ѝ се насити. Ръцете му помилваха гърба ѝ, преди да се спуснат надолу и да обхванат дупето ѝ. Той я повдигна нагоре плътно към възбудата си.

Никъла се опита да се отдръпне от твърдостта, която усети срещу себе си, но Ройс не ѝ позволи. Той стегна хватката си, а устата му плякосваше нейната отново и отново, докато младата жена не забрави за протеста си и не го целуна в отговор.

Звукът от дишането им — неговият дрезгав, а нейният плитък — сякаш имитираше туптенето на сърцата им. Той продължи атаката си още минута, но бе решен да действа бавно и спокойно, за да се наслади на всяка ласка. Когато Никъла бе готова за по-голяма интимност, тя щеше да му го покаже.

Ройс стоеше изправен, все още облегнат на камината, докато плякосваше сладките устни на съпругата си. Не му отне много време да я накара да забрави за неудобството си. Тя милваше ръцете, раменете и гърба му. След това се задвижи леко срещу него. Възбудата му се притисна между бедрата ѝ и тя започна да се търка неспокойно в него. Хладнокръвието му се изпари. Той сграбчи дупето ѝ и я принуди да спре сладкото мъчение, иначе щеше да забрави клетвата си да действа бавно.

Ръцете му докоснаха раменете ѝ, преди да се плъзнат от двете страни на гърдите ѝ. Тя потръпна от удоволствие и обви ръце около тила му. Не след дълго тялото ѝ бе прилепнало плътно към неговото. Най-после откъсна устни от нейните и ги притисна към едната страна на шията ѝ. Зъбите му леко захапаха меката част на ухото ѝ и Никъла простена накъсано.

Господи, тя му доставяше такова удоволствие. Никога преди не бе отделял толкова време за любовната игра, но и никога не бе имал девица в леглото си. Никъла бе негова съпруга и той бе решен да направи този пръв път перфектен за нея. Начинът, по който тя неопитно отвърщаше на докосването му, го караше да се чувства така,

сякаш това ще бъде първи път и за него. Ръцете му трепереха, а копнежът в слабините му бе станал болезнен.

— Никъла, свали си нощницата.

Наложи му се да издърпа ръцете ѝ от тила си, за да може тя да му се подчини. Никъла сведе глава, обърна се и бавно отиде до леглото. Самата тя бе малко изненадана, че краката успяха да я издържат. Чувстваше коленете си омекнали, а умът ѝ бе замъглен. Тя припряно съблече нощницата, оставяйки я да се свлече на пода и побърза да се мушне под завивките.

Ройс също свали останалите си дрехи, без да откъсва поглед от Никъла. Тя все още бе притеснена. Бе стиснала здраво очи и не го поглеждаше. Голотата му очевидно я караше да се чувства неудобно. Той се усмихна на невинността на жена си, докато гасеше пламъка на свещта. Златните отблясъци от огъня в камината караха кожата на лицето ѝ да изглежда като позлатена. От нея не се виждаше нищо друго, тъй като жена му бе издърпала завивките до брадичката.

Отиде от нейната страна на леглото и ги издърпа настрани, без да ѝ дава време да се прикрие или да се отдръпне от него. Настани се върху нея, подпирайки лакти от двете страни на раменете ѝ, за да не ѝ тежи.

Докосването на тялото му до нейното едва не стопи и малкото останал му контрол. Това бе най-прекрасното чувство, което бе изпитвал някога. Тя бе невероятно мека. Неочаквано му се прииска да я докосне навсякъде. Сърцето му заби силно и му се наложи да поеме дълбоко дъх, за да възвърне самоконтрола си.

Първоначалното докосване на тялото му до нейното я удиви. Той бе толкова твърд, горещ и голям. Можеше да я погълне. Когато я накара да разтвори бедра и се настани между тях, твърдата му възбуда се притисна до слабините ѝ и тя застина.

Осъзна, че времето е настъпило. Подготви се за болката, за която ѝ бяха казвали толкова пъти. Пое си накъсано дъх и се подготви за нахлуването му.

Ройс целуна челото ѝ и погледна надолу към нея. Изчака я да отвори очи, преди да ѝ се ухили.

— Чувството е приятно, не мислиш ли?

Господи, той звучеше толкова доволен от себе си. Беше щастлив. Ройс не се държеше като мъж, обладан от похотта. Когато осъзна това,

тя се отпусна отново.

— Чувството ми е непознато — призна тя.

Никъла потърка пръстите на краката си в прасеца му. Различията в телата им я изумяваха. Горещината, излъчваща се от него, накара зърната на гърдите ѝ да я заболят по странен, тежък начин. Възбудата му, приютена между бедрата ѝ, накара това тежко, горещо чувство да се настани и в стомаха и слабините ѝ. Беше приятно, и все пак едновременно с удоволствието, изпитваше и някаква болка. Почувства се объркана, още повече че Ройс очевидно не бе засегнат от близостта им.

Страхът напусна погледа ѝ. Сега жена му изглеждаше недоволна. Ройс се зачуди какво ли се върти отново в ума ѝ.

— Желаяш ме, нали, Ройс?

Той едва не се разсмя. Никъла звучеше разтревожена. Реши, че усилията, с които се стараяше да се държи така сякаш имаше цялото време на света и които граничеха с агония, са си стрували. Ако Никъла имаше някаква представа каква битка води, за да остане спокоен, и ако предположеше какво иска да ѝ направи, вероятно щеше да изпадне в несвяст.

— Да, желая те. Не можеш ли да ме почувстваш? Боли ме от нуждата да те направя своя, Никъла.

Очите ѝ се разшириха.

— Боли те?

Той кимна. Улови ръката ѝ и леко се извъртя настрани, за да може да докосне възбудата му. В мига, в който пръстите ѝ се обвиха около него, той подпря чело на нейното и простена накъсано.

Никъла бе едновременно любопитна и ужасена. Когато той простена, тя побърза да издърпа ръката си, но той не ѝ позволи. Така тя разбра, че докосването ѝ му харесва.

— Ройс?

Той стисна зъби заради страха, който долови в гласа ѝ, и въздъхна.

— Да, Никъла?

— Няма да си паснем.

Той вдигна поглед, за да види очите ѝ. Тя не се шегуваше. В погледа ѝ наистина имаше тревога, затова усмивката му бе изпълнена с нежност.

— Да, ще си паснем — обеща ѝ той дрезгаво.

Пръстите ѝ се стегнаха около твърдия му ствол. Той затвори очи, предавайки се на блаженството. Удоволствието, което му доставяше докосването ѝ, я изуми. Освен това я направи смела... могъща. Тя го стисна, карайки го да простене и да издърпа ръката ѝ, обвиняйки я около тила си.

Ройс зарови лице в рамото ѝ и се пое дълбоко въздух. Горещият му дъх я накара да потрепери.

— Радвам се, че ме желаш — прошепна тя. — Трябва ли да ти помогна по някакъв начин?

Той целуна зачервените ѝ бузи и върха на носа ѝ.

— Просто ми казвай какво ти харесва, Никъла. Искам да ти доставя удоволствие.

Тя нежно погали лицето му.

— И аз искам да ти доставя удоволствие, съпруже.

В същия миг устните му покриха нейните. Целувката бе гореща, влажна и невероятно възбуждаща. Той ѝ поднесе езика си и тя го захапа леко, закачайки се. Стонът му ѝ подсказа, че действията ѝ му харесват. След това той отново се прехвърли на шията ѝ. Гърдите му, търкащи се в нейните, създаваха толкова приятно чувство, че тя пожела още. Умишлено започна да се извива под него, а горещият възел в корема ѝ нарасна.

Ройс обожаваше начина, по който тя се движеше неспокойно срещу него. Не можеше да ѝ се насити достатъчно бързо и достатъчно скоро. Зацелува раменете ѝ, а ръцете му започнаха да гаят гърдите ѝ. Щом палците му докоснаха зърната ѝ, тя се изви срещу него, показвайки му колко много ѝ харесва.

Действията му вече не бяха толкова премислени, тъй като контролът му се изпаряваше бързо. Той се плъзна надолу по тялото ѝ, за да целуне гърдите ѝ. Обви лявата ѝ гърда с длан и пое зърното в устата си. Никъла изписка, когато Ройс засмука зърното, хвана раменете му и силно се изви към устните му.

Той целуна долчинката между гърдите ѝ, ръката му се премести между бедрата ѝ и пръстите му нежно докоснаха пламтящата ѝ плът. Нежните къдрици, криещи девствеността ѝ, бяха влажни от желание. Никъла опита да избута ръката му, но той не се подчини.

— Ще ти хареса — обеща той, преди да се повдигне и да ѝ даде дълга, гореща целувка.

Палецът му масажираше леко най-чувствителното местенце в тялото ѝ, карайки я да се извие отново и да простене в устата му. Тялото ѝ бе завладяно от нажежено до бяло желание. Тя го целуна със страст, която го остави разтреперан. Ройс бавно плъзна един от пръстите си в тясната ѝ сърцевина. Собственото му желание вече почти го бе погълнало. По челото му избиха ситни капчици пот. Никъла се чувстваше гореща, влажна и прекрасна. Устните му се сляха отново с нейните и езикът му започна да влиза и излиза от устата ѝ, а пръстите му, потопени в тялото ѝ, започнаха да имитират движението му, докато тя не се притисна до ръката му, стеноейки от удоволствие.

Ройс не можеше да чака повече. Той отново се настани между бедрата ѝ, раздели ги широко и бавно започна да прониква в нея. Ноктите ѝ се забиха в раменете му, тя изписка, опитвайки се да се отдръпне от него, без да иска поемайки го по-навътре в себе си. Той спря щом почувства преградата на девствеността ѝ, блокираща пътя му. Опита се да бъде нежен, когато се тласна през бариерата, но тя не му позволи. Никъла се стегна около него и се опита да го избута.

Той започна да я утешава с нежни думи, галейки дупето ѝ. Тя не знаеше какви са намеренията му, когато Ройс вдигна краката ѝ, слагайки ги да се подпрат на бедрата му.

— Не се бори с мен, Никъла — прошепна той.

Тя едва можеше да чуе какво ѝ казва. В ума ѝ бе вихрушка от емоции. Трепереше от желание, а болката, която изпитваше, бе причината за него. Беше напълно объркана. Не искаше той да я нарани, но също така не искаше и да спира.

Ройс не я предупреди по никакъв начин. С един мощен тласък проби защитата ѝ и най-последно потъна целият в тялото ѝ.

Никъла изкрещя от болка. Стисна силно съпруга си и притисна лице в шията му, решена да не му позволи повече да се помръдне.

Той обаче отказа да ѝ се подчини.

— Ройс, нараняваш ме.

Разпределяйки теглото на лактите си, той я целуна страстно, ръцете му обвиха лицето ѝ и когато Никъла се опита да се отдръпне от него, разбра, че е невъзможно. По лицето ѝ потекоха сълзи. Болеше я, макар по-силната болка да бе отшумяла.

Изражението на лицето на Ройс бе напрегнато, решително, но все пак нежно.

— Скоро всичко ще стане по-добре — прошепна ѝ той, поемайки си дълбоко дъх. — Дай ми само минута, любима. После ще ти помогна да се почувстваш по-добре.

Тя не желаше помощта му. Искаше той просто да се махне от нея. Ройс опита отново да я целуне, но тя се отдръпна, карайки го да се намръщи. Той улови долната ѝ устна със зъбите си, принуждавайки я да отвори уста и я целуна дълго и силно.

Ройс не знаеше колко още ще успее да запази контрола си. Сладкото мъчение да стои неподвижно потопен в нея, го караше да потръпва от болка. Копнееше да се задвижи в тясната ѝ сърцевина, докато не открие освобождението и не излее семето си в нея.

Но освен това искаше и тя да го желае така, както я желаше той. Удоволствието ѝ бе много по-важно от неговото.

Колкото по-дълга ставаше целувката, толкова повече тя се успокояваше. Ройс умишлено даваше време на тялото ѝ да се приспособи към неговото, и когато тя отново започна да милва раменете му, той реши, че болката е отшумяла.

Премести ръката си между слетите им тела. Никъла обаче я хвана в опит да го спре.

— Пусни ме, Никъла — нареди той с дрезгав шепот. — Ще ти хареса.

Не успя да го задържи. Освен това той бе прав, осъзна тя с въздишка. Докосването му наистина ѝ хареса. Пръстите му знаеха точно къде да я докоснат и щом палецът му потърка нежното местенце между бедрата ѝ, тя едва не падна от леглото. Удоволствието бе силно и поглъщащо.

Той продължи със сладкото мъчение, докато не усети как тялото ѝ се разтапя в ръцете му, а мускулите ѝ се свиваха здраво около него. Простена в отговор и се издърпа назад, преди да се тласне силно в нея.

Контролът ѝ напълно изчезна. Тя не можеше да състави нито една логична мисъл. Удоволствието, нарастващо в нея, бе непоносимо. Когато чувствата, които я изпълваха, заплашиха да я погълнат, тя се изплаши и ѝ се прииска да го накара да спре. Но още по-плашещо бе това, че не искаше той никога да спира.

— Ройс! Не мога...

Той я накара да замълчи с дълга целувка.

— Всичко е наред, любов моя. Не се страхувай, ще те пазя. — Утешителните му думи прогониха страха и контрола ѝ. Той щеше да я пази. Сърцето на Никъла разбра това, което в момента бе непонятно за ума ѝ, и се предаде на удоволствието. Тя вдигна колене, за да го поеме по-дълбоко в себе си и се изви настойчиво към него.

Сега бе ред на Ройс да изгуби контрола си. Той проникваше в нея отново, и отново, забравил за всичко друго, освен за това да я накара да стигне до върха и да се присъедини към нея. Любовният ритуал ги превзе. Леглото потрепери от мощните му тласъци. И от нейните.

Тя бе убедена, че ще се разпадне в ръцете му. Но не я бе грижа. Никъла изкрещя името му, когато вълната на удоволствието се стовари върху нея. Кулминацията ѝ бе толкова силна, че я накара да заплаче.

Когато Ройс усети, че тя се стяга около него и чу да вика името му, той също намери освобождението си, изливайки семето си в нея с гърлен стон.

Никъла помисли, че може би е умряла. И все пак сърцето ѝ биеше толкова силно, че със сигурност бе жива. Когато Ройс простена високо и се стовари върху нея, тя реши, че мъжът ѝ вероятно се чувства по същия начин.

Тя бе блажено изтощена и напълно удивена от това, което току-що ѝ се бе случило. Младата жена затвори очи, опитвайки се да намери смисъл в този прекрасен акт.

На Ройс му отне известно време да се възстанови. Не му се искаше да мърда. Ароматът на споделената им любов се носеше във въздуха и това му хареса страшно много. Нейното ухание също му харесваше.

Господи, бе толкова доволен. Да държи Никъла в обятията си му се видя най-правилното нещо на света. Сякаш винаги му бе принадлежала.

— Ройс?

Съпругът ѝ изсумтя вместо отговор.

— Ще ме смачкаш.

Той се претърколи неохотно, лягайки по гръб. Тя се сгуши в него, използвайки рамото му за възглавница. Пръстите ѝ започнаха да

чертаят кръгчета по гърдите му.

— Доставих ли ти удоволствие, съпруже?

Ръката му покри нейната.

— Да, достави ми.

Тя изчака цяла минута той също да я похвали, преди да прошепне.

— И?

Той се прозя.

— Какво и?

Тя отново зачака мъжът ѝ да ѝ направи комплимент, а той чакаше обяснението ѝ на въпроса си.

Никой от двамата не каза нито дума. Не след дълго Никъла се почувства уязвима. Тя се изправи и се отдръпна от Ройс, започвайки да се чувства засрамена от необузданото си държание. Мълчанието му съсипваше красивото им единение.

Никъла издърпа завивките и му обърна гръб. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Не разбираше защо плаче, но го правеше. Надяваше се Ройс да не забележи глупавото ѝ държание. Ако той поискаше обяснение сега, когато тя не знаеше защо се чувства толкова нещастна, нямаше да може да му каже нито дума.

— Никъла — гласът му бе пресипнал, когато прошепна името ѝ, — върни се тук.

— Защо?

— Защото тук ти е мястото.

Това въобще не беше комплимент, но беше факт, че думите му я накараха да се почувства щастлива. Тя отново се настани до него. Ройс обви ръце около раменете ѝ и я притисна към себе си.

Нямаше никакви комплименти, нито клетви за вечна любов. Обаче той я целуна по главата.

Беше нежна, лека целувка.

И все пак бе напълно достатъчна.

ГЛАВА 12

Ройс вече бе напуснал стаята, когато Никъла най-после се събуди на следващата сутрин. През отворения прозорец влизаха топлите лъчи на слънцето и тя изумено осъзна, че вече е късна сутрин. Никога не бе спала толкова дълго и толкова непробудно. Беше упадъчно, реши тя с щастлива въздишка.

Чувстваше се прекрасно, докато не стана от леглото. Едва тогава почувства болка между бедрата си. Освен това краката ѝ бяха схванати. Дискомфортът обаче не помрачи спомена от изминалата нощ. Нищо не би могло да развали красотата на любовното им изживяване.

Вече официално бе негова съпруга, осъзна тя с усмивка. Беше изпълнила дълга си и бе доставила удоволствие на съпруга си. Щяха да живеят добре заедно. Ройс бе добър мъж. Макар да бе норманин, той бе мил, грижовен и разбран.

Никъла се бавеше в спалнята им, докато не осъзна, че причината за това бе неудобството ѝ. Не знаеше как трябва да се държи, щом види отново Ройс. Дали той щеше да иска да го целуне за поздрав? Тя бързо поклати глава. Мъжът ѝ бе воин. Естествено, че не би се зарадвал, ако го целуне посред бял ден. Може би нямаше да иска от нея да показва каквато и да е привързаност пред мъжете му. И все пак, ако случайно се засечеах насаме в коридора, тогава...

Тя въздъхна шумно. Държеше се глупаво. Имаше да управлява домакинство и сега със сигурност я чакаха дузина неотложни проблеми, за които да се погрижи. Не биваше да губи време в чудене какво иска съпругът ѝ или да се крие заради неудобството си.

Никъла облече светлосиня рокля с кремава на цвят долна риза и побърза да слезе на първия етаж. Странно, но из коридорите не се забелязваха слуги.

Когато влезе в залата, видя група рицари, които се бяха събрали около дългата маса. Само трима седяха. На мига забеляза Ройс, който стоеше начело на масата. Мъжът ѝ бе наполовина обърнат към нея,

говорейки тихо с мъжете си. Лоурънс седеше отдясно на Ройс, а младият русокос мъж на име Ингелам, беше от лявата му страна.

Всички изглеждаха напрегнати. Никъла реши, че се бяха събрали, за да обсъдят някакъв важен проблем и не знаеше дали е разумно да ги прекъсне. Точно тогава Лоурънс я забеляза, усмихна ѝ се и побутна мъжа ѝ.

Съпругът ѝ бавно обърна глава. Не ѝ се усмихна, просто я изгледа продължително, преди да ѝ махне да отиде при него.

Странното бе, че забеляза облекчение в погледа му, но не знаеше каква може да е причината за това. Нима бе облекчен, че я вижда?

Тя се опита да прогони тази мисъл и да скрие раздражението си. Беше се уморила той да ѝ маха с ръка, заповядвайки ѝ да отиде при него. Не можеше ли поне веднъж да я поздрави както подобава, или той да е този, който да отиде при нея? Никъла реши, че при първа възможност ще поиска отговора му по тези въпроси.

Всички я наблюдаваха, докато прекосяваше залата. Тя се почувства неудобно и малко несигурна — чувства, които бяха нови за нея и които никак не ѝ допадаха.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Прости ми, че прекъсвам разговора ви, съпруге — каза тя. — Аз...

Младата жена млъкна, възкликвайки изненадано.

Малкият Улрик си бе у дома. Бебето спеше дълбоко, сгущено в обятията на Ройс. Детето бе увито в искрящо бяло одеялце и само лицето му бе открито.

Никъла гледаше красивия си племенник, докато се бореше да задържи сълзите си. Дори не бе осъзнала кога бе застанала плътно до Ройс. Съпругът ѝ я прегърна през кръста, задържайки я до себе си. Когато тя най-после го погледна, дъхът заседна в гърлото му. Щастие то ѝ стопли сърцето му.

Ройс не знаеше защо радостта ѝ е толкова важна за него, но бе приел истината, че нейното щастие е и негово.

Никъла почувства как по бузата ѝ се търкулна една сълза и я избърса.

— Благодаря ти.

Той кимна.

— Да взема ли Улрик с мен на горния етаж, за да можете да продължите със съвещанието си? — попита тя.

— Прислужниците почистват стаята му — отвърна Ройс. Той стегна прегръдката си, когато жена му се опита да се отдръпне. — Не се съвещаваме — добави той, сякаш между другото.

— Но вие шепнехте... — Изведнъж тя осъзна причината. — Говорихте тихо, за да не събудите бебето.

Той кимна отново. След това я пусна и се изправи, за да сложи Улрик в ръцете ѝ. След като махна на рицарите си да излязат, той се насочи към изхода, но неочаквано размисли и се върна обратно при Никъла. Ройс хвана брадичката ѝ, наведе се към нея и я целуна силно. Тя се вкопчи в туниката му с една ръка и здраво прегърна бебето с другата, когато той се отдръпна.

— Тази сутрин чувстваш ли се добре? — попита съпругът ѝ, а гласът му бе дрезгав шепот.

Отне ѝ цяла минута да разбере какво я пита и кимна.

— Току-що доведе племенника ми — отвърна му тя. — Как да не се чувствам добре?

Мъжът ѝ поклати глава.

— Не това имах предвид — каза той. — Миналата нощ те нараних. Беше неизбежно, Никъла, но сега аз... тревожа се да не би да съм бил прекалено груб с теб.

Тя веднага сведе поглед към гърдите му. Можеше да почувства как бузите ѝ се зачервиха.

— Много деликатно от твоя страна, че питаш — прошепна тя. — Просто съм леко чувствителна.

Той понечи да се обърне, очевидно доволен от отговора ѝ, но тя не пожела да го пусне, и го дръпна леко, преди да зададе бързо въпроса си.

— Ройс, искаш ли всяка сутрин да те целувам?

Той сви рамене.

— Ти искаш ли?

— Не че искам — отвърна тя. — Но би трябвало да го правим... за Улрик.

Той повдигна едната си вежда. Бузите ѝ пламнаха, а на него му се прииска да се засмее. Беше толкова приятно да я гледа, когато е засрамена.

— Трябва да целуваме Улрик? — попита той, знаейки много добре, че не това е имала предвид. Просто не искаше този абсурден разговор все още да свършва.

— Да, разбира се, че трябва да целуваме Улрик. Бебетата имат нужда от привързаност, Ройс. Но освен това трябва и ние с теб да се целуваме. Така Улрик ще се чувства доволен.

Ройс реши, че жена му напълно се обърка.

— Бебето трябва да е обградено от щастливо семейство — продължи тя. — Ако се целуваме пред него, той ще мисли, че сме щастливи. Сега разбра ли?

Той ѝ се ухили и се наведе към нея, докато устните му не се озоваха на милиметри от нейните.

— Това, което разбрах, е, че искаш всяка сутрин да ме целуваш.

Той не ѝ даде възможност да му възрази. Целуна я дълго, колкото да я накара да забрави мисълта си, преди да се отдръпне и да се обърне към изхода.

Никъла забърза след него.

— Ройс, почакай, ами Джъстин?

— Какво за него? — попита той през рамо.

— Доведе ли и него у дома?

— Да.

Тя не можеше да разбере защо той изведнъж започна да се държи толкова рязко.

— Бих искала да приветствам брат си със завръщането му у дома — заяви тя. — Би ли го помолил да дойде при мен?

Ройс се закова на място. Той се обърна и я изгледа скептично. Какво бе казала, че да получи подобна реакция от негова страна?

— Да го помоля? — Гласът му бе станал леден.

Тя кимна.

— Да, ако обичаш.

Мъжът ѝ въздъхна.

— Никъла, разбираш в каква позиция се намира в момента брат ти, нали?

Тя нямаше идея за какво ѝ говори.

— Разбирам, че брат ми си е у дома — заяви му.

— Това вече не е неговият дом, съпруго. А моят. И брат ти в момента е войник под моето командване. Аз не моля войниците си за

нищо. Аз им нареждам. — По изражението на лицето ѝ разбра, че жена му не бе схванала и дума от това, което ѝ каза.

— Добре тогава — съгласи се тя. — Моля те, заповядай на брат ми да дойде при мен.

— Не.

— Не?

Наложи ѝ се да го преследва до входната врата, за да го накара да спре.

— Не разбирам защо се държиш така — обяви тя. — Джъстин е роден и израснал тук. Това е дома му. Ако не искаш той да влиза вътре, добре, аз ще изляза навън.

Той ѝ препречи пътя.

— Ти ще останеш вътре, за да се погрижиш за Улрик, Никъла. Ще се срещнеш с Джъстин, след като той се установи.

Тя се намръщи объркано, но реши да не спори с него.

— С радост ще изчакам той да се установи. Колко мислиш, че ще му отнеме — час или два?

— Не, съпруго, предполагам, че ще му отнеме поне месец, а може би повече. Дотогава ти ще стоиш далеч от него. Ясен ли съм?

Ройс затръшна вратата след себе си, преди тя да възрази на абсурдната му заповед. Никъла не можеше да повярва, че той наистина мисли това, което ѝ каза. Не бе възможно да очаква от нея да игнорира собствения си брат.

Тя се тюхкаше над това, докато Улрик не започна да шава в ръцете ѝ. Никъла погледна надолу и го видя да ѝ се усмихва. Настроението ѝ се подобри на секундата и тя отнесе бебето на горния етаж, за да го настани в новия му дом.

Остатъкът от деня Никъла прекара с племенника си. Младата жена реши, че Улрик е невероятно умно дете. Можеше да пропълзи от едната в другата стая със скорост, която я изумяваше. Щом беше толкова бърз сега, какво ли щеше да бъде, когато започне да ходи?

— Ще ни се наложи да заковаваме вещите си щом започне да тича наоколо — обяви Кларис. — Може ли да го подържите за миг, господарке? Баронът иска да преместим този сандък в стаята му.

Никъла обаче я спря.

— Остави го тук, Кларис. Може да го използваме за дрешките на Улрик.

Преди да стане време за вечеря, Никъла отмени още шест от заповедите на Ройс. Той беше наредил на готвачката да направи пьдпъдъци за вечеря, Никъла нареди да се сготви фазан. След като Улрик бе сложен да спи, а Алис оставена при него, изпълняваща ролята на детегледачка, докато намерят дойка на бебето, Никъла се върна в голямата зала. Голямата маса бе преместена в средата на залата, в близост до камината. Тя нареди да я преместят отново на старото ѝ място. Слугите я послушаха, тъй като ѝ бяха изключително верни.

Никъла не смяташе, че Ройс дори ще забележи, че е отменила нарежданията му. Той не каза нито дума за преместената маса. И изяде голяма порция от фазана. Вечерята всъщност бе много приятна. Лоурънс и Ингелам се присъединиха към тях на масата и през повечето време разговора се въртеше около подобренията, които ще се правят в имението. Ройс обаче не бе много многословен относно плановете си.

— Смяташ да построиш нова стена, или просто ще подсилиш тази, която имаме? — попита Никъла.

— Не, милейди, тази стена не е надеждна — каза Ингелам.

Никъла се обърна към васала.

— Не е ли?

Ингелам бе омагьосан от красотата на господарката си и забрави за какво говореха. Красивите ѝ сини очи го разконцентрираха. Усмивката ѝ открадна сърцето му. Младежът едва успяваше да си поеме дъх.

Ръгване с лакът в ребрата успя да му помогне да си възвърне контрола. Той се обърна, за да види смръщеното изражение на барона.

— Извинен си, Ингелам.

При тези думи васалът скочи на крака и преобърна стола в бързината. Моментално го изправи, поклони се на Ройс и излезе тичешком от залата.

— Какво му се случи? — попита Никъла.

— Ти — обяви Лоурънс.

Никъла изпъна рамене.

— Какво имаш предвид, Лоурънс? Едва размених две думи с Ингелам. Не може да съм го разстроила. По време на цялата вечеря той се държа доста странно, нали, Ройс?

Тя изчака съпругът ѝ да кимне, преди отново да се обърне към Лоурънс.

— Виждаш ли? Ройс също го е забелязал. Освен това Ингелам едва докосна яденето си. — Тя махна с ръка към пълната с храна чиния. — Сигурно не се чувства добре.

Лоурънс се ухили. Ингелам не беше болен. Момчето не бе яло, тъй като бе прекалено заето да зяпа красивата си господарка. Васалът трябваше да признае, че тя е много чаровна. А когато тези сини очи погледнеха към един мъж, можеха да го накарат да забрави всяка своя мисъл.

Никъла се зачуди защо Лоурънс неочаквано се ухили. Реши, че той реагира доста странно щом чу, че според нея Ингелам е болен. Тя прогони тези мисли и отново погледна към Ройс. Той също се усмихваше. Не знаеше защо съпругът ѝ е доволен, но реши да се възползва от възможността.

— Джъстин чувства ли се добре?

Ройс сви рамене. След което смени темата.

— Лоурънс, като свършиш, събери всички слуги.

— Защо искаш да събере слугите? — попита Никъла.

— Защото искам да говоря с тях.

Тя се направи, че не забелязва смръщването му.

— Повечето хора от прислугата вече са си легнали, съпруге.

Сутрин стават още преди изгрев.

Ройс не ѝ обърна внимание.

— Лоурънс?

— Да, милорд — каза васала. — Ще се погрижа всички да са тук.

Никъла отново опита да възрази, но Ройс сложи ръка върху нейната и я стисна. В мига, в който Лоурънс напусна залата, Ройс се обърна към жена си:

— Никога повече не оспорвай моя заповед, Никъла.

— Не съм я оспорвала — възрази тя. Опита да издърпа ръката си, но той не ѝ позволи. — Просто бях любопитна. Кажете ми, защо искаш да говориш толкова късно със слугите?

— Много добре — каза той. — Тази сутрин дадох точни нареждания и те не бяха изпълнени. Тези, които не ми се подчиниха, още сега ще напуснат този дом.

Тя го погледна изумена.

— Да напуснат? Но къде ще отидат? Мястото им е тук. Със сигурност не можеш да ги принудиш да си заминат.

— Не ме е грижа къде ще отидат — заяви той строго.

— Тези... нареждания бяха ли от голямо значение?

— Не.

— Тогава...

— Всяко мое нареждане трябва да бъде следвано — заяви той. — Слугите и войниците не решават кое е важно и кое не е.

Думите му толкова я ядосаха, че ѝ се прииска да изкрещи. Но знаеше, че трябва да се застъпи за персонала си и не бива да ядосва допълнително съпруга си.

— И няма да им дадеш втори шанс? Една грешка и са осъдени? — попита тя.

— По време на битка рицарят не получава втори шанс.

— Но това не е битка.

Да, битка беше, каза си той. И Никъла бе неговият опонент. Той бе наясно, че именно тя е отменила заповедите му. Сега искаше от нея да си го признае. Тогава спокойно щеше да ѝ обясни важността на организацията, нуждата от йерархия и къде е мястото ѝ в неговото домакинство.

Едва не се усмихна. Жена му бе толкова разярена, че едва успяваше да остане на място. Обучението ѝ започваше. Гласът му бе измамно мил, когато каза:

— Не ми повишавай глас, съпруго!

Никъла изгледа лошо съпруга си и реши, че той не блъфира. Пое си дълбоко дъх. Нямахше намерение да остави прислугата да поеме вината за нейната грешна преценка.

— Имам молба, съпруже.

— Каква е тя?

— Ако ми позволиш тази намеса, бих искала първа да говоря със слугите.

Тя се зарадва, че мъжът ѝ просто кимна, след миг забеляза някаква топлота в погледа му, но не бе сигурна каква е причината за тази негова реакция.

Прислужниците нахълтаха забързано в залата, като някои от тях бяха облечени с нощните си роби. Никъла се изправи и заобиколи масата, сплела ръце пред себе си със смирено изражение на лицето.

Алис се присъедини последна към групата. Никъла ѝ кимна.

— Съпругът ми любезно позволи първо аз да говоря с вас — започна тя. Беше доволна, че гласът ѝ не се пречупи, но сърцето ѝ скоро щеше. — Днес вашият господар ви е дал някои конкретни нареждания.

Няколко от прислужниците кимнаха. Никъла се усмихна.

— Аз отмених заповедите. Това бе необмислено от моя страна — добави тя. — Извинявам се на съпруга си и на вас за причиняването на това объркване.

Сега идваше ред на по-трудната част и тя си пое дълбоко дъх.

— За в бъдеще, когато съпругът ми даде нареждане, вие ще му се подчинявате. Ако моите нареждания се сблъскат с тези на съпруга ми, моля, напомнете ми, че трябва да следвате заповедите на лорда си. Сега той е господар на тези земи и лоялността ви към него трябва да е над лоялността към всеки друг.

Кларис направи крачка напред.

— Дори над лоялността ни към вас ли, милейди? — попита тя объркана.

Никъла кимна.

— Да, дори над лоялността ви към мен. Имате ли други въпроси?

— Ами ако вие дадете нареждане и след това съпругът ви го промени? — попита Алис.

— Ще следвате нарежданията на съпруга ми, Алис.

Слугинята кимна, а Никъла се бореше с всички сили да запази усмивката си.

— Сега съпругът ми ще иска да говори с вас.

Тя не се обърна към Ройс, а бавно излезе от залата, молейки се той да не я повика. Знаеше, че няма да може да продължи да се усмихва, след като бе толкова разярена вътрешно.

Никъла си мърмореше под носа през целия път нагоре по стълбите. Мъжът ѝ бе мерзавец. Първо отне владенията ѝ, а сега бе решен да ѝ отнеме и лоялността на слугите ѝ. Всичко това бе толкова нечестно. Защо всеки път тя трябваше да отстъпва? Вероятно защото норманите бяха спечелили войната. И все пак сега тя бе жена на Ройс и той трябваше да зачита мнението ѝ.

Тя мина покрай старата си стая и реши да нагледа Улрик. Със сигурност гледката на бебето щеше да ѝ напомни защо се налага да се

разбира със съпруга си. Опита се да бъде възможно най-тиха, когато влезе вътре, за да не събуди бебето.

Никъла тъкмо затваряше вратата след себе си, когато забележа движение в сенките от лявата ѝ страна. Тя се обърна инстинктивно и опита да изпищи, но някой сложи ръка пред устата ѝ, заглушавайки вика. Никъла бе притисната назад към нещо, което усещаше като каменна стена.

Почувства се като хваната в капан. Тя ухапа ръката на нападателя си, докато с нокти дереше кожата му.

— По дяволите, Никъла. Спри се, аз съм Търстън.

Тя застина срещу него. Брат ѝ махна ръката си и я обърна бавно към себе си. Младата жена не можеше да повярва, че брат ѝ е там пред нея. Бе толкова развълнувана. И ужасена.

— Да не си полудял, Търстън? — прошепна тя. — Защо поемаш подобен риск? Как влезе? Милостиви боже, ако те намерят тук...

Търстън я прегърна силно.

— Дойдох през тайните проходи. Трябваше да те видя, Никъла. Имах нужда да се уверя, че си добре. Господи, едва не те убих, нали? Когато видях златната ти коса, знаех, че моята стрела те е пронизала.

Мъката в гласа му разкъса сърцето ѝ.

— Само драскотина — излъга тя.

— Норманинът беше на мушката ми, но в последната секунда ти се хвърли пред него. Защо? Да не би да се опита да го защитиш? На мен така ми изглеждаше, но в това няма никакъв смисъл. Знаеше ли, че съм там?

— Видях те, Търстън. Предположих, че Ройс е целта ти.

— Ройс? Това ли е името на похитителя ти?

— Той не е мой похитител — прошепна тя. — Той е съпругът ми.

Търстън не прие лесно тази новина. Стисна ръката ѝ толкова силно, че тя бе сигурна, че ще има синина, а в сините му очи се четеше истинска ярост. Никъла отблъсна ръцете му, докато опитваше да измисли начин да го накара да разбере.

— Историята е дълга — каза тя. — Не ме съди, преди да научиш фактите.

Тя хвана ръката на брат си и го отведе в другия край на стаята, далеч от спящото бебе. През прозореца се процеждаше лунна светлина. Никъла запали една свещ и погледна брат си.

Търстън бе едър почти колкото Ройс. Брат ѝ имаше руса коса, а по лицето му нямаше нито един белег. Той бе красив мъж, дори когато се мръщеше, но изглеждаше изтощен.

— Не може да се върнеш тук — каза му Никъла. — Ройс е открил повечето проходи. Въпрос на време е да открие и този, водещ към стаята ми. Не искам да ти се случи нещо лошо.

— Никъла, принудиха ли те да се омъжиш за този норманин?

Нямаше време да му обясни всичко, което се бе случило. Търстън така или иначе никога нямаше да я разбере. Тя си пое дълбоко дъх.

— Не.

Той не ѝ повярва.

— Не са те принудили?

— Не — повтори тя. — Аз го избрах. Ако някой е бил принуден да стъпи в този брак, то това бе Ройс, не аз.

Търстън се облегна на прозореца. В далечината прозвуча гръмотевица и Никъла подскочи. Брат ѝ скръсти ръце на гърдите си и я изгледа изпитателно.

— Защо си направила подобно нещо?

Ако му разкажеше цялата истина, бе убедена, че гневът на брат ѝ само щеше да се разпали.

— Ако обстоятелствата бяха различни и ако можеше да се запознаеш със съпруга ми, щеше да разбереш защо го избрах. Ройс е добър мъж, Търстън. Отнася се добре с мен.

— Той е норманин.

Той изплю думите, сякаш бяха богохулство. Гневът в гласа му накара стомаха ѝ да се преобърне. Освен това я ядоса.

— Войната свърши, Търстън. Ако не коленичиш пред Вилхелм и не му се закълнеш във вярност, ще те убият. Умолявам те, моля те, приеми го. Не искам да умреш.

Той поклати глава.

— Войната не е свършила — каза той. — Съпротивата нараства с всеки изминал ден. Само въпрос на време е да свалим самозвания нормански крал.

— Не може да вярваш в тези глупости — проплака тя.

Търстън въздъхна изморено.

— Тук ти си изолирана, Никъла. Не може да разбереш. Трябва вече да тръгваме. Мъжете ми ни чакат зад защитните стени. Увий Улрик в няколко одеяла. Побързай, преди да се е разразила бурята.

Никъла бе прекалено изумена, за да реагира. Търстън се извиси над нея. Тя направи крачка назад и поклати глава.

— Не мога да дойда с теб. Ройс е мой съпруг. Трябва да остана с него.

— Не може наистина да искаш да останеш тук с него.

Отвращението в гласа на брат ѝ накара стомаха ѝ да се свие. Тя сведе глава.

— Искам да остана тук.

Измина дълга минута в мълчание. Когато проговори, гласът на Търстън трепереше.

— Господ да се смили над душата ти, Никъла. Ти го обичаш, нали?

До този момент тя не се бе изправяла пред истината, но сега я прие.

— Да, обичам го.

Шокиран от думите ѝ, брат ѝ я зашлеви силно през лицето. Ударът едва не я събори на пода. Никъла се олюля, но бързо възвърна равновесието си. Лицето ѝ гореше от болката, но тя не издаде нито звук. Просто погледна брат си, очаквайки следващата му стъпка.

Той никога преди не ѝ бе вдигал ръка. Търстън винаги бе имал избухлив нрав, но бе разумен мъж. Младата жена реши, че войната го е превърнала в непознат.

— Ти си предателка — каза ѝ той.

Думите му я нараниха по-силно от плесницата. Очите на Никъла се напълниха със сълзи. Тя отчаяно се опитваше да намери начин, по който да го накара да разбере.

— Обичам те, Търстън — каза тя. — И се страхувам за теб. Омразата прояжда сърцето ти. Помисли за сина си. Улрик има нужда от теб. Забрави за гордостта си и осигури бъдещето му.

Той поклати глава.

— Синът ми няма бъдеще измежду норманите — промърмори той. — Къде е Джъстин? Още ли е в манастира?

Смяната на темата я разгневи. Нима синът му значеше толкова малко за него, че с лекота загърби дълга си към Улрик.

— Отговори ми, Никъла — нареди той. — Къде е Джъстин?

— Той е тук.

Никъла се пресегна, за да докосне ръката на Търстън. Той я отблъсна.

— Моля те, не бъди такъв — прошепна тя. — Джъстин искаше да умре, Търстън, но Ройс не му позволи.

Брат ѝ не показа никаква реакция към думите ѝ.

— Къде точно се намира?

— В казармата при другите войници.

— Господи, сигурно мрази това унижение.

— Ройс ми обеща, че ще му помогне.

Търстън поклати глава.

— Предай на Джъстин съобщение от мое име. Кажи му, че не съм го забравил. Ще се върна... скоро.

— Не! — Тя не осъзна, че е изкрещяла думата. Звукът отекна в стаята. Улрик се стресна и започна да плаче. Никъла отиде при него и започна нежно да го гали по гръбчето. Улрик лапна палеца си и затвори очи.

— Махни се от него — нареди ѝ Търстън. — Не искам да докосваш сина ми.

Думите му я накараха да се почувства като прокажена. Тя се отдалечи от люлката и се обърна да погледне брат си.

Вероятно Улрик щеше да заспи отново, ако в този момент Ройс не бе отворил вратата. Пантите изскърцаха и в следващия момент вратата се удари с все сила в стената.

Никъла подскочи. Улрик изкрещя. Ройс изпълни рамката на вратата. Краката му бяха леко разкрячени и бе стиснал юмруци отстрани на тялото си. Позата му бе бойна и плашеща, но погледът му бе този, който я ужаси.

Никъла бе в безопасност. Ройс тъкмо бе тръгнал нагоре по стълбите, когато чу вика ѝ. Тогава се бе затичал. Сякаш сърцето му бе спряло. През ума му преминаха какви ли не ужасяващи възможности и докато се добере до стаята на Улрик, ужасът го бе завладял изцяло.

Тя бе добре. Той не откъсна поглед от жена си, докато не осъзна добре този факт.

Никъла умишлено държеше лявата страна на лицето си скрита от съпруга си. По ледения му поглед можеше да каже, че той вече е

разярен. Ако разбереше, че Търстън я е ударил, можеше да забрави, че е разумен мъж и да стане необуздан като Търстън.

Тя бе решена да предотврати катастрофата, но не знаеше кой първо да успокои. Бебето все още плачеше, макар в стаята да бе надвиснало тежко мълчание. Улрик обаче не бе застрашен. Той беше в безопасност, Ройс също. Търстън неочаквано направи крачка напред.

Тя стоеше в средата на стаята между двамата противника. Сега и Търстън, и Ройс гледаха към нея. Тя се обърна към единия, а после към другия.

И след това изтича през стаята... към съпруга си.

Младата жена се хвърли в ръцете му.

— Моля те, бъде търпелив — прошепна тя. — Моля те.

Тревогата в гласа ѝ успя да си пробие път през яростта му. Той я стисна лекичко, преди да я избута зад гърба си и да насочи вниманието си към врага.

Братът на Никъла направи още една крачка напред.

Ройс се облегна на касата на вратата, скръсти ръце на гърдите си и се вгледа в саксонца. Действията му объркаха Търстън.

— Очаквах да се появиш по-рано, Търстън.

Толкова спокойно изречени, думите му извадиха от равновесие брата на Никъла, но той успя да се възстанови бързо.

— Никъла ли ти каза за тайните проходи?

Ройс поклати глава. Можеше да почувства как Никъла стиска задната част на туниката му. Знаеше, че жена му е ужасена и реши да не ѝ увеличава болката ѝ.

— Вземи решение, Търстън! — нареди той. Гласът му бе строг.

Никъла се опита да застане до съпруга си, но той отново я избута зад себе си. Погледът му нито за миг не се откъсна от лицето на Търстън.

— Изборът е твой — каза му той. — Или предай мечата си и ми се закълни във вярност, или...

— Или какво? — поиска да узнае Търстън. — Или да умра, норманино? Аз пръв ще те убия.

— Не — изпищя Никъла.

Тя почувства нечии ръце на раменете си, обърна се и видя, че Лоурънс стои зад нея.

— Бароне? — каза Лоурънс.

Ройс не откъсна поглед от Търстън.

— Отведи жена ми в спалнята ни, Лоурънс, и остани там с нея.

Васалът трябваше насила да откопчи ръцете ѝ от туниката на Ройс.

— Не! — проплака тя. — Ройс, бебето... моля те, нека взема Улрик.

Сега бе ред на Търстън да изкрещи.

— Ще оставиш сина ми там, където е, Никъла. Ти вече избра пътя си.

Едва тогава тя пусна Ройс, изпъна рамене и излезе от стаята. Ройс направи крачка напред. Лоурънс се пресегна зад Никъла и затвори вратата на стаята.

Търстън отново пристъпи напред.

— Трябваше да позволиш на воина си да влезе.

— Защо?

Търстън се усмихна.

— За да те пази. Сега ще ти покажа на какво съм способен, негоднико. Ще те убия.

Ройс поклати глава.

— Не, няма да ме убиеш, Търстън. Но, господ ми е свидетел, искам да опиташ. — Той спря, за да въздъхне. — Тогава аз ще те убия. Много ще ми хареса, макар да съм сигурен, че жена ми ще се разстрои.

— Тя предаде семейството си.

Ройс повдигна едната вежда. Усилието да контролира гнева си ставаше все по-голямо.

— И кога точно Никъла стана предател? — попита той с тих овладян глас. — Преди или след като я изостави?

— Да я изоставя? Не знаеш какво говориш.

— Нима? Оставил си я да оцелява сама — каза му Ройс. — След това си изпратил сина си при нея, добавяйки още едно нещо, за което да се тревожи. Тя премина през какво ли не, за да опази Улрик, но ти не даваш и пукната пара за жертвите, които е направила, нали? Да, ти си я изоставил.

— Имаха нужда от мен на север — промърмори Търстън.

— Ах, да, на север — сухо заяви Ройс. — Не остави ли точно там брат ти да умре?

Лицето на Търстън стана огненочервено. Мразеше начина, по който норманинът си играеше с него. Разстройваше го, карайки го да забрави всичките си мисли.

— Казаха ми, че Джъстин е мъртъв.

Нещо в гласа му показва на Ройс, че мъжът не казва цялата истина.

— Не — каза той, — казали са ти, че е ранен. Когато си научил какво е нараняването му, си го оставил да умре. Не се ли случи именно това, Търстън? Джъстин е бил безполезен за теб, тъй като само с една ръка не е можел да защитава каузата ти.

Търстън бе толкова шокиран, че Ройс знае истината, че не успя да прикрие изражението си. Норманинът се опитваше да го накара да се чувства виновен заради обета на брат му.

— Продължих да се бия, за да мога да отмъстя за брат си.

На Ройс му призля. Бе успял да събере само част от пъзела. Това, че Джъстин е бил оставен да умре, бе просто предположение от негова страна. Сега отбранителната позиция на Търстън му показва, че е бил прав. Копелето наистина е оставило собствения си брат да умре.

— Джъстин знае, нали? — попита той.

Търстън сви рамене.

— Той разбира. И брат ми ли се е превърнал в предател? — попита той. — Той ли ти разказа какво се случи? Или Никъла го е изкопчила от него? В жалкото му състояние дали някой не го е убедил, че ще е по-добре на страната на норманите?

Ройс не отговори на въпросите му.

— Кажи ми нещо — нареди той. — Осъждаш Никъла, защото е омъжена за мен, или защото все още е жива?

— Собствените й действия я осъдиха.

— Какви действия?

— Каза ми, че избира теб — промърмори Търстън. — Не е била насилена. Позволява ти да я докосваш, нали? Господи, собствената ми сестра е в леглото на норманин. Искане ми се стрелата ми да бе пронизала сърцето й.

В този миг нишката, на която се крепеше контрола на Ройс, се скъса. Търстън дори нямаше време да се подготви. Ройс се движеше светкавично бързо. Юмрукът му размаза лицето на саксонца преди Търстън да успее да се защити. Ударът го запрати по гръб към

камината. Докато Търстън се опитваше да запази равновесие, полицата на камината се откъсна от каменната стена и се стовари на пода.

Ройс бе счупил носа му. Щеше му се да му бе счупил и врата. Силните писъци на бебето охладиха леко яростта на Ройс. Той погледна към креватчето, за да се увери, че Улрик е в безопасност, след това отвори панела на стената, криещ тайният коридор.

— Позволих ти да влезеш, Търстън, защото исках да говоря с теб. Искам името на човека, който заплаши жена ми, докато бяхме в Лондон. Преди да си тръгнеш оттук, ще ми го кажеш.

Търстън поклати глава.

— Нямам проклета идея за какво говориш — изпъшка мъжът, избърсвайки кръвта от лицето си с ръка. — Нямаме хора в Лондон... все още — добави той. — Скоро обаче ще си върнем това, което ни принадлежи. Няма да остане норманин...

— Спести ми политическите речи — прекъсна го Ройс. — Искам истината. Дай ми името на саксонца, Търстън, или ще го измъкна от теб с бой.

Плачът на Улрик най-после успя да пробие гнева на Търстън. Той отиде до креватчето и взе сина си. Нежно погали бебето по гръбчето, за да го успокои.

— Взимам сина си със себе си.

— Не, не го взимаш — отвърна Ройс. — Може да не ти пука за добруването на детето, но нас с Никъла ни е грижа. Навън вали и е студено. Няма да ти позволя да изведеш Улрик в това време. Ще склуча сделка с теб — добави, преди Търстън да успее да възрази. — Когато намериш безопасно място за сина си, може да дойдеш и да го вземеш.

— Ще ми позволиш да го взема?

Ройс кимна.

— Давам ти думата си — каза той. — Сега искам твоята честна дума, че не знаеш кой е заплашвал жена ми.

— Кажи ми какво се е случило — каза Търстън.

Ройс му разказа за жената, която дала на Никъла кинжал, с който да го убие. По изражението на Търстън той разбра, че мъжът не знае нищо за този инцидент.

— Със сигурност не може да се има доверие на саксонските барони, които са се присъединили към Вилхелм — обяви Търстън. —

Никога не бихме дали подобна задача на някой от онези мъже. Търсете този човек между своите — добави той. — Саксонец никога не би изпратил жена да свърши такава работа.

Ройс му повярва. Той гледаше как Търстън сложи Улрик обратно в люлката. Саксонецът му бе враг, и все пак бе брат на Никъла. Ройс чакаше търпеливо, докато бащата се сбогуваше със сина си.

Търстън си пое дълбоко дъх. Разумът го накара да признае, че норманинът е прав. И все пак му бе трудно да остави сина си в бърлогата на врага. Трябваше да му се довери, че ще удържи на думата си. Това бе още по-трудно.

— Улрик ще отиде при семейството на жена ми. Когато пристигнат, трябва да им го дадеш.

Това бе заповед, не молба. Ройс кимна. Преди да заяви:

— Семейството на жена ти може да дойде. Ако ме убедят, че Улрик ще е в безопасност при тях, ще им позволя да го отведат. Тръгвай, Търстън. Времето, което бях склонен да ти отпусна, изтече.

Търстън отново погледна към сина си, преди да отиде до скрития проход.

— Обърни гръб на омразата, Търстън. Все още има време. Не е нужно да те погубва.

Дори брата на Никъла да бе чул думите му, той не реагира, а изчезна в тъмния коридор.

Ройс затвори панела и отиде до люлката. Улрик отново ревеше с пълна сила. Ройс го вдигна, подпирайки го на рамото си, както бе видял да прави Никъла. Той му замърмори нежните думи, които бе чул жена му да шепне, и не след дълго детето се успокои напълно.

Ингелам го чакаше в коридора. Ройс му заповяда да запечата двата входа на прохода. Той забеляза Алис да стои до стълбището и й махна да отиде при него.

— Бебето е добре — каза й той, щом видя изражението й. — Не е наранено.

Улрик вече бе напълно буден. Той надникна над рамото на Ройс и се огледа. Алис го взе от ръцете на господаря си.

— Утешихте малкия — каза тя. — Сега по-добре утешете жена си. — Казвайки това, Алис цялата се изчерви. — Простете дързостта ми, милорд, но се безпокоя за моята Никъла. Сигурно се е поболяла от тревога.

Ройс кимна.

— Да, Алис, със сигурност се е поболяла — съгласи се той. Погали Улрик по главичката и се отправи към стаята си. Господ му бе свидетел, страхуваше се от следващата си задача, тъй като не смяташе, че ще успее да се справи. Нямаше ни най-малка идея как да утеша Никъла.

Тя стоеше до прозореца, загледана в нощта, когато Ройс влезе в стаята. Младата жена се обърна бързо в мига, в който чу отварянето на вратата. От изражението ѝ сърцето му се сви. Тя бе ужасена. Ройс въздъхна изморено. Предположи, че тя вероятно мисли, че вече е убил брат ѝ.

Лоурънс стоеше до камината и облекчението се изписа на лицето му, когато видя господаря си.

— Лейди Никъла се тревожи — каза той, посочвайки очевидното.

Ройс не откъсваше поглед от жена си.

— Няма за какво да се тревожи. Брат ѝ все още е жив.

Лоурънс прикри усмивката си. Той мина покрай Ройс, докато излизаше от стаята.

— Тя не се тревожеше за брат си, бароне. Тревожеше се за теб.

Заявявайки това, васалът затръшна вратата след себе си.

— Не съм се тревожила за теб — заяви му Никъла.

— Лоурънс каза, че си.

— Той лъже.

— Той никога не лъже.

Сълзи замъглиха погледа ѝ.

— Трябва да те мразя, Ройс. Да, трябва. От мига, в който те срещнах, ми се случват само ужасни неща. Виж ме! — Тя вдигна ръце. — Целите ми ръце са в белези и на рамото си имам още един ужасен белег. Ти си виновен.

Никъла смъкна колана си и го метна на пода. След това изрита обувките си.

— Защото си норманин. Ето защо всичко е по твоя вина.

Тя издърпа роклята през главата си и също я пусна на пода. Заемайки се с фустата си, тя го попита:

— Е? Няма ли да кажеш нещо в своя защита? — Не му даде възможност да каже и сричка. — Ако не беше ти, сега нямаше цялата

да съм покрита с белези.

— А аз мисля, че ти просто имаш склонността да попадаш на инциденти.

Не бе сигурен дали тя въобще го чу, тъй като бе заета да изрежда недостатъците му. Той не посмя да се усмихне, дори когато тя го обвини за бурята навън. Ройс я остави да вика и вилнее, тъй като много добре разбираше, че тя има нужда по някакъв начин да излее гнева и страха си. Да, тя се боеше за него, за Улрик и за Търстън.

Докато остана облечена само по долна риза, Никъла истински се бе увлякла. Тя застана пред него с наведена глава и пръсти, заровени в рогозката на пода. Изглеждаше толкова уязвима.

— Готова ли си да ме изслушаш? — Тя не му отговори. — Никъла, ела тук.

— Не! — Никъла пресече стаята и застана пред него. — Никога повече няма да се подчиня на твоя команда, Ройс.

Мъжът реши, че не е удачно да ѝ посочи, че току-що го бе направила. Той обви ръце около нея и се опита да я прегърне.

Тя го плесна през ръцете.

— Освен това никога вече няма да ти позволя да ме докоснеш.

Ройс нямаше да ѝ позволи да го отблъсне. Издърпа я насила и я прегърна. Тя беше готова да я утеши. Никъла се отпусна срещу него, обви ръце около кръста му и заплака горчиво. Беше толкова шумна, колкото и недисциплинирания малък Улрик. Ройс не се опита да я успокои. Той подпря брадичка на главата ѝ и просто зачака жена му да се наплаче.

Когато тя приключи, предната част на туниката му бе подгизнала от сълзите ѝ. Никъла продължи да се притиска към гърдите му още няколко минути. Беше ужасена от държанието си, но не бе успяла да спре. Беше толкова облекчена, като видя Ройс да влиза в стаята, и след като се убеди, че е жив и здрав, просто не успя да обуздае емоциите си.

Сега изтощението и студа в стаята я накараха да започне да трепери. Ройс го усети и я прегърна по-силно.

— Трябва да се мушнеш под завивките, преди да измръзнеш — каза ѝ той с дрезгав шепот.

Тя не му обърна внимание. Не разбираше защо, но просто искаше той да я подържи още малко.

— Сигурно мислиш, че съм бебе — каза тя. — Държа се точно като Улрик.

— Може да се държиш като него, но със сигурност ухаеш по-добре.

Никъла долови веселите нотки в гласа му и разбра, че съпругът ѝ се шегува с нея. Беше странна реакция от негова страна след трагичната случка от днес.

— Ройс?

— Да?

Измина цяла минута, преди тя да попита.

— Предател ли съм?

— Не.

Яростта в гласа му я накара да подскочи.

— Не ми се гневи. Тази вечер имаше прекалено много гняв.

Той повдигна брадичката ѝ, карайки я да го погледне.

— Не съм ти ядосан. Просто въпросът ти ме разгневи. Търстън те е нарекъл предател, нали?

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Мъжът бе изумен, че въобще са ѝ останали някакви.

— Господи, Никъла, не започвай отново. Всичко свърши. Търстън е в безопасност.

— Знам, че ще е в безопасност — изплака тя. — Тревожих се за теб.

Думите ѝ го изненадаха, той не знаеше дали да бъде обиден, или не.

— Нима имаш толкова малко вяра в способностите ми?

Тя сграбчи туниката му.

— Способностите ти нямат нищо общо с това.

— Няма ли?

Тя изглеждаше истински объркана.

— Не, разбира се, че не.

— Никъла, говориш безсмислено.

— Търстън е мой брат.

— Наясно съм с това.

— Познавам го много по-добре от теб.

— Да.

— Той има много добри качества.

— Не смей да го защитаваш пред мен.

Тя се опита да се отдръпне от него, но Ройс не ѝ позволи. Принуди я отново да го погледне и едва тогава забеляза отпечатъка от пръсти по бузата ѝ.

— Той е направил това, нали? — попита тихо, мръщейки се към подутината на лицето ѝ. — Ако ми кажеш, че не е искал да те удари, напълно ще загубя търпението си.

— Откъде знаеш, че Търстън ме е ударил? Той ли ти каза?

— Имаш отпечатък от мъжка ръка на лицето си, жено. Ето откъде знам.

Яростта в гласа му я накара да потръпне.

— Няма да изгубиш търпението си — каза му тя. — И точно това се опитвам да ти обясня. Търстън има ужасен темперамент. Още откакто беше малко момче, винаги реагираше, преди да се замисли. Татко беше отчаян заради него. Просто не можеше да научи Търстън да бъде по-разумен. Брат ми не се бие почтено, Ройс. А ти да.

Усмивката му бе изпълнена с нежност.

— И откъде знаеш как се бия, съпруго?

— Просто знам — отвърна му тя. — Ти имаш строги ценности. Научил си се да контролираш темперамента си. Освен това си невероятно търпелив. Докато пътувахме към Лондон, когато постоянно се опитвах да избягам от теб, ти винаги ме връщаше, но никога не изгуби търпение.

Изведнъж умората я надви и тя се отпусна срещу Ройс.

— Войната е променила Търстън. Сега е изпълнен с омраза. Няма да се бие честно.

— А според теб аз ще се бия честно, така ли?

— Разбира се.

Той я целуна по темето, вдигна я на ръце и я отнесе до леглото. Вътрешно се усмихваше. Не мислеше, че тя осъзнава какъв комплимент му бе направила. Жена му не разбираше кое е честно и кое не, но очевидно смяташе, че има точни правила на действие.

Тя грешеше напълно, но Ройс нямаше намерение да ѝ разяснява, че няма никакви правила. Бе прекалено доволен, че тя е толкова уверена в него. Щом стигнаха до леглото, той я остави да стъпи на пода и развърза връзките на ризата ѝ.

— Какво правиш? — попита го тя.

— Свалям ризата ти — отвърна ѝ Ройс.

Никъла се опита да избута ръцете му, но ръкавите на ризата се плъзнаха надолу по раменете ѝ.

— Искам да остана облечена.

— Аз не искам.

Дрехата се свлече на пода. Никъла бе толкова засрамена от голотата си, че не можа да възрази. Тя бързо отметна завивките и се шмугна под тях. Ройс успя да зърне само за миг зачервеното ѝ лице, преди тя цялата да се скрие в юргана.

Притеснението ѝ го забавляваше. Ройс съблече дрехите си, изгаси свещта и също си легна. Остана доволен, задето не му се наложи да я прегърне насила. Студът бе в негова полза. Никъла се претърколи към него, за да поеме част от топлината на тялото му. Той легна на една страна, обви ръце около тялото ѝ, притисна с крака бедрата ѝ и постави брадичка на темето ѝ. Само след няколко минути тя спря да трепери.

Харесваше му да я усеща в прегръдките си. Ароматът ѝ бе свеж и достатъчно възбуждащ, за да подлуди един мъж. Желаше я. Въздъхна протяжно, осъзнавайки това. За нея бе прекалено рано. Миналата нощ я бе наранил и сега тя имаш нужда от време, за да се възстанови. Освен това тази вечер бе преживяла много страдания и имаше нужда от време, да се успокои душевно. Не, не биваше да я докосва.

Но тялото му не обръщаше внимание на дискусията, която се водеше в ума му. Вече бе твърд, изгарящ от нужда да бъде вътре в нея.

По дяволите, когато беше до нея, нямаше грам дисциплина. Ройс не разбираше тази липса на контрол. Никъла бе просто жена му. Нищо повече. Беше малко удивително каква власт има над него.

— Какво мислиш да правиш с Търстън? — промърмори Никъла в тъмнината. Цялото ѝ тяло се стегна, очаквайки отговора му.

— Няма да правя нищо с него.

Тя не го разбра.

— Затвори ли го? Ще го отведеш в Лондон, нали? — Младата жена отново започваше да се самонавива. Ройс я стисна.

— Пуснах го да си ходи, Никъла.

Тя беше толкова удивена от думите му, че дълга минута не можа да каже нищо.

— Ще си навлечеш ли проблеми, задето си го пуснал? — попита тя.

Въпросът ѝ бе толкова нелеп, че той се усмихна.

— Не — отговори ѝ сухо.

— Чух силен шум — каза му тя. — Сякаш някой се бе блъснал в стената.

Никъла положи ръце на гърдите му, докато го чакаше да ѝ обясни. Кожата му бе толкова невероятно топла. Несъзнателно, пръстите ѝ започнаха да го милват. Той я спря, слагайки ръка върху нейната. Измина още една дълга минута, преди тя да осъзнае, че мъжът ѝ няма намерение да ѝ отговори. Реши, че трябва малко да го побутне.

— Бихте ли се?

— Не.

— Тогава какъв беше шумът, който чух?

Ройс изпусна дълга въздишка. Жена му нямаше намерение да се откаже.

— Полицата над камината падна на пода — по гласа му личеше, че е полузаспал.

Тя се повдигна, за да го погледне и забеляза, че очите му са затворени.

— Просто ей така си падна на пода?

— Заспивай, Никъла. Вече е късно.

— Защо пусна Търстън да си отиде?

— Знаеш защо.

— Пуснал си го заради мен, нали?

Той не ѝ отговори, но тя вече знаеше, затова целуна брадичката му.

— Благодаря ти.

Той отвори очи и ѝ се намръщи.

— Няма за какво да ми благодариш — заяви и той с глас непривичен за него. — Исках да говоря с Търстън и направих точно това. Дадох му възможност да се предаде. Той избра да не го стори. Разбираш какво означава това, нали?

Никъла много добре разбираше какво значи, но не желаше да говори за това. Тя се опита да му обърне гръб, но Ройс я закова на място, хващайки задната част на главата ѝ.

— Няма да ти позволя да се самозалъгваш. Търстън ще се съпротивлява, докато не намери смъртта си. А ако се върне отново тук, ще трябва да го убия.

— Ами Улрик? — изплака тя. — Търстън със сигурност ще дойде, за да види сина си. Не може наистина да...

Той дръпна главата ѝ надолу към себе си като нежно стисна врата ѝ. В мига, в който тя опита да възрази, той я целуна страстно. Намерението му бе само да отвлече вниманието ѝ, но щом почувства меките ѝ, отдаващи се устни, усети невероятния ѝ вкус и просто не можа да спре. Устата му бе гореща, отворена и настояща. Езикът му се плъзна дълбоко в устата ѝ. Харесваше ѝ. Лекият ѝ секси стон му го показва. Господи, колко я желаше. Езикът му се плъзгаше навътре и навън в еротичен ритъм, който го караше да копнее за още. Не можеше да ѝ се наслади. Едната му ръка държеше главата ѝ, докато другата сграбчи дупето ѝ и я притисна към горещината на възбудата му.

Когато Ройс най-после я пусна, Никъла едва можеше да си поеме дъх. Той също дишаше забързано, с поглед вперен в устните ѝ. Тя бяха червени, подпухнали и невероятно изкусителни. С палец погали долната ѝ устна, можеше да почувства как сърцето му бие лудо в гърдите и се насили да поеме няколко дълбоки глътки въздух.

— Сега искам да ме чуеш — каза той дрезгаво. — Търстън няма да се върне. Брат ти ще изпрати някого от семейството на жена му, за да вземе Улрик. Ако тези защитници ми докажат, че ще се грижат добре за бебето, ще им позволя да го вземат.

— Не! — Тя се опита да го избута.

— Да! — Той прехвърли крака си над нейните. — Търстън е баща на Улрик. Тъй като е член на семейството ти, се съгласих. Няма да спориш с мен, Никъла.

— Точно както не мога да ти възразя за Джъстин? Не ми позволяваш да видя малкия си брат и дори не ми обясняваш причините за това. Искаш прекалено много от мен, Ройс.

— Искам само това, което знам, че можеш да ми дадеш — възрази ѝ той, и я целуна по челото. — Решението ми относно Джъстин не цели да те нарани.

— И все пак ме наранява.

— Разбирам. Значи мислиш, че умишлено те държа далеч от Джъстин, за да те нараня?

— Не — призна тя с въздишка. — Не би бил толкова жалък.

— Замисляла ли си се, че решението ми може би няма нищо общо с теб? Има причина да реша да държа Джъстин далеч от теб и това е за негово добро.

— Джъстин ме обича. Той има нужда от мен в момента.

— Ти си последният човек, от който има нужда, съпруго.

Гневът в гласа му я обърка.

— Никога не бих наранила Джъстин.

— Напротив — отвърна той и поклати раздражено глава. — Много добре си спомням, че когато дойдох да те взема от манастира, поех отговорност да се погрижа за Джъстин. Никъла, не ме ли слушаш, когато ти говоря? — попита я той.

— Не си го спомням — промърмори тя. — Тогава бях разстроена. Не мога да повярвам, че според теб умишлено бих наранила брат си. Винаги съм се грижила за Джъстин. Той е най-малкият в семейството, все пак и сега, когато съм...

— Никъла, помисли малко. Джъстин ще сбърка загрижеността ти със съжаление. Състраданието ти ще го унижи. Сега той има достатъчно тревоги. Не мога да ти позволя да добавяш още тежест към бремето му.

— От какво може да се тревожи?

— От мен.

Странно, но арогантните му думи я успокоиха. В сърцето си знаеше, че Ройс е прав за брат й. Джъстин бе горд мъж. За него щеше да бъде унижително сестра му да го гледа как страда. Тя нямаше да успее да скрие тревогата си и бе много вероятно той наистина да сбърка загрижеността със съжалението.

Съпругът й бе прав и за Търстън. Обещавайки, че ще позволи да отведат Улрик, той направи така, че брат й да няма причина да се върне в крепостта. Тя каза молитва, надявайки се Търстън да осъзнае какъв късмет е имал. Знаеше, че Ройс няма да му даде втора възможност.

Никъла сложи глава на рамото на Ройс и затвори очи. Вече се чувстваше по-добре. Не беше от хора, които са склонни към самосъжаление, но откакто бе срещнала този норманин, светът й се бе преобърнал с главата надолу.

Ройс повдигна лицето й, целуна я по челото и потърка нежно носа й.

— Желая те, Никъла — прошепна той с изтощена въздишка. Неочаквано се превъртя, обгръщайки я с ръце. Тя се озова по гръб, а съпругът ѝ покриваше цялото ѝ тяло от стъпалата до главата. — Заспивай, преди да забравя добрите си намерения.

Тя не искаше да спи. Искаше... не, нуждаеше се да го докосне. А докато той я любеше, тя щеше да се преструва, че съпругът ѝ я обича. Дори не я бе грижа, че ще се самозалъгва. Сблъсъкът с Търстън бе прекалено болезнен, той разби сърцето ѝ. Ройс можеше да ѝ помогне да забрави тази мъка, поне за малко.

— Каза, че ме желаеш — прошепна тя с глас, по който личеше, че е засрамена. — Не си променяй мнението, Ройс. И аз те желая.

Той се подпря на лакти и погледна надолу към нея. Тя забеляза дяволитата му усмивка и сърцето ѝ се разтуптя лудо.

— Как може да бъдеш толкова срамежлива, след като лежеше върху мен през последния половин час без...

— Дискусията ни ме накара да забравя, че съм... че не нося дрехи — заекна тя. — Спомних си току-що. Целуни ме, моля те. Ще ме накараш да забравя неудобството. Както миналата нощ.

Той поклати глава. Само споменът за изминалата нощ го накара да я пожелае още по-силно и по-болезнено.

— Ще те нараня.

— Една целувка? Със сигурност това няма да ме нарани.

— Няма да спра, Никъла. Контролът ми ще се изпари.

Усмивката ѝ го очарова.

— Обичам, когато контролът ти изчезне.

Тя обгърна лицето му с ръце, дръпна го надолу към себе си и го целуна дълго и нежно. Той обаче не ѝ сътрудничеса и ѝ се наложи да го захапне за долната устна, за да привлече вниманието му. Беше лекичка ухапка, но подейства. Ройс простена тихо, преди устата му превземе страстно нейната. Целувката бързо прерасна в нещо повече. Стана по-еротична, по-пленителна. Усещането бе невероятно. Ройс разпалваше страстта ѝ все повече с всяко свое докосване. Тя се вкопчи в него и се остави любовта и страстта към този мъж да превземат ума и душата ѝ.

Начинът, по който му откликваше, го накара напълно да изгуби контрол. Ройс се опита да действа бавно, да ѝ даде време да се подготви за него и да го пожелае толкова силно, колкото я желаше и

той, но бе болезнено твърд от толкова много време, че задачата просто бе невъзможна.

Той откъсна устни от нейните и зацелува долчинката между гърдите ѝ. Целуна плоският ѝ корем и се придвижи по-надолу. Тя нямаше време да се подготви, когато усети устните му между бедрата си. Изненаданият ѝ вик се превърна в стон на удоволствие.

Тази интимност бе толкова греховна, толкова прекрасна, че тя изплака, желаеща още.

Вкусът ѝ беше невероятен. Езикът му погали малката пъпка, скрита в нежните гънки на плътта ѝ, преди да проникне вътре в нея. Никъла се почувства така, сякаш бе ударена от мълния. Изви се срещу него, изисквайки още от сладкото мъчение.

— Ройс, моля те — простена тя, молейки го да ѝ даде това, което знаеше, че е много близо.

Той не можеше да чака повече. Коленичи между бедрата ѝ, повдигна ханша ѝ и проникна в нея. Спря, когато се оказа дълбоко заровен в тялото ѝ. Гласът му бе загрубял от страст, когато попита:

— Нараних ли те? Кажи ми, ако те наранявам.

Тя не бе способна да каже нито дума. Вместо това се изви срещу него и заби нокти в раменете му. Напрежението, растящо в нея, бе на път да избухне.

Ръката му се премести между слетите им тела и започна да я милва с пръсти, карайки огънят вътре в нея да се разгори неконтролируемо. Стоновете ѝ на удоволствие му показаха, че тя харесва докосването му. Устата му отново покри нейната, преди да започне да се движи. Не бе никак нежен. Той се отдръпна и отново силно нахлу в нея. Тя бе гореща, влажна и толкова прекрасно тясна. Тласъците му станаха много по-мощни, по-всепоглъщащи. И когато почувства как тя се стяга около него, знаеше, че вече може да намери собственото си освобождение, изливайки семето си в гостоприемната ѝ утроба.

В същия момент и Никъла достигна до върха. Удоволствието я заля. Тя се притисна силно към съпруга си и остави вълните на страстта да я облеят. Не се изплаши, дори когато усети как ума ѝ се отделя от тялото ѝ. Тя приветства великолепните чувства, знаейки, че Ройс ще я пази.

Когато последната тръпка премина през тялото ѝ, се отпусна назад върху завивките. Помисли, че може би е умряла.

Той реши, че я е убил. Срина се върху нея и простена от удоволствие. Сладката му съпруга бе отнела цялата му сила. Освен това очевидно бе отнела и волята му, тъй като не можеше да се насили да се откъсне от нея.

Отне му няколко минути да се възстанови. Тогава започна да се тревожи.

— Никъла, добре ли си? — Загрижеността в гласа му стопли сърцето ѝ.

— Да.

Можеше да почувства неудобството в гласа ѝ. Господ да му е на помощ, започна да се смее. Тази жена допреди миг бе като дива котка в прегръдките му, а сега очевидно бе залята от неудобство.

— Защо си развеселен? — попита го тя срамежливо. — Да не би да ми се смееш?

— Толкова ме радваш — каза ѝ той. — Ето защо се смея.

— Ройс?

— Да?

— Всичко ще бъде наред, нали?

Страхът в гласа ѝ го отрезви.

— Аз ще се грижа за теб, Никъла — каза той, отбягвайки да ѝ даде конкретен отговор.

— Улрик трябва да си замине.

— Да.

— Мислиш ли, че Търстън ще се върне, ако синът му не е тук?

— Надявам се, че няма — призна той.

— Ще се върне за Джъстин.

Той въздъхна, надявайки се тя да не разбере скоро истината.

— Джъстин няма да замине с Търстън. Заспивай, Никъла! Дългът да запазя това семейство е мой.

Да, дългът бе негов и той нямаше да обърне гръб на това, което смяташе за правилно. Бремето бе стоварено върху него в мига, в който тя го избра за свой съпруг. Но ѝ се искаше сърцето, а не дългът му да го кара да постъпва така. Никъла затвори очи и се опита да не заплаче. Ройс щеше да я защитава, да, но всичко, което искаше тя, бе любовта му.

ГЛАВА 13

Ройс стоеше близо до камината, когато Никъла влезе в голямата зала, понесла Улрик притиснат на хълбока си. До съпруга ѝ седеше по-възрастен рицар, който не бе виждала досега, и си говореха тихо. Дватамата стояха на платформата, където беше масата, преди Ройс да нареди отново да я преместят в центъра на стаята.

Тя реши да се намеси в разговора им. Пристъпи напред, заставайки до съпруга си. Улрик издаваше новите си бебешки звуци. Когато Ройс се обърна, бебето протегна ръце към него.

Той го пое, подпирайки го на рамото си и погледна жена си.

— Добро утро, съпруге. — Тя понечи да се надигне и да го целуне, но в последния момент се отказа. Със съпруга ѝ имаше непознат мъж и тя не искаше да го засрамва.

Ройс обаче явно нямаше нищо против, че имат публика. Той хвана брадичката ѝ, повдигна лицето ѝ към себе си и я целуна нежно. След това я прегърна с едната си ръка и се обърна към войника.

— Какво казваше, Томас? — попита той.

— Казвах, милорд, че е истинско чудо фактът, че подът не се е продънил досега. Виждате ли колко е прогнило дървото там? — посочи към пода под тях.

Ройс кимна.

— Завърши проверката си — нареди му той. — Ще се присъединиш към нас за вечеря. Тогава ще изслушам оценката ти.

Тъмнокосият войник се поклони на барона си, но не откъсваше поглед от Никъла. Тя ръгна с лакът съпруга си. Той най-после си спомни маниерите и представи Томас на съпругата си. Никъла се усмихна на войника. Ройс започна да брои. На Томас му отне само пет секунди да се изчерви целият. Беше често срещано явление сред воините му и изглежда и млади, и стари страдаха от него. Винаги когато Никъла насочеше пълното си внимание към някой мъж, той се превръщаше от могъщ воин в пелтечецо момче с жълто около устата.

Беше срамно. Томас сега дърпаше яката на туниката си. Държеше се така, сякаш дрехата го задушаваше.

Ройс махна на Томас, казвайки му, че е свободен, и поклати раздражено глава, когато войникът се опита да напусне залата без да откъсва поглед от жена му. Той, естествено, се спъна в собствените си крака, след това се изправи бързо и засрамено побърза да напусне залата.

Никъла гледаше към Ройс.

— Изглежда воините се изнервят около теб — заяви тя. — Смятам, че ги плашиш.

Той се ухили. Младата жена реши, че той явно е приел думите ѝ за комплимент. Тя тъкмо се наклони да му обясни, че не го хвали, когато той погледна към нея.

— Теб не те изнервям, нали?

— Почти толкова, колкото изнервяш и Улрик — заяви тя. Тя заобиколи съпруга си, за да погледне към бебето, което бе засмукало една от закопчалките на туниката на Ройс.

— Готова ли си да ми кажеш какви са плановете ти за деня? — попита той.

— Плановете ми ли? — Тя изглежда нямаше ни най-малка идея какво ѝ говори.

— Готов съм да чуя списък с нещата, които смяташ да вършиш днес — обясни търпеливо той.

— Какви неща?

— Никъла, снощи не ме ли слушаше какво ти говоря? Много добре си спомням как ти казах, че всяка сутрин искам да ми казваш какви са плановете ти за деня.

— Разбира се, че те слушах — побърза да каже тя. — Не ми се мръщи. Спомням си. Просто нямам никакви задачи, за които да те уведомя. Ти ми ги взе всичките.

— Обясни какво имаш предвид — нареди ѝ той.

Тя не се стресна от строгия му тон и дори посмя да го изимитира.

— Щом Джъстин и Улрик нямат нужда от мен, няма причина да стоя тук — обяви тя. — Ти със сигурност не се нуждаеш от мен.

Никъла се надяваше той да отрече последното, но Ройс не го направи.

— Все още не си ми обяснила защо нямаш никакви задачи — напомни ѝ той.

Тя сви рамене.

— Предполагаше се, че трябва да ръководя домакинството ни. Но ти взе и това мое задължение. Вчера даваше заповеди на прислугата и реших, че ще продължиш така.

— Това беше така, защото обстоятелствата бяха необичайни — каза ѝ той. — Ти проспа цялата сутрин, помниш ли?

Тя си спомняше много добре, затова заби поглед в пода. Мъжът ѝ я бе държал будна почти цялата нощ, правейки любов с нея. И това си спомняше много добре.

— Бях много изтощена — заяви му тя.

Бузите ѝ се покриха с руменина. Зачуди се какво ли минава през ума ѝ. Наложил му се да си напомни, че е търпелив мъж.

— Не това имах предвид — каза ѝ той. — В твоето отсъствие аз взех някои решения.

— Като да преместиш масата в средата на залата?

Той кимна.

— Но аз отмених тази твоя заповед, както и други, и ти беше разочарован от мен.

— Да.

Тя поклати глава.

— Ройс, не разбирам какво искаш от мен. Опитвам се да се разбирам с теб, но ти ме объркваш с противоречивите си нареждания. Искаш ли или не да водя това домакинство?

— Да, искам да водиш домакинството.

— Тогава...

— Но не искам да отменяш заповедите ми. Сега разбираш ли?

— Нима ми казваш, че си бил разстроен, задето отмених заповедите ти? — попита тя. — Накара да повикат слугите, само за да... — Спря, щом го видя да кима.

— Беше умишлено, нали, Никъла?

— Кое да е било умишлено? — попита тя, като много добре знаеше какво ѝ говори.

— Да отмениш заповедите ми — отвърна ѝ той. — Защо? — попита, когато не му отговори веднага.

Тя изпъна рамене. Този мъж бе много проникателен.

— Умишлено беше — призна тя.

— Защо?

— Защото това е моето домакинство и моят персонал — отвърна му тя. — И се подразних от намесата ти. — Тя започна да се разхожда из залата, преди отново да се обърне, за да го погледне. — Аз не се меся в твоите задължения и смятам, че ти не бива да се месиш в моите.

Той направи крачка към нея.

— Нещо си се объркала, съпруго. Това не е твоето домакинство и не е твоят персонал. И двете принадлежат на мен. Освен това — добави той, преди да успее да му възрази, — никога повече не си позволявай да ми говориш с този тон.

Той не повиши глас, но Никъла се почувства така, сякаш бе изкрещял всяка дума. Дори Улрик го забеляза. Той спря да смуче закопчалката и изгледа изненадано Ройс.

Точно тогава Алис влезе в залата и Никъла си помисли, че се е измъкнала от гнева на съпруга си, но се лъжеше. Ройс махна на слугинята да дойде при него, подаде ѝ бебето и ѝ заповяда да го занесе горе в стаята му.

Ройс изчака Алис да излезе и отново насочи вниманието си към жена си. Изражението на лицето му бе страховито.

— Седни.

Тя отпусна ръце пред себе си. Този път нямаше да отстъпи. Мъжът трябваше да разбере, че тя не е една от слугините му. Беше негова жена и щеше да му се наложи да я третира като такава. Не събра смелост да го погледне в очите, но гласът ѝ поне бе равен, когато заяви:

— Ако искаш да седна, трябва да ме помолиш мило. Не съм някой от войниците ти, че да ме командваш така. Аз съм твоя съпруга. Разбираш каква е разликата, нали?

Той се зачуди дали войниците, работещи долу при защитната стена, са я чули, тъй като Никъла му крещеше. Помисли си, че жена му наистина имаше нужда да обуздае темперамента си. И все пак беше доволен от нея. Беше изплашена и все пак не трепваше пред него и отстояваше мнението си.

Той, разбира се, нямаше намерение да отстъпи.

— Седни — нареди ѝ отново.

Сега заповедта му не бе толкова строга. Никъла въздъхна и седна. Изражението на лицето на съпруга ѝ ѝ даваше да разбере, че ще спорят през остатъка от деня. Той бе толкова упорит. Нямахше да се предаде. За последен път отново щеше да го остави да стане на неговото.

Никъла подпря лакти на масата, отпусна глава на ръцете си и го погледна.

— Готова съм — обяви тя.

— За какво си готова? — попита, изненадан от съгласието ѝ. Очакваше малко повече викове, преди да се предаде.

— Готова съм за лекцията ти.

— Няма да те поучавам.

Младата жена понечи да стане. Ройс скръсти ръце зад гърба си.

— И все пак... — започна той и тя отново седна. — Има някои неща, които искам да ти обясня отново, съпруго. Все още не разбираш как работи брака.

— Но ти знаеш, така ли?

Съпругът ѝ се намръщи, когато го прекъсна.

— Да, знам — обяви той. — Доста съм мислил по този въпрос.

— А аз имах ли място в тези размисли?

— Разбира се — отвърна Ройс, — ти си ми жена.

Никъла си помисли, че вероятно трябва да е доволна, че ѝ напомня този факт.

— И? — попита тя.

— Мой дълг е да те защитавам. Съгласна си с това, нали?

Тя кимна.

— И сега стигаме до главния ти дълг — продължи той.

— Да? — Бе нетърпелива да чуе какъв е той. Подозираше, че ще е нещо напълно възмутително.

— Много е просто, Никъла — каза ѝ Ройс. — Твоят дълг е да осигуряваш спокойствието ми. Сега, ако смяташ да вършиш само...

— Не ти ли осигурявам спокойствие?

Той поклати глава.

— Има определени правила, съпруго, и искам да ги разбереш, за да може да живеем заедно в мир.

Тя започна да потропва с пръсти по масата. Ройс не бе казал нито дума за любов или грижа... все още. Опита се да не бъде разочарована.

— Какви са тези правила? — попита го.

Ройс остана доволен от интереса ѝ. Бе ѝ отнело доста време, но най-после търпението му бе възнаградено, щом жена му бе готова да го слуша.

— Първо — започна той, — никога повече няма да ми повишаваш глас. Второ, ще се подчиняваш на заповедите ми без възражения. Трето, повече няма да плачеш. Четвърто, няма да позволяваш на спонтанността ти да управлява решенията ти. Пето...

— Чакай — извика тя. — Моля те, нека се върнем на правилно номер три. Нима ми казваш, че не може да плача?

— Да.

— Защо?

Той се подразни, задето жена му бе толкова удивена.

— Не ми харесва.

— На мен пък ми харесва.

Сега бе негов ред да я изгледа удивен.

— Не може да говориш сериозно.

— Напротив, напълно сериозна съм — отвърна му тя. — Обичам да плача. Не постоянно, разбира се, но от време на време. След това се чувствам по-добре.

Ройс погледна надолу към Никъла и стигна до заключението, че тя не се шегува с него. Откачената жена наистина мислеше това, което каза. Той поклати глава. Нямаше идея как се очаква да реагира при нелогичните ѝ думи.

Никъла се опита да го накара да разбере.

— Понякога, когато съм разстроена и в ума ми цари пълна бъркотия, след като поплача, се чувствам по-добре, разбираш ли?

— Не.

Тя опита да е търпелива и се закле, че ще го накара да я разбере. Не знаеше защо този глупав разговор имаше толкова голямо значение, но бе така. Затова реши да пробва друг подход.

— Случвало ли ти се е да се ядосаш толкова много, че да искаш да удариш някой?

— Аз не плача.

— Не, разбра се, че не — отвърна му тя, опитвайки се да не се усмихне. Мъжът ѝ изглеждаше ужасен от подобна възможност. — И

все пак, когато гнева те изпълни, когато си толкова ядосан, че ти се иска да удариш...

— Тогава удрям — прекъсна я той и ѝ се намръщи. — И със сигурност не сядам да плача, жено.

Тя се предаде. Той просто бе прекалено глупав, за да я разбере.

— Никъла, обещавай ми, че няма да плачеш.

— Защо?

— Защото не ми харесва да те виждам нещастна.

Част от раздразнението ѝ се изпари.

— Значи искаш да бъда щастлива?

— Разбира се — отговори ѝ той. — Ще се разбираме много по-добре, ако си щастлива.

— Ами любовта? — попита го тя. — Искаш ли да те обичам? — Никъла затаи дъх, очаквайки отговора му.

Той сви рамене.

Прииска ѝ се да го убие.

— Да или не? — попита тя.

Той я изгледа.

— Този въпрос няма нищо общо с дискусията ни.

— Любовта няма нищо общо с брака, така ли? — попита тя, изглеждайки удивена.

Ройс не знаеше как да ѝ отговори. Изведнъж се почувства несигурен в себе си.

Никъла отпусна ръце на масата и реши да му каже истината, да му позволи да узнае какво чувства в сърцето си. Беше малко плашещо да разголи душата си пред Ройс. Не знаеше как ще реагира той. Поемаше риск и се надяваше и молеше той също да ѝ признае какво чувства.

— Казах на Търстън, че те обичам. — Гледаше към ръцете си, чакайки реакцията му. Господи, чувстваше се толкова уязвима.

— Така ли? — Ройс звучеше изненадан.

Тя кимна.

— Да, така — обяви с малко по-силен глас.

Той въздъхна.

Тя вдигна поглед, за да види дали се усмихва или мръщи, но изражението му бе неразгадаемо. Сякаш току-що му бе казала какво ще вечерят.

— Какво мислиш за това, Ройс? — попита го най-последно.

— Разбирам защо си казала на брат си, че ме обичаш — отговори й Ройс. Кимна, за да подчертае този факт. — Искала си да ти сътрудничи.

— Да ми сътрудничи ли?

Съпругът й кимна отново. Беше разбрал всичко. Звучеше толкова дяволски логичен. Прииска й се да го изрита силно в логично мислещият задник.

— Искала си Търстън да ме приеме. Затова си му казала, че ме обичаш.

Бе решил, че е излъгала брат си. Очите й се напълниха със сълзи. Не знаеше дали трябва да го поправи или не. Разговорът им не вървеше добре.

— Исках Търстън да вярва, че съм щастлива с теб — каза тя. — Той искаше да тръгна с него.

— И ти си му казала, че ме обичаш и искаш да останеш с мен, но всичко е било заради Улрик и Джъстин, нали?

— Това също — промърмори тя и започна да тропва с пръсти по масата. — Опитвах се да му обясня, че аз съм те избрала за свой съпруг.

— Ти наистина ме избра.

Въртяха се в кръг.

Ройс отново започна да разсъждава:

— В това има смисъл, съпруго. Опитала си се да промениш мнението на брат си. Но вместо да го успокоиш, си го ядосала повече. Да, Търстън е побеснял и те е нарекъл предателка.

— Много логично заключение — отговори тя. — Но забрави за какво говорехме, нали? Още не си ми отговорил. Искаш ли да те обичам?

— Не разбирам нищо от любов — призна й той откровено. — Ти искаш ли да ме обичаш?

Тя искаше да го измъчва. Беше очевидно, че той не разбира колко важен е този разговор за нея. Нямаше да се държи така, ако разбираше. Не знаеше дали да заплаче или да го замери с нещо. Накрая реши, че може би ще направи и двете.

— Само това ли можеш да ми кажеш? — попита го тя.

— Не.

Сърцето ѝ се разтуптя лудо. Сега сигурно щеше да ѝ каже, че я обича. През последните няколко минути се бе убедила, че трябва да зарече надеждата той да изрази чувствата си. Знаеше, че Ройс все още не я обича, но може би щеше да се промени след време и с грижовни и нежни побутвания, може би щеше да реши, че я обича поне малко.

Ройс не можеше да скрие раздражението си. Никъла гледаше безцелно в пространството и бе очевидно, че не го слуша.

— Обърни внимание на това, което ще ти кажа.

Тя се усмихна към него.

— Да, съпруже?

— Докъде бях стигнал? — попита той разсеяно.

— Попитах те дали искаш да те обичам, а ти каза, че не знаеш много за любовта. Тогава те попитах искаш ли да ми кажеш още нещо и ти...

— Да, спомних си — прекъсна я той. Обърна се и отново започна да крачи напред-назад. Беше решен да насочи разговора далеч от темата за любовта. Господ му беше свидетел, той бе напълно невеж, стигне ли се до този въпрос. — Никъла, знам, че това е трудно за теб, но само ако помислиш...

— Да? — попита тя останала без дъх. Сега щеше да ѝ каже това, което тя толкова отчаяно искаше да чуе. Начинът, по който се колебаеше, ѝ го подсказа. Изглеждаше развълнуван. Никъла реши, че това е още един добър знак. Той прочисти гърлото си и се обърна към нея. Младата жена се поизправи на стола си и зачака.

— Бракът е като карта — заяви ѝ той.

Никъла скочи на крака.

— Какво?

— Бракът е като карта, Никъла.

Тя поклати глава.

— Знаеш ли какво мисля? — попита ядосано тя.

Господи, беше бясна. Ройс се удиви от реакцията ѝ. Какво, за бога, ѝ ставаше?

— Какво мислиш? — попита той.

— Мисля, че трябваше да се ожениш за някой от войниците си.

Никъла заобиколи масата и изтича въвн от залата. Ако побързаше, вероятно щеше да успее да стигне до стаята си, преди да се разкрещи.

Лоурънс влезе в залата точно, когато Никъла излизаше и едва не се сблъскаха един в друг. Наложил се васалът да я хване за раменете, за да я задържи на крака. Той на мига забеляза сълзите в очите ѝ и попита:

— Има ли нещо нередно, милейди? Да не би нещо да ви разстрои?

— Не нещо — промърмори тя. — Някой. — Никъла се обърна да погледне Ройс и подскочи, щом видя, че той стои точно зад нея. Беше се приближил без да издаде нито звук.

Ройс гледаше към съпругата си, когато попита васала:

— Има ли нещо, Лоурънс?

— Да, бароне.

— Тогава си свали ръцете от жена ми и ми кажи какво има — нареди той.

Лоурънс осъзна, че все още държи Никъла за раменете, и я пусна на секундата.

— Нареди ми да ти кажа, когато има някаква промяна — обяви той, хвърляйки един поглед на Никъла, преди да продължи. — Има промяна. Той побесня — ухили се Лоурънс.

Ройс кимна.

— Очевидно е семейна черта — заяви той, намръщвайки се лошо към Никъла. — Макар че в конкретния случай съм доволен. Беше крайно време.

Лоурънс кимна и тръгна след барона си към външните врати на крепостта.

— Наистина беше крайно време — съгласи се той.

Чувайки разговора им, Никъла пренебрегна собствените си чувства, тъй като разбра, че Лоурънс говори за брат ѝ.

— Джъстин е, нали? Той е този, който е побеснял — попита тя, докато се опитваше да догони съпруга си.

Ройс неочаквано спря, но не и Никъла. Тя се блъсна в него. Съпругът ѝ се обърна и я хвана за раменете, хватката му бе почти болезнена.

— Няма да се намесваш.

Думите му показаха, че е била права. Наистина говореха за Джъстин.

— Няма да се намесвам — обеща тя. — Но, моля те, кажи ми защо си доволен, че е разгневен, за да мога да съм доволна и аз.

Тя не му заповяда да ѝ обясни, а просто го помоли. Ройс ѝ отговори на мига.

— Чакахме брат ти да покаже някаква реакция на ситуацията, в която се намира. Досега ни се налагаше да го принуждаваме насила да се храни, да пие и да се движи. Джъстин се опитваше да се скрие от живота, Никъла. Сега най-после си отвори очите. Внезапният му гняв е добро начало и точно заради това аз съм доволен.

Тя не бе осъзнала, че е сграбчила туниката му, докато Ройс не откопчи пръстите ѝ от дрехата си.

— Какво смяташ да правиш сега?

Усмивката му прогони част от страха ѝ.

— Ще му помогна да пренасочи гнева си.

— Как?

— Като му дам мишена, върху която да го излее.

— Мишена? — попита тя, все още не можейки да го разбере.

— Ще насоча гнева му към себе си — обясни ѝ Ройс. — С божията воля до края на деня гневът на брат ти ще е насочен изцяло към мен. Ще иска да живее с единствената цел да ме убие.

В мига, в който думите излязоха от устата му, той съжали, че ѝ е дал тази информация. Жена му изглеждаше ужасена.

— Не можеш ли да му дадеш някоя друга мишена? — попита го тя.

— Не.

Младата жена въздъхна. Знаеше, че е прав. Като водач на войните си негова отговорност бе да се грижи за добруването на всички негови войници. Тя осъзна, че всъщност го е обидила, предлагайки някой друг да поеме тази отговорност. Той бе решен да помогне на Джъстин и тя щеше да се постарее да не оспорва решенията му.

— Имам ти доверие — обяви тя и му се усмихна. — И няма да се тревожа за теб. Нямах да си толкова доволен, ако не си подготвен — обясни му. — Ще направиш това, което мислиш, че е най-добре за Джъстин.

Никъла се повдигна на пръсти и го целуна.

— Забавих те достатъчно. Благодаря ти, че отдели време да ми обясниш. — Тя се усмихна и на Лоурънс, преди да ги заобиколи и да се върне отново в крепостта.

— Хубаво е да видиш жена, която има вяра в съпруга си — отбеляза Лоурънс, следвайки Ройс.

Баронът се усмихна.

— Лоурънс, остани тук — нареди той. — И я хвани, когато се промъкне от задната страна. Няма да ѝ позволя да се намеси. Дръж я вътре в крепостта.

Васалът изглеждаше удивен.

— Нима искаш да кажеш...

— Никъла вероятно вече се е запътила към задната врата. Истина е, че ми вярва, но все пак ще иска сама да види какво се случва. А тогава няма да успее да се сдържи и ще се намеси.

Лоурънс се ухили.

— Познаваш я много добре, бароне.

Ройс поклати глава. Гласът му бе мрачен, когато каза.

— Що се отнася до това, наистина я познавам. Тя ще направи точно това, което ти или аз бихме направили, ако Джъстин беше наш брат. Колкото до останалото, трябва да призная, че жена ми се оказва много по-сложна, отколкото мислех в началото. Истината е, че някоя дори бегла забележка може да накара темперамента ѝ да се разпали.

Ройс звучеше толкова озадачен, че васалът кимна съчувствено. Тъй като никога не се бе женил, не знаеше почти нищо за съпругите, за да може да даде някакъв съвет.

Ройс не го и очакваше. Той кимна на Лоурънс и се отдалечи. Все още не бе стигнал до първата защитна стена, когато чу виковете на Джъстин.

Откри малкият брат на Никъла обграден от войници. Един от мъжете бе с разкъравен нос. Ройс предположи, че Джъстин е отговорен за това. Не можеше да е по-доволен. С кратка заповед отпрати войните си, махвайки на Ингелам да остане наблизко и се изправи сам пред Джъстин.

Братът на Никъла изглеждаше ужасно. Косата му висеше на раменете на мръсни кичури. От сплъстената мръсотия изглеждаше кафява и като целия му външен вид, бе направо отвратителна. Джъстин беше облечен в смрадлива синя туника и провиснали кафяви

панталони. В очите му блестеше омраза. Промяната бе направо драматична в сравнение с празния поглед, който последно Ройс бе видял в очите му.

Баронът скръсти ръце на гърдите и изгледа младежа пред себе си. След това спокойно обясни правилата, засягащи всичките му воители. Той говореше спокойно и търпеливо, дори след като Джъстин изкрещя разярено и се хвърли към него. Ройс отби атаката без особени усилия, просвайки Джъстин на земята.

Момчето падна по очи, но не се предаде. Нападаше отново и отново. Ройс ефективно отбиваше всяка негова атака, като не спираше да му разяснява тренировъчната си програма. Джъстин използва юмруците, главата и раменете си, за да свали Ройс, като не спираше да ругае. Когато нарече Ройс проклет похитител, се озова отново на земята, но този път по гръб. Около него се вдигнаха облаци прах. Щом въздухът се избистри, той забеляза Ройс надвесен над себе си. Джъстин се опита да се изправи, но Ройс не му позволи, стъпвайки с един крак на гърдите му.

— Не съм нито похитител, нито копеле — каза му той. — Аз съм твоят барон, Джъстин, а ти си мой верен васал. — Джъстин затвори очи и започна да се бори да поеме глътка въздух. Ройс отстъпи назад и продължи да изрежда списъка си с правила, докато Джъстин се мъчеше да се изправи.

Той събра последните си сили и се опита да се изплюе в лицето на Ройс. Не успя да го стори, но все пак обидата бе на лице. Ройс реагира мълниеносно. Той изрита Джъстин отзад, бутайки го отново на земята. В наказанието му нямаше и следа от гняв. Ройс просто даваше първия урок на момчето.

Освен това бе привлякъл цялото внимание на Джъстин. И въпреки гнева си, той забеляза, че Ройс не е дори леко подразнен. Не разбираше защо, но вътрешно бе толкова уплашен, че не можеше да разсъждава. Изглежда без значение колко провокираше барона, не можеше да го ядоса достатъчно, че мъжът да го убие. Осъзнаването на това го ужаси, тъй като значеше, че ще трябва да продължи да живее.

— Всичко, което ти обяснявах досега, се свежда до няколко прости правила — продължи Ройс. — Няма да посрамваш частта си. Ще тренираш с всички сили, ще уважаваш останалите воители. Никога, никога няма да показваш малодушие, тъй като нарушиш ли едно от

тези неща, ще посрамиш частта си. Ще се научиш да разчиташ на войните, както те ще се научат да разчитат на теб. Толкова е просто, Джъстин.

Ройс много добре знаеше, че момчето не е разбрало нищо. Джъстин изглеждаше като пленено животно, което току-що е избягало от клетката си. Погледът му бе див и изплашен.

— Какво искаш от мен? — изведнъж изкрещя Джъстин.

Ройс отново сложи крак на гърдите на Джъстин.

— Искам всичко, което можеш да ми дадеш — обяви той. — А след това ще поискам още, Джъстин. И с божията воля ще ми дадеш точно това, което искам.

Тогава той се отдръпна и махна на Ингелам да се приближи.

— Върви с Джъстин — заповяда той. — Покажи му къде държим униформите. — Погледна надолу към Джъстин. — Веднага ще се изкъпеш. Утре започваш да тренираш с останалите войници.

Ройс умишлено му обърна гръб, когато тръгна да се отдалечава. Ингелам протегна ръка да помогне на момчето да се изправи, но Джъстин я отблъсна. Когато успя да се изправи на крака, Ингелам застана до него и зачака. Не извика предупреждаващо, тъй като знаеше, че неговият барон ще очаква нападението. Джъстин хукна към Ройс и се опита да го нападне в гръб. За секунда момчето се озова на колене, мъчейки се да си поеме глътка въздух.

Ройс отново използва крака си, за да бутне Джъстин по гръб и да стъпи на гърдите му.

— Ако искаш привилегията да се биеш с мен, ще ти се наложи да я заслужиш. Ще ти се наложи да станеш много по-силен, за да го постигнеш, момче.

— Момче! — изкрещя Джъстин.

Ройс кимна.

— Дори не заслужаваш да те нарека „Гълъб“ — заяви той. — Ингелам? Току-що ти наредих да му покажеш къде държим униформите. Погрижи се.

Васалът кимна и отново му предложи помощ. Братът на Никъла протегна инстинктивно ръка. Беше издърпан на крака, преди да осъзнае, че е приел подкрепата на войника. Беше прекалено изтощен, за да може да разсъждава трезво. Раменете му бяха увиснали

пораженчески. Утре щеше да победи всички, реши той, когато е отпочинал и по-силен.

Джъстин тръгна след младия нормански войник.

— В началото, когато се присъединих в редиците на барона, и мен няколко пъти ме нарече „момче“ — каза Ингелам. — След това официално станах „Гълъб“. Виждаш ли, Джъстин, всички новобранци сме наричани така от по-опитните рицари. Това, разбира се, е обида, но тъй като и те някога са били „Гълъби“, не го приемаме толкова навътре. Освен това се изправяме в битка с тях при всяка възможност, която ни се отдаде. Когато се отървеш от гнева си, ще осъзнаеш какъв късмет си имал да се присъединиш към най-елитната военна част измежду всички нормански и саксонски армии.

Ингелам му даваше добронамерен съвет, но Джъстин му се озъби.

— Скоро няма да съм тук — промърмори той. — Няма нужда да слушам тези нелепи обяснения.

Ингелам поклати глава.

— Не може да заминеш без позволение — каза му той. — Ще посрамиш частта си. Трябва да останеш тук. — След това привлече вниманието на Джъстин, като го попита: — Забеляза ли, че всеки път, щом нападнаше барона, той отбиваше атаката ти, без да използва ръцете си?

Джъстин не бе забелязал. Очите му се разшириха, когато осъзна, че Ингелам казва истината. Разбира се, отказа да му отговори и се намръщи.

Но младият воин не се предаде.

— Барон Ройс използва краката си. А ти не — продължи, плясвайки Джъстин по рамото. — Получи първия си урок по защита — засмя се той и добави: — Господи, Джъстин, миришеш по-ужасно от добре препълнен нужник.

Джъстин не отговори, вътрешно заклевайки се, че няма да позволи да му изнесат още един урок. След като другите воители заспяха тази нощ, той щеше да избяга оттук.

Същата вечер бе толкова ненаситен, че изяде цялата си вечеря. След това го принудиха да остане при воините и да слуша разговорите им. Никой от тях не го включи в разговора, но и той не показа с нищо, че би искал да общува с тях.

Сламеникът му бе разположен точно между сламениците на Ингелам и Джерълд. Последната му мисъл, преди изтощението да го надвие, бе, че ще поспи само няколко минути, след което ще стане, ще събере вещите си и ще замине завинаги оттук.

Събуди се късно през нощта, но не успя да стигне дори до вратата. Воин, който Джъстин никога не бе виждал, препречи пътя му. Той търпеливо обясни, че се казва Брайън, също е новобранец, и просто иска да напомни на Джъстин, че не може да напусне без позволение.

Брайън имаше черна къдрава коса и кафяви очи. Той бе няколко сантиметра по-нисък от Джъстин, но огромните му мускули го караха да изглежда заплашително голям.

— Напомни ми — промърмори Джъстин. — Сега се махни от пътя.

Неочаквано към Брайън се присъединиха още трима воители. Те бяха също толкова сънени, колкото Брайън, и също толкова решени да не позволят на Джъстин да излезе от спалното помещение.

— Защо, по дяволите, ви е грижа дали ще си тръгна, или не? — кресна им Джъстин.

— Ако един от нас си тръгне, ще посрами частта ни — извика Ингелам откъм сламеника си. — Лягай да спиш, Джъстин!

Младият мъж знаеше, че не може да спечели. Те бяха прекалено много, а той бе ужасно изтощен. Сковано се върна на мястото си и никой не му се подигра. Това го изненада. Също така го разгневи. Искаше да има причина да мрази тези воители, но те не му даваха нито една.

След няколко минути всички се бяха върнали на сламениците си, за да починат за през нощта. Ингелам тъкмо се унасяше, когато почувства, че Джъстин го побутва.

— Какво се случва, ако някой посрами частта си? — прошепна Джъстин, който в същия момент се прокле, задето е задал подобен въпрос. Със сигурност не искаше Ингелам да мисли, че го е грижа. Той просто бе любопитен.

— Повярвай ми, Джъстин — прошепна му Ингелам, — не искаш да знаеш.

Наистина не искаше да знае, но все пак отново побутна Ингелам.

— Наказанието сурово ли е?

— Да.

— Смърт ли е?

Ингелам изсумтя.

— Не — отвърна той. — Смъртта е по-лесна, Джъстин. Наказанието е много по-трудно. Заспивай сега. Утре денят ще е тежък за всички ни.

Джъстин не послуша съвета му. Имаше прекалено много неща, за които да мисли.

Никъла също бе напълно будна. Малкият Улрик размахваше юмручетата си. Тази нощ бебето бе прекалено раздразнително. Тъй като детето нямаше треска, тя реши, че вероятно ново зъбче се опитва да пробие нежните му венци.

Успокояваше се единствено, когато някой го държеше на ръце и го разнасяше из стаята. Никъла сметна, че е нейна отговорността да остане с детето през цялата нощ. Слугите имаха нужда от почивка. Тя освободи всички и започна да крачи нервно, понесла Улрик на ръце.

Така или иначе не можеше да спи. Беше прекалено объркана. Прииска ѝ се да не бе ставала свидетел на конфронтацията между Ройс и брат ѝ. Господи, искаше ѝ се да не бе виждала този ужас.

Рой бе толкова груб. Ако не бе видяла какво се случи, никога нямаше да го повярва. Да рита ранено, беззащитно момче... Не, никога не би повярвала, че съпругът ѝ може да е способен на толкова ужасяваща постъпка.

Щеше да изтича и да спаси брат си от това унижение, ако Лоурънс не я бе забелязал и не бе отишъл при нея. Той се опита да я накара да си тръгне, но беше прекалено късно.

Никъла не можа да се изправи пред Ройс на вечеря, затова остана на горния етаж, за да се грижи за племенника си. Той не изпрати никой да я доведе. Сигурно дори не бе забелязал, че не е присъствала в залата. Не, съпругът ѝ вероятно планираше следващата си атака срещу брат ѝ.

Естествено, Ройс забеляза, че Никъла я няма. Вечерята бе сервирана час по-късно от обикновено заради натоварения график на

Ройс и Алис му каза, че май господарката ѝ вече си е легнала.

— Изглеждаше доста сънена — отбеляза тя.

Лоурънс изчака, докато прислугата се оттегли, преди да се наведе към барона си.

— Опитвах се да те видя насаме, за да ти кажа какво се случи днес — започна той. — Никъла вероятно те отбягва, бароне. Предполагам, че затова е на горния етаж.

— Защо ще ме отбягва?

— Стана свидетел на сблъсъка ти с Джъстин.

— По дяволите! Как се случи?

— Поемам пълната отговорност — каза Лоурънс. — Чаках зад ъгъла, както ми каза. Изминаха пет минути, когато случайно погледнах нагоре и забелязах синята ѝ рокля. Тя се бе качила на пътеката на защитната стена, бароне. Докато стигна до нея, вече бе късно. Беше видяла всичко.

Ройс поклати глава.

— По дяволите — промърмори той.

Лоурънс кимна.

— Беше много разстроена — призна той. — Тя изглеждаше... опустошена. Но не каза нищо. Просто се обърна и се отдалечи.

— Много добре мога да си представя какво е помислила. Никога няма да разбере. Може би е добре, че вече си е легнала. На сутринта ще се опитам да ѝ обясня всичко.

Томас се присъедини към тях на масата. Ройс прогони тревогата за жена си от ума и се концентрира върху доклада на война за състоянието на крепостта. Мъжът потвърди това, което Ройс подозираше от самото начало. Постройката не бе достатъчно здрава, че да издържи реконструкцията.

Разговорът им продължи до полунощ. Ройс най-последно се качи в стаята си, очаквайки да намери Никъла заспала в леглото им.

Но нея я нямаше. Стаята бе празна и първата му мисъл бе, че го е напуснала. Беше нелепа, нелогична реакция, но тя не бе там, а, по дяволите, вече трябваше да е в леглото. Сърцето му се разтуптя силно в гърдите. Почти можеше да вкуси страха си. Ако бе напуснала крепостта, нямаше да оцелее през нощта. Неочаквано Ройс почувства, че изживява кошмара, който бе имал през една от нощите, в които

пътуваха към Лондон. Тогава бе сънувал, че тя се е изгубила в гората и той не може да я намери.

Мъжът поклати глава. Наложил си да се успокои и да мисли трезво.

Жена му нямаше никаква причина да го напусне. Той бе мил и търпелив с нея. Господи, ако нещо ѝ се случеше, не знаеше как ще живее без нея.

Той изскочи от стаята и изкрещя името ѝ. Щом стигна до средата на коридора, я повика отново. Тъкмо бе подминал стаята на Улрик, когато вратата се отвори и Никъла излезе, притиснала бебето към рамото си.

Ройс бе толкова облекчен, задето я вижда, че ѝ изкрещя.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

— Говори по-тихо, Ройс — нареди му тя. — Разстройваш бебето.

— Защо не си в леглото ни, където ти е мястото?

Изглежда той не успяваше да обуздае гнева си. Беше толкова щастлив, че я вижда, че не можеше да спре да крещи. И тогава осъзна какво се случва и почти се засмя. Тя беше в безопасност. Не го бе напуснала.

А той губеше ума си. Пое си дълбоко дъх и с по-спокоен глас каза.

— Улрик трябва да спи, Никъла. Щом искаш да го държиш на ръце, направи го утре.

— Той иска да го държа — сопна му се тя и Ройс поклати глава.

— Дай ми го.

— Ще спреш ли да ми нареждаш? Изтощена съм.

— Тогава отивай в леглото.

Никога нямаше да успее да го разбере.

— Много добре — отвърна тя, — отивам в леглото. — Мушна Улрик в ръцете му и закрачи към стаята им. — Ти се погрижи за бебето — нареди му тя. — Може би като му крещиш, ще се съгласи да спи.

— Никога не крещя — заяви той и затвори вратата.

Докато стигне до стаята им, Никъла трепереше от гняв. Господ би трябвало да е на нейна страна, нали? Тогава защо бе позволил да се омъжи за толкова зъл и импулсивен мъж? Не можеше наистина да го обича. Той бе арогантен, строг и през цялото време налагаше мнението си. Нямаше капка щедрост в природата му.

И наистина ѝ бе повишил глас! Никога преди Ройс не ѝ бе крещял. Не ѝ допадна. Неочаквано осъзнаването я връхлетя. В началото искаше да го промени, но вече не. Искаше го такъв, какъвто си е.

Беше си изгубила ума. Това бе единственото обяснение. В мига, в който затвори очи вече спеше. Събуди се час по-късно, когато се завъртя, за да се сгуши в съпруга си, и намери мястото до себе си празно. Умът ѝ се проясни на мига.

Бебето сигурно не даваше мира на Ройс. Тя навлече робата си и боса изтича до стаята на Улрик.

Щом влезе, тя се закова на място, усмихвайки се на гледката, която ѝ се разкри. Ройс и Улрик бяха дълбоко заспали. Съпругът ѝ се бе излегнал на леглото, и като се изключи това, че бе събул ботушите си, той бе напълно облечен. Улрик спеше сгушен на гърдите на Ройс. Устичката на бебето беше отворена и цялата предна част на туниката на съпруга ѝ бе мокра.

Ройс държеше детето с две ръце. Никъла тихо затвори вратата и остана загледана в тях дълго време.

В крайна сметка не си бе изгубила ума. Вече не бе объркана. Много добре знаеше защо се беше влюбила в Ройс. Той бе всичко, което една жена би искала. Нямаше да се предаде. Следващият път щом я ядосаше, щеше да си спомня тази нощ и да се успокоява.

Никъла застана до леглото с намерението да вземе бебето, без да събуди съпруга си, но в мига, в който тя докосна ръката му, Ройс отвори очи и посегна към нея. Той придържаше Улрик с едната си ръка, докато с другата дръпна Никъла към себе си.

Тя се отпусна срещу него и затвори очи.

— Никъла? — Гласът му бе лек шепот.

— Да? — прошепна тя.

— Ти ми принадлежиш.

ГЛАВА 14

Лейди Милисът и съпругът ѝ, барон Дънкън, от пограничния род Дънкън дойдоха да вземат Улрик шест дни по-късно. Никой не информира Никъла за пристигането на гостите. По случайност тя реши да мине през голямата зала, за да сложи във ваза дивите цветя, които бе набрала. Виждайки ги, тя изпусна цветята.

Леята на Улрик го държеше на ръце и му гукаше така, както би гукала на собствения си син. Дънкън стоеше до жена си, поставил ръка на рамото ѝ. Той се бе навел над бебето и му се усмихваше като горд баща.

Никъла забрави всичко, което бе учила за това как се посрещат гости. Тя остана там, загледана в тях, опитвайки се да се успокои.

За щастие само Ройс забеляза страданието ѝ. Той отиде при нея точно когато жена му се навеждаше да събере цветята.

— Остави ги — прошепна ѝ той и нежно ѝ помогна да се изправи на крака.

Алис стоеше до вратата, попивайки сълзите си с кърпичка. Ройс ѝ махна да събере цветята, след което хвана ръката ѝ и я поведе към гостите.

— Познаваш ли барон Дънкън и лейди Милисът? — попита той.

Никъла кимна.

— Запознахме се на сватбата на Търстън. Изглеждат мили.

— Знаеш ли, че са се венчали преди дванадесет години?

Тя не знаеше, но и не я интересуваше особено. Просто искаше да измъкне Улрик от ръцете им и да го отнесе горе в стаята му.

Но това не бе възможно.

— Имат ли свои деца?

— Не — отвърна ѝ Ройс. — Усмихни се, Никъла.

И тя се усмихна. Барон Дънкън я наблюдаваше напрегнато. Той бе нисък и пълен мъж с рунтава оранжева брада. Тя си спомни колко

мило се бе държал мъжът, когато тя и семейството им посетиха владението му за сватбата на Търстън.

Тя се отдръпна от Ройс и направи реверанс. Сега изражението ѝ бе спокойно. Искаше ѝ се да рече като Алис, но знаеше, че трябва да се държи с достойнство. Добруването на Улрик бе много по-важно от чувствата ѝ. Тя се опита да не го забравя.

Гласът ѝ бе тих шепот, когато проговори.

— За мен е удоволствие, че ви виждам отново.

Улрик протегна ръчички към нея. Никъла посегна да го вземе от Милисънт, но бързо размисли и направи крачка назад.

— Той е дете, което лесно се привързва — отбеляза тя. — И не се бои от непознати. Повечето бебета, както сигурно знаете, се боят — избъбри тя, преди Ройс да успее да я спре. — Но Улрик е необикновено дете.

Барон Дънкън кимна.

— Да, той е необикновен — съгласи се мъжа. — Знаем колко е трудно за теб всичко това, Никъла. Съпругът ти ни каза колко си привързана към бебето.

Милисънт даде детето на съпруга си и хвана ръцете на Никъла. Лелята на Улрик, сестра на майка му, бе едра жена с широки рамене и още по-широк ханш. На външен вид бе доста плашеща, докато човек не погледне в очите ѝ. Никъла забрави за външността ѝ, щом погледна в кафявите ѝ очи, изпълнени с топлота.

— Ще се грижим добре за него — обеща тя.

— Ще го обичате ли? — попита Никъла. — Бебетата имат нужда от любов. Брат ми обясни ли ви защо иска вие да вземете Улрик?

Милисънт се обърна към съпруга си и Дънкън пристъпи напред, заставайки точно пред Никъла. Тя забеляза, че Улрик е очевидно очарован от брадата на мъжа. Бебето бе заровило пръстчета в нея и издаваше звуците, които бе научило наскоро.

— Да — отвърна Дънкън. — Той ни обясни, но в момента не мисли разумно, Никъла.

— Не е нужно да извинявате поведението на брат ми — прекъсна го Никъла. Тя си пое дълбоко дъх, преди да продължи: — Моля ви, седнете и двамата. Ще наредя да ви подготвят стая. Ще вечеряме и...

Тя млъкна, когато Дънкън поклати глава. Тъжното му изражение трябваше да предупреди Никъла какво да очаква.

— Не можем да останем — обяви той, — тъй като се наложи да дам още едно възмутително обещание на брат ти.

— Истината е, че му обещахме всичко, което поиска от нас, за да сме сигурни, че Улрик ще е в безопасност — намеси се Милисънт. — Ако не се бяхме съгласили с условията му, той щеше да отведе сина си някъде в планините.

Никъла се притисна до Ройс. Докосна го, за да се опита да се успокои. Самото му присъствие я караше да се чувства по-добре.

— Какво е другото обещание, което е трябвало да му дадете? — попита тя. — Казахте, че имало още едно възмутително обещание, което сте му дали — напомни тя на Дънкън.

— Търстън ни накара да обещаем, че повече няма да имате нищо общо с Улрик. — Той поклати глава. — Той имаше изграден план, когато дойде тук — обясни той. — Беше сигурен, че ти и Улрик ще тръгнете с него.

— На момента, в късните дебри на нощта — намеси се Милисънт.

Никъла не желаше да говори за очакванията на Търстън.

— Единственото важно нещо е добруването на бебето — обяви тя.

Тя се обърна към Алис, която все още подсмърчаше до вратата на залата.

— Може да плачеш по-късно, Алис. Сега върви да събереш вещите на Улрик. — След тази заповед каза по-спокойно: — Моля те, Алис.

След това Никъла се обърна, заставайки пред двойката. Тя се отмести леко от Ройс и отпусна ръце пред себе си.

— Сега, преди да ви позволя да отведете Улрик, искам да ми обещаете две неща.

Ройс повдигна вежда, чувайки думите на жена си. Тя звучеше като командир преди битка. Дънкън от своя страна изглеждаше разтревожен.

— Какви са обещанията?

— Първо, трябва да се отнасяте с Улрик като със свой син.

Преди да каже второто си искане, изчака Милисънт и Дънкън да се съгласят.

— И второ, искам да ми дадете думата си, че Улрик ще остане с вас. Ако Търстън дойде и поиска да отведе сина си някъде другаде поради каквато и да е причина, не бива да му позволявате. Ще се отнасяте с Улрик като със свой син, докато той започне да се чувства... в безопасност. От този момент нататък той ще бъде с вас двамата. Няма да позволя отново да бъде откъснат от семейство, към което се е привързал. Аз...

Тя не успя да довърши. Ройс я прегърна, притискайки я силно към себе си.

— Вече ги накарах да ми обещаят това, Никъла — каза ѝ той.

Милисънт и Дънкън кимнаха, а Никъла се сгуши в Ройс.

— Няма да позволя на Търстън отново да откъсне детето от семейството, което го е обикнало — обеща ѝ той.

— Благодаря ти. — Бе удивена, че Ройс вече се е погрижил за този въпрос и бе доволна, че той е толкова загрижен за благополучието на Улрик.

След час Милисънт и Дънкън отведоха Улрик. Ройс изпрати цяла военна част, която да ги ескортира.

През останалата част от деня Никъла почти не говори с никой. Тя бе започнала да чисти, за да не мисли за бебето. Ройс не знаеше как да утеши жена си. Когато тя не се появи в залата за вечеря, Ройс се качи в стаята им. Откри Никъла седнала на стола до камината. Без да каже нито дума я издърпа на крака, седна на стола и я нагласи в скута си. После обви ръце около нея и я прегърна силно.

Никой не каза нито дума дълго време. След известно време Ройс каза:

— Днес за теб беше тежък ден. — Тя не му отвърна нищо. — Но никой не знае колко тежък — продължи той. — Гордея се с теб, Никъла.

Тя затвори очи, отпусвайки глава на рамото му.

— Помниш ли каква заповед ти бях дал? — попита той.

— Коя от всички? — попита го тя. — Бяха толкова много.

Той игнорира сарказма ѝ.

— Тази относно плаченето — напомни ѝ той.

Тя се усмихна въпреки тъгата си.

— Да, правило номер три, помня го — прошепна тя. — Каза ми, че не мога да плача.

Той я целуна по темето.

— Промених решението си — обяви той намусено. — Когато си в такова настроение, може да плачеш.

Беше наистина нелепо от негова страна да смята, че щом си е променил мнението, просто така, като ѝ заповяда, тя ще се разплаче. Определено нямаше намерение да се разплаче, само защото той ѝ е дал позволението си. На нея така или иначе не ѝ се плачеше.

Мислейки това, тя се вкопчи в туниката му и се разрида. Той не се опита да я успокои. Просто я държеше в обятията си, докато се наплаче.

— Те са добри хора, Никъла.

— Да.

— Ще се отнасят с Улрик като със свой син — отбеляза Ройс.

Никъла кимна. Господи, мразеше да я вижда толкова разстроена.

— Никъла, ти разбираш защо им позволих да отведат Улрик, нали?

Тревогата в гласа му я успокои повече, отколкото прегръдката му. Може да бе малко, но него го интересуваха чувствата ѝ, иначе нямаше да е толкова загрижен дали е разбрала мотивите му.

— Не искаш да нараниш Търстън, защото ми е брат, но знаеш, че той ще се върне, ако Улрик е тук. Разбирам.

Ройс бе изненадан от облекчението, което изпита.

— Виждаш ли, не е трудно човек да се разбира с мен — каза ѝ той, напълно очаквайки тя да се съгласи с него. Но тя не го направи.

— Напротив, трудно е — възрази тя. — Къде ще изпратиш Джъстин?

— Никъде няма да го изпращам.

— Тогава Търстън все пак ще се върне. Той ще дойде за Джъстин.

— Да. — Не каза нищо повече.

Никъла се отдръпна, за да го погледне.

— Улрик можеше да остане... — Тя млъкна, когато Ройс поклати глава.

— Не разбирам — заяви му тя.

— Джъстин е мъж, Никъла. Той може сам да взема решения. Улрик не може. Не можех да му позволя да вземе сина си и да го въвлече в тази война.

— Но Джъстин е като дете — възрази Никъла.

— Не, не е — отвърна й Ройс. — Сега е слаб, но с всеки изминал ден заяква. Както физически, така и душевно.

— А ако Търстън дойде да го вземе, преди Джъстин да е заякнал достатъчно?

— Джъстин няма да тръгне с него.

Ройс не й обясни, че няма значение дали Джъстин ще иска, или не да тръгне с брат си. Докато не заякне достатъчно, че да може да се справя сам, той нямаше да му позволи да отиде където и да е било.

— Има ли подобрение в сравнение с първия ден? — попита тя, опитвайки се да звучи само леко заинтересована.

— Да.

— Значи всичко се развива по плана ти?

— Да.

Тя въздъхна шумно.

— Значи няма да риташ повече Джъстин?

Ройс се усмихна. Жена му най-после бе стигнала до същината на въпроса.

— Моля те, отговори ми — каза тя. — Още ли риташ Джъстин?

Сега в гласа й се забеляза известно раздражение. Ройс се направи, че не го чува.

— Само когато искам — най-после й отговори той.

Тя се опита да слезе от скута му, но той я задържа до себе си.

— Нали знаеш, че не биваше да го виждаш?

— Лоурънс ти е казал, нали? — възмутено попита тя.

— Васалът ми не те е предал, Никъла. Негов дълг бе да ми каже. Но и да не беше, раздражението ти щеше да ми го покаже.

— Мое право беше да гледам — обяви тя. — Той ми е брат.

— Това не е толкова важно, колкото връзката му с мен.

— Ти си просто негов зет — каза тя нетърпеливо.

— Но освен това той е мой васал — обясни й търпеливо той. — Връзката ни е много по-важна. Със сигурност разбираш това.

Тя вече не разбираше нищо. Откакто норманите бяха завладели страната им, всичко се бе обърнало с главата надолу. Крал Вилхелм бе наложил твърда йерархическа структура, в която всеки негов рицар имаше точно определено място и точно определени задължения. Да, от най-ниските до най-високите стъпала всеки имаше точно определено

място. Всички, освен Никъла... или поне тя така се чувстваше. Тя не се вписваше в тази нова схема. Изведнъж толкова се изплаши, че започна да трепери. От много години тя винаги бе имала куп задължения, но сега Ройс ѝ ги бе отнел. Беше се заклела да защитава семейството си на всяка цена. Сега Улрик вече го нямаше. Скоро и Джъстин щеше да си отиде. Когато брат ѝ завършеше обучението си, той щеше да намери собствения си път в този нов и труден свят. Дори сега Джъстин не се нуждаеше то нея. Нуждаеше се само от Ройс, който да го научи как да бъде силен.

Никой не се нуждаеше от нея. Владението, заедно със слугите, вече принадлежаха на Ройс. Всички бяха отдали пълната си лоялност на съпруга ѝ, защото той вече бе господар на тази крепост... но какво оставаше за нея?

Никъла не можеше да се измъкне от самосъжалението, в което бе затънала. Чувстваше се празна отвътре... чувстваше и вина. Умишлено бе впримчила Ройс в този брак. Той правеше единствено това, което бе най-добро, имайки предвид обстоятелствата.

Никъла стоеше до леглото си, облечена само в бялата си нощница, а в ума ѝ бе пълен хаос, когато Ройс обви ръце около нея и я притисна към гърдите си. Той се наведе, потърквайки нос в тила ѝ.

— Ройс, ти нямаш нужда от никой, нали?

Тъй като бяха говорили за брат ѝ допреди няколко минути, той не разбра въпроса ѝ.

— Аз съм треньор — отговори ѝ. — Не се очаква от мен да имам нужда от някой.

Тя се обърна към него, слагайки ръце на голите му гърди.

— Има нещо, за което трябва да поговорим — каза му тя. — Ще ме изслушаш ли?

Пръстите ѝ се заиграха със зърната му. Той постави ръце върху нейните и каза:

— Ако искаш да те слушам, ще трябва да спреш с това.

— Разговорът е сериозен — предупреди го тя.

Той спря да се усмихна.

— Добре. Слушам те.

Тя насочи поглед към брадичката му. Не искаше той да я разсейва.

— Когато те избрах за свой съпруг, аз мислех само за себе си. Бях егоистка. Сега го осъзнавам. Не ме беше грижа дали с избора си няма да разруша живота ти.

— Не бих позволил на никой да разруши живота ми — възрази ѝ той.

— Но никога нямаше да ме избереш — заяви тя, слагайки ръце на устата му, когато той опита отново да я прекъсне. — Може би си мислиш, че просто исках да ти отмъстя, задето ме отведе насила в Лондон, и може би отчасти си прав. Но причините ми бяха повече. Ти беше нежен с Улрик. Бях сигурна, че ще си прекрасен баща, щом видях как го държеше и проверяваше дали е добре защитен. Беше нежен и с мен — добави тя. — Докато стигнем до Лондон, вече те бях опознала много добре. Ти си горд и арогантен, но също така силен и търпелив.

Тя спря, за да се опита да събере смелост за останалата част от разговора. Ройс издърпа ръката ѝ от устата си и целуна дланта ѝ.

— Свърши ли? Защото, като си готова, има нещо, което и аз искам да ти кажа.

Тя поклати глава.

— Трябва да ти кажа всичко, Ройс, преди да изгубя смелостта си. Усмивката му бе пълна с нежност.

— Ти си невероятно смела. Може да си позволиш да изгубиш малко — заяви ѝ той.

Мъжът ѝ грешеше, но тя нямаше намерение да му го казва точно сега.

— Ти ми даде дума, че ще се грижиш за Джъстин — каза тя, — но това не ми беше достатъчно. Не, аз те принудих да се ожениш за мен и към задълженията ти добавих Улрик и самата себе си. — Тя въздъхна. — Не мога да променя това, което ти сторих, но искам да знаеш, че съжалявам, задето не се съобразих с чувствата ти. Знаем, че не ти помогнах да се приспособиш. Борих се с теб на всяка крачка от съвместния ни живот. Но това ще спре още сега. Ще бъда такава жена, каквато искаш да съм, Ройс. Кълна ти се. Ще се старая тук да цари мир и хармония, точно както искаше.

Той нежно отмести косата от лицето ѝ. Нежността в изражението му накара очите ѝ да се напълнят със сълзи. Болеше я от нуждата да му каже колко го обича. Но нямаше да му признае това, без значение колко много го желаше, тъй като признанието ѝ щеше да добави още

товар на плещите му. Тя знаеше, че Ройс не я обича и тъй като бе толкова мил и грижовен мъж, щеше да се почувства виновен от този факт.

— Никъла, съжаляваш ли, че се омъжи за мен?

— О, не, не съжалявам — отвърна тя. — Не чу ли нищо от това, което ти казах? Ти си този, който трябва да съжалява.

— Така ли?

Неочакваната му усмивка развали концентрацията ѝ. Тя кимна, но не можеше да си спомни въпроса му. Реши, че е прекалено развълнувана. Тя обви ръце около главата му, хвана го за косата и го придърпа надолу към себе си. Когато той се подчини на неизказаната ѝ заповед, тя го целуна с цялата любов и страст, която притежаваше.

Ройс бе планирал да седне с нея и да ѝ изясни колко погрешни са заключенията ѝ, но в мига, в който устните ѝ се сляха с неговите, младият мъж реши да остави разясненията за по-късно. Сега можеше да мисли единствено как да я целуне в отговор.

Той леко подивя, когато езикът ѝ помилва неговия. Простена в устата ѝ, показвайки ѝ колко му харесва смелостта ѝ. Ръцете му трепереха, когато развърза панделката, държаща нощницата на раменете ѝ. Той се отдръпна единствено колкото да даде възможност на дрехата да се свлече в краката ѝ, преди повторно да я прегърне, стискайки челюст заради прекрасното усещане да чувства меките ѝ гърди срещу неговите.

Никъла откъсна устните си от неговите и ги плъзна надолу по гърлото му. Ръцете ѝ се спряха на кръста му, докато тя се придвижваше бавно надолу. Езикът ѝ погали първо едното, а после другото му зърно, скрити между нежните къдрави косъмчета, с които бяха покрити гърдите му. След това продължи надолу, стигайки до твърдия му плосък корем. Кожата му бе толкова гореща, толкова възбуждаща. Езикът ѝ близна пъпа му и той си пое дълбоко въздух, показвайки ѝ без думи, че му харесва това, което прави. Реакцията му я накара да иска да му достави по-голямо удоволствие.

Коленете на Ройс едва не се огънаха, когато Никъла коленичи пред него. Ръцете му се стегнаха в юмруци до тялото му. Той знаеше какво е намислила, но агонията, докато чакаше да го докосне и да се потопи в меката ѝ, влажна уста, бе почти непоносимо.

И тогава чакането свърши. Ръцете ѝ го галеха, докато не го подлудиха и в следващия миг устните ѝ обгърнаха възбудата му. Ройс забрави как се диша. Стонът, който се зароди дълбоко в него, прерасна във вик на удоволствие. Той се задвижи срещу нея. Веднъж. Два пъти. Наложил му се да спре, езикът ѝ го подлудяваше и знаеше, че ако не прекрати това на мига, скоро щеше да бъде прекалено късно.

— Достатъчно — заповяда той с дрезгав от силната нужда глас.

Тя не искаше да спира. Той я принуди да се изправи, обвини ръце около кръста ѝ и я вдигна от пода. Целият му контрол се бе изпарил, отчаяно се нуждаеше от освобождение, но все пак искаше Никъла да се предаде на насладата заедно с него.

Някак си се озоваха в леглото. Той притисна силно устни към нейните, докато покриваше тялото ѝ със своето. С език и ръце разпали още повече страстта ѝ. Плъзна пръстите си в нея и щом усети колко е влажна и готова за него, вече не можеше да чака.

Никъла се изви срещу него.

— Ройс, ела при мен. Не искам да чакам повече.

Ако му бяха останали сили, щеше да се усмихне на заповедническия ѝ тон. Никъла се размърда нетърпеливо под него.

Ройс се претърколи по гръб, повличайки я със себе си, след което раздели краката ѝ. Тя седна на бедрата му, все още не разбирайки какво е намислил. Затова се опита да го претърколи отново върху нея.

— Ройс! — този път тя изкрепя заповедта си.

Хващайки я за косата той я издърпа надолу към себе си, заглушавайки протеста ѝ с дълга целувка. В същото време повдигна бедра и върха на възбудата му се докосна до входа на тялото ѝ. Едва тогава тя разбра. Отдръпна се назад и погледна съпруга си в очите. Удоволствието, което видя в тях, накара горещия възел в стомаха ѝ да се разгори в бурна клада.

— Можем ли да правим любов по този начин? — попита тя накъсано.

Той не ѝ отговори. Вместо това ѝ показа. Бавно проникна в нея, и, Господи, тя бе толкова тясна, толкова гореща. Беше прекрасно да я усеща над себе си. Ройс затвори очи в екстаз. Искаше му се това чувство да не свършва.

Не ѝ позволи да прибързва, а хвана бедрата ѝ, докато бавно проникваше в нея. Никъла отметна глава и простена от удоволствие.

Пръстите ѝ се вкопчиха в ръцете на Ройс.

— Отпусни се назад, Никъла.

Тя изпълни нареждането му и изплака. Беше го поела целият в себе си. Гърбът ѝ се опираше в коленете му. Горещината му я обгради, проникна в нея.

— Боли ли те? Не искам да те наранявам.

Тя побърза да разсея тревогите му, като завъртя леко ханш, но прекрасното чувство ѝ хареса толкова много, че помръдна отново.

Той изръмжа дрезгаво и отвори очи, само за да види, че тя не откъсва поглед от него. Дали очите му отразяваха удоволствието му, така както нейните? Сигурно. Беше истинско чудо, че толкова красива жена може да го желае със страст, равна на неговата.

Тя го обичаше. Мисълта разпръсна обзелата го похотлива омая. Да, обичаше го.

Никъла не можеше повече да игнорира удоволствието, което се бе зародило в нея. Помисли, че може да експлодира от нуждата да намери освобождение от това сладко мъчение. Искаше всичко и го искаше на мига. Нямахте да позволи Ройс да я държи на едно място и не можеше да си наложи да не се движи. В началото бе бавна и предпазлива, но скоро забърза темпото, нетърпелива да стигне до върха.

Той ѝ помогна да открие освобождението. Знаеше точно как да я докосне и къде да я помилва, за да я подлуди.

Пръстите му бяха вълшебни, като останалата част от него. Изведнъж цялото ѝ тяло се стегна около него. Ройс вече не можеше да се въздържа и изля семето си в нея, стенийки. Освобождението на Никъла бе също толкова силно. Но тя не изкрещя, а изплака.

Младата жена се срина върху тялото на съпруга си и го прегърна. Не искаше никога повече да го пуска.

Отне му дълго време да се възстанови. Нежно започна да милва раменете, гърба и ръцете ѝ. Не можеше да спре да я докосва. Беше толкова прекрасно да я държи в обятията си. Всеки път щом правеха любов, той оставаше удивен от красотата на начина, по който тя му откликваше. Никога не се бе сдържала, отдаваше му се с цялото си същество. Ройс никога не бе усещал такова блаженство, нито се бе чувствал толкова задоволен.

Това бе чудо, дар. Жена му можеше да го накара да се чувства слаб и могъщ едновременно. Знаеше, че в това няма никакъв смисъл, но същото се отнасяше и за факта, че се бе оженил за толкова нежна и красива жена.

Не можеше да повярва, че тя го обича. Никога не бе очаквал, че подобно нещо може да му се случи. В деня, в който го обезобрази, тогава бе едва на петнадесет години, той бе приел съдбата си. Беше се научил да приема ужасения поглед на жените, щом го видеха.

Но Никъла го обичаше.

— Ройс?

— Да?

— Беше ли... правилно? — Гласът ѝ трепна колебливо, изпълнен с неудобство. — Това, което направих?

Той, разбира се, много добре знаеше за какво му говори.

— О, да, беше напълно правилно — отвърна ѝ той. — Кое те накара...

— Аз го исках — прекъсна го тя.

Измина дълга минута, преди Ройс да проговори отново.

— Никъла, защо ми се отдаде така? Защото искаше да бъдеш добра съпруга или ме пое в устата си, защото наистина го желаше?

Тя бе благодарна, че е тъмно и той не може да види лицето ѝ, което сега гореше от срам.

— Вече ти казах, че го желяех — прошепна тя в тъмнината, — а ти каза, че ти е харесало. Много съм уморена. Смятам, че е време да заспивам.

Той я прегърна, за да я топли. Много добре схвана намека, че жена му не желяе да обсъждат интимността им. Няколко минути покъсно Никъла вече спеше дълбоко, но не и Ройс. Каква невинна изкусителка бе съпругата му. Припомняше си изповедта ѝ отново и отново. Тя наистина вярваше, че го е принудила да се ожени за нея.

Но го тревожеше и още нещо. Начинът, по който му говореше, му подсказва, че тя има и други тревоги. В онзи момент Никъла изглеждаше толкова ранима, а в гласа ѝ се долавяше отчаяние.

Господи, надяваше се да няма още двама-трима братя, за които все още не му бе споделила.

Тази вероятност го накара да се усмихне. Зачуди се колко ли време ще му отнеме да започне да разбира жена си. Реши, че ще е най-

добре да седне с нея и да обсъдят всичко това. Не искаше тя да се тревожи за каквото и да е било. Закле се, че ще я направи щастлива, и че няма да се спре, докато не го постигне.

Ройс се събуди късно през нощта, когато Никъла се претърколи далеч от него в съня си. Той я последва. Щеше да заспи отново, ако дупето ѝ не се опираше в слабините му. Тази съблазън бе прекалено голяма, за да я игнорира. Трябваше да я докосне. Една ласка доведе до друга и преди тя да успее да се събуди напълно, той вече правеше любов с нея.

Устните им се сляха в дълга, бавна целувка, а любенето им бе изпълнено с нежност. Когато и двамата стигнаха до върха, заспаха прегърнати.

ГЛАВА 15

Поведението на Никъла претърпя коренна промяна. Всичко започна сутринта, след като бе обещава, че ще бъде идеалната съпруга за Ройс.

Тя се събуди с пукването на зората, облече се тихо и слезе долу в голямата зала. Преди съпругът ѝ дори да отвори очи, тя бе дала нарежданията на слугите за целия ден.

Никъла изпитваше толкова силна мъка заради Улрик, че усещаше физическа болка. Затова бе решена да се зарови в работа, за да няма време да се самосъжалява. Щеше да работи, докато се срине от изтощение.

Освен това смяташе да осигури мира, който съпругът ѝ толкова желаше. Главният проблем, разбира се, бе как точно да осъществи тази цел. Щеше да ѝ се наложи да контролира темперамента си, да се съдържа, да не споделя мнението си и да се съгласява с всичко, което кажеше съпругът ѝ.

Замисли се, че щеше да изглежда все едно я няма, но така или иначе имаше вероятност тази промяна да я убие. И въпреки това бе дала дума на Ройс и смяташе да я удържи. Дължеше му благодарност заради всичко, което бе сторил за семейството ѝ. Беше го принудила да поеме тази отговорност и така бе съсипала живота му. Най-малкото, което можеше да направи, бе да се погрижи той да получи всичко, което желае.

В едно скрито кътче на ума си се надяваше, че щом направи нужните промени, Ройс може да започне да я обича. Не просто искаше да живеят в мир, тя мечтаеше да спечели сърцето му.

Никъла подреждаше цветя в кафява глинена ваза в средата на масата, когато Кларис и Алис забързано влетяха в залата.

От миналия ден двете жени се утешаваха взаимно заради загубата на „безценният им малък багаж“, както на галено наричаха Улрик.

Колкото повече говореха за бебето, толкова повече се разстройваше Никъла. Тя поклати глава и обяви, че Улрик ще бъде обичан от новото си семейство.

— Имам списък със задачи за вас — каза им тя. — Всяка сутрин ще разпределям задачи, които трябва да изпълните до края на деня. Ще бъдем много организирани, дами.

— Защо? — попита Кларис. — Досега се справяхме с всичко, без да сме организирани.

— Съпругът ми не харесва хаоса — обясни Никъла. — И аз му дадох думата си, че ще бъда точно типа съпруга, който той иска. По тази причина...

Алис я прекъсна.

— Но той ви харесва такава, каквата сте.

Кларис се съгласи.

— Не може да мислите обратното, господарке. Баронът е толкова мил и търпелив...

— Той е мил и търпелив с всички — прекъсна я Никъла.

— Ами тогава — попита Кларис — защо е нужно да се променяте?

— Искам повече — призна тихо Никъла. — Искам Ройс да... — Тя не успя да изрече думите.

Кларис я изгледа със симпатия.

— Искате баронът да изпитва към вас същото, което баща ви изпитваше към майка ви? Това ли искахте да кажете?

Никъла кимна.

Кларис изсумтя и се обърна към Алис.

— Тя си мисли, че баронът не я обича.

— О, но той трябва да я обича — възкликна Алис. — Разбира се, че я обича.

Никъла въздъхна тъжно.

— Вие двете ме обичате — обясни тя, — точно както ви обичам и аз, и по тази причина не можете да си представите, че някой може да не се чувства по същия начин.

Кларис се намръщи. Никъла вдигна ръка, за да накара прислужниците си да замълчат и спокойно обясни какви промени ще извърши.

— Никога няма да повишавате глас? — попита Алис, след като изслуша обяснението на Никъла.

Кларис поклати глава.

— Не може да говорите сериозно — каза тя. — Ако един мъж не може да ви обича такава, каквато сте...

— Аз пък казвам, че той я обича — промърмори Алис. — Милейди, нужно е само да го попитате.

Никъла изпъна рамене. Не искаше да признае, че я е страх да попита, защото ако той отговореше с „не“, не знаеше какво ще прави след това.

— Няма значение дали ме обича или не — каза тя. — Дължа му своята благодарност. По тази причина ще му осигуря щастието и спокойствието, от което се нуждае. Поне това мога да направя.

— Никога не съм ви виждала да се държите толкова странно — промърмори Кларис. — И това не ми харесва. Предпочитам да сте борбена, да не се боите да хванете кучето за опашката. Да, вие винаги съставяте план, когато искате да получите нещо.

Никъла се усмихна.

— И сега имам план — заяви тя. — Ще дам на Ройс точно това, което иска, и той ще осъзнае, че ме обича. Виждате ли колко е просто?

В същия момент в залата влезе Ройс, прекъсвайки разговора им. Никъла побърза да го посрещне както подобава и да го целуне.

Кларис и Алис отидоха да проверят дали е готова закуската. Никъла тръгна с Ройс към масата за хранене.

Тя се усмихваше. На Ройс му допадна. Тъй като жена му беше в толкова добро настроение, реши да изчака, преди да седне с нея и да успокои тревогите ѝ.

Може би миналата нощ е бил прекалено загрижен. Сигурно Никъла е била толкова превъзбудена заради заминаването на Улрик. Той знаеше, че бебето ще ѝ липсва, и вероятно настроението ѝ от миналата вечер бе отражение на това, което чувстваше вътре в себе си.

Томас и Лоурънс влязоха в залата, заемайки местата си на масата.

Веднага щом Ройс се настани, Никъла скръсти ръце зад гърба си и му изрецитира задачите, които си бе поставила за деня.

Не можеше да е по-доволен от нея. Тъкмо смяташе да я похвали, когато Томас го прекъсна.

— Имахте ли възможност да обясните на съпругата си за дървото, бароне?

Ройс поклати глава. Той се пресегна и хвана една от ръцете на Никъла. Тъй като тя бе в толкова добро настроение, моментът беше идеален да обсъди с нея проблемите на дома.

— Никъла, ти така и не ме попита защо наредих масата да бъде изместена в средата на залата — започна той.

— Не е моя работа да поставям под въпрос заповедите ти, съпруге — отговори му тя, повтаряйки това, което ѝ бе казал преди време.

Ройс се усмихна. Никъла реши, че е доволен заедно е запомнила лекцията му.

— Наредих масата да бъде преместена, тъй като подът на мястото, където стоеше преди, е почти напълно изгнил. Ако не го бях направил, досега подът щеше да се е продънил и масата щеше да се озове на долния етаж.

Никъла не бе осъзнала, че дървото е в толкова лошо състояние. Тя се насили да продължи да се усмихва, чакайки Ройс да продължи.

— Цяло чудо е, че не се е продънил по-рано — намеси се Томас. Ройс кимна.

— Подът на втория етаж също е прогнил. Томас не смята, че може да бъде подсилен.

Томас изяви желание да обясни по-подробно и Ройс му кимна.

— Цялата сграда ще трябва да бъде разрушена и построена наново — каза бързо Томас.

— Ако баронът опита да спаси тази сграда, ще струва четири пъти повече — добави Лоурънс.

Никъла не реагира на новината. Знаеше, че Ройс просто ѝ казваше истината. Колко често майка ѝ беше споменавала, че крепостта се разпада около тях? Никъла си спомняше, че това бе един от разговорите, които родителите ѝ водеха най-често. Баща ѝ искаше да остави всичко както си е. Той мразеше промените. Но майка ѝ бе по-практична.

Никъла осъзна, че прилича на баща си. И тя мразеше промените. Тогаваше забелязала колко загрижено я наблюдаваха тримата мъже около масата. Бяха се съюзили, нежно подтиквайки я да се съгласи.

Съпругът ѝ очевидно наистина бе загрижен за чувствата ѝ.

— Не съм взел крайно решение — заяви той пресипнало.

Той не ѝ каза истината. Беше взел решение, но искаше първо тя да свикне с идеята.

Тя му се усмихна и се върна при вазата, за да нареди цветята. Тримата мъже останаха загледани в нея. С крайчеца на окото си забеляза как Ройс вдига рамене.

— Знам колко много значи за теб този дом, съпруго. Ако е възможно, ще опитам да...

Тя довърши изречението му.

— Ще опиташ да спасиш крепостта?

Той кимна. Никъла поклати глава.

— Не бива да се съобразяваш с чувствата ми. Сега този дом е твой, а не мой. Може да правиш каквото сметнеш за добре. Каквото решиш, ще е правилно за мен.

Томас и Лоурънс въздъхнаха. Ройс се намръщи. Държанието на жена му го притесни.

— Ще обсъдим този въпрос по-късно — обяви той.

— Щом желаеш така — отвърна му тя.

Тя бе толкова услужлива, че Ройс веднага стана подозрителен. Въпреки това реши до края на деня да забрави за държанието на жена си и да се съсредоточи върху обучението на войниците си.

Никъла остана да подрежда цветята, за да чуе какво смята да прави през деня съпруга ѝ. Надяваше да чуе нещо за брат си.

Скоро търпението ѝ бе възнаградено. Лоурънс каза на Ройс, че Джъстин започва да се разбира с частта си. Той все още не вярвал на мъжете, но вече не бил враждебно настроен и все по-често изразявал мнението си по различни въпроси. Според Лоурънс това било много добро начало.

Ройс се съгласи. Той забеляза как жена му дърпа и мачка цветята и реши да се смили над нея.

— Никъла, искаш ли днес да говориш с брат си?

Тя едва не изпусна вазата, която току-що бе вдигнала.

— О, да, много бих искала — отвърна тя. — Нямаше как да не чуя забележката ти, Лоурънс, че брат ми се справя по-добре. Но, моля те, кажи ми, чувства ли се добре?

Васалът се усмихна.

— Да, милейди, макар че истината е, че не съм го попитал — промърмори той.

Никъла пристъпи, заставайки до съпруга си. Погледът ѝ беше насочен към Лоурънс.

— Значи ти тренираш Джъстин?

Ройс позволи на васала си да обясни.

— Аз винаги отговарям за новите войници — отвърна Лоурънс. — Понякога им показвам как се използват различни оръжия и им разяснявам методи за атака. Но главната ми задача е да подсиля телата им. Когато реша, че са достатъчно заякнали, ги оставям в ръцете на Ройс.

— Значи затова те пренасяха онези тежки камъни от едната купчина към другата? Все пак не е било наказание, така ли?

— Никъла, войниците не са ми врагове — намеси се Ройс, очевидно подразнен. — С това упражнение целим две неща. Тези мъже строят нова защитна стена, която е по-висока и която обхваща по-голям периметър около крепостта, тъй като искам повече място за тренировъчния плац — обясни той. — А работата ще спомогне те да заякнат физически.

Тя кимна, показвайки му, че е разбрала.

— Кога ще видя Джъстин? Трябва ли да ходя в спалните помещения на войниците? Да, ще трябва — побърза да каже тя, — така ще се уверя, че Джъстин има достатъчно одеяла за студените ноци.

Ройс се опита да не се разсмее. Можеше да си представи неудобството, което Джъстин щеше да изпита, когато сестра му се опита да го дундурка.

— Може да го видиш по-късно. Ще го изпратя тук, пред крепостта.

Ройс удържа на обещанието си. Никъла обикаляше вътрешния двор толкова дълго, че ѝ се стори, че са минали часове, преди да забележи брат ѝ да се приближава към нея. Тя се затича към него, за да го посрещне. Очите ѝ се напълниха със сълзи, но успя да се спре да не се разплаче.

Никъла се хвърли в ръцете на брат си и го прегърна силно. Колко добре изглеждаше той. Цветът се бе върнал на лицето му и когато най-после се отскубна от него и го погледна в очите, разбра без никакво съмнение, че брат ѝ ще бъде добре.

Тя не можеше да проговори, затова го целуна по брадичката и най-после го пусна.

— Изглеждаш щастлива, сестричке — обяви Джъстин с дрезгав от емоциите глас.

— Щастлива съм — отвърна тя. — Толкова съм щастлива, че те виждам.

— Баронът отнася ли се добре с теб?

Той вече се бе намръщил, докато задаваше въпроса.

— О, да, много добре — каза тя. — Той е мил и търпелив с мен.

Смръщването му изчезна. А когато му сподели, че тя също е мила и търпелива с Ройс, брат ѝ дори се засмя.

— Храниш ли се добре, Джъстин? Имаш ли достатъчно одеяла за през нощта? Нуждаеш ли се от нещо?

— Имам всичко — отвърна ѝ Джъстин. Той се обърна и видя, че Ингелам и Брайън ги наблюдават. Гласът му бе малко по-груб, когато заяви: — Вече не съм момче, Никъла. Не се дръж с мен като с дете.

Тя не забеляза, че имат публика, и не видя Ройс да се приближава към тях. Погледът ѝ не се откъсваше от лицето на брат ѝ. Слънцето бе позлатило кожата му и изсветлило русата му коса. Не бе осъзнала колко красив е станал Джъстин.

— Чу ли, че отведеха Улрик? — попита го тя.

Джъстин кимна.

— Баронът ми каза.

Никъла забеляза, че гласът на брат ѝ стана по-суров.

— Не се тревожиш за Улрик, нали? Дънкън и Милисънт ще се грижат добре за него.

— Не, не се тревожа — отвърна Джъстин. — Улрик ще е щастлив с тях.

— Тогава защо се мръщиш? — попита тя.

— Баронът ми каза, че Търстън е идвал. Не трябваше да го прави.

Гласът му се прекърши под тежестта на емоциите му. Никъла не можеше да разбере защо той реагира така.

— Джъстин, веднъж в седмицата имаш един свободен следобед, но той не е днес. Кажи довиждане на сестра си. Ингелам и Брайън те чакат.

Джъстин веднага се сбогува със сестра си и се обърна да се поклони на барона. Никъла не искаше още да се разделя с него. Тя посегна да го спре и тогава забеляза, че цялата му лява ръка е увита с черна кожа. Две големи възела, от лакътя до рамото му, държаха кожата на мястото ѝ.

Ройс също забеляза ръката му.

— Какво е това? — попита той.

Джъстин е обърна пак към барона си, точно когато Ингелам и Брайън пристъпиха към тях.

— Брайън го направи за мен — промърмори Джъстин, свивайки рамене с поглед забит в земята.

Ройс докосна единия от възлите.

— Когато започнете да тренирате с „Ястребите“, те съветвам да не го носиш — обяви той.

— Защо, ще му се подиграват ли? — попита Ингелам, мръщейки се на тази възможност.

Ройс се засмя. Господи, колко бяха невежи... и млади. Той стисна възела, захващайки го стабилно между пръстите си. През цялото време гледаше към Джъстин. Лицето на момчето бе станало червено.

— Няма да му се подиграват — каза той на Ингелам. — Но със сигурност ще се възползват от това.

Ройс стегна хватката си, докато Джъстин вече не можеше да помръдне.

— Ще се позабавляват доста, докато с бой накарат Джъстин да съжалява, че е сложил това нещо.

Никъла бе ужасена, когато съпругът ѝ се присмя на Джъстин. Но успя да не се намеси, и когато мъжа ѝ обясни, тя също разбра, че това приспособление нямаше да го защити, а по-скоро щеше да бъде използвано като оръжие срещу брат ѝ.

Джъстин също го осъзна. Веднага щом Ройс го пусна, брат ѝ свали кожата от ръката си.

— Може да тръгвате — каза Ройс на тримата воители.

Воиниците се поклониха едновременно на барона си и се обърнаха, отдалечавайки се. Джъстин вървеше между Ингелам и Брайън. Никъла остана до съпруга си, наблюдавайки брат си, докато той и другарите му стигнаха до първата защитна стена.

Не бе осъзнала, че е хванала ръката на съпруга си. Той можеше да почувства как жена му трепери и я стисна лекичко.

— По-добре ли се чувстваш сега, след като говори с Джъстин?

Тя не откъсваше поглед от гърба на брат си.

— Да.

Тогава до тях достигна гласа на Ингелам. Младият воин очевидно смяташе, че са достатъчно далеч от тях, за да не ги чуят.

— Храниш ли се добре? — попита той, използвайки ужасна имитация на женски глас.

Брайън веднага се включи.

— Искаш ли тази нощ да ти дам одеялото си, Джъстин?

Братът на Никъла отвърна, като удари Ингелам по рамото и се опита да спъне Брайън.

Ингелам и Брайън се засмяха, и, о, чудо на чудесата, Джъстин също се засмя с тях.

Ройс се насили да не се засмее. Не искаше да нарани чувствата на Никъла. Той погледна надолу към нея и забеляза, че тя също се усмихва.

— Дундурках го все едно е малко дете — призна Никъла. — Той се засмя, Ройс, видя ли? От толкова дълго не бях чувала смеха му, че го бях забравила. Благодаря ти, съпруже.

Той не бе сигурен за какво му благодари. Неочаквано тя се хвърли в обятията му и го целуна.

Част от усмивката ѝ обаче се стопи, когато ѝ каза, че няма да може да говори с Джъстин отново, докато той не завърши първата фаза от обучението си, точно след шестдесет дни. Тя не възрази, и Ройс си помисли, че това е приятна промяна.

Ройс повече не видя жена си докато не стана време за вечеря. Те седеше до него на масата, но веднага щом вечерята приключи и той поде разговор с Лоурънс, обсъждайки плана за следващия ден, тя помоли за позволение да се оттегли в спалнята им.

Държанието ѝ се превърна в рутина. Цели два месеца изминаха спокойно и организирано. Нямаше пристъпи на гняв, нямаше изненади, които да го накарат да застане нащрек, нито възражения. Ройс би трябвало да е доволен от невероятната промяна, но не беше. Никъла не бе проявявала темперамента си почти шестдесет дни. Ако

станеше още малко по-хрисима, щеше да му се наложи да провери дали жена му все още диша.

Държанието ѝ го подлудяваше. Тя изпълняваше всяко негово желание. Дори преди той да осъзнаеше, че има нужда от нещо, тя му го поднасяше.

Страстната ѝ натура се проявяваше единствено, когато бяха заедно в леглото и той я докосваше. Зад вратите на спалнята им тя не беше никак хрисима. Ройс бе благодарен за тази благословия, но искаше още. Господ му бе свидетел, искаше си обратно импулсивната съпруга.

Липсваше му погледа ѝ, когато нещата не се получават така, както ги е искала. Липсваха му споровете им, особено онези, които той нямаше как да спечели, защото жена му бе толкова упорито нелогична. Но най-много от всичко му липсваше времето, когато я поучаваше.

Още със събуждането си Никъла залепваше усмивка на лицето си и я носеше до мига, в който затвореше очи късно нощем. Изглежда това състояние бе постоянно и този факт го влудяваше. Не бе възможно да е толкова щастлива. Никой не може да е толкова щастлив. Освен това искрите в очите ѝ бяха изчезнали. И тя никога не се смееше както преди.

Но смехът беше спонтанна реакция, нали така? А Никъла вече не вършеше нищо спонтанно. Господ да му е на помощ, той ѝ го бе причинил. Поемаше пълната вина за промяната в нея. Беше получил точно това, което искаше. Сега проблемът бе как да поправи нанесената вреда. Той обмисляше план след план, но нито един не му се виждаше приемлив. Тогава един ден Джъстин реши проблема вместо него.

Беше средата на юни. Ройс беше до най-долната защитна стена, надзиравайки тренировките на опитните воители. Лоурънс, който се занимаваше с „Гълъбите“, рядко искаше помощ от Ройс.

Но днес се оказа, че е изключение. Лоурънс повика Ройс и щом баронът стигна до него, васалът махна с ръка към Ингелам и Брайън, които се бореха един срещу друг.

Джъстин стоеше отстрани и чакаше да дойде неговия ред.

— Тези тримата станаха най-добри приятели — отбеляза Лоурънс. — Много съм доволен от прогреса на Джъстин. Както виждаш, възвърна килограмите, които бе изгубил, и добави мускулна маса. Въртенето на меча и пренасянето на камъните се отразяват добре на мускулите му. Да, развива се добре.

Ингелам събори Брайън на земята, изкрещя победоносно и се обърна към Джъстин. Брайън се претърколи настрани, за да смени мястото с Джъстин. Ингелам и братът на Никъла спретнаха страхотно шоу пред барона си, привличайки и още няколко воина, които се събраха в кръг около тях, за да ги наблюдават.

Колкото повече ги гледаше Ройс, толкова повече се мръщеше.

— Кажи ми нещо, Лоурънс — проговори Ройс. — Ингелам бие ли се с Джъстин, или танцува с него?

— Именно — промърмори Лоурънс. — Точно за това исках да ги видиш, бароне. Без значение с кой се бие Джъстин, резултатът е един и същ. Не мисля, че го правят умишлено, но войниците атакуват по-леко, когато ги изправя пред момчето.

Ройс кимна. Той свирна силно, привличайки вниманието на всички. Джъстин все още бе малко предпазлив спрямо барона си. Докато се биеше с приятеля си, се усмихваше, но сега, виждайки Ройс, изражението му стана по-сдържано.

— В настроение съм да сритам няколко от вашите задници — обяви Ройс. — Кой иска тази привилегия?

Беше рядка чест баронът да тренира с младите войници и всеки бе нетърпелив пръв да приеме предизвикателството.

И все пак, докато войниците се бутаха напред, Ройс забеляза, че се стараят да оставят Джъстин по-назад. Дори сега те се опитваха да го защитят. Това приятелство от страна на воините му можеше да коства живота на Джъстин.

Но братът на Никъла отказа да остане назад. Той застана начело на групата.

— Колко воина ще имат възможността да се бият с вас, бароне? — извика Джъстин.

Сега останалите се наредиха зад него, а Ингелам и Брайън застанаха от двете му страни. Джъстин се държеше като техен говорител и на Ройс толкова му допадна тази промяна, че едва не се засмя. Разбира се, Лоурънс го информираше за прогреса му, но да види

момчето така гордо изправено пред него, все още го изненадваше. И стопляше сърцето му.

— Ще изгубя толкова от ценното си време, колкото да ступам четирима от вас — сухо заяви Ройс. — И тъй като ти се зае да говориш от името на частта ти, ще бъдеш един от тези четирима. Избери още трима, Джъстин, с теб ще се бия последно, както подобава на всеки водач.

Джъстин кимна. Той понечи да се обърне към приятелите си, но се спря.

— Ами ако някой от нас ви скрива задника, бароне?

Ройс не се засмя.

— Той ще бъде подходящо възнаграден.

Джъстин се ухили и се обърна към приятелите си. Ройс и Лоурънс стояха настрана, докато воините решаваха кои от тях ще бъдат останалите трима.

— Справил си се добре — прошепна Ройс към Лоурънс. — Тялото му е добре заякнало.

— Готов е за тренировки — отвърна васалът. — Както и останалите, Ройс.

„Гълъбите“ направиха своя избор. Първият, който щеше да се изправи пред Ройс, бе червенокос мъж на име Мерил. Той пристъпи напред и се поклони първо на барона си, а после и на Лоурънс.

Ройс направи крачка напред.

— Ще се бием без оръжия — реши той.

Мерил веднага свали щита си и го подаде заедно с меча си на Джъстин. След това се обърна към барона си.

— Готов съм, милорд.

Ройс се засмя.

— Не, не си готов — каза той. — Може би, след като тренираш три месеца с мен ще си готов, но днес не си готов, Мерил.

Той отби атаката на Мерил с една ръка. Воините бавно наобиколиха барона си. Ройс въобще не помръдваше, докато Мерил се въртеше около барона си.

Когато воинът застана зад барона, най-последно нападна с намерението да хване господаря си за врата и да го повали на земята.

Ройс изчака да усети докосването на Мерил, след което се завъртя светкавично, с една ръка повдигна воина и го прехвърли през

рамото си, стоварвайки го на земята. Мерил се приземи по задник в прахта.

— Даде ми прекалено много време да обмисля какво си решил да правиш, Мерил — заяви му Ройс. — Ако искаш да изненадаш врага, промъквайки се зад гърба му, направи го много бързо. Разбра ли ме? — Мерил кимна. Ройс посегна надолу, подавайки му ръка. Мерил я сграбчи и се изправи на крака.

— Следващият — нареди Ройс.

Брайън пристъпи напред. Той вече бе махнал меча си. Хвърляйки се към барона, той замахна с юмрук към лицето му. Ако юмрукът бе достигнал целта си, би могъл да повали обикновен мъж. Но Ройс не беше обикновен, макар Брайън да бе забравил този факт. Баронът с лекота улови юмука на войника с една ръка и го стисна, задържайки го.

— И сега какво, Брайън? — попита той.

Ръката на Брайън запулсира. Младият мъж се почувства така, сякаш току-що бе ударил каменна стена. Той изкриви лице заради болката, след което посегна да удари с другата си ръка. Ройс спря удара му, изпращайки Брайън на земята.

— Отново той сам ми позволи да имам преимущество — обясни той на групата. — Използвайте всичко, което ви е налично. Брайън, имаш крака. Използвай ги.

— Да, бароне.

Третият воин побърза да застане в средата на кръга. Името му беше Хауърд и той доказа, че е малко по-хитър от първите двама. На Ройс му се наложи да отбива атаките му два пъти, преди да го събори на земята.

И тогава дойде ред на Джъстин. Ройс го изгледа дълга минута, преди да му нареди да започне.

— Какво научи от първите три предизвикателства?

— Научих, че трябва да използвам краката и юмука си — отвърна Джъстин. — Както и всеки друг метод, без значение дали е честен или не, за да ви съборя на земята, бароне.

Ройс кимна.

— Значи не съм си изгубил времето — обяви той, след което премести поглед към групата. — Лоурънс ви даваше различни задачи, за да подсили телата ви, но сега е време да се научите как да

използвате главите си. В една битка суровата сила без обмисляне не значи нищо. От утре ще започнете да тренирате с опитните рицари.

Над тълпата се понесоха весели подвиквания. Официално бяха завършили първата фаза от обучението си. Сега бе време да празнуват.

Ройс се усмихна. Утре вечер войниците нямаше да са толкова щастливи. Всеки милиметър от телата им щеше крещи в агония, тъй като първият ден от тренировката с опитните воители щеше да бъде най-трудният в живота им.

Никъла слизаше по хълма, когато чу виковете. Любопитна, забърза надолу, за да разбере какво се случва, и тогава видя тълпата, в средата на която стояха Джъстин и съпругът ѝ.

Опита да не се тревожи, но в същия момент Джъстин се хвърли към Ройс и тя едва не изпищя. Брат ѝ не се биеше честно. Нападайки Ройс, той използва последната възможна секунда да промени посоката си и да се опита да го събори, удряйки го зад коленете.

Ройс лесно се справи с атаката и с една ръка удари Джъстин в гърба между лопатките. Братът на Никъла се препъна напред, но бързо възстанови равновесието си и предприе нова атака.

По случайност Джъстин успя да нанесе солиден удар. Юмрукът му се заби в лицето на Ройс точно пет секунди след като барона видя, че Никъла е свидетел на сцената.

Ройс инстинктивно отвърна на удара, събаряйки Джъстин на земята. След това се приближи, сложи крак на гърдите на Джъстин и му даде най-странното нареждане.

— Усмихни се, Джъстин.

— Какво? — задави се Джъстин, опитвайки се да си поеме дъх.

— Казах да се усмихнеш — прошепна му яростно Ройс. — Веднага, по дяволите.

Джъстин се усмихна.

Никъла отчаяно се опитваше да не се намеси. Но гледката на брат ѝ, проснат на земята, и в добавка към това ухилените лица на останалите воители я накара да забрави за клетвата си.

Лицето на Джъстин бе обърнато на другата страна и по тази причина тя не видя усмивката му.

— Ройс, брат ми има само една ръка.

Господ да ѝ прости, не искаше да изкрещи това.

— Но аз имам две — подвикна ѝ Ройс.

Никъла бързаше напред, когато мъжът ѝ направи тази груба забележка, карайки я да се закове на място. Тя гледаше към Ройс, когато той ѝ намигна. След това Джъстин се обърна към нея и започна да се смее. Никъла направи крачка назад, след това още една, поклати глава и най-после се обърна, тръгвайки нагоре по хълма.

Ройс въздъхна. Знаеше, че тя е разбрала всичко погрешно. Той се отдръпна и подаде ръка на Джъстин. Младежът я сграбчи и се изправи.

— Справи се добре — каза той на Джъстин. — Като награда, че успя да ме удариш, ти и другите трима ще вечеряте тази вечер на моята маса.

Джъстин се ухили. Бузите му бяха зачервени, когато се върна при останалите воини. Ройс не знаеше дали се е изчервил от тренировката или от похвалата.

Ройс скръсти ръце зад себе си и се обърна отново към групата.

— Имам да ви кажа едно последно нещо. Всички вие сте станали приятели и така и трябва да бъде. Но дори докато тренирате, трябва да давате всичко от себе си. Не бива да се толерирате един друг при никакви обстоятелства. Да направите услуга или да защитите някой би могло да доведе до смъртта на приятеля ви при една истинска битка.

Всички знаеха за какво точно им говори, Ройс бе сигурен в това. После насочи следващата си забележка към Джъстин.

— В една битка никой няма да те щади за това, че имаш само една ръка. По тази причина ти не можеш да бъдеш добър колкото всички останали. Трябва да бъдеш по-добър.

Джъстин кимна.

— Бароне, как ще разбере, че съм готов?

Ройс се усмихна.

— Просто ще го разбереш, Джъстин. Няма да е нужно някой да ти го казва.

Лоурънс пристъпи напред.

— За да отпразнувате факта, че вече ще тренирате с „Ястребите“, може би барона ще ви позволи една игра на топка.

Ройс кимна. Кралят не харесваше играта, тъй като тя отвличаше вниманието на рицарите от главното им задължение, а именно да тренират армията му. Но Ройс понякога правеше изключение, защото обичаше да участва в бруталната игра. Целта бе да се премести покрита с кожа топка от единия край на полето до другия.

Единственото правило бе, че рицарите не могат да използват ръцете си. Играта винаги ставаше кървава и, разбира се, това бе една от причините всички толкова да я харесват.

— Лоурънс, ти ще водиш единия отбор, а аз другия — обяви Ройс. — Ще започнем веднага щом поговоря с Никъла.

Лоурънс се обърна, за да се отдалечи. Ингелам сръга Джъстин с лакът и двамата изтичаха да догонят барона си.

— Бароне, защо трябва да гледаме? — попита Ингелам.

Ройс повдигна вежда, чувайки въпроса. След това сви рамене.

— Не е нужно да гледате, щом не искате — отвърна той. — Свободни сте да отидете където поискате за следобеда.

— Това, което Ингелам искаше да каже, бароне — обясни Джъстин, — е, че не искаме да гледаме, а да участваме в играта. Имаме достатъчно хора, че да съберем отбор и ще приветстваме възможността да победим „Ястребите“.

— Те ще се почувстват обидени, ако ги изправим да играят срещу „Гълъбите“ — намеси се Лоурънс.

Джъстин се ухили.

— Не и ако вие и баронът дойдете в нашия отбор.

Ройс се засмя.

— Това зависи от командира ви — обяви той, кимайки към Лоурънс. Васалът му бе в настроение да е услужлив и даде позволенията си. Войниците веднага хукнаха да вземат това, което щеше да им трябва. И вече планираха стратегията си.

— Забеляза ли? — попита Лоурънс, когато останаха насаме.

— Какво да забележа?

— Джъстин не просто е техен говорител — обясни той. — Вече се смята за един от тях. Спомняш ли си как беше в началото? Всичко беше тяхно, а не негово. Приятна промяна, не мислиш ли?

Простите му думи поддействаха на Ройс като удар. По дяволите, та той се държеше точно като Джъстин. От самото начало крепостта бе негова, не на Никъла, слугите бяха негови, не нейни... и след време тя просто прие това.

Той плесна Лоурънс по рамото.

— Накара ме да осъзная една своя грешка — заяви му той. — Благодаря ти.

Ройс не даде повече обяснения. Щеше да отиде в крепостта и да се увери, че Никъла вече не е разстроена от това, което бе видяла, и след като минеше вечерята, щеше да ѝ обясни какво иска. Нямахше да я поучава. Не, никога повече нямаше да я поучава. Но нямаше да спре да говори, докато не се убеди, че го е разбрала.

Жена му се бе възстановила напълно от шока, който бе изпитала, виждайки Джъстин да се бие с Ройс. Прекрасната усмивка на брат ѝ още се появяваше пред погледа ѝ. Тя забързано влезе в крепостта и хукна нагоре по стълбите, бързайки да се добере до спалнята си преди умишлено и на всеослушание да наруши правило номер три.

Да, смяташе да си поплаче. Сълзите ѝ щяха да са от радост, но Ройс нямаше как да разбере, ако я завареше да плаче.

— Къде отивате, милейди? — викна след нея Кларис. — Имам да ви попитам нещо за вечерята.

— Не сега, моля те — извика Никъла. — Ще сляза след няколко минути. Тогава ще ме попиташ.

Кларис обаче не искаше да чака. Готвачката вече беше раздражена и Кларис не искаше още повече да разваля настроението ѝ. Ако това се случеше, всички щяха да страдат, тъй като вечерята щеше да е съсипана.

Прислужницата изтича след господарката си и я спря точно, когато Никъла стигна до горната площадка.

— Няма да ви отнема повече от минута — каза тя. — Готвачката иска да знае дали да приготви сладки плодови пити с горски плодове или захаросани ябълки. Ако не ѝ кажете кое от двете, няма да получите нито едно за вечеря.

Никъла облегна бедро на парапета, докато обмисляше вариантите.

— Мисля, че тази вечер ще има празненство. Нека приготви и двете.

Никъла се обърна да тръгне по коридора, точно когато дървото на парапета се скърши. Кларис изпищя. Никъла нямаше време дори да възкликне изненадано. Тя се вкопчи за ръба, когато започна да се свлича надолу. Парапетът се стовари на пода под тях. Навсякъде се

разхвърчаха дървени късове. Кларис отскочи назад и най-после спря да пици, тръгвайки да помогне на господарката си.

— Милостиви боже, господарке, дръжете се. Идвам да ви помогна. Не гледайте надолу, милейди. Само ще се изплашите повече.

— Не, не се приближавай — изкрещя Никъла. — Ще пропаднеш. Доведи съпруга ми. Моля те, побързай. Няма да издържа дълго.

Прислужницата веднага хукна в другата посока. Тъкмо бе стигнала до вратата, когато тя се отвори и Ройс влезе вътре.

Не беше нужно Кларис да обяснява. Ройс веднага разбра какво се е случило, виждайки разбитите парчета дърво на пода и двата крака, висящи във въздуха. Сърцето му едва не спря. Той побърза да застане точно под Никъла.

— Какво, за бога, правиш?

Изненадващо, но викът му я успокои. Едва след миг осъзна възмутителния му въпрос. Господ ѝ е свидетел, едва не се разсмя.

— Какво мислиш, че правя? — кресна му тя. — Вися от ръба, ти, глупав мъж.

Ройс долови веселите нотки в гласа ѝ, но сметна, че не е възможно наистина да е развеселена. Жена му би трябвало да е ужасена.

— Пусни се, Никъла, и свий краката си в коленете. Аз ще те хвана — каза ѝ той спокойно.

— Добре, Ройс.

— Пусни се сега, скъпа.

Никъла бе толкова изненадана от милото му обръщение, че забрави всичките си тревоги. Тя се пусна и просто зачака съпругът ѝ да я хване.

Той почти не помръдна под тежестта ѝ, когато я улови и притисна към себе си. След това направи няколко крачки назад като предпазна мярка, ако още някое парче дърво падне на пода.

Докато отнесе жена си до голямата зала, той целият трепереше. Липсата на тревога от страна на жена му го побъркваше. Тя можеше да си счупи врата.

— Повече няма да се качваш горе, Никъла. Чу ли ме?

Той я стисна силно, давайки заповедта. Тъкмо се канеше да се съгласи с него, но се разсея, когато мъжът ѝ изрита един стол,

изпречил се на пътя му. Той седна на широкото кресло пред камината и си пое няколко пъти въздух.

Едва сега Никъла осъзна колко е разстроен съпругът ѝ. Тъй като не ѝ бе повишил глас в началото, не бе разбрала как се чувства той.

— Разтревожи ли се за мен? — попита го тя.

Ройс се намръщи, за да ѝ покаже колко е глупав въпросът ѝ.

— Преди този ден да свърши, всички ще се преместят на долния етаж. Не смей да спориш с мен, Никъла. Решил съм го. Няма да стъпиш повече на горния етаж.

Тя кимна.

— Ти си разтревожен.

— Да.

Една дума, изказана с груб, дрезгав глас, която я развълнува дълбоко. Беше го грижа за нея. Сърцето блъскаше развълнувано в гърдите му и това бе още едно потвърждение. Тя чуваше ритъма му ясно, когато отпусна глава върху него.

Но той наистина вече трябваше да се успокои. Опасността бе преминала. Никъла реши да отвлече вниманието му.

— Ройс, наистина трябва да разрушиш дома си и да построиш нов. Чудя се защо още се колебаеш.

Неочаквано му се прииска да я удуши.

— Това не е моят дом, не е и твоят дом — заяви той, внимателно изговаряйки всяка дума.

— Тогава чий дом е? — попита тя очевидно объркана.

Той я свали от скута си и се изправи.

— Нашият — озъби ѝ се той. — Всичко е наше, съпруго... не мое, не твое, а наше. Разбра ли?

Тя кимна. По дяволите, не искаше никога повече през живота си да преживява такъв ужас. Той хвана грубо раменете ѝ и я целуна. След това се обърна и излезе от залата.

Нуждата да удари с юмрук нещо солидно едва не го погълна. Една игра на топка бе точно това, от което имаше нужда в момента. Веднага щом събори няколко от воините си на земята, вероятно щеше да се почувства по-добре. След това обаче премина покрай парчетата дърво, останали от парапета и знаеше, че да удари няколко от мъжете си нямаше да бъде достатъчно. Щеше да му се наложи да нарича всичките си воини.

Никъла не бе сигурна какво се бе случило току-що. Помисли си, че промяната на съпруга ѝ относно това кой какво притежава бе доста значима, но той бе толкова ядосан, че само повече я обърка.

След десет минути в залата влязоха десетина воители. Само за час те изпразниха всички стаи на горния етаж. Поставиха огромното легло на Ройс в единия ъгъл на голямата зала, но първо изчакаха позволенията на Томас, който провери пода, за да се убеди, че дървото ще може да издържи тежестта на леглото. Поставиха сандъка на Никъла точно до камината, а останалата част от мебелите изнесоха навън. Томас стоеше до Никъла и наблюдаваше работата на мъжете. Той обясни, че мебелите ще бъдат складирани в задните бараки, докато баронът реши какво ще прави.

Никъла бе обезсърчена от липсата на уединение. Тя попита Томас дали ще може да сложи параван до леглото и той обеща да го направи преди края на деня.

Мъжът удържа на думата си. Скоро ъгълът бе заграден от здрав параван, направен от кафяво дърво.

Никъла не видя Ройс повече, докато не дойде време за вечерята. Младата жена се изненада истински, когато видя Джъстин и още трима млади воители да влизат в залата, следвайки съпруга ѝ. Тя бе толкова доволна, виждайки отново брат си, че за малко не направи сцена. Затича се да го прегърне, но Ройс я спря. Той я закотви до себе си, обгръщайки с ръка раменете ѝ.

Когато видя брат си от по-близо, бе ужасена от състоянието му. Лицето на Джъстин бе цялото в драскотини и синини. След това забеляза, че останалите воители са в същото състояние.

Ройс и Лоурънс също имаха значителен брой драскотини и синини. На Никъла ѝ отне цели десет минути да изкопчи от мъжете как се бяха наранили. Още повече време ѝ отне да асимилира обяснението им, че е било само игра.

Тя опита да не глези Джъстин по време на вечерята. Знаеше, че това ще го засрами. Освен това се престори, че се наслаждава на историите им за бруталната игра, на която бяха играли.

Четиримата млади воители, включително Джъстин, бяха доста изгладнели и когато ометоха всичката си храна, започнаха да се

побутват и да се перчат.

Те се усмихваха. Джъстин се усмихваше. Истинска усмивка. Тя погледна четирите момчета. Приличаха си толкова много и Джъстин бе един от тях. Беше намерил мястото, на което принадлежеше.

Господи, отново щеше да наруши проклетото правило номер три, ако не се стегнеше. Воините нямаше да могат да разберат защо неочаквано се е разплакала. Ройс също нямаше да разбере.

Трябваше да се махне от залата, преди да се е посрамила. За щастие мъжете бяха толкова заети в обсъждане на най-добрите си моменти по време на играта, че не забелязаха как тя се оттегли. Никъла мина през вътрешния двор и се насочи надолу по хълма към защитната стена.

Трябваше да е благодарна за толкова много неща. Господ се бе погрижил добре за нея, изпращайки Ройс в живота ѝ.

Сега Джъстин имаше бъдеще. И именно Ройс му го бе дал. Да, беше му благодарна за толкова много неща. Тя се усмихна. Ако преди година някой бе посмял да ѝ каже, че един ден ще е безнадеждно влюбена в норманин, тя щеше да го приеме за ужасна обида. Сега се чувстваше благословена.

Ройс го бе грижа за нея. Това ѝ стигаше. Тя щеше да продължи да бъде милата жена, която той искаше. Поне това можеше да направи, за да му се отблагодари за добротата и търпението.

Никъла привърши с плача и тръгна обратно нагоре по хълма. Когато стигна до вътрешния двор, тя забеляза съпруга си. Ройс стоеше на най-горното стъпало и я гледаше.

На лунната светлина ѝ приличаше на огромна статуя. Тя спря, заставайки в средата на двора.

— От мен се очаква да стоя тук с децата ни — каза тя, — очаквайки завръщането ти.

— Така ли?

— Майка ми винаги го правеше. — Тя направи крачка напред.

— Това точно определено задължение ли беше?

— Просто навик — отвърна тя. — Такъв, който много се харесваше на баща ми.

— Какви други навици са имали?

Тя направи още една крачка.

— След вечеря играеха шах.

— Значи и ние ще го правим.

— Но след вечеря ти обсъждаш с воините си плановете ви за следващия ден — напомни му тя.

— Ще го правя преди вечеря — отвърна ѝ Ройс. — А след вечеря с теб ще играем шах.

— Защо би искал да създадем този навик?

— Традицията трябва да продължи, или поне така каза жена ми след първата ни брачна нощ, когато се опитваше да ме накара да я целуна.

Тя се усмихна.

— Жена ти сега ще ти признае, че целувката беше истинският мотив.

Той кимна, а изражението му стана сериозно.

— Бих искал сега да ми признаеш нещо друго. — Гласът му бе дрезгав. — Признай, че ме обичаш, Никъла. Искам да чуя как изговаряш думите.

Очите ѝ на мига се напълниха със сълзи. Тя сведе глава, отказвайки да му покаже колко е разстроена.

— Не искам да се превърна в бреме за теб.

Ройс отиде до жена си, придърпа я в обятията си и я прегърна силно.

— Нима смяташ, че като ми признаеш любовта си, ще ме обремениш? — попита той, сигурен, че не е чул добре.

— Да.

Той се засмя високо и дрезгаво и смехът му огласи нощта.

— Никога няма да мога да те разбера, нали?

— Обичам те.

Преди да му каже думите, Ройс не бе осъзнал колко отчаяно бе копнял да ги чуе. Този безценен дар бе истинско чудо. Той бе дълбоко поласкан. Една част от него, тази, свикнала да разсъждава логически, не можеше да разбере как е възможно тя да го обича.

Тя бе истинско чудо. Лицето му бе белязано от отвратителен белег, но тя забелязваше само сребристите точки в неговите красиви очи, както се бе изразила. Той винаги бе смятал, че е грамаден и несръчен, но тя го хвалеше, че е толкова прелестно висок и силен. Никъла явно бе сляпа за истината и той смяташе до края на живота си да благодари на Господ за този неин недостатък.

— Скъпа, кажи ми, защо мислиш, че си бременна за мен?

Тя избухна в сълзи.

— Защото нямаше друг избор, освен да се ожениш за мен.

Ройс не можеше да спре да се усмихва. За да не може тя да види изражението му, той притисна главата ѝ под брадичката си. Не искаше нежната му съпруга да помисли, че ѝ се присмива. Освен това не искаше да види как се бяха насълзили очите му. По дяволите, щастие, което изпитваше, го беше погълнало.

— А, избор — прошепна той. — Тревожиш се за това от доста време, нали?

Тя удари с глава брадичката му, когато кимна.

— Никъла, никога ли не ти е идвало на ума, че можех преспокойно да напусна залата, преди да си ме избрала?

— Не, не би могъл да напуснеш — прошепна тя. — Само на жените рицари им бе позволено да излязат. А ти не беше женен.

Той опита друга тактика.

— Можех да ти откажа.

— Не, не би могъл — възрази тя. — Прекалено доблестен си. Чувстваше се отговорен за мен.

— Вече си си изградила мнение, нали? И нищо, което кажа, не би могло да го промени?

— Какво например?

— Например, че вече бях решил да се включа в предизвикателството за ръката ти? Нямаше да позволя на друг мъж да те получи, Никъла.

— Ти просто си мил с мен, Ройс. Винаги си мил и търпелив с всички.

Той я целуна по главата. Не знаеше как да я убеди, че от самото начало той я бе избрал. Беше променил решението си и щеше да се бори за ръката ѝ по простата причина, че не можеше да понесе мисълта друг мъж да я докосне.

Тя му принадлежеше. Бе свикнал да е с него по време на пътуването им до Лондон. По природа бе със силно развито чувство за собственост. Със сигурност това бе причината още от самото начало да не иска да я остави.

Но любовните дела го объркваха. По онова време Ройс дори не бе помислял, че е способен да я обича така, както един мъж може да

обича съпругата си. Смяташе, че е неподходящ и неподготвен за нещо
такова.

Нямаше да е достатъчно да ѝ каже колко е доволен, че тя е до
него. Не, нищо от това, което кажеше, нямаше да я убеди колко държи
на нея.

Затова реши да не казва нищо. Вместо това, щеше да намери
начин да ѝ покаже.

ГЛАВА 16

Много по-лесно бе да го реши, отколкото да го изпълни. Колкото и да мислеше, Ройс не можеше да измисли как да докаже на жена си, че не го е принуждавала и че той също я е избрал. Но това не го спря да се опитва.

Беше влудяващо да не може да я накара да му повярва, но много по-влудяваща бе престорената усмивка на жена му. Ако не бе толкова доволен, че тя най-после изрече думите, за които бе мечтал, сега щеше да е потънал в отчаяние.

Опита да я хвали. Но тя започваше да прави същото. Целуваше я където и когато я види. Тя с радост му отвърщаше. Тогава бяха единствените мигове, в които не носеше престорената си усмивка, и то само защото устата ѝ бе притисната в неговата.

Дори игра шах с нея. Бе решил да я остави да спечели, докато не осъзна, че тя наистина е на път да го победи, затова смени тактиката. Играта продължи до два часа през нощта и в крайна сметка не ѝ позволи да спечели.

Тя го победи съвсем сама.

По-късно, когато той все още се мусеше заради първата си загуба, тя му обеща, че следващия път ще му позволи да спечели.

Преди нещата да се подобрят, те се влошиха още повече.

Беше късно сутринта в един горещ понеделник, когато Ройс влезе в залата, следван от Лоурънс. Веднага забеляза огъня, горящ в камината. Почувства се така, сякаш бе влязъл в пещ. По челото му започна да се стича пот, преди да стигне до мястото, където работеше жена му.

— Никъла, тук е по-горещо и от ада — заяви той. — Има ли причина този огън да гори?

Тя се обърна и му се усмихна. Вееше си с широка кърпа, която сега използва, за да попие потта от лицето на съпруга си, докато обясняваше.

— Покани на вечеря още шест воина и готвачката има нужда от допълнителен огън, за да стотви месото. Оценявам колко любезен си станал, съпруге.

Когато свърши с подсушаването на съпруга си, тя обърна кърпата и започна да бърше челото на Лоурънс. Мъжът бе толкова изненадан, че отстъпи назад, но тя го последва, за да довърши задачата си, след което ги посъветва да излязат навън.

Ройс и Лоурънс решиха да сторят именно това. Бяха стигнали до средата на залата, когато в нея влязоха двамата най-верни васали на барон Гай, Морган и Хенри.

Никъла реши да отвори входната врата, за да може бризът да охлади малко залата. Тя излезе точно когато Морган се хвалеше.

— Баронът ни доведе цялата си армия, за да заловим и последните членове на съпротивата. Закле се, че до две седмици ще избие всичките.

Никъла пребледня, но изражението ѝ остана непроницаемо. Ройс знаеше, че тя мисли за Търстън. Морган проследи погледа на Ройс, видя Никъла и ѝ се поклони.

Тя не отвърна на поздрава му. Просто го гледаше и чакаше да чуе какво още има да каже.

— Разбрахме, че лидерът на съпротивата е брат ви, лейди Никъла — обяви Хенри. — Вярно ли е?

— Може би — отвърна тя.

Морган се ухили.

— Значи трябва да ви изкажем съболезнованията си — каза той. — Нашият барон е състрадателен мъж. Сигурен съм, че ще довлече тялото на брат ви, преди да потегли обратно за Лондон, за да го погребете както подобава.

Юмрукът на Ройс се стовари на масата.

— Достатъчно — нареди той. — Кажете какво съобщение ми носите и напуснете дома ми!

Хенри никога не бе виждал Ройс да губи самообладание. Гневът му го удиви. Морган обаче не изглеждаше много разтревожен. Той продължаваше да се мръщи към Никъла.

Тя се усмихна.

— Прощавам ви за липсата на маниери — каза тя спокойно. — Ревността ви кара да се държите така.

Морган отвори уста да възрази.

Тя вдигна ръка, спирайки го, и позволи на лицето ѝ да се изрази раздразнено изражение. Направи стъпка към рицаря и Морган бе принуден да отстъпи към камината.

— Чухте заповедта на съпруга ми. Казвайте за каквото сте дошли и напуснете.

Морган бе прекалено разярен, за да обели и дума, затова кимна към Хенри и се обърна към камината. Той забеляза шахматната дъска и вдигна една от фигурките, за да я разгледа по-добре. Не слушаше какво казва Хенри, тъй като бе чул съобщението от устата на краля.

— Крал Вилхелм ви изпраща своите най-добри пожелания и иска от вас да изберете десет от най-добрите си воители и да се присъедините към игрите след шест седмици. Също така трябва да изберете и десетина от младите воители, тъй като всички смятат, че е редно и те да се включат във фестивала. Кралят има и едно допълнително искане.

Ройс скръсти ръце на гърдите си и зачака Хенри да свърши.

— Барон Ройс очаква да чуе останалото — заяви Лоурънс.

Хенри кимна.

— Кралят иска да знаете, че той и любимата му съпруга настояват и лейди Никъла да присъства на празненствата. Тя е спечелила привързаността им и те искат да я видят отново. — Гласът на мъжа бе толкова дрезгав, сякаш бе изпил цяла бутилка оцет.

Никъла щеше да се засмее, ако не бе толкова притеснена за шахматната фигурка, която Морган държеше. Тя не смееше да му каже да я остави, тъй като се боеше, че ако разбере колко е важна за нея, умишлено ще я унищожи.

Хенри се поклони на Ройс, след което застана пред Никъла.

— И може би тогава, милейди, ще видим кой е пръв и кой втори.

— Но ние вече го знаем, нали? — попита тя.

Никъла не можеше да търпи това дори минута повече. Да гледа как Морган държи фигурката бе прекалено разстройващо за нея. Тя отиде до вратата.

— Лоурънс, моля те, изведи воините. Съпругът ми иска да напуснат веднага.

Морган се обърна към Ройс.

— Планираме да победим воините ви — похвали се той. — Този път няма да ни победите.

За да подчертае заканата си, той счупи главата на фигурката и хвърли черната кралица в огъня.

До този момент Ройс не бе осъзнал, че Морган държи фигурката. Той наблюдаваше Никъла. Видя мъката изписана на лицето ѝ, щом фигурката бе унищожена.

Ройс изкрещя разярено. Морган се обърна изненадан, а баронът се хвърли към него мълниеносно. Всичко стана толкова бързо, че Никъла не успя да реагира. В първия момент Морган седеше, надут и арогантен, а в следващия летеше във въздуха.

Ройс изхвърли мъжа далеч. Морган прелетя над масата и през паравана. Би трябвало да се удари в стената, но се оказа, че дървото и там е прогнило, и той прелетя през нея.

На стената зейна дупка с размерите на човешко тяло, отваряйки гледка към предния двор.

Никъла сложи ръце на устата си от изненада. През дупката можеше да види, че Морган вече се е изправил на крака. Ройс не го бе убил. Хенри изтича забързано покрай нея. Бе очевидно, че няма да помогне на приятеля си. Морган не можеше да се задържи на крака и постоянно падаше обратно на земята. Тя предположи, че е малко замаян.

Опита се, но не успя да скрие усмивката си. Хенри веднага я забеляза. Мъжът беше толкова ядосан, че се тресеше. Заставайки до нея, той заяви.

— Избрахте да се омъжите за грешния барон — изръмжа ѝ той.

Хенри вероятно щеше да успее да сдържи гнева си, ако Никъла не се бе изсмяла. Прииска му се да я удари, но въпреки гнева си знаеше, че ако ѝ посегне, Ройс ще го убие. И все пак отчаяно искаше да изтрие усмивката ѝ. Затова се опита да я надвие с думи.

— Ще сте вдовица преди игрите да са завършили — промърмори той. — Трябваше да послушате старицата и да убиете Ройс, когато имахте шанс. Щяхте да си спестите много неприятности.

Никъла нямаше да му позволи да я ядоса. Хенри се гневеше като малко момче, което не е получило това, което иска.

Тя поклати глава.

— Върви си, Хенри. Започваш да ме дразниш.

Тя не губи повече време с глупака. Сега Ройс бе главната ѝ грижа. Господи, никога не го бе виждала толкова разярен. Беше доста

странно. Но той не бе свършил с Морган. Когато се обърна и тръгна към вратата, тя знаеше, че е време да се намеси. Не искаше мъжът ѝ да убива Морган. Смъртта му не си струваше проблемите, които Ройс щеше да си навлече, когато кралят научеше за случилото се. Освен това не искаше Морган да бъде погребан на тяхна земя.

Ройс почти бе стигнал до нея, когато тя заяви.

— Вече в залата влиза свеж въздух, съпруже. Благодаря ти.

Той кимна, подмина я и спря неочаквано. Обърна се, за да я погледне.

— Какво каза току-що?

— Благодарих ти за прозореца.

Лоурънс започна да се смее. Никъла също се усмихна. Ройс затвори очи и въздъхна шумно.

— Нямам намерение да убивам копелето — обяви той.

— Не, разбира се, че не — съгласи се тя. — Фигурката от шаха я няма вече. Убивайки Морган, няма да промениш този факт.

— Просто искам да му счупя един-два крака, Никъла.

Той звучеше толкова разумен, обяснявайки ѝ плана си. Освен това също ѝ се ухили.

— Няма да постигнеш нищо, като счупиш краката му.

— Ще се почувствам доволен — заяви той.

Никъла поклати глава.

Ройс се намръщи и се предаде. Жената бе решила и нямаше да промени решението си. А той нямаше да я разочарова. Погледна към огъня, а после и към Никъла.

— Скъпа, коя беше?

— Черната кралица.

Раменете му увиснаха. Това беше фигурката, чиято основа баща ѝ бе одраскал и се бе порязал, докато се смеел на една от историите си.

Ройс се чувстваше отговорен за случилото се. Трябваше внимателно да наблюдава действията на Морган. Ако го бе направил, вероятно щеше да предотврати нещастиято.

Той дръпна силно Никъла, притискайки я в обятията си.

— Съжалявам — прошепна ѝ той. — Вината е моя. Трябваше да...

Младата жена не го остави да довърши.

— Стана прекалено бързо, за да го предотвратиш. — Тя помилва гърдите му и го целуна по брадичката. — Не се мръщи. Всичко свърши.

Той не можеше да повярва, че тя го утешава.

— Приемаш всичко това по невероятен начин — каза ѝ той. Никъла отново се усмихна. Отне ѝ пет минути да го убеди да напусне залата. Тя остана до вратата, гледайки как Ройс и Лоурънс прекосяват двора.

— Никъла още ли стои там? — обърна се Ройс към Лоурънс.

Васалът погледна през рамо.

— Не, бароне. Няма я.

Ройс веднага промени посоката.

— По природа съм подозрителен — каза той на васала си. — Жена ми прие много лесно стореното от Морган, не мислиш ли?

— Да, така е.

Ройс се усмихна.

— Дори прекалено добре. — Той заобиколи ъгъла, водещ към бойницата на защитната стена. След това се облегна на стената и зачака.

Не му се наложи да чака дълго. Никъла изскочи на бегом иззад ъгъла, полите ѝ бяха вдигнати над коленете, за да не ѝ пречат да тича по-бързо. Наложил се да се закове на място, когато забеляза съпруга си.

Никъла скри ръце зад гърба си и се усмихна сладко на мъжа си. Той ѝ се усмихна в отговор. Не откъсна поглед от нея, когато нареди на Лоурънс да се върне към задълженията си, и веднага щом васалът се отдалечи, той повика Никъла с пръст да се приближи към него.

Ройс я изчака да се приближи и протегна ръка към нея. Никъла спря да се усмихва и направи крачка назад.

— Така не става, Никъла — обяви той. — Щом аз не мога да го нараня, ти също не можеш. Дай ми го.

Тя го изгледа намръщено.

— Откъде разбра?

Той докосна белега на челото си.

— Използвах логика.

Тя остави прашката в протегнатата му ръка и пусна двата камъка на земята.

— Помисли, че ще пропуснеш с първия камък? — поинтересува се той.

Тя поклати глава.

— Никога не пропускам целта. Вторият беше за Хенри.

Той започна да се смее. Никъла не знаеше какво да прави, затова отстъпи още една крачка.

— Прекалено дълго те отдалечих от задълженията ти — обяви тя. Разочарованието ѝ, че не можа да си отмъсти на Морган и Хенри беше очевидно. Тя погледна към прашката, висяща на пръстите му, пое си дълбоко дъх и въздъхна. — Ще се опитам да държа темперамента си под контрол.

— Това значи ли, че ще се усмихваш по-често?

— Да.

— Господ да ми е на помощ.

Погледът ѝ улови неговия.

— Той вече помогна на мен — прошепна тя. — Даде ми теб.

Тя винаги го изненадваше, когато му казваше толкова прекрасни неща. Отдръпна се от стената, хвана ръката на жена си и тръгна към крепостта.

Те вървяха един до друг, без да кажат нито дума. Тя реши, че я води към залата, където да седнат, за да я поучава.

Но когато стигнаха до масата и столовете, той не пусна ръката ѝ, а продължи към паравана, прикриващ леглото им.

Той спря, за да погледне дупката, която бе направил Морган и се обърна да намигне на Никъла.

— Страхотна гледка, не мислиш ли?

— Ройс, къде ме водиш?

— В леглото.

— Сега?

— Сега.

— Ройс, но ти никога не го правиш — заяви тя. — Никога не променяш плановете си за деня. Това е... неорганизирано.

Тя звучеше подразнена. Той я прегърна.

— Спонтанните действия са също толкова важни, колкото и планираните, съпруго. Би трябвало да отделиш повече време да бъдеш спонтанна.

— Аз трябва да се науча...

Той обвини ръце около кръста ѝ и я вдигна във въздуха. Устните му плениха нейните, докато ръцете ѝ се увиха около тила му.

Ингелам, Джъстин и техният командир Лоурънс в същия момент минаха покрай дупката в стената. Тримата се изненадаха силно, виждайки как баронът им целува жена си.

Лоурънс се ухили. Ингелам ръгна приятеля си в ребрата и се засмя. На Джъстин му отне най-много време да реагира. Той се обърна към командира си, видя усмивката му и каза:

— Сестра ми сигурно много обича съпруга си.

Лоурънс кимна.

— И съпругът ѝ я обича много.

Джъстин се усмихна. Вече нямаше да се тревожи за сестра си. Тя бе открила своето място в този нормански свят, точно както го бе открил и той.

Ингелам го ръгна отново. Джъстин веднага отвърна, като бутна силно приятеля си. Лоурънс хвана двете момчета за вратовете и ги бутна напред. Баронът му очевидно имаше нужда от усамотение и Лоурънс щеше да се погрижи да го получи.

Ройс събра воините си и им предаде заповедта на крал Вилхелм. Макар всички да искаха да бъдат измежду двадесетте избрани, никой не смееше да поиска тази чест. Знаеха, че ще трябва да изчакат, докато командира им вземе решение.

Следващата вечер, по време на вечерята, Никъла забеляза няколко порезни рани по ръцете на съпруга си. Тя го попита за тях, но той просто сви рамене и смени темата. Младата жена реши, че мъжът ѝ просто е забравил къде се е порязал.

Ройс изглеждаше изтощен. Той бе прекалено изтощен, за да играят шах, след като масата бе разчистена. Обаче не бе никак изморен да прави любов с жена си.

Никъла се събуди посред нощ. Тя се плъзна към Ройс и се премести цялата от неговата страна на леглото, преди да осъзнае, че той не е там.

Облече робата си и тръгна да търси съпруга си. Не ѝ се наложи да го търси дълго. Ройс седеше начело на масата, концентриран толкова над това, което правеше, че не забеляза приближаването ѝ.

На светлината на свещите пред него стоеше бялата кралица, така че да я вижда. Ройс държеше малко парче дърво в лявата си длан и нож в дясната, докато внимателно го прокарваше по дървото. От време на време поглеждаше към бялата кралица, преди да насочи вниманието си отново към дървото.

Правеше нова черна кралица за нея.

Вече знаеше откъде са всичките порязвания по ръцете му. Освен това разбираше защо мъжът ѝ изглеждаше толкова изтощен. Но най-вече, тя разбра едно. Ройс я обичаше.

Никъла не можеше да помръдне дълго време. По лицето ѝ се стичаха сълзи, докато гледаше съпруга си.

И всеки път, щом той ругаеше под нос, на устните ѝ грейваше усмивка, защото знаеше, че отново си е порязал ръката. Когато чу, че вратата се отваря, тя побърза да се скрие зад паравана. Надникна през ъгъла и видя, че Джъстин се насочва към Ройс. Брат ѝ носеше малка кама в ръката си.

Ройс дори не погледна нагоре. Никъла предположи, че той е очаквал идването на Джъстин. Той изглеждаше също толкова изморен, колкото и съпруга ѝ. Нима и той бе стоял буден цяла нощ, помагайки на Ройс в проекта му?

— Това е ножа на баща ми — прошепна Джъстин. — Би трябвало да е по-лесно с него, бароне.

Джъстин седна на стола до Ройс, остави ножа и хвана основата на парчето дърво. Брат ѝ носеше парчето черна кожа на ръката си. Когато Никъла видя колко несръчно борави Ройс с ножа, тя осъзна, че кожата е за защита на ръцете им.

Никъла избърса сълзите си и тихо пристъпи към двамата мъже, които обичаше с цялото си сърце.

— Никъла ще се изненада — прошепна Джъстин.

— Надявам се, че се зарадва — промълви в отговор Ройс.

— Аз съм и изненадана, и доволна — тихо каза Никъла.

Двамата скочиха, чувайки гласа ѝ. Ройс трепна и направи драскотина на гърлото на вече оформящата се фигурка.

— Виж какво направи, жено — викна ѝ той.

Тя се наведе над рамото на съпруга си, за да огледа пораженията. И започна да се смее. Това беше най-несиметричната, зле изработена

фигурка, която някога бе виждала. Главата ѝ бе по-голяма от тялото, а вратът бе два пъти по-широк от този на бялата кралица.

Обожаваше я. Особено ѝ харесваше дупката отстриани на врата ѝ. Тя се наведе да целуне съпруга си, преди да седне срещу двамата мъже.

— Трябва да запомниш този прорез, съпруге, за да може да разказваш на децата ни как се е случило — Подозираше, че Ройс се чувства неудобно, задето го е хванала да прави нещо толкова мило и сърдечно за жена си.

На Никъла ѝ се прииска да поплаче. Господи, колко обичаше този мъж.

Погледът ѝ се насочи към Джъстин. Брат ѝ ѝ намигна. Тя помисли, че вероятно е забелязал руменината по страните на мъжа ѝ или влагата в погледа ѝ.

— Джъстин?

— Да.

— Обичам Ройс.

Брат ѝ се усмихна.

— Вече го знаех, Никъла.

— Как?

— Заради начина, по който го гледаш.

Тя се обърна към Ройс, за да види реакцията му към разговора им. Съпругът ѝ се бе привел над масата, дялкайки наполовина довършената фигурка. Но на лицето му бе изгряла усмивка.

— Има и още нещо, което трябва да знаеш, Джъстин — каза Никъла. — Ройс също ме обича.

— И това го знаех — засмяно отвърна Джъстин.

Ройс изпусна ножа на масата и се обърна към Никъла. Загледа се дълго в нея.

— Сигурна ли си, че те обичам? — попита той.

— Да.

Той кимна и въздъхна.

— Значи ще спреш да се усмихваш постоянно, нали? Господи, Никъла, това ме подлудява.

Джъстин го изгледа скептично.

Никъла се разсмя.

— Просто исках да бъда добрата жена, която желаш.

— Аз желая теб.

— Никъла, не ти е позволено да се усмихваш? — попита Джъстин, опитвайки се да разбере за какво говорят.

Ройс не откъсваше поглед от красивата си жена, когато каза:

— Джъстин, изчезвай от тук.

— Да, бароне — ухили се Джъстин.

Никъла се изправи заедно с брат си. Тя взе една от свещите и бавно се насочи към леглото. След това остави свещта на сандъка и зачака съпругът ѝ да дойде при нея.

Той мина от другата страна на леглото и започна да се съблича на трепкащата светлина.

Ройс бе красив мъж. В тялото му се таеше невероятна сила и мощ. Но също така в него имаше и много нежност. Без да откъсва поглед от съпруга си, Никъла свали робата си, оставяйки я да се свлече на пода.

— Обичам те толкова много, Ройс.

— Аз също те обичам.

Срещнаха се в средата на леглото, застанали на колене с лице един към друг. Ръцете му сграбчиха бедрата ѝ, докато нейните се обвиха около тила му.

Никъла целуна гърдите, брадичката и белегът му. Но Ройс не бе в настроение да я остави да го вкусва. Едната му ръка се зарови в косата ѝ, дръпна главата ѝ назад, стенойки шумно. Устата му покри нейната, езиците им се преплетоха и той простена отново, а Никъла въздъхна.

Той я издърпа надолу в леглото, покри тялото ѝ със своето и започна да целува всеки милиметър от нея. Бе толкова нежен, търпелив любовник... докато тя не подивя и не му нареди да забрави за железния си контрол. Едва тогава нуждата го завладя.

Премести се между бедрата ѝ и бавно проникна в стегнатото ѝ тяло. Сладката болка се засили, разгаряйки се в бурна влада, и когато най-после се сля с нея, ставайки едно цяло, успя да спре само за миг — достатъчно, за да ѝ каже всичките нежни думи, които бе таил в себе си толкова дълго време.

Никъла почти не говореше, защото много отдавна в сърцето си, винаги щом се любеха, тя му казваше всичките тези нежни любовни думи.

Не след дълго желанието ги погълна, правейки говоренето невъзможно. Леглото се тресеше от страстта им. Тласъците на Ройс бяха бавни и контролирани, докато тя не се разтрепери и се стегна около него. Тогава той загуби контрола си, изкрещя името ѝ и изля семето си в нея.

Остана дълбоко заробен в нея. Тя се разрида на рамото му и щом той разбра, че са сълзи от щастие, вече нямаше нищо против тях.

Никъла заспа, заслушана в любовните слова, които шепнеше съпруга ѝ.

Ройс се протегна, за да изгаси свещта, след това отново прегърна жена си. Можеше да почувства топлината ѝ.

Затвори очи и се усмихна. Можеше да почувства и задоволството. То бе там, в ръцете на жена му. Любовта ѝ му даваше сила.

Не бе вярващ, но все пак отдели няколко минути, за да благодари на създателя, преди да заспи. Докосна белега на лицето си и се усмихна отново.

Никъла грешеше. Господ не беше на нейна страна. Той беше на тяхна.

ГЛАВА 17

На следващия ден неговата импулсивна, невероятно твърдоглава жена се бе завърнала с пълна сила. Още не бе станало обед, когато се скараха за първи път. Томас бе направил скица на новия им дом, изобразявайки точно желанията на своя барон, и когато Ройс благосклонно позволи на Никъла да ги види, тя заяви, че просто няма да стане.

Тя размаха ръка над мястото, на което трябваше да бъде кухнята и заяви, че им трябва два пъти повече място. След това се намръщи, гледайки голямото пространство, което щяха да бъдат новите казарми на войните в близост до защитната стена. Ройс без да иска бе забравил да остави място за склада, макар според него той да бе излишен. Но Никъла не мислеше така.

Наложи му се да седне с нея и да обсъдят всички варианти. Тя го остави да говори, без да го прекъсва, но не му отне много да разбере, че тя отново се е залисала и не го слуша. Господи, вбесяваше го и това бе дяволски освежително. Тя най-после се съгласи, че той е прав за всичко. Ройс се върна доволен към задълженията си. Никъла го изчака да се оттегли, повика Томас и му даде нови, подробни нареждания. Тя добави голям склад, увеличи размера на кухнята и на пещта и го накара да направи господарската спалня два пъти по-голяма.

През останалата част от седмицата Ройс бе ужасно зает. Той сподели с Никъла, че е решил да не избира кои от войните ще участват в игрите на краля. Вместо това щеше да организира състезания за сила и първите десетима щяха да спечелят честта да ги придружат в замъка.

Никъла сметна, че това е повече от справедливо. Освен това бе доволна, че съпругът ѝ започна да я включва в разговора, докато беседваше с Лоурънс. И все пак, след като изминаха две седмици, Ройс започна да става все по-затворен. Когато станеше въпрос за предстоящото състезание, той или сменяше темата, или просто спираше да говори.

Нещо тревожеше съпруга ѝ, но той все още не бе готов да го сподели. Никъла се учеше как да бъде търпелива. Бе сигурна, че след време, когато реши, ще ѝ каже всичко.

Оставаха четири седмици до отпътуването им за игрите, когато Ройс най-после ѝ се довери.

Беше топла неделна вечер. Ройс помоли Никъла да седне и въобще не изглеждаше ентузиазизиран, а обикновено бе в много приповдигнато настроение, когато се канеше да я поучава. Сега бе ужасно сериозен, и ако не бе сигурна в обратното, би помислила, че е разтревожен.

Освен това не крачеше напред-назад, както обикновено, а стоеше до камината, без да помръдва с ръце скръстени зад гърба му.

Ройс отказваше да я погледне, когато проговори. Страхът, който бе сигурен, че ще прочете на лицето ѝ, щеше да разбие сърцето му.

— Никъла — започна той с твърд, безизразен глас. — Както знаеш, позволих на мъжете си да се състезават един с друг, за да може най-опитните да спечелят честта да ме представляват... не — поправи се той, — честта да ни представляват.

Никъла започваше да се тревожи. Никога не бе виждала мъжа си да се колебае толкова много. Стисна ръце в скута си, изправи рамене и се насили да изчака да чуе останалото.

Изминаха няколко дълги минути, преди Ройс да проговори отново.

— Изборът бе направен — обяви той. — Всички мъже знаят кои са десетимата. Няма как да бъдат променени.

— Разбира се, че не — съгласи се тя.

Той кимна.

— Всеки екип има девет воители и един командир. Лоурънс без усилие спечели честта да стане командир на опитните воители.

След това той надълго и нашироко започна да възхвалява силата на Лоурънс. След това обърна темата на разговора към „Гълъбите“.

— Девет воители се откриха над всички, които участваха. Един обаче бе много добър и уменията му го сложиха над всички. Той се представи повече от блестящо.

Никъла вече предполагаше, че Ингелам е този, който се е открил над другите. Вероятно и Брайтън бе един от десетте. Тя смяташе, че е разбрала всичко. Ройс трябваше да остави брат ѝ у дома

и се тревожеше да не нарани чувствата му. Но на Джъстин щеше да му се наложи да се примири с решението. Вероятно гордостта му щеше да пострада, задето не отива с приятелите си на игрите. И все пак Никъла смяташе, че е благословия задето той няма да ходи и реши, че веднага щом го хване насаме, щеше да му го каже.

Ройс се обърна от камината и застана пред Никъла. Изправи на крака, взе ръцете ѝ в своите и каза:

— Джъстин спечели правото да бъде командир на неговия отряд — заяви, подготвяйки се за сълзите ѝ.

Тя го изгледа недоверчиво, поклащайки глава. Беше очевидно, че не му е повярвала.

— Не може да говориш сериозно.

— Напълно сериозен съм — отвърна ѝ той. — Той заслужи това право, съпруго.

Тя се отскубна от ръцете му и се срина на стола си. Изведнъж се изплаши толкова много за брат си, че чак коремът я заболя. Беше ядосана и на Ройс. Как бе допуснал това да се случи?

— Не разбирам — прошепна тя. — Джъстин не е готов.

— Напротив, готов е — възрази ѝ той. — Беше един от най-опитните воители в състезанието — каза ѝ той отново. В гласа му ясно се долавяше силно чувство. — Трябва да се гордееш с него, Никъла. Аз се гордея.

— Не искам той да участва — проплака тя. — Твърде рано е. Има нужда от още обучение.

— Никъла, погледни ме — заповяда ѝ той.

Когато тя го направи, младият мъж видя сълзи в очите ѝ и въздъхна.

— Вярваш ли ми? — попита я той.

Тя бе изненадана от въпроса му, но скоро разбра защо я попита. Всичко се свеждаше именно до това. Дали вярва на съпруга си, или не.

Ройс стоеше до жена си, търпеливо чакайки я да реши. Беше леко подразнен, че не му отговори на мига, но разбираше колебанието ѝ. Страхът засенчваше преценката ѝ. И все пак знаеше какъв ще е отговора ѝ.

Тя най-после кимна.

— Да, вярвам ти. — Погледът ѝ бе насочен към повърхността на масата, когато му призна истината. След това погледна нагоре към

него, за да може той да види смръщеното ѝ изражение. — И сега смяташ да ми кажеш, че трябва да имам вяра в решенията ти, нали?

Той ѝ се усмихна. Жена му не можеше да остане седнала нито минута повече. Тя скочи на крака в мига, в който Ройс седна на един от столовете.

— Смяташ ли, че щом вярвам на теб, трябва да имам вяра и в Джъстин?

— Не — отвърна той, и скръствайки ръце на гърдите си, я изгледа, — но така или иначе, ти трябва да имаш пълна вяра в преценката ми.

Господи, мразеше, когато бе толкова логичен. Но тук говореха за брат ѝ, не за някой чужд човек и по тази причина тя позволи на емоциите ѝ да я завладеят.

— Защо решението не може да бъде отменено? — попита тя.

— Подобен въпрос дори не заслужава отговор, съпруго.

Раменете ѝ увиснаха.

— Предполагам, че Джъстин е доволен от тази чест, нали?

Ройс кимна. Той си позволи бърза усмивка, но след миг се насили да стане отново сериозен, тъй като Никъла го изгледа лошо.

— В момента Джъстин обикаля наперено като петле. Ингелам и Брайън също спечелиха правото да участват. И те се перчат доволно.

Тя не бе развеселена от картината, която ѝ описваше той.

— Те са момчета — проплака Никъла. — Ройс, могат да бъдат убити.

Той поклати глава и опита да я дръпне в скута си, за да я успокои, но тя отстъпи назад. Младият мъж реши, че още не е готова да я утешават. Първо имаше нужда да излее гнева си.

— Те са мъже, Никъла. Млади са, да, но все пак са мъже, не момчета.

Никъла осъзна, че кърши ръце и побърза да ги скрие зад гърба си.

— Вероятно ще се поуспокоиш, след като ти разкажа колко изключителен беше брат ти, когато си спечели правото да е командир — предложи той.

Никъла сви рамене, а Ройс се усмихна. Знаеше, че жена му иска да му се разкрещи, но, разбира се, тя не го направи. Опитваше се да приеме случилото се и той бе много доволен от нея. Тя никога не бе

виждала Джъстин да тренира с останалите и нямаше как да знае, че той се е превърнал в доста опитен воин.

Но Ройс го знаеше. Той бе до Джъстин ден след ден, изисквайки да бъде перфектен. Джъстин се бе доказал, честта му принадлежеше и в името на Бога, и въпреки съпротивата на Никъла, Ройс нямаше да му отнеме тази привилегия.

Той търпеливо ѝ обясни всяка задача, пред която бяха изправени воините, и как Джъстин е посрещнал всяко предизвикателство. Истината бе, че той се изпълваше с гордост, докато разказваше на Никъла за успеха му. И когато свърши, отново ѝ каза, че нищо не може да бъде променено.

— Новината ти ме свари неподготвена — заяви тя. — Имам вяра в теб и по тази причина предполагам, че си обмислил всяка възможност. Смяташ ли, че воините, пред които ще се изправи брат ми, ще се бият честно?

— Не — отговори ѝ той, — те ще направят всичко, за да спечелят, Никъла.

— Дори ако това значи да се опитат да счупят единствената ръка на Джъстин, за да го оставят беззащитен? Дори и ако решат да използват мечовете си, за да отрежат ръката му?

Тя трепереше от страх, докато изреждаше ужасните възможности. Ройс се облегна назад на стола си и я погледна.

— Дори това — съгласи се той.

Странно, но начина, по който го каза, леко успокои страха ѝ. Той очевидно бе обмислил тези възможности.

Тя започна да крачи напред-назад.

— Предполагам, че си казал на Джъстин какво да очаква. Със сигурност си го предупредил за воините на барон Гай. — Никъла не изчака той да се съгласи, а продължи: — Макар че едва ли ще го признаеш, трябва да си малко разтревожен. Аз също се тревожа, но предполагам, че чувствата ми са без значение. Трябва да скрия тревогата си от Джъстин. — Тя зарови пръсти в косата си. — Ройс, ако се съмняваш, че наистина е готов, тогава, моля те, помогни му.

Беше му трудно да следи мисълта ѝ. За няколко минути тя бе разменила местата им и в момента се опитваше да го убеди, че той не бива да се тревожи.

Тя поднови краченето си.

— Ти накара Джъстин отново да бъде горд със себе си — каза му тя. — Не можеш да му отнемеш това.

Ройс продължи да слуша как тя го убеждава да не променя решението си и неочаквано осъзна, че Никъла не просто повтаряше думите му. Тя го поучаваше. Той я изчака да се приближи още малко, преди да се пресегне и да я сграбчи, поставяйки я в скута си, за да я целуне.

— Доволен съм от теб, съпруго — дрезгаво обяви той.

— Ще си доволен ли и след като ти кажа, че няма да спра да се боя?

— Да — отвърна той, — защото знам, че няма да се намесиш, и защото знам, че ще скриеш от брат си страха, който изпитваш.

Тя хвана с длани лицето му.

— Погрижи се да е готов — прошепна тя. — Научи го на всички подли номера, които биха могли да използват. Ако някой знае как да се бие нечестно, това си ти, съпруге.

Той повдигна едната си вежда.

— Благодаря ти... може би. Това беше комплимент, нали?

— О, да — отвърна тя. — Начинът, по който ме принуди да напусна манастира, бе много нечестен. Ако тогава знаех колко добро е сърцето ти, веднага щях да разбера, че Улрик не може да бъде в подобри ръце от твоите. Да, действа хитро и със сигурност не бе честно да ме подведе така.

Той я целуна отново, но този път по-дълго и по-страстно, гореща целувка, която остави и двамата им разтреперани. Дискретното покашляне на Лоурънс накара Ройс да се откъсне от жена си.

Никъла изглеждаше смутена. Скочи от скута на мъжа си, приглади косата и полите си и се обърна към васала.

— Разбрах, че ти ще предвождаш опитните воители на игрите на крал Вилхелм. Поздравления, Лоурънс.

— Благодаря ви, милейди.

— Трябва да организираме специална вечеря тази вечер — каза тя и се обърна към Ройс. — Може ли Джъстин да се присъедини към нас?

— Ако той дойде, трябва да поканим и останалите.

Тя се усмихна.

— Готвачката ще полудее, като ѝ кажа, че ще имаме двадесет допълнителни госта.

Мъжът ѝ поклати глава.

— Двадесет и четири — поправи я той. — По двама допълнителни воина за всяка група. За всеки случай.

— За всеки случай ли?

— Просто предпазна мярка, Никъла — обясни той. — Ако един или двама бъдат ранени.

— Или ако някой неочаквано се разболеє?

По пламенността в гласа ѝ той веднага разбра какво си мисли жена му... или на какво се надява.

— Джъстин няма да бъде наранен, нито ще се разболеє. Не си губи времето да се надяваш това да се случи, съпруго.

Тя му се намръщи.

— Никога не бих се молила за нещо подобно — промърмори. Тя се обърна към васала и се насили да се усмихне. — Лоурънс, съпругът ми трябва да се научи да има малко вяра в мен. Все пак, той има доста други добри качества, затова ще му простя този недостатък.

Васалът не знаеше какво да отговори, но забеляза, че баронът му изглежда изненадан. След това Никъла привлече вниманието му, като го помоли да нареди на някои от воините да донесат още маси в залата.

Веднага щом той ѝ обеща да го направи, тя забърза към задната част на замъка. Никъла знаеше, че колкото по-скоро съобщи лошата новина на готвачката, толкова по-бързо тя ще преодолее гнева и ще се стегне, за да приготви хубава вечеря.

Оказа се, че в крайна сметка организираха цяло празненство. Ройс беше прав, когато каза, че Джъстин се перчи. Същото правеха и останалите млади воители. По-опитните се държаха много по-сдържано и с достойнство. Но по време на вечерята също се усмихваха.

След вечерята Джъстин бе помолен да остане в залата. Младият мъж реши, че баронът му има нужда от помощ за оформянето на шахматната фигурка.

Ройс обаче не бе в настроение да се занимава с това точно сега.

— От утре ще отделям по два часа, за да те обучавам.

— С останалите от екипа ми? — попита Джъстин.

Лоурънс бе този, който отговори.

— Разбира се, Джъстин — каза той. — Баронът ти просто ти оказва чест като командир на групата да сподели плановете си с теб, тъй като заслужи правото да ги предвождаш. Утре ще предадеш това съобщение на мъжете си.

Джъстин се усмихна.

— Разбирам. — Той погледна към сестра си. — Какво гледаш, Никъла? — попита той, забелязвайки как тя се мръщи към ръката му.

— Белезите ти — отвърна тя. — Вече не те болят, нали?

Тъй като тя зададе въпроса сякаш между другото, Джъстин нямаше проблем да отговори.

— Не, вече не ме болят.

Никъла кимна.

— Лоурънс ми каза, че си бил покрил ръката си с кожа, прикрепена с възли на рамото ти, но Ройс те е накарал да ги свалиш. Причината е, че според него опонента ти може да използва възлите, за да те прикове на земята.

— Да, така е — съгласи се Джъстин.

— Кой направи тази кожа? — попита Никъла.

— Брайън.

— Той умен ли е?

Тогава Ройс се намеси.

— Нали не смяташ да поискаш от Брайън да направи черната кралица?

— Не, разбира се, че не — отрече тя, преди чувствата на мъжа ѝ да бъдат наранени. — Ти трябва да довършиш черната кралица.

— Тогава какво...

— Аз просто обмислях начини за измами — каза тя. — Доста изобретателна съм.

Ройс се засмя.

— Не е нужно да ме убеждаваш, сестро Даниел — сухо заяви той.

Лоурънс се засмя, тъй като бе чувал историята как Никъла се е престорила на монахиня и с радост я преразказа на Джъстин.

Никъла тропаше с пръсти по масата, докато чакаше смехът им да заглъхне, след което се обърна към мъжа си.

— Тревожил си се, че опонента ще хване възлите, нали?

Той кимна, а тя се усмихна.

— Мисля, че трябваше да ги оставите.

Лоурънс и Джъстин не знаеха за какво говори тя, но Ройс схвана на мига и се разсмя силно.

— Да, трябваше да ги оставим. — Той се обърна към Джъстин. — Тя мисли за подготвяне на изненада — обясни на младия воин. — Примерно нещо остро, скрито във възлите, което да изравни шансовете.

Никъла вече се бе изчервила.

— Обикновено не бих се съгласила с подобна измама, но ако някой реши да те хване за ръката, за да те накара да паднеш на колене, то той напълно ще заслужи това, което би го сполетяло, ако във възлите има сложено острие.

— Отиди и обсъди това с Брайън — обърна се Ройс към Джъстин.

Братът на Никъла бързо се изправи, намигна на сестра си и излезе от залата.

— Ройс, ти няма да се биеш, нали? — попита Никъла.

Той поклати глава.

— Мъжете ще се бият от мое име — обясни той. — Когато спечелят, ще спечеля и аз.

Тя бе очарована от арогантността му. Той не каза „ако спечелим“, а „когато спечелим“, показвайки й увереността си, че без съмнение мъжете му ще победят, независимо от предизвикателствата, пред които ще се изправят.

Никъла насочи вниманието си към Лоурънс. Тревогата, изписана на лицето й, изненада васала. Тя хвана ръката му, с което го изненада още повече.

— Лоурънс — каза тя, — Морган и Хенри ще се опитат да наранят Ройс по време на тези игри. Не бива да отпускат гарда си нито за миг. Ако не успеят да се доберат до мъжа ми, ще тръгнат след теб.

Тревогата й беше неоснователна. Лоурънс много добре знаеше, че Морган и Хенри имат черни сърца.

— Не бива да се тревожите, милейди.

— О, но аз се тревожа — отвърна тя, стисвайки развълнувано ръката на мъжа, но когато видя недоволното изражение на съпруга си, побърза да го пусне.

— Откъде знаеш какво смятат да направят? — попита Ройс.

— Хенри ми каза — отвърна тя. — Иска да ти го върне, Ройс. Все още е ядосан, че не избрах лорда му. Не мога да разбера защо е мислил, че бих избрала Гай пред теб.

Тя звучеше толкова объркана, че Лоурънс не успя да скрие усмивката си. Любовта ѝ към Ройс беше очевидна.

— Хенри ревнува — продължи тя. — Дори има наглостта да повдигне въпроса за онази жена, която искаше от мен да убия Ройс. Беше много грубо от негова страна да го спомене.

Тя въздъхна и прогони Хенри от ума си. Изправи се с намерението да помогне на Кларис да разчистят масата. Освен това искаше да похвали още веднъж готвачката за прекрасната вечеря, която бе приготвила.

Ройс обаче хвана ръката ѝ и я принуди да седне.

Когато тя говореше за васала на Гай, не бе показал никаква реакция, но сега изглежда нещо го бе заинтригувало.

— Кажи ми кога Хенри ти каза тези неща — нареди той.

— Веднага щом изхвърли Морган през стената.

— И спомена точно жената, която бяха изпратили при теб, докато бяхме в Лондон?

— Да — отвърна тя. — Предполагам, че се опита да ме изплаши — заяви му и продължи: — Но не му се получи. Свърши ли с въпросите, съпруже? Наистина трябва да говоря с готвачката, преди да съм забравила.

Веднага щом ѝ даде позволението си, Никъла побърза да излезе от залата.

Ройс изчака двамата с Лоурънс да останат насаме.

— Дяволски интересно, не мислиш ли?

— Хенри и Морган може да са чули за инцидента — посочи Лоурънс.

— Кралят държеше това да остане тайна, помниш ли? Не искаше отношенията да се обтегнат. Само малка част рицари знаеха за случилото се и барон Гай не бе един от тях.

— Но след като напуснахме Лондон и празненствата са приключили, някой може да е споменал за случилото се — отвърна Лоурънс.

Ройс поклати глава.

— Кралят беше бесен, че има предател в дома си. Той го прие като лична обида и не желаше новината да се разпространи. Не, никой не е казал нищо, Лоурънс. Има нещо друго — намръщи се той. — Когато големият брат на Никъла дойде тук, го разпитах за действията на съпротивата в Лондон. Търстън не знаеше за какво му говоря. Тогава му повярвах и сега наистина се убеждавам, че е бил честен за това. Той беше прекалено изненадан. По дяволите, мисля, че Морган и Хенри са изпратили онази жена при Никъла.

Лоурънс кимна.

— И аз така мисля — призна той. — Дали са действали сами, или Гай им е наредил?

— Няма значение. — Гласът на Ройс стана твърд и леден. — Той е отговорен за действията на васалите си.

— Разбира се — съгласи се Лоурънс. — И все пак искам да разбера дали е участвал в това предателство. Любопитен съм да разбера докъде може да стигне неговата злоба.

— Няма да чакаме дълго отговора на този въпрос. Само след няколко седмици ще научим истината.

— И ще им отмъстим. — Лоурънс не зададе въпрос, а само констатира факт. Той служеше на барона си от много години и знаеше как функционира ума му.

— Ще трябва да се погрижиш за Морган и Хенри — каза Ройс.

— С удоволствие, бароне.

— По дяволите, искаше ми се сам да се разправам с тези двамата.

Лоурънс разбираше раздражението на барона си. Кралят никога нямаше да позволи един барон да се бие с васалите на друг барон по време на игрите, тъй като те бяха под ранга му. По тази причина Лоурънс щеше да се погрижи за тях. И, Господ му бе свидетел, той нямаше търпение да се заеме с тях.

— Ще може обаче да се изправиш пред барон Гай — каза Лоурънс, напомняйки на Ройс, че няма да остане бездеен.

— Да — отвърна Ройс. — Това копеле е мое.

Следващите седмици се оказаха мъчение и просвещение за Никъла. Мъчението бе първо. Никъла се преструваше, че е щастлива, всеки път щом попаднеше на Джъстин или някой от приятелите му.

Освен това ѝ се налагаше да се преструва, че не се тревожи и че има пълно доверие в преценката на съпруга си.

Оказа се, че трябва да плати висока цена за това нейно привидно щастие. Държейки страховете си дълбоко в себе си, тя се поболя. Всяка сутрин щом отвореше очи ѝ бе толкова зле и стомахът ѝ се бунтуваше толкова силно, че едва успяваше да стане от леглото.

За щастие неразположението ѝ изчезваше след час-два. Тя смяташе, че е така, тъй като щом се събудеше напълно, вече можеше да прогони страха, но докато спеше, нямаше как да го потиска. В съня си тя бе уязвима.

И тогава дойде редът на просвещението. Отне ѝ цяла седмица да се досети. Първо забеляза колко чувствителни са станали гърдите ѝ. После забеляза и други промени. Изведнъж разви непоносимост към аромата на печен пъдпъдък. Дори не можеше да понесе гледката как някой яде отвратителното мазно месо. Спеше повече и забеляза, че много често се оттегля за следобедна дрямка, когато всички са прекалено заети, за да забележат липсата ѝ.

Беше бременна с бебето на Ройс. Никъла бе толкова щастлива от това великолепно чудо, че започваше да плаче всеки път щом се сетеше.

Когато не се тревожеше за Джъстин, стоеше и се опитваше да измисли най-подходящия начин, по който да съобщи на съпруга си, че ще става баща. Знаеше, че той ще бъде много изненадан. Бе толкова погълнат от задачите си, че едва ли бе забелязал промените в поведението ѝ.

Ройс работеше с младите воители от изгрев до залез. Двата часа на ден, които бе решил да отделя на „Гълъбите“, бяха станали девет.

Щом свършеше вечерята, Ройс бе очевидно много изтощен и все пак намираще време да я поучава. Според Никъла това бе една от малкото му радости през деня.

Темата на поученията му винаги бе една и съща. Той постоянно говореше за безопасността ѝ по време на игрите. Нощ след нощ я караше да му обещава, че ще бъде много внимателна, че няма да ходи никъде без ескорт и няма да приема ненужни рискове, като да се изправи лице в лице с Морган или Хенри.

Никъла не можеше да си спомни последните му нареждания, тъй като някъде след средата на лекцията му спираше да го слуша. Ройс ѝ

даде да разбере, че би предпочел да я остави у дома, но това негово мнение не нарани чувствата ѝ, тъй като Никъла бе сигурна, че той още не се е възстановил от инцидента с жената, която я бе посетила в стаята им, докато бяха в Лондон. Освен това съпругът ѝ не искаше тя да се приближава до барон Гай. Ройс със сигурност щеше да я зарече у дома, ако кралят и съпругата му не бяха поискали и тя да присъства.

По тази причина тя реши да не му казва все още за бебето. Новината щеше да му даде оправдание да я остави у дома, като обясни, че състоянието ѝ не позволява да пътува до Лондон.

Никъла, разбира се, щеше да вземе всяка предпазна мярка, която бе нужна, за да осигури безопасността на детето си. Нямаше да позволи на съпруга си да препуска с бързо темпо. Също така нямаше да се преуморява.

В един слънчев понеделник потеглиха към земите в близост до Лондон, където щяха да се проведат игрите. Никъла стана час по-рано от обикновено, за да може да се възстанови от сутрешното си неразположение, преди Ройс да се събуди.

Джъстин яздеше с останалите млади воители в задната част на процесията. От време на време тя чуваше смеха на брат си. Изненадващо в ума ѝ изскочи мисълта, че това е смехът на младостта, която отива към своето унищожение. Поклати глава, каза си, че вярва на преценката на Ройс и се насили да мисли за нещо весело. Тогава Джъстин отново се засмиваше и цикълът се повтаряше.

Тази психическа война, която се водеше в нея, бе напълно изтощителна. Когато спряха, за да обядват, тя бе толкова сънена, че едва държеше очите си отворени. По тази причина помоли Ройс да язди с него и докато той доволно си мислеше, че жена му е готова да сподели тревогите си, в мига, в който я настани в скута си и я обгърна с ръце, тя заспа. Освен това не бе просто кратка дрямка, тя проспация целия следобед. Ройс реши, че страхът, който толкова отчаяно се опитваше да скрие от него, я е изтощил до крайност.

Не го тревожеше, че ѝ е толкова трудно да му се довери. Но тя се стараеше и това бе най-важното.

Няколко часа по-късно направиха лагер на една обширна поляна, заобиколена от дървета. От едната страна между дърветата

криволичеше чист поток.

Наложи му се да събуди Никъла, преди да слезе от коня. В мига, в който отвори очи и той ѝ помогна да стъпи на земята, ѝ призля. Тя едва успя да не повърне, преди да помоли да я оставят няколко минути насаме. Ройс веднага забеляза колко е бледа. Тя изтича към най-близките дървета, а Ройс се намръщи, следвайки я с поглед.

След това той насочи вниманието си към коня. Свали седлото и го даде на оръженосеца си, след което му нареди да изчака коня да си почине, преди да му даде вода и храна.

Десет минути по-късно жена му все още не се бе върнала. Ройс тръгна да я търси. Приблужи се до дърветата, когато чу звуците. Джъстин точно се зададе, за да говори с него, когато също ги долови.

— Сестра ти е болна — каза му Ройс.

— Не трябва ли да отидем при нея? — попита Джъстин, очевидно загрижен.

Ройс поклати глава.

— Нека я оставим малко насаме. Ако не се върне скоро, ще отида да я доведа.

Двамата мъже останаха да я чакат. Изминаха няколко минути в тишина.

— Дали ѝ е зле от нещо, което е яла — попита Джъстин. Звукът от повръщане бе спрял, но Никъла все още не се бе върнала на поляната.

— Не — отвърна Ройс, — поболяла се е от тревога, Джъстин.

— За какво толкова се тревожи?

— За теб.

Джъстин не знаеше какво да каже.

Тогавя Никъла се приближи към тях. Тя се намръщи, виждайки двамата мъже да я наблюдават, преди да се наведе към потока. Изплакна устата си със студената вода и намокри лицето си.

— Никъла? — повика я Джъстин. — Наистина ли си се поболяла от тревога заради мен?

Тя се обърна, за да погледне брат си.

— Не — отвърна тя, — зле ми е поради друга причина.

Джъстин изглеждаше облекчен. Той се приближи и ѝ помогна да се изправи.

— Обаче наистина се тревожа за теб — каза му тя. — Джъстин, моля те, разбери. Аз съм по-голямата ти сестра и винаги ще се грижа за теб. — Тя се обърна към Ройс. — Ако ти участваше в тези игри, щях да се тревожа и за теб. Ако това значи, че не вярвам в уменията ви, оправданието ми е, че ви обичам много и двамата.

— Да не би да ти е зле заради нещо, което си яла? — попита Ройс.

Никъла отказа да му даде конкретен отговор.

— Вече се чувствам добре.

Ройс не изглеждаше убеден. По време на вечерята бе доста разсеян, и след като се наядоха, тръгна към потока. Никъла го последва.

В момента той бе разтревожен за нея и тя не мислеше, че една лекция ще успее да оправи настроението му. Но едно спонтанно действие вероятно щеше да успее.

Съпругът ѝ бе коленичил до потока. Бе свалил туниката си и обливаше с вода гърдите и врата си. Никъла се приближи зад него и с крак го побутна отзад, опитвайки се да го бутне в потока. Опитът ѝ обаче се провали, тъй като той дори не помръдна. Но се обърна през рамо, за да я изгледа невярващо. Тя се засмя и отново опита да го бутне във водата.

Ройс реши, че си е загубила ума.

— Просто съм спонтанна — обяви тя, побутвайки го отново. — Но ти не ми сътрудничиш.

Той все още отказваше да падне във водата. Никъла отстъпи, за да направи още един опит, но неочаквано той се изправи на крака. Умишлено погледна през рамо към водата, преди да погледне към нея и да се ухили.

Тя, разбира се, веднага разбра какво му се върти в ума и на мига повдигна полите си и хукна да бяга в обратната посока.

Той я хвана откъм гърба. Никъла изпищя. Ройс я вдигна на ръце, отнесе я до потока и я вдигна над водата.

Изведнъж всичките му воители дотичаха при тях и двамата се оказаха обградени от въоръжени мъже, готови да ги защитават. Никъла се почувства ужасно засрамена от поведението си.

Ройс се засмя силно, когато лицето ѝ се изчерви. Той освободи войниците си и щом останаха насаме, се наведе към нея, за да я целуне

по челото.

— Обичам те, Никъла.

— И аз те обичам.

И отново се целунаха, но този път по-дълго. Никъла забрави къде се намират. Докосването му бе магическо и щом беше в обятията му, можеше да мисли единствено за него.

Когато целувката им приключи, тя забеляза, че вече стои на собствените си крака с ръце обвити около кръста му. Остана загледана в очите му, докато възвърне равновесието си. Забеляза веселите искри в красивите му очи и прекрасната му момчешка усмивка. Освен това забеляза още нещо. Тя стоеше потопена във водата, а той не.

Намерението ѝ бе да го накара да забрави тревогите си поне за малко и щом съпругът ѝ започна да се смее, тя осъзна, че е успяла.

Той седна на брега, издърпа я от водата, настанявайки я скута си, и започна да ѝ помага да свали подгизналите си обувки.

— Ройс, ако си забравил нещо, ще имаме ли време да се върнем у дома, за да го вземем?

— Не — отвърна той. — Защо питаш?

— А ако искаш да върнеш нещо у дома, също няма да имаш време, нали?

— Не.

Тя му се усмихна сияйно.

— Трябва да ти кажа нещо — прошепна тя и не продължи. Отпусна ръце в скута си и сведе поглед към гърдите му. Неочакваната ѝ срамежливост го накара да се усмихне.

— Какво има, Никъла?

— Ще си имаме бебе.

В началото той толкова се удиви, че не успя да реагира. Остана безмълвен. Тя го погледна, за да види реакцията му и се засмя на учуденото му изражение. Сълзи от щастие започнаха да се стичат по лицето ѝ и тя не можеше да разбере как е възможно да се смее и плаче едновременно, но все пак правеше точно това.

Ръката на Ройс трепереше, когато докосна нежно лицето ѝ.

— Сигурна ли си? — попита той с дрезгав шепот.

Това, разбира се, бе най-логичният въпрос. Не бе логично обаче, след като му отговори, че е сигурна, да я попита същото още два пъти. Изглежда той просто не можеше да го асимилира.

— Доволен ли си, съпруге?

— Да — той не каза нищо повече. Но не беше и нужно. Тази простичка дума съдържа в себе си толкова емоции и толкова много любов. Той обви ръце около нея и я прегърна силно. Все още му бе трудно да изрази щастието си с думи. Останаха прегърнати дълго на потока, целуваха се и си шепнеха тихо любовни слова. От време на време тя можеше да почувства как тялото му потрепва.

О, да, той беше много доволен.

ГЛАВА 18

Полетата около Лондон се бяха превърнали във феерия от цветове. Палатки, боядисани в цветовете на всеки барон, бяха опънати по целия хълм около мястото, където щяха да се проведат игрите. В срещуположния край бе разположена палатката на краля, която бе много по-голяма и елегантна от останалите.

Според Никъла тук се бе събрала цяла Англия. Жени, облечени в най-красивите си рокли, обикаляха наоколо, за да бъдат забелязани от мъжете. Деца бягаха напред-назад, стиснали захарни лакомства в ръка. Между тълпата се разхождаха менестрели, пеейки романтични балади. Те попиваха всеки детайл от случващото се около тях, за да могат по-късно да разказват интересни истории.

Само шестима барона бяха получили честта техните воители да участват в игрите. Но на всички бе позволено да присъстват и фестивала щеше да продължи месец, дори повече.

Първи в битка участваха опитните воители. Никъла стоеше редом с Джъстин и останалите и окуражаваше Лоурънс и мъжете му.

Воините на барон Хенсън бяха победени почти веднага. Следващите, които напуснаха полето, бяха воините на барон Джордж. До ранния следобед останаха само две дивизии. Както всички бяха предрекли, воините на барон Гай и тези на Ройс се изправиха в битка един срещу друг.

Никъла бе прекалено разтревожена, за да го окуражава. А и вече не гледаше към Лоурънс. Погледът ѝ бе прикован в съпруга ѝ. Той седеше от едната страна на полето точно срещу Гай.

Всеки път щом Ройс се усмихнеше, тя въздъхваше облекчено. Когато се намръщеше, стомахът ѝ се свиваше притеснено.

Оглушителен рев неочаквано привлече вниманието ѝ. Тя се обърна, за да види, че на полето са останали само Лоурънс и Хенри. Върхът на меча на Лоурънс бе опрян в гърлото на Хенри. Лоурънс не гледаше към плячката си, погледът му бе насочен към Ройс.

Никъла затаи дъх. Ройс не бързаше да вземе решение. Над тълпата се спусна мълчание. Съпругът ѝ се обърна към краля, видя усмивката му и отново погледна към Лоурънс.

Той най-последно поклати глава. Лоурънс веднага се отдръпна от Хенри, давайки му възможност да се изправи и да напусне полето.

На Лоурънс не му отне много време да победи и Морган. Никъла реши, че той просто не иска да губи време, като си играе с него. След почти десетминутна битка изпрати Морган на земята в несвяст.

Сега на полето останаха само воините на Ройс. Те се изправиха и отидоха при барона си. Походката им бе арогантна, а усмивките показателни.

Ройс не показва никаква реакция от победата. Когато воините му стигнаха до него, той кимна кратко, преди да се обърне и да отиде до платформата на краля. Войниците му го последваха.

Вилхелм се изправи, вдигна ръце във въздуха и обяви, че още веднъж воините на барон Ройс са доказали, че са най-добрите, и по тази причина ще бъдат заслужено възнаградени. Над тълпата се надигнаха оглушителни викове.

Никъла хвана ръце една в друга и благодари на Господ за победата.

Скоро щеше да стане време младите воители да излязат на полето. Никъла се обърна към брат си и хвана ръката му.

— Без значение какво ще се случи, искам да знаеш, че се гордея с теб — прошепна му тя.

Тъй като другите воители ги гледаха, тя не посмя да го прегърне. Вместо това стисна силно ръката му. Господ ѝ бе свидетел, не искаше брат ѝ да слиза долу, но се насили да го пусне. Брайън помогна на Джъстин да сложи коженото покривало на ръката си. Джъстин изви ръка. Левият ръкав бе по-стегнат от десния. Никъла го наблюдаваше, докато се приготвяше, преди да кимне доволен.

Младата жена проследи с поглед как брат ѝ слиза надолу по хълма. Тогава видя и Ройс. Той прекоси полето и сега чакаше воините му да се присъединят към него. Щеше да им даде насоки, след което щеше да изчака втората си победа.

Никъла можеше да види ясно съпруга си. Той се усмихваше. И тогава се случи най-невероятното нещо. Страхът я напусна. Беше

извлякла сила от мъжа си, единствено виждайки арогантната му увереност.

Ройс погледна към Никъла. Дъхът заседна в гърлото му само при вида ѝ. Тя бе като видение, облечено в синя рокля. Бе най-красивата жена на света и все пак това, което го плени, бе усмивката ѝ.

Джъстин прочисти шумно гърлото си, за да привлече вниманието на барона. Ройс изглеждаше така, сякаш е готов цял ден да стои и просто да я съзерцава. Останалите воители вече задълбочено обсъждаха тактиката с бароните си.

Ройс се насили да откъсне поглед от съпругата си, след което даде на мъжете си една проста заповед.

— Днес ще победите от мое име. — След това се обърна и, придружаван от Джъстин, тръгна през полето.

— Ще използваме ли мечове, бароне? — попита Джъстин.

— Кралят ще реши това. Изчакай, докато получим нарежданията му.

Джъстин кимна. Имаха да извървят още доста метри. Той отново прочисти гърлото си.

— Бароне?

— Да?

— Забелязах, че последните седмици сте по-концентриран да обучавате мен, отколкото останалите. Това да не би да е, защото имате по-малко вярва в уменията ми?

Ройс прикри усмивката си. Джъстин се тревожеше за първата си битка. Това бе често срещано явление, особено при младите воители.

— Като твой барон имам пълна вяра в уменията ти. Не съм ти дал тази чест, Джъстин. Ти си я заслужи. Като твой брат, обаче, признавам, че те карах да работиш повече. Трябва да си по-добър от другите, нали си спомняш?

— Спомням си.

— Ти отговори на очакванията ми — обяви Ройс, давайки му поощрението, от което знаеше, че се нуждае момчето.

— Благодаря ви.

Ройс се ухили.

— Обиждаш ме, като ми благодариш — заяви той. — Като твой барон аз само изпълнявам дълга си.

Джъстин не се обърна към Ройс, а държеше погледът си насочен към средата на полето.

— Не благодарих на барона си — каза той, а гласа му бе дрезгав от емоциите. — Благодарих на брат си.

Ройс стисна леко Джъстин за врата, показвайки му привързаността си. Те стигнаха до средата на полето. Джъстин и останалите деветима бяха първите, които застанаха там. Останалите още бяха при бароните си.

— Има ли още нещо, което искате да ни кажете? — попита Джъстин, когато баронът им тръгна да се отдалечава.

Ройс се обърна.

— Останалите имат нужда от инструкции. Вие не. Казах ви какво очаквам от вас. Победа, Джъстин. Не по-малко.

Никъла гледеше как съпругът ѝ застава на другия край на полето. От него лъхаше такава горда решителност, че я накара да се засмее. Джъстин и мъжете му се строяваха. Стояха здраво стъпили на земята с ръце на гърдите си, излъчвайки пълна увереност.

Клейтън, кралският менестрел я забеляза и се изкачи по хълма, за да застане до нея.

— Днес, в този хубав ден се пише историята — каза той на Никъла. — Еднорък воин води воините на барон Ройс в битката. От това ще стане легенда, лейди Никъла.

Тя се усмихна на ентузиазма му.

— Името му е Джъстин — каза тя. — Той е мой брат.

Клейтън бе очарован от новината.

— Две легенди в едно и също семейство — обяви той. — Забележително е.

Той се поклони на Никъла, обяснявайки ѝ, че ще си намери по-добро място, откъдето да гледа битката, преди да забърза нагоре по хълма.

Като един от тримата официални наблюдатели, Клейтън следеше с поглед полето, запомняйки всеки детайл, за да може да разкаже по-късно за случилото се, и с едно око наблюдаваше лейди Никъла, за да може да добави интересен детайл към легендата. Но нямаше да я разпитва, докато не свърши състезанието.

Битката най-после започна. Никъла не откъсваше поглед от Джъстин. Тя едва не извика, когато още първият опонент хвана възела

на покривалото му, но Джъстин бързо смени позицията си. Опонентът му отскочи назад и погледна окървавената си ръка. Остриетата, скрити във възлите си, бяха свършили работата. Мъжът вече не бе насочил вниманието си към Джъстин и братът на Никъла използва лакътя си, за да изпрати воина на земята. След като мъжът се озова долу, Джъстин заби крак в слабините му.

Кралят не бе позволил да използват оръжия. Някои от противниците им бяха обвинили ръцете си със стоманени въжета. Това не бе особено честно, но Джъстин и мъжете му бързо се възползваха от воините, които се опитваха да задържат ръчно направените си оръжия. Само след минути срещу тях останаха единствено тези на барон Гай.

Един грамаден мъж наперено се хвърли срещу Джъстин. Дори и от разстоянието, на което се намираще, Никъла можеше да види, че той е значително по-възрастен от останалите. Гай бе решил да пусне опитен войн с „Гълъбите“, осъзна Никъла.

Но Джъстин не изглеждаше изплашен. Той махна на воина да се приближи. Действието му беше наистина арогантно и се хареса извънредно много на тълпата. Те започнаха да аплодират. Дори Ройс, който до сега не бе показал никаква реакция, се усмихна.

Джъстин също се ухили. Васалът на Гай побесня. Младият мъж не можеше да е по-доволен. Опонентът му правеше фатална грешка, позволявайки на емоциите да го водят. Той изкрещя разярено и се хвърли към Джъстин, който направи това, което Ройс му бе казвал отново, и отново. Изчака до последната възможна секунда, и отскочи настрана. Мъжът политна към земята, губейки преимуществото, което можеше да има. Джъстин не показва никаква милост към противника си и се погрижи мъжът да остане на земята.

Двама от „Гълъбите“ на Ройс бяха на земята в безсъзнание. Като техен лидер Джъстин трябваше да ги смени с двамата воина, които бяха довели за всеки случай.

Истината бе, че брат й истински се наслаждаваше на случващото се. Той дори се засмя, когато опонентът му получи възможността да го ритне, преди да му отвърне подobaващо.

Тълпата полудя. Те започнаха да скандират името на Джъстин. Никъла бе завладяна от случващото се. Силата на младия мъж я изуми. А уменията му бяха наистина впечатляващи. Двамата воини, оставени да пазят Никъла, напълно загубиха самообладанието си и щом

последния противник бе свален на земята, те закрепяха толкова силно, че едва не й проглушиха ушите.

Само за миг, преди останалите да се присъединят към него, Джъстин остана сам в средата на полето. Победата беше негова. Доказателството лежеше на земята около него.

Джъстин чуваше виковете, но не можеше да осъзнае, че те са за него, и че хората крещят името му.

Той се поклонил ниско на краля и се обърна към барона си.

Ройс му кимна арогантно. Джъстин му отвърна, и тогава Ингелам и останалите го наобиколиха. Сега заедно те закрачиха към барона си.

Тълпата се изсипа на полето и Никъла гледеше как жените забързано наобиколиха брат й. Той изглеждаше объркан от цялото внимание, което получаваше.

Никъла очакваше Ройс да дойде при нея, но той се насочи в противоположната посока. Видя, че крал Вилхелм е слязъл от платформата и сега стоеше пред нея. Гай стоеше от едната страна на краля, а Ройс от другата. Започна разгорещена дискусия, но Никъла не можеше да види лицето на Ройс, тъй като той бе с гръб към нея. Гай продължаваше да клати глава, след което направи крачка към Ройс.

Кралят избута Гай отново на мястото му.

— Бароните спорят — обяви Винсент, единия от охранителите й.

— И то доста ожесточено, както виждам — отвърна Едуард, втория охранител на Никъла. — Виж как тълпата отстъпва далеч от тях.

— Моля ви, отидете и разберете за какво спорят — помоли Никъла.

Едуард и Винсент поклатиха глави.

— Не можем да ви оставим, милейди — обясни Винсент.

— Тогава поне отидете горе на хълма и помолете Клейтън да разбере какво се случва.

Двамата воители се съгласиха. Кралският менестрел стоеше на хълма над тях и не бе много далеч. Ако някой опита да се приближи до Никъла щяха да стигнат бързо до нея, за да я защитят.

Тя отново погледна към съпруга си. Доведоха двамата най-верни васали на Гай при краля. Морган и Хенри коленичиха пред Вилхелм, след което се изправиха.

Сега само кралят говореше. На Никъла ѝ се искаше да разбере за какво говорят. Той размахваше ръце, очевидно развълнуван. Лицето му бе видимо червено, затова тя реши, че явно крещи на васалите.

Морган и Хенри също започнаха да клатят глави. Кралят вдигна ръка и се обърна да каже нещо на Гай. След няколко минути Гай кимна.

През цялото време Ройс не бе помръднал. Никъла не знаеше дали е доволен, или ядосан от това, което бе решено.

Вилхелм се качи на платформата. Гай застана пред Ройс, с лице към Морган и Хенри. Той им каза нещо, след което зашлеви Морган през лицето. След това наложи същото наказание и на Хенри.

Двамата воители свалиха отличителните цветове на Гай от дрехите си. Едва когато мъжете свалиха мечовете си, Никъла разбра какво се случва. Морган и Хенри бяха обезчестени за нещо, което бяха сторили.

Никой васал не биваше да бъде подлаган на такова публично унижение. Едновременно те се обърнаха и преминаха през полето, придружавани от двама войника. Гай се наведе да вземе оръжията им и ги хвърли към дърветата зад платформата.

Никъла проследи с поглед унижените васали. Морган гледаше само напред, но Хенри непрестанно се обръщаше, поглеждайки към Ройс. Тя предположи, че мъжът вини съпруга ѝ за срама, който преживя. Двамата васали стигнаха до дърветата, където бяха завързани конете им.

Никъла въздъхна облекчено. Очевидно бяха прогонени от празненството и нямаше да ѝ се налага да търпи забележките им по време на вечерята.

Рой се обърна и отиде на полето. Никъла реши, че този път може да дойде при нея. Тя се обърна и влезе в палатката им. Съпругът ѝ със сигурност ще има нужда да се освежи и тя щеше да се погрижи за това.

Кърпите им стояха в една голяма торба, оставена на леглото им. Тя я развърза и бе истински изненадана, когато видя прашката си. Имаше и три гладки камъка вътре. Никъла не можеше да си представи защо Ройс би ги взел с тях.

Звук от тромпети привлече вниманието ѝ. Изтича отново навън, за да види какво става. Би трябвало игрите вече да са приключили.

Ройс ѝ бе казал, че младите воители ще са последни, а тяхно състезание вече завърши.

Закова се на място, щом видя случващото се. Ройс стоеше в центъра на полето. Гай бе срещу него, макар и няколко метра по-далеч.

Двамата барони извадиха мечовете си. След това се обърнаха надясно, заставайки всеки с лице към строените си воители.

Нито мъжете на Ройс, нито тези на Гай се усмихваха. Над тълпата също се бе спуснало мълчание. Лоурънс тръгна към Ройс в същия момент, в който един от хората на Гай се насочи към барона си. Джъстин не знаеше какво се очаква от него, докато Ингелам не го побутна и той побърза да последва Лоурънс.

Никъла също не знаеше какво се случва, но имаше намерение да разбере, без значение на колко воители Ройс бе заповядал да я задържат на хълма. Тя повдигна полите си и хукна надолу, но Винсент я улови отзад и я задържа. Червенокосият рицар ѝ се извини, преди да я завлече в палатката.

— Баронът не иска да гледате, милейди — обясни Винсент за десети път.

Тя се обърна, решена да му се противопостави, но се отказа, виждайки изражението му. Мъжът просто си вършеше работата. Никъла не можеше да го вини за това.

— И какво точно не бива да гледам? — попита тя.

— Дуелът — отвърна Винсент, леко объркан от въпроса ѝ.

— Винсент, и сама се досетих, че ще има дуел — заяви му тя. — Питам те защо ще се бият. Ройс ми каза, че няма да участва.

Вторият охранител пристъпи напред.

— Кралят току-що нареди да решат спора си с дуел. — Едуард ѝ каза всичко, което знаеше, но тя пак не разбра причината за двубоя.

Тогава Винсент отново проговори.

— Брат ви получава голяма чест, милейди — каза той, посочвайки към полето под тях. Никъла се обърна точно когато Ройс подаде меч си на Лоурънс, който от своя страна се обърна и го подаде на Джъстин.

— Какво правят? — прошепна тя.

Джъстин напусна полето, а Лоурънс остана да разговаря с Ройс.

— Следват процедурата — обясни Винсент. — Нашият барон дава да се разбере, че Лоурънс ще поеме командването, ако...

Войникът осъзна, че обяснението му закъсня. Никъла изписка.

— Не мога да повярвам, че това се случва наистина — прошепна тя. Гневът ѝ бързо замени страха. Гласът ѝ бе ядосан, когато заяви: — Ройс ми обеща, че няма да участва в игрите.

Двамата воители си размениха погледи.

— Това не са игри — каза ѝ Винсент. — Има спор. А това е много по-различно от игрите, милейди.

— Поне вие двамата ще слезете ли долу при другите войници, за да ги попитате за какво е този спор? — Тя говореше много бързо, сливайки думите в опита си да ги накара да изпълнят нарежданията ѝ. — Господи, ако това е двубой на живот и смърт, никой от тях няма да спечели — обяви тя, — защото ще убия и двамата. Само гледайте.

Винсент успя да скрие усмивката си, но не и Едуард. Тревогата на господарката им за барона стопляше сърцата им. Естествено тревогата ѝ бе безпочвена. Техният барон можеше да посрещне всяко предизвикателство. Воините най-после се съгласиха с молбата ѝ и слязоха надолу по пътеката.

И тогава двубоя започна. Пръв атакува Гай. Никъла бе благодарна, че използват единствено юмруците си вместо оръжия. И все пак, след като ги гледа няколко минути, осъзна, че всеки от тях може да убие другия с лекота.

В началото те изглежда бяха равнопоставени. Всеки беше способен да разклати стабилността на другия с мощта на удара си. Ройс обаче бе малко по-методичен в действията си.

Стомахът на Никъла се преобърна, когато Гай препъна Ройс. Съпругът ѝ падна по гръб и Гай се възползва от възможността. Той реши да се стовари върху Ройс, докато мъжът ѝ е на земята. Но точно когато Гай политна към него, Ройс си вдигна крака, ритайки го силно в слабините и повдигайки го във въздуха, преди да го бутне да падне по гръб. Това бе невероятна проява на сила.

Тълпата полудя. Гай беше останал без въздух, оставайки да лежи в прахта няколко минути. Обаче Ройс не се възползва от възможността точно там да прекрати двубоя. Той просто стоеше с ръце на кръста си, чакайки Гай да се изправи.

Никъла започна да се успокоява. Съпругът ѝ очевидно си играеше с Гай. Превъзхождащите му способности сега бяха още по-очевидни. Тя дори успя да се усмихне леко.

Виковете на тълпата я накараха да почувства гордост. Единствените, които не аплодираха, бяха воините на Ройс. Те изглеждаха доволни и арогантно уверени, стоейки един до друг, гледайки барона си.

Гай имаше късмет и успя да удари Ройс. Никъла трепна и насочи вниманието си далеч от полето. Стомахът ѝ повече не можеше да понесе гледката. Молеше се на Господ Ройс да приключи с това и да дойде при нея. Искаше първо да го целуне, а после да му се разкрещи.

Погледа ѝ се плъзна по тълпата. Всички погледи бяха насочени към битката. Движение около конете привлече погледа ѝ. Никъла се премести малко, за да види какво се случва. Забеляза двама мъже проснати на земята и осъзна, че това са воините, които ескортираха Морган и Хенри. Никой от двамата не помръдваше. Тогава тя видя васалите на Гай да посягат към юздите на най-близките коне. Хенри се обърна в нейната посока и в този миг тя забеляза лъка и стрелите в ръцете му.

Каза си, че те просто ще опитат да избягат от мястото, където са ги унижили, но не спираше да си спомня как Хенри постоянно поглеждаше през рамо към Ройс, докато го извеждаха от полето. Двамата, които ги ескортираха, сега лежах на тревата или ранени... или по-лошо.

Никъла изтича обратно в палатката, взе прашката и камъните и изскочи отново навън. Хукна надолу по хълма, докато увиваше около пръстите си кожената лента на оръжието си и поставяше единия от камъните.

Каза си, че това е само предпазна мярка. Васалите нямаше да са достатъчно глупави да се опитат да си отмъстят точно сега. Никога нямаше да се измъкнат безнаказано, ако направеха това, което се боеше тя, че ще направят.

Молеше се да греша. Като още една предпазна мярка тя се премести близо до склона. Васалите се насочиха в галоп към полето. Пръв беше Хенри, следван плътно от Морган.

Тълпата още не ги бе забелязала. Никъла започна да върти прашката над главата си.

— Ела по-близо, Хенри, само малко по-близо — прошепна тя.

Конят нахлу в полето. Тогава всичко сякаш се случи едновременно. Гай погледна воините. Хенри все още бе прекалено

далеч, за да може камъка на Никъла да успее да го спре. Той нагласи лъка си, пусна юздите и се прицели.

Тогава барон Гай извърши нещо невероятно смело. В последната минута той се хвърли пред Ройс, поемайки стрелата, която бе насочена към опонента му.

Хенри опита да хване юздите и да обърне коня си, преди Ройс да се добере до него. Но не бе достатъчно бърз. Ройс се движеше със скоростта на пантера. Той не се опита да спре коня, а скочи и смъкна Хенри от седлото. Мъжът ѝ не губи време да го убива, тъй като се налагаше да се справи и с Морган. Затова заби юмрук във воина, изкарвайки въздуха от дробовете му.

Морган влезе в обхвата на Никъла. Васалът бе поставил стрелата на лъка си. Ройс нямаше време да стигне до него. Нито някой от останалите воители на полето. Всички бяха прекалено далече.

Морган намали галоп на коня. Вдигна лъка и се прицели.

Същото направи и Никъла. Целеше се в ръката му. Искеше да избие стрелата от пръстите му, преди да се опира да убие съпруга ѝ.

Точно когато камъка ѝ полетя, Морган се извъртя на седлото. Стрелата му вече не бе насочена към Ройс, а към някой друг.

Колективен вик се понесе от тълпата. Камъкът ѝ го удари в главата, право в слепоочието. От силата на удара Морган се повдигна от седлото и падна назад. Беше мъртъв преди да докосне земята.

Всички бяха застинали по местата си. Всички, освен Ройс. Докато тълпата гледаше към Морган, мъжът ѝ се обърна и погледна нагоре към хълма, на който стоеше Никъла.

Тя побърза да скрие прашката зад себе си. Не можеше да види изражението му, но беше сигурна, че той знае, че е отговорна за случилото се.

Тогава Гай привлече вниманието на Ройс. Баронът мина покрай съпруга ѝ. Стрелата стърчеше от рамото му и Ройс помогна на Гай да напусне полето.

Никъла не можеше да понесе гледката дори минута повече. Тя се върна в палатката, остави прашката и последния камък в чантата с вещите на Ройс и седна, за да чака съпруга ѝ да дойде да я поучава.

Беше се намесила. Със сигурност Ройс щеше да ѝ се накара за това. След това щеше да ѝ каже, че просто не е приемливо да убие васала на друг барон.

Тя, разбира се, щеше да го прекъсне и да му заяви, че не я е грижа за кой друг, освен за него. Да, тя щеше да оправдае действията си и в крайна сметка той щеше да се съгласи, че е права.

За нула време Никъла успя да се изнерви напълно и най-после призна, че истинската причина за това, че е разстроена е факта, че уби човек. Никога преди не бе отнемала живот и не искаше това да се повтаря. И все пак знаеше, че това бе единственият начин да защити съпруга си.

Господи, беше толкова изтощена. Легна на леглото и затвори очи. Една бъдеща майка не биваше да преживява такива тревоги, помисли си тя, и ако Ройс посмееше дори да ѝ се намръщи, със сигурност щеше да му го каже.

Поне можеше да е доволна, че Ройс е единственият, който знае за нейната прашка. По начина, по който той погледна нагоре, беше сигурна, че е разбрал за намесата ѝ. Но бе лоялен към нея толкова, колкото и тя към него, и по тази причина нямаше да каже на никого какво е направила.

Когато Ройс влезе в палатката час по-късно, Никъла спеше дълбоко. Той седна до нея и дълго съзерцава ангелското ѝ лице. Знаеше, че има нужда от почивка, но се налагаше да я събуди. Погали нежно лицето ѝ.

— Никъла? Събуди се, любима.

Тя отвори очи и го погледна.

— Обичам те, Никъла — прошепна той.

Тя се разсъни на мига.

— Намесих се. Не си ли ядосан?

— Не.

Тя обаче не бе убедена.

— Не съжалявам. Без значение колко ще ме поучаваш, няма да съжалявам за стореното. Имам вяра в способностите ти, Ройс, но все пак Морган можеше да забие стрела в сърцето ти.

— Скъпа...

— Защо донесе прашката ми? — прекъсна го тя.

— Помислих, че ако имаме време, може да ме научиш как да я използвам — призна той.

— Аз го убих, Ройс. — Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Той я прегърна нежно, за да я утеши.

— Барон Гай ще се справи ли?

— Да — отвърна Ройс. — Спорът ни бе уреден, когато той пое стрелата, предназначена за мен. Беше акт на разкаяние, поне според мен, заради предишните му обиди. Гай повече няма да обучава воини. Той призна, че няма търпението да изпълнява този дълг.

Никъла кимна.

— Защо васалите му те нападнаха? Със сигурност са знаели, че няма как да се отърват след стореното.

— Кралят вече ги бе осъдил на смърт — обясни той. — Нямаха какво да губят. — Ройс не й обясни причините за решението на краля. Никъла бе преживяла достатъчно този ден, а имаше още много време до вечерта.

— Ройс, няма да кажеш на никой, че съм убила Морган, нали? Обещай ми! — заповяда му тя.

— Обещавам. — Той едва не се засмя. Никъла очевидно бе забравила за кралския менестрел Клейтън.

— Кралят ще се разстрои — прошепна тя. — Не го убих умишлено, но Вилхелм може да не го разбере. Морган се обърна в последния момент, явно бе променил решението си. Но беше прекалено късно. Вече бях хвърлила камъка.

— Той не размисли, просто промени мишената си.

Тя въздъхна.

— Искам да се приберем у дома — каза му тя.

Ройс беше готов да й даде каквото пожелае. Щяха да заминат за дома на следващата сутрин. Никъла бе принудена да преживее още малко вълнения на вечерта. Тя стоеше до Ройс на централната маса, докато Клейтън, чиято единствена цел в живота бе да си пъха носа в чуждите работи, още веднъж разказа легендата за лейди Никъла. Тя остана спокойна, докато Клейтън не започна да разказва новата си история. Когато чу думата „прашка“, Никъла простена тихо. Ройс се засмя. Жена му най-после си спомни къде бе седял Клейтън по времето, когато бе решила да се намеси.

Кралят се приближи и прегърна Никъла. След това я прегърна и Матилда. Едва сега Никъла научи, че кралят е бил мишената на Морган. Не бе осъзнала какво е сторила. Тя реагира на цялото внимание, като се изчерви силно и се притисна към Ройс.

Сякаш мина цяла вечност, преди той да успее да я отведе обратно в палатката им. И той бе нетърпелив колкото нея да се приберат у дома. Искаше му се да довърши черната кралица. Трябваше да е готова... и перфектна... преди бебето да се роди.

Неочаквано той осъзна колко коренно се бе променил живота му. Научи се как да обича и в замяна бе обичан и той.

Пред тях щеше да има много добри и лоши мигове. Все още трябваше да се справят с Търстън, но Ройс знаеше, че жена му ще бъде до него, каквото и да се случи.

Погледна надолу към красивата си съпруга, която се изкачваше по хълма редом с него. Бе изпълнен с такова задоволство. И тъй като бе мъж на логиката, той опита да намери смисъл в това, което му се бе случило. Никъла бе внесла прекрасен хаос в стриктно начертаната карта на живота му. Опита се да осъзнае истината. След това попита нея какво мисли.

Никъла се засмя, преди да му отговори.

— Много е просто, скъпи. Ти нямаше никакъв шанс.

Тя се пресегна, за да погали белега на челото му, след което се засмя отново.

Ройс я вдигна на ръце и я притисна към себе си. Щеше да я остави да вярва, че тя го е уловила. Но той знаеше по-добре. Беше тръгнал, за да улови една легенда.

И точно това бе направил.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.